MILLENNIUM BOOKS

ANTOLOGIILE MILLENNIUM

ŞASE ANI DE FICŢIUNI

editor:
HORIA NICOLA URSU

Millennium
Fantasy & Science fiction
2
Șase ani de ficțiuni

Editor: Horia Nicola Ursu

MILLENNIUM BOOKS
2009

MILLENNIUM: FANTASY & SCIENCE FICTION:

ȘASE ANI DE FICȚIUNI

Copyright © Millennium Books, 2009

Cuvânt înainte, selecție și note bio-bibliografice:

Copyright © Horia Nicola Ursu, 2009

Pentru fiecare povestire în parte, toate drepturile aparțin autorului respectiv.

Pentru prezenta ediție toate drepturile aparțin Millennium Books.

Redactor: Horia Nicola Ursu

Tehnoredactor: Ona Frantz

Coperta: Vlad-Mihai Botta

MILLENNIUM BOOKS

Str. G. V. Popescu nr. 7

440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-91-3

ISBN Print: 978-606-8113-07-4

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediție în limba română.

Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum,

prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului, constituie

o încălcare a Legii dreptului de autor și se pedepsește

conform prevederilor acesteia.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ȘASE ANI DE FICȚIUNI

„It was the best of times, it was the worst of times, it was the age of wisdom, it was the age of foolishness, it was the epoch of belief, it was the epoch of incredulity, it was the season of Light, it was the season of Darkness, it was the spring of hope, it was the winter of despair, we had everything before us, we had nothing before us...”

Charles Dickens – A TALE OF TWO CITIES[1]

În urmă cu 12 ani am luat hotărîrea să-mi pun în operă un vis pe care îl nutream încă din liceu, cînd mi-a fost dat să citesc pentru întîia oară faimoasele *Almanahuri Anticipația*: acela de-a face o revistă de fantasy și science fiction exact așa cum mi-aș fi dorit să citesc. La vremea respectivă hățișurile vieții antreprenoriale îmi erau în proporție de aproape sută la sută necunoscute. Eram un simplu traducător și, de foarte puțină vreme, redactor într-o editură; experiență în presă aveam întrucîtva, lucram la un post de radio și colaborasem la ziarele locale clujene și la recent-răposatul *Jurnal SF* pe timpul studenției și după aceea. Nu știam însă nimic despre latura materială a producerii unei publicații. Altfel spus, eram praf în materie de marketing, distribuție și alte asemenea. Aveam însă din belșug ceva ce nu mi-a lipsit niciodată: tupeu. Și mai aveam o idee foarte clară în minte despre ce-ar trebui să conțină o viitoare revistă de literatură F&SF.

Așa că, profitînd de o listă de adrese pusă la dispoziție de către Dan Popescu, un om căruia fandomul românesc nu-i va fi niciodată îndeajuns

de recunoscător pentru dificila sarcină de a-i fi bibliograf și om de legătură totodată, am purces prin a-mi expune intențiile celor pe care îi voiam drept colaboratori pentru revistă: cei mai proeminenți autori români de gen, firește; pe-atunci, abia dacă îi întîlnisem pe un sfert dintre cei cărora le-am scris.

Spre surprinderea mea, mi-au răspuns mai bine de jumătate dintre cei cărora le-am trimis invitația de a colabora. Nume pe care pînă de curînd le citeam cu reverență în dreptul povestirilor pe care le devoram în *Jurnalul SF*, în *Anticipația*, în almanahuri sau în volumele de povestiri și romanele apărute cu destulă generozitate în cei șapte ani care trecuseră de la zarva din ’89 se entuziasmaseră citindu-mi scrisoarea (da, pe vremea aceea corespondam via Poșta Română și așteptam cîte-o săptămînă-două sau chiar mai mult un răspuns). Unele dintre scrisorile primite cereau mai multe detalii privind tematica pe care doream să o abordez, îmi cereau un deadline sau se interesau de numărul de semne minim și maxim. Neștiința mea în materie de chestiuni de bucătărie publicistică a fost norocul meu: le-am dat frîu liber în privința temei, a datei de predare și a dimensiunii textului. Iar poveștile pe care le-am primit, după acea primă salvă de mesaje, erau, mai toate, minunate... și mari! Lungimea în general abordată de publicațiile de pînă atunci (*JSF*, *Anticipația* și diversele tipărituri efemere) era cea a povestirii sau schiței. Eu primisem nu doar povestiri, ci mai ales nuvelete și chiar nuvele (această clasificare fiind cea îndeobște cunoscută de către sefiștii de azi, cea luată în considerare la premiile Hugo și Nebula), îndeajuns de multe pentru a umple nu un număr, ci trei!

Primul număr al revistei *Ficțiuni* a apărut în decembrie 1997 și poartă pe cotor numărul 1 / 1998. Speram să fie o publicație trimestrială, era ritmul la care speram să pot face față. Eram

optimist, desigur. Era o perioadă economică destul de dificilă în sistemul editorial, banii pentru literatură erau puțini și sponsorii zgîrciți. Au trecut cinci luni și jumătate pînă cînd a apărut al doilea număr. Apoi alte unsprezece pînă la cel de-al treilea. Între timp, cu toate sincopele în apariție, *Ficțiuni* a reușit să își creeze o bază de abonați, oameni care îmi scriau sau mă sunau pentru a mă întreba, nerăbdători, despre viitoarele apariții. În lipsa unei alternative (*Anticipația* se politizase peste măsură, intrase într-un con de umbră și apărea la fel de sporadic ca și *Ficțiuni*, *Jurnalul SF* era mort și îngropat, iar cea de-a doua serie post-revoluționară a *Helionului* nu mai apărea), *Ficțiuni* rămăsese singura revistă tipărită disponibilă pe piața românească, un pai de care fanii români ai genului se agățau cu ultimele lor speranțe. Cu sprijinul celui mai generos Mecena de care a avut vreodată parte F&SF-ul românesc, prietenul meu Bogdan Bucheru, cel de-al patrulea număr a apărut în decembrie 2000, la fix trei ani de la apariția primului. Numărul 5 / 2001 – un număr special – a fost o soluție de urgență pentru a publica prima (în cronologia scrierii) dintre antologiile grupului Kult. Al șaselea număr a fost tot unul special, dedicat unui autor foarte în vogă la vremea aceea, Greg Egan, recent recompensat cu un Premiu Hugo, chiar pentru nuvela publicată în acele pagini. Abia cel de-al șaptelea număr, ieșit în mai 2003, avea să revină la o structură similară primelor patru, în care non-ficțiunea și ficțiunea se îmbinau armonios și cu o varietate necesară.

Plănuisem pentru începutul lui 2004 un număr 8 special, dedicat capodoperei literaturii SF, DUNE, una dintre cărțile mele de suflet. N-a mai fost să fie. Pe parcurs, ambițiile mele se schimbaseră, voiam mai mult, voiam o editură, voiam să fac cărți. Nici peisajul fandomial nu mai era același. Între timp, pasionații genului descoperiseră internetul și binefacerile sale. Existau de-acum e-

zine puternice (*Pro-Scris*, *Lumi Virtuale*), portaluri (RoSF, SFera), liste de discuții (RoFandom, Romania SF, SF-Ro), avusese loc chiar și o convenție națională în spațiul virtual (ocazie cu care *Ficțiuni* fusese răsplătită cu un premiu pentru cea mai bună publicație... un titlu mai mult onorific, cîtă vreme era singura candidată). La Brașov, Michael Haulică lansase versiunea pe hîrtie a *Lumilor Virtuale*. După șase ani, *Ficțiuni* devenise doar unul dintre reperele genului... Iar pentru mine venise timpul să trec la următorul nivel.

Volumul de față este un memento al celor șase ani în care *Ficțiuni* a fost singura publicație tipărită din peisajul literaturii science fiction & fantasy autohton. Am strîns între copertele acestei cărți doar textele autorilor români publicați în paginile revistei pe parcursul celor cinci numere „obișnuite". În anii care au trecut de la prima publicare, unii dintre ei (cei mai mulți, de fapt) au publicat volume proprii, au devenit ei înșiși repere pe harta afectivă a iubitorilor genului, alții (mai puțini) s-au orientat spre alte zări (publicistice sau geografice), iar regretatul Val Antim ne-a părăsit pentru o altă lume. Dar *moștenirea Ficțiunilor* (nu reușesc să evit folosirea acestei sintagme clișeatice) merită mai mult decît soarta uitării.

„It was the best of times, it was the worst of times..."

Horia Nicola Ursu
Satu Mare, noiembrie 2009

1 *Era în cea mai bună dintre vremuri, era în cea mai cumplită dintre vremuri, era în epoca înțelepciunii, era în epoca nesăbuinței, era un ev al credinței, era un ev păgîn, era anotimpul Luminii, era anotimpul Beznei, era primăvara speranțelor, era iarna disperării, totul ni se așternea dinainte, nu mai aveam nimic de așteptat...* (Charles Dickens – Poveste despre două orașe)

Michael Haulică
ANOTIMPUL DE PRAF

Se zice că în ținuturile acestea trăia odată, demult, demult de tot, încă înaintea invaziei fluturilor de praf, un ghebos. Dar asta nu înseamnă mare lucru, e ca și cum aș spune că undeva în lumea asta trăiește un om cu pielea albă, întrucît, pe vremea aceea, pe-aici erau numai gheboși. Și nu numai atît, dar pe lîngă povara ce-o cărau în spate, erau care de care mai sluți, ciungi, ologi, chiori, iar regele lor era cel mai hidos dintre toți și se chema Nacis. Da, Nacis.

Cel despre care începusem să vă povestesc, cu cît înainta în vîrstă, cu atît se simțea mai stingher printre ceilalți. Toți îl ocoleau, femeile se retrăgeau înspăimîntate din calea lui cînd apărea pe stradă, iar pe el îl speria asta, dar unde să fugă, unde să fugă? Era o singură stradă pe-aici, traversînd orașul, tăindu-l în două, locuitorii trăiau care pe unde apucau, nu aveau case, își stabileau locul de-o parte și de alta a străzii, sub niște acoperișuri sprijinite pe stîlpi de lemn sau de piatră. Dar case nu erau, ziduri nu erau... Și astfel se ajunse ca, în anul în care făcuse șaptesprezece, personajul nostru, și hai să-i spun și numele, ca să știm despre cine e vorba, Pollo îl chema, Pollo, așa cum pe Nacis îl chema Nacis, iar pe alții îi chema Celot, Alomeea, Rolan sau Iana, în anul acela, în care împlinise șaptesprezece, Pollo se trezi singur, singur de tot. De fapt, încetul cu încetul, odată cu trecerea timpului, începuse să se închidă tot mai mult în sine, începuse să fie el cel care fugea din calea celorlalți. Nu mai căuta noi cunoștințe, la ce bun atîta teatru pe care trebuia să-l joace ca să se

arate pe el, așa cum era, pentru ca ceilalți să nu mai vadă doar infirmitatea lui, pentru a le stîrni, deci, acel dram de afecțiune pe care îl aștepta de la ei și de care avea atîta nevoie. Numai că el, Pollo, nu-și dădea seama că el era cel care renunțase. Credea că doar ceilalți îl ocoleau, nu-și dădea seama că, de fapt, și el îi evita. Se obișnuise cu situația de infirm, știa că e altfel decît ceilalți, avea momente cînd toate astea îl revoltau și atunci își spunea, nu, își striga întrebarea aceea, comună tuturor infirmilor, muribunzilor, părăsiților: de ce tocmai eu?! Dar cel mai mult îl revolta faptul că nu-și înțelegea infirmitatea, nu și-o cunoștea... Înțelegea că era considerat altfel, dar de ce? Nimeni nu-i spunea de ce. Îl dăduseră la o parte, și nimeni nu se sinchisise să-i spună de ce. Dacă însă, măcar pentru o clipă, și-ar fi putut privi chipul, ar fi știut... Pollo era frumos. Avea un chip de o frumusețe rară și tocmai asta i se reproșa, de asta era respins. Într-o lume de gheboși, sluți, ologi, într-o lume în care toate aceste trupuri strîmbe și nenorocite erau normale, de o normalitate a majorității, acceptată drept regulă universală, chipul său frumos era o infirmitate. Era vinovat pentru asta în fața întregii suflări a orașului. Cocoașa, care îl arăta ca făcînd parte din aceeași societate, din același univers strîmb, nu conta. Frumusețea lui era refuzată de toți pentru că ei erau urîți. Așadar, în anul acela, Pollo realiză, mai mult ca oricînd, că era singur. Îngrozitor de singur. Părinți nu avea, pereche nu-și găsise, toți fugeau de el. De fapt, acolo nimeni nu avea părinți. Mai exact spus, nu și-i știa. Copiii erau crescuți de obște pînă la vîrsta de cincisprezece ani și, în anul în care împlineau acea vîrstă, la Sărbătoarea Cărnii, erau declarați cetățeni ai orașului, cu drepturi și îndatoriri ca toți ceilalți. Asta însemna că, pe mai departe, aveau să se descurce singuri.

Ritualul, căci exista un ritual, păstrat cu grijă de generațiile care se succedaseră pe aceste

pămînturi, era urmărit de toți locuitorii orașului. Pentru asta, se îmbrăcau în alb, femeile își prindeau în păr trandafiri galbeni, iar bărbații cuțite de argint la cingătoare. Tinerii care urmau să fie declarați cetățeni erau, mai întîi, spălați în lapte de capră, după care urma partea așteptată cu cel mai mare interes din tot ritualul, inițierea lor în tainele iubirii. Aceasta nu avea loc simultan pentru toți, ci își avea fiecare rîndul său, bine stabilit dinainte, în acest spectacol. Da, era un spectacol, deși în fiecare an se întîmpla așa ceva, sau poate tocmai de aceea. Uneori, sărbătoarea ținea zile întregi.

Se spune că, într-un an, durase trei zile și trei nopți. Asta se întîmplase la cincisprezece ani după ce marele vraci rătăcit pe aceste meleaguri ascunsese soarele. Fusese un tip ciudat marele vraci, mult mai înalt decît ei, cu spinarea dreaptă... Zile întregi îl iscodiseră, încercînd să afle ce făcuse cu cocoașa, unde și-o ascundea, pînă să-și dea seama că, de fapt, el nici n-o avea. Dar își dăduseră, oare, seama? Nu se mai știa dacă din acea cauză se întîmplase ce se întîmplase, și nici de ce anume ascunsese el soarele. Se zice că într-o zi venise la el un ghebos care-i ceruse, nici mai mult, nici mai puțin, decît să facă să-i dispară și lui cocoașa, așa cum vraciul făcuse cu a sa. Firesc, fusese refuzat. În ziua aceea dispăru și soarele. Așa se spunea. Dar cine mai știa care era adevărul? Cert este că soarele nu prinse din nou a străluci decît după ce bunii cetățeni ai orașului îl omorîseră cu pietre pe acel străin ciudat care scotea iepuri din pălărie și porumbei de sub pielea de pe palme și care n-avea nici măcar cocoașă. După ce fusese omorît, leșul lui fusese ars, iar cenușa împrăștiată în cele patru vînturi, ca nicicînd să nu se mai întoarcă prin acele locuri. Nici el, nici amintirea lui. Apoi, timp de trei zile și trei nopți, nu se mai văzu nici țipenie de ghebos pe stradă. La cincisprezece ani după această întîmplare, serbarea

durase, așa cum am spus, trei zile și trei nopți. Fuseseră mulți copii atunci.

Inițierea o făceau cetățenii maturi ai obștii, femei și bărbați în putere. Tinerii erau arătați mulțimii de gură-cască imediat după îmbăierea în lapte, în toată goliciunea trupului lor. Erau plimbați prin fața participanților la sărbătoare, să li se vadă în întreaga ei splendoare cocoașa, adevărata podoabă a fiecăruia, marele dar cu care Atotputernicul îi hărăzise, locul în care le era ascunsă puterea și înțelepciunea. Cocoașa era prețuită cu atît mai mult cu cît era mai mare, mai hidoasă, mai... De asemenea, prețuirea sporea dacă, pe lîngă aceasta, mai exista și un ochi lipsă ori o mînă sau un picior beteag. Acestea însemnau că, pe lîngă învelișul acesta pieritor, omul mai fusese dăruit cu altele...

Din mulțime se oferea cîte un bărbat sau o femeie, după cum era cazul, care să îndeplinească ritualul. Iar dacă se înfățișau cumva mai mulți voluntari, treceau și ei prin proba exhibării trupului în fața obștii. În funcție de hidoșenia lor, poporul desemna inițiatorul sau inițiatoarea. Se credea că ascunsele daruri treceau, prin înlănțuirea ritualică a trupurilor, dintr-unul într-altul. Și cine ar fi putut spune că nu era așa?

În lungile-i clipe de singurătate, Pollo își amintea, cu un soi de inexplicabilă durere, inițierea lui, cînd nici una dintre femei nu se oferise să-l facă bărbat. Cine să se lege de el, prostul satului, cel ca neoamenii, nedăruitul...? Toți strigau, fluierau, huiduiau, dar nimeni nu intra în cerc... Într-un tîrziu, însă, din mulțime se desprinse, venindu-i alături, o femeie. Ochii îi străluceau și Pollo văzu că strălucirea nu era a ochilor, a privirii, nu, lacrimile îi străluceau așa. De ce? se întrebă el, dar nu știu să-și răspundă, nu știu. Femeia se dezbrăcă încet, cu gesturi șovăitoare și furioase în același timp. Ceilalți murmurau, înconjurîndu-i cu un zid de șoapte colțuroase, reci. Aerul era greu,

sîngera parcă, zgîriat de șoaptele tăioase. Pollo se uita la ea de parcă ar fi fost prima femeie pe care o vedea dezbrăcată sau dezbrăcîndu-se, cu toate că, în fiecare an, venise și el la sărbătoarea asta. Se uita la ea pierdut, trăia sentimentul că o mai avusese pe femeia asta. Se știa la fel de virgin ca și fetele inițiate înaintea lui. Și-atunci, cum?!... Cum așa? Sîngele lor se închega pe bucățile de pînză albă, puse la uscat, pentru a fi apoi păstrate cu grijă, unică avere personală, sîngele dintîi. Cum s-o mai fi avut? Cînd? Femeia, liberă de veșmintele ce-i căzuseră în neorînduială la picioare, așa cum le lăsase ea să cadă, încet, nehotărît, fără gesturile largi, teatrale, pofticioase, isterice uneori, ale celorlalte femei-inițiatoare, se apropie de el. Întinse o mînă albă, foarte albă, spre fața lui, îi mîngîie obrazul. El vru să se retragă, din reflex, mînat de instincte, dar numai o clipă, numai o clipă, pentru că în următoarea fu convins că, dacă își ferea fața, pielea lui, atinsă de degetele femeii, lipită de ele, s-ar fi rupt, s-ar fi jupuit, ar fi plecat cu ele. Femeii îi tremurau buzele și, la rîndu-i, el o privea de parcă ar fi fost hipnotizat. Numai parcă, fiindcă din cînd în cînd arunca în jur priviri speriate, spre ceilalți, văzîndu-i cum își dau coate, cum zîmbesc pe sub mustăți. Cum rînjesc. Apoi revenea la femeia din fața lui, oprindu-se o clipă doar – dar ce lungă îi părea acea clipă! – pe sînii ei frumoși, simțindu-i grei, grei de durere sau de așteptare. Își amintea că, de cîte ori se întîlneau pe stradă, ea îl privea cu aceiași ochi, mai puțin o anumită umbră, pe care, poate, doar lacrimile i-o adăugaseră acum. Dar de ce lacrimi, de ce? Cînd șoaptele celorlalți se preschimbară în strigăte nerăbdătoare – nu era în ele nerăbdarea obișnuită, lascivă, lubrică, vulgară, care preceda actul la care aveau să fie martori, ci se simțea în ei un soi de grabă, mai repede, mai repede, să se termine odată cu povestea asta scîrboasă! – femeia îl prinse de o mînă și îl trase după ea, în jos. Se întinseră pe

pînza cea albă, el se lăsă cu totul în voia ei, neînțelegînd de ce plîngea, neînțelegînd, cu atît mai puțin, de ce plîngeau amîndoi. Dar întrebările despre lacrimi, despre femeia care se oferise să-l treacă pragul bărbăției, și le pusese, de fapt, mult mai tîrziu. Mai tîrziu, amintindu-și de toate acestea, de sînii acelei femei pe care-i sărutase atunci și care îi dăduseră senzațuia că-și săruta propriul chip. Trăia, de atunci, cu impresia că mai sărutase acei sîni, deși știa că acolo, atunci, o văzuse pentru prima dată pe femeia goală de lîngă el, acolo îi simțise întîia oară trupul fremătînd, încordat și moale, repulsiv și dezmierdător totodată. Își mai amintea de uralele în care izbucnise mulțimea cînd totul se isprăvise, dar care nu-i erau adresate lui, pentru a-l saluta în noua lume în care intrase. Ei îi erau adresate strigătele și aplauzele, ei, acelei femei. Nu mai văzuseră de mult o asemenea inițiere, făcută cu atîta împătimire. După ce femeia se îmbrăcă mult mai repede decît se despuiase, cetățenii se înghesuiră să o ajute să iasă din cercul desenat cu var alb pe nisip și să ajungă între ei... Numai că ea le refuză ajutorul, luînd-o la fugă, fără să privească măcar o clipă înapoi, în timp ce Pollo se înălța în vîrful picioarelor, s-o poată vedea cît mai mult peste capetele celorlalți...

Mai tîrziu, Pollo avea să-și amintească de întîlnirile lor de după, foarte puține la număr de altfel, cînd el își deschidea ochii larg și începea gestul acela cu mîinile, pe care niciodată nu-l sfîrșea pentru că ea pleca ochii în pămînt, făcîndu-se nevăzută printre acoperișuri.

În anul în care împlini șaptesprezece, Pollo își dădu seama că era singur. Asta se întîmpla la marea sărbătoare cînd, amestecat în mulțime, încerca să-și găsească o poziție cît mai avantajoasă, să vada spectacolul. Ceilalți îl înghionteau, fiecare își căuta un loc mai bun, el era mereu dat la o parte, i se adresau cuvinte urîte. Era

un nimic pentru acești oameni onorabili, cocoșați, sluți, și el nici măcar nu putea protesta. N-avea puterea să o facă. Căuta în privirile celorlalți o undă de prietenie, de simpatie, de înțelegere sau, măcar, de recunoaștere a existenței sale. Dar peste tot se izbea de aceleași fulgere mînioase, de aceeași împotrivire încrîncenată. Era singur. Mai singur poate decît arborele aflat la cîteva ceasuri de mers de oraș, un copac înalt, cu coroana bogată. Se spunea că pe vremea cînd primii cocoșați își făcuseră sălaș aici, pe vremea întemeietorilor, acest copac dăduse roade. Apoi, cu trecerea timpului, încetase să mai rodească și, nemaifiind util, fusese uitat.

De cîțiva ani, Pollo începuse să simtă apropierea dintre el și copacul acela, căci își petrecea mai multe zile pe săptămînă pe una din crengile acestuia. Își făcuse un culcuș aproape de vîrf și stătea acolo pînă ce stelele se înșirau pe cer. Adeseori rămînea și noaptea acolo, privindu-le, vorbind cu ele, căutînd să descurce firele vieții lui atît de neînțelese încă.

Același lucru îl făcu și atunci, la sărbătoarea care îi spunea și lui că împlinise șaptesprezece ani. Se retrase din mulțimea care îl înghiontea, îl călca, îl biciuia cu otrava cuvintelor, se retrase și plecă spre copacul singuratic.

Ce aveau cu el? Ce le făcuse? De ce nu-i dădeau pace? Dacă nu-l puteau iubi, măcar să nu-l fi urît! Oare cît timp avea să le mai suporte privirile disprețuitoare, vorbele murdare, fuga din fața lui atunci cînd apărea pe stradă...? Și mai ales femeile... Ce le făcuse? Ce avea el atît de neobișnuit, ce le făcea să îl privească înfricoșate? Ce le făcuse? Nu se știa vinovat cu nimic, nici măcar cît fata aceea...

Își aminti episodul al cărui martor fusese fără ca, în acel moment, să-i fi dat prea mare importanță. Nu era pentru întîia oară cînd se întîmpla, și reacția mulțimii fusese normală, mai

văzuse el de-astea... Ultima dată, de două ori, un băiat și-o fată fuseseră atunci în culpă, cei pe care a doua zi îi găsiseră morți, îmbrățișați. În ziua aceea, vinovată fusese o tînără al cărei sînge nu înroșise pînza cea albă, giulgiul fecioriei rămînînd neînflorat.

Ca de obicei în astfel de situații, spectacolul fusese întrerupt. Urma acum un alt soi de ritual, nu mai puțin plăcut pentru ceilalți. Tînăra fu bătută cu trandafiri galbeni și trupul ei scuipă petale roșii, de sînge. Un alt fel de sînge, al vinovăției. Apoi o îmbăiară într-un bazin cu vin alb, care primi și el culoarea sîngerie a trupului ei, ca și trandafirii. După ce o scoaseră de acolo, în timp ce ea era legată pe un inorog alb, vinul din bazin fu turnat în mici butoiașe, ce fură încărcate într-un car. Înhămară la el inorogul pe care era legată fata și alaiul porni, mulțimea urmînd carul, îngînînd cîntece deocheate, spre balta cu lebede. Odată ajunsă acolo, fata fu batjocorită de orice bărbat sau femeie căruia îi cășunase. După fiecare „reprezentație”, se bea cîte o cană din vinul adus în butoaie. Era un fel de exorcism ceea ce făceau ei. Cînd vinul se termină, cînd nimeni nu se mai arătă dornic să o pedepsească, aruncară fata în baltă și o lăsară acolo. Bravii cetățeni se întoarseră în piața unde, vremelnic, Sărbătoarea Cărnii fusese întreruptă. Dar toate trec, toate curg, sărbătoarea trebuia să continue.

Pollo se hotărî. Coborî din copac și mai că o luă la fugă spre marginea orașului, unde se afla balta cu lebede. Picioarele îi sîngerau, zdrelindu-se de colțurile pietrelor pe care nu le vedea, sfîșiindu-se în mărăcinii pe care nu-i știa, dar Pollo nu simțea nimic din toate astea, alerga spre pata aceea strălucitoare care era balta sub razele lunii. Cînd ajunse pe malul ei, aceasta era o oglindă uriașă, dar el nu știa ce este o oglindă, cocoșații nu cunoșteau oglinzile de nici un fel. Nu umbla nimeni noaptea pe malul bălții, s-o vadă poleită de

lumina lunii. Lebedele, adunate toate într-un loc, păreau că așteaptă începerea unui spectacol. Una dintre ele cînta. Un cîntec atît de trist, încît Pollo simțea cum i se sfîșie carnea de pe el și privea în juru-i, mirîndu-se că nu vede în iarbă bucăți desprinse din trupul lui. Zări, însă, urme de roți. Erau roțile carului în care fuseseră aduse butoiașele cu vinul înroșit de sîngele ei. Al fetei care... Nu-i știa numele. Nu-și aducea aminte s-o mai fi văzut. Avea înaintea ochilor imaginea trupului ei care primea, neînspăimîntat, orgolios, loviturile date cu trandafirii galbeni. Spinii lor o pătrundeau, șuvițele de sînge izbucneau din ea, stropindu-i pe judecătorii și, totodată, călăii ei. Iar aceștia loveau cu și mai multă furie. Ori plăcere. Pollo nu-și dădea seama ce anume exprimau chipurile lor, dar nici nu-l interesa. El avea înaintea ochilor doar imaginea trupului sîngerînd...

Intră în apă. Voia s-o găsească pe fata aceea... Voia s-o întrebe... Deodată, rămase nemișcat. Din fața lui, din apă, îl privea cineva. Un chip straniu, mult deosebit de cele cu care era obișnuit. Era altfel, cu totul altfel. Pollo tresări. Același lucru se întîmplă și cu celălalt. Apoi se apropie, încet, întinse mîna. Mîna aceluia se întindea spre el. Se hotărî să i-o prindă. Era prima oară cînd cineva îi întindea mîna. Dar, cînd s-o atingă, simți în vîrful degetelor ceva rece, umed, alunecos. Se sperie. Celălalt începu și el să tremure, chipul i se lăbărță, își pierdu proporțiile, simetria, se îndepărtă... Se împrăștie! Tot mai încolo, mai departe de el, și Pollo ridică privirea, căutînd pe cineva, oricine ar fi putut fi în locul acela, pe malul lacului. Dar nu era nimeni, nimeni căruia să-i spună cuvintele ce-i tremurau pe buze: eu, nu... nu i-am făcut nimic, nu eu... Pollo era cu mîna în apă. Se aplecă tot mai mult, căutînd mîna aceluia. Tîrziu de tot, cînd ieși din nou la suprafața apei, avea în brațe o lebădă. Era cea care cînta. De fapt, sfîrșea de cîntat, pentru că după numai cîteva clipe glasul nu i se mai auzi

și ea se lăsă moale în mîinile lui. Celelalte lebede prinseră a bate din aripi, mișcînd apa, înălțînd-o. Curînd, locul deveni o arteziană, iar Pollo, în mijlocul ei, cînta o melodie tînguitoare, ținînd în brațe o lebădă moartă. Dormea. Dormea cîntînd, în mijlocul artezienei ca o caleașcă trasă de lebede, și pe malul bălții apa se înroșea...

Cînd se trezi, avea în față imaginea celui cu care se întîlnise, a cărui mînă, unica ce i se întinsese vreodată, o căutase. Nu. Erau niște ochi în care vedea acea imagine. Erau ochii ei. Pollo tremura. Era ud și, abia atunci observă, gol. Hainele lui erau întinse alături, la uscat. Ea își desfăcu din jurul trupului, pînza în care se adăpostise – era pînza aceea albă, pătată cu florile de sînge ale trupului ei bătut cu trandafiri – și îl acoperi cu ea.

— Ce... Ce frumos ești...

El o privea cu o expresie de nedumerire întipărită pe față. Frumos?

Ea continuă, parcă de-abia acum începîndu-și fraza:

— Eu sînt Daniela. Tu ești Pollo, te știu de acum doi ani, de cînd...

Dar cuvintele îi fură oprite pe buze de privirea lui, care alunecă apoi spre balta unde lebedele băteau apa cu aripile, înălțînd-o, făcînd-o să semene cu o arteziană, cu o caleașcă...

Își aminti de ultima întîlnire cu femeia aceea care îl făcuse bărbat. Ea n-o mai putuse evita, ca de obicei, pentru că el îi apăruse drept în față și o apucase de mîini. O întrebase: te-am mai cunoscut vreodată? Iar răspunsul ei îl pironise în mijlocul drumului, unde rămăsese mult timp după aceea, pînă cînd pe cer se înșiraseră stelele... Atunci o rupsese la fugă spre copacul singuratic.

— Fiecare din noi are nevoie de o mamă care să-l nască...

Daniela vorbea. Se așezase lîngă el, oferindu-i privirilor trupul însemnat de trandafirii galbeni din ziua sărbătorii. Cu un gest repezit, care făcu să-i

alunece de pe trup pînza însîngerată, Pollo o prinse de cot. Cînd ea se întoarse, simți răsuflarea lui pe buze. Respirau amîndoi același aer.

Pe malul celălalt al bălții, un cal alb necheza, necheza ca în poveștile de demult ale Hypomanției, bătrîna care, pe vremea cînd cocoșații se strămutaseră aici, trăia singură, sub un acoperiș de frunze, aproape de copacul singuratic.

Pollo și Daniela se iubeau acolo, pe pietroiul imens de la marginea bălții, despre care circulau tot felul de povești, sub primele raze din acea zi ale soarelui. Lebedele cîntau toate, era un cor venit parcă de dincolo de lume, niciodată nu se mai auziseră atîtea lebede cîntînd laolaltă.

Dinspre oraș se auzea ceva, venind spre ei, un zgomot, un vuiet. La început, păru a fi asemenea celui pe care îl face marea izbind țărmul înaintea furtunii. Apoi, ca un murmur. Erau strigăte, cîntece omenești. Un nor de praf se apropia, odată cu zgomotul acela. Erau cocoșații. Toți erau îmbrăcați în alb, ca în ziua sărbătorii, femeile purtau trandafirii galbeni pătați cu sîngele Danielei în păr, iar bărbații cuțitele cele lungi la brîu. Norul de praf rămăsese undeva în urmă, dar părea a crește din ce în ce mai mult.

Ajunseră pe malul bălții.

Nacis, regele lor, începu să rîdă. Rîseră și ceilalți.

Pollo și Daniela nici nu-i auziră. Se iubeau.

Nacis, regele, își scoase de la cingătoare cuțitul de argint. Ceilalți bărbați îl imitară, iar femeile își desprinseră din păr trandafirii.

Pollo și Daniela parcă nici nu-i văzură. Se iubeau.

Nacis, regele lor, strigă: Terminați! Strigară și ceilalți.

Pollo și Daniela parcă nici nu-i auziră. Se iubeau.

Atunci, Nacis se apropie de ei și-i străpunse cu cuțitul său lung, de argint. O femeie veni și ea și

începu să-i bată cu trandafirul pe care-l ținea în mînă. Ceilalți făcură la fel.

Ceea ce păruse a fi un nor de praf era acum lîngă ei, și se dovedi a fi un imens roi de fluturi.

Cocoșații își savurau victoria. Privirile lor urîte, strîmbe, gheboase, prăfuite, cuprindeau totul în jur.

Cuprinseră și acel roi de fluturi, care începu să se îngheboșeze, să se sluțească, să se prăfuiască. Roiul fluturilor era acum, de-abia acum, un nor de praf. Da, s-ar fi zis că era un nor de praf, de nu s-ar fi văzut bătaia aripilor, ca de praf și ele.

În orașul lui Nacis începea anotimpul de praf.

Fluturii de praf!, strigă cineva și, în aceeași clipă, norul îi învălui. Și, în aceeași clipă, toți cocoșații văzură cum, dintre ei, se ridica la cer o caleașcă trasă de lebede, în care Pollo și Daniela se iubeau cu trupurile lor tinere și drepte, fără cocoașă.

Începu să plouă. Și ploua cum nu mai plouase niciodată în orașul lui Nacis. Nori păreau a fi fost spintecați de niște cuțite uriașe și acum își revărsau pe pămînt toată apa adunată de multă, de foarte multă vreme... Păreau că fuseseră înțepați de spinii trandafirilor... Dar ce nori?! Nu se vedea nici unul, cerul era senin, nici o zdreanță de nor nu se zărea! Și-atunci? De unde, totuși, ploaia aceea grozavă care parcă trecea prin toți cei aflați acolo, la marginea bălții? Se lovea de pămînt, născînd bășici care se umflau, creșteau și apoi se spărgeau, atingîndu-se de cuțitele cocoșaților și de spinii trandafirilor pe care femeile îi țineau în mîini. Se spărgeau într-o liniște uimită, o liniște furată zilei, toți erau speriați, dar stăteau acolo, în mijlocul ploii, nimeni n-avea curajul să plece... Și poate că ploaia nu era decît o urmare a felului în care ei priveau spre cer, cu ochii lor prăfuiți, mînioși, sfredelitori. Și poate chiar ele, acele priviri, străpunseseră cerul și făcuseră să se reverse pe pămînt șuvoiul de apă, căci așa ploua, nici nu s-ar fi zis că plouă, ci, pur și simplu, din cer curgea

apă... Ei stăteau acolo și ploaia îi izbea în cap și nimeni n-avea curajul să plece. Caleașca trasă de lebede dispăruse de mult, dar cocoșații rămîneau pe mai departe cu privirile pironite în sus, unde roiul fluturilor de praf, scăldat la rîndul său, începea să picure asupra lor pete de noroi. Noroiul le curgea pe ochi, pe mîini, pe buze, pe gît, era un fel de a doua cocoașă, care nu se aduna în vreo parte a trupului lor ci căuta să-i îmbrace, să facă din cocoșați cocoașe umblătoare. Trandafirii erau noroioși, cuțitele de argint își pierduseră strălucirea, fluturii de noroi – căci așa erau acum – băteau din aripile lor grele de noroi, care se destrămau... Deasupra cocoșaților, bucăți din aripile de noroi cădeau pe pămînt, cocoșații scuipau noroi printre dinți, curînd se văzură împotmoliți acolo, la marginea bălții care se transformase într-o mică mare de noroi. Noroiul le venea pînă mai sus de genunchi, nici nu se mai știa care era noroi-noroi, și care fluture de noroi. Pe pulpe li se zbăteau fluturi de noroi și, deodată, totul fu luminat de un arc ce se ridica de deasupra arborelui singuratic. Ba nu, izvora din trunchiul acelui copac, din scorbura în care fusese găsită cartea Hypomanției. În cartea aceea citiseră despre sfîrșitul lumii, care avea să se întîmple în anotimpul de praf, cînd un roi imens de fluturi de praf avea să se ivească deasupra orașului. Firește, cocoșații rîseseră de asemenea profeții, aflîndu-le, cum să existe fluturi de praf? și ce e ăla anotimpul de praf?, așa cum rîseseră și de altele pe care le găsiseră acolo, așa cum rîseseră și în noaptea cînd dăduseră foc cărții. Arcul acela se ridica din scorbura copacului singuratic și, trecînd pe deasupra bălții unde, cu doar o zi în urmă, puteau fi admirate lebedele, se pierdea undeva, dincolo de orașul în care nu mai rămăsese nimeni. Era curcubeul. Noroiul ajunsese pînă la acoperișuri și, nu peste multă vreme, aveau să dispară și acestea, cu totul. Ploua în continuare, nici gînd să se

oprească această ploaie, colorată acum. Cineva arunca parcă vopsele pe pămînt, curcubeul nu mai era un arc desenat pe cer, el curgea odată cu aerul devenit și el apă, cocoșații respirau apă, apa colorată ce cădea din cer. Norul fluturilor de praf, de fapt, ceea ce mai rămăsese din acesta, preschimbat într-un nor al fluturilor de noroi, începu să se adune de la pămînt, nu, nu în aer, aer nu mai exista, începu să se ridice deasupra pămîntului, să ia o formă. Era asemeni unui uriaș care se ridica, trezit dintr-un somn lung și greu, amețit, uriașul avea gesturi largi, de dans, și cînd reuși să se ridice în picioare, se propti, gigantic, drept, în fața cocoșaților, cu mîinile în șolduri, dorind parcă să le strige ceva. Privirile acestora îl fixau, îngrozite, umile, implorînd și, atunci, uriașul de noroi își depărtă brațul drept de trup. Privit dintr-un anumit unghi, brațul părea un pod improvizat peste acea mică mare de noroi, un pod complet inutil. Își depărtă de trup acel braț și, cînd și-l aduse în față, urmînd o traiectorie ce avea să i-l aducă deasupra umărului stîng, gestul lui fu asemeni celui al prinderii muștelor în pumn, din zbor. Palma lui, imensă, îi mătură pe toți cocoșații care rămăseseră acolo, la picioarele lui, sub genunchii uriași, ca niște statui de noroi. Îi împrăștie care încotro, prin toate colțurile lumii.

Multă vreme, cocoșații rămaseră ceea ce erau în momentul strămutării lor spațiale, poate și temporale: niște statui de noroi, de care lumea se minuna. Speculau cu toții asupra apariției lor, asupra originii lor. În unele locuri, se iviră legende ce încercau să deslușească misterul aparițiilor. Sărmanii cocoșați, strîmbi, urîți, împietriți în noroiul acelei zile de sfîrșit, deveniră întruchipări ale spiritelor rele. Mulți dintre ei fură uciși, odată cu distrugerea învelișului în care se aflau. Alții reușiră să scape, ceea ce nu le aduse însă prea mare fericire. Fură considerați diavoli, și pe bună dreptate: o statuie ce se fărîmă brusc, fiind apoi

văzută mișcîndu-se, bolborosind cuvinte stranii, e un motiv foarte serios ca multă lume să creadă într-o invazie a diavolilor pe pămînt.

În general, cocoșații fură prigoniți, pretutindeni unde se găseau. Oamenii drepți, frumoși la chip, nu puteau îngădui între ei niște ființe croite împotriva firii. Apoi, începură să se obișnuiască cu ei. Să-i accepte. Sau, mai exact spus, să-i tolereze.

Mai interesantă a fost reacția lor, a cocoșaților, la toate acestea. Ei n-au acceptat nicidecum înfrîngerea, înfrîngerea lor ca natură umană. Îi socoteau pe ceilalți tot ca pe niște ființe anormale, din afara lumii lor și, deci, inferioare. Poate și de aceea se spune că, de atunci, ei se tot caută unii pe alții, cu gîndul la orașul lor imaginar, imaginar prin pierderea lui, așa cum imaginară e orice amintire, se caută cu ideea reîntemeierii lui, chiar dacă nu în același loc pe pămînt, fiindcă, pentru ei, important rămîne spiritul acelui oraș, iar nu coordonatele lui geografice.

Și, tot de atunci, se spune că bărbații cocoșați nu mai poartă cuțite de argint la brîu, iar femeile lor nu-și mai prind în păr trandafiri galbeni.

Și ce? Nu-i așa? Ați văzut vreodată cocoșați purtînd cuțite de argint la brîu, ori cocoșate cu trandafiri galbeni în păr?

„Anotimpul de praf”
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni*.

Don Simon
PRIVEȘTE ÎNAINTE CU MÎNIE

— Cînd vorbea, își țuguia buzele exact ca Peter O'Toole în rolul lui Vînează-Moară ăla, povesti Martel. Spunea: „Între crăcile arborelui meu genealogic stă însuși Don Quijote de la Mancha. Mai am încă și în ziua de astăzi pipa cavalerului, primită în dar de la Dulcineea, muierea lui, și, dacă vreți, v-o arăt și vouă", „Ce, pe vremea aia fuma cineva?", îl întrebau ascultătorii, „Da' ce vă interesează pe voi detaliile?" se oțăra spaniolul, „dacă eu vă spun că fuma pipă, fuma, ce, voi știți mai bine decît mine?". Cum vă spun: era un sonat desăvîrșit. Cel mai adevărat dintre toți spaniolii.

— Bine, mă, da' cîți spanioli ai văzut tu? întrebă curios Fiscul.

— În total, unul. Ha, ha! Doar pe el l-am văzut, dar nu e greu să vezi o sămînță stricată.

Lipoveanului i se păru că rîde și fluviul. Al dracu', Martel ăsta! gîndi.

— ...Deși rar am văzut om mai întreprinzător prin părțile noastre, curse povestea. În urmă cu cîțiva ani, și-a cărat materiale de construcție, a reparat șlepul eșuat pe care-l vedeți și a deschis cea mai a dracului locantă din regiune. El Inimitabile se numea. A fost o afacere bună, iar fala ei s-a datorat și senorei Peppita, aci de față.

Lipoveanul și Fiscul se uitară la femeia gonflabilă. Scîrț! făcu lanțul de care era spînzurată. Peppita avea o perucă roșie și sînii ca niște pepeni turcești.

— Zăpăcitul săpa o groapă în mijlocul insulei. Dumnezeu știe de ce. Într-o noapte, din ea a ieșit o lumină atît de puternică, încît fluviul parcă a luat foc. Spaniolul a orbit și și-a tras un glonte în scăfîrlie, iar personalul angajat de el a fost violat de păsări și ucis. Uitasem să vă spun: în noaptea aia au apărut păsările. Asa s-a terminat cu El Inimitabile, dar... Știu și eu? Poate că tot ce v-am povestit nu-i decît o vrăjeală. În orice caz, eu asta am auzit.

„Cînd te uiți la noapte, te uiți ca într-o gaură fără fund”. Cuvintele lui Martel. „Noaptea n-are față, n-are umeri, n-are gît. Noaptea e un cur uriaș. Te priponește în el și te ține acolo pînă îți amintești că poți vedea și cu mintea”.

Lipoveanul se uită în noapte. Fîl-fîl! Niște păsări, poate lilieci, ceva mai negru chiar decît noaptea. Cîtă scîrbă trebuie să fi avut Martel de noapte!

„Ți-e frică de noapte, mă?”

„Mie?” Atît. Altceva nu mai știa să zică. Mai tîrziu recunoștea că îi plăceau numai nopțile cu lună plină, cînd prindea crapi și se culca cu Țîțoasa. „Mie?” Ce le mai mințea!

Fîl-fîl! Iar păsări sau lilieci. Lipoveanul stinse lumina și lăsă timpul să treacă. Acum se deslușeau mai clar umbrele mai negre decît noaptea.

Silueta lui Martel sau a Fiscului urca printre tufe.

— Bă, Lipoveanule, nu știu ce mă-sa-n cur...

Fîl-fîl! Se auzea mai tare. Agresiv.

— Lipoveanule! Aproape urlet.

Omul ieși și armă Winchester-ul. Trase în aer. Nisipul se ridică în nori de praf, iar peștii fluviului se scufundară cu zgomot. Mai spre vest, senora Peppita își interpreta numărul erotic.

Se apropie. Era Fiscul. Încă nu îndrăznea să se ridice.

— Unde-i, mă, Martel?

— S-a dus s-arunce momeală.

Lipoveanul mirosi aerul, se concentră. Nu se auzea nimic.

— Las'că vine el...

Îl ajută pe Fisc să intre într-unul din compartimentele remorcherului, aprinse lanterna și îi cercetă rănile. Pe la hublouri se auzea acel fîl-fîl violent și se mai auzea scrîșnetul oțelului.

— Mi-e frică, scînci Fiscul. Promite-mi că mîine plecăm!

— Bine, zise Lipoveanul, dar avea în glas atîta ironie, încît Fiscului îi fu rușine că își arătase slăbiciunea.

Cineva scrijelea oțelul și nu știau cine. Iar Martel nu mai venea.

Lipoveanul stinse lumina, și bușiturile în oțel se răriră iar apoi, dintr-o dată, dispărură cu totul. Noaptea năvăli în cameră, cu toată carnea ei întunecată.

„Cînd te uiți la noapte, te uiți ca într-o gaură fără fund". Cuvintele lui Martel.

Fiscul sufla precipitat, aproape icnea. Durere, frică, amîndouă la un loc.

— Ești un roșcovan slăbănog și tîmpit, se strîmbă la el Lipoveanul. *Ia tvoiu mati*!

Înjură tot în surdină. Și lui îi era frică, dar Fiscul nu trebuia s-o știe. Fiscul era ca un butoi cu pulbere.

— Mă duc să-l caut pe Martel.

— Nu! Vocea Fiscului veni isterizată. Nu te duce!

— Stai aici.

— Nu mă lăsa singur! Te rog...

— Stai aici! Nu mă enerva, că te leg!

Lipoveanul luă arma, se apropie de ușă, o întredeschise și așteptă. Nu se auzea nimic. Ieși. Aerul vibră dintr-o dată, ca sfîșiat de o coasă. Omul scăpă arma din mînă și șocul izbiturii îl proiectă în capul scării.

Scîncetul Fiscului se auzi mai tare.

— Nu mi-e frică de voi! răcni Lipoveanul. Firați ale dracu'!

Nici măcar nu știa ce înjură. Păsări, lilieci sau curul nesățios și negru al nopții. Se tîrî pe oțelul rece al podelei și bîjbîi după pușcă, o găsi, armă și trase, atunci cînd simți aerul vibrînd a doua oară. Detunătura îl zăpăci, zăpăci și noaptea și zgomotele și umbrele invizibile. Doar cîteva clipe. Buf! Podeaua vibră sub impact și aerul tremură, brăzdat de fîlfîitul unor aripi puternice.

Se auzi un gîfîit și Lipoveanul îndrăzni să aprindă lanterna. Zări capul păsării lîngă picioarele sale și împietri de spaimă.

— Nu mă lăsa! se auzea de sub punte.

Lipoveanul lovi pasărea în cap cu patul armei pînă ce acesta se transformă în așchii. Pasărea continua să gîfîie. Avea o spumă albă la gură, iar ochii îi erau înspăimîntători. O apucă de gît și o trase spre scară.

Fîl-fîl!, pe deasupra. Umbre mai negre decît noaptea. Amenințătoare.

O împinse cu picioarele și pasărea se pierdu în gîtul scărilor. Trase și al doilea cartuș. Se holbă în lungul țevii. Erau o mulțime de păsări deasupra. Căută scara cu piciorul și, negăsind-o, își dădu drumul să alunece în gol. Căzu peste pasărea de la piciorul scării, iar aceasta tresări și îi înfipse ciocul zimțat în umăr. Lipoveanul îi apucă grumazul cu mîinile sale noduroase și i-l suci pînă ce auzi trosnetul oaselor.

Fiscul dormea și scîncea în somn.

Lipoveanul se ridică încet de lîngă perete, atent să nu facă zgomot. După o noapte nedormită, încărcată de tensiune, ochii îl usturau îngrozitor.

Dimineața năvălise prin hublouri, întreagă și dură ca un arc electric.

Se apropie de pasăre și o cercetă, plin de curiozitate. În umeri îi rămăsese durerea și amintirea spaimei. „Auzi, mă, erau așa de mari încît mă simțeam de-a dreptul ridicol.” Explicația

Fiscului, gîfîită, plină de angoasă. „Uite ce urme lasă.” Tăieturi, lungi și zimțate. Lipoveanul le văzuse. Pasărea nu avea picioare. În locul lor, avea niște lame ascuțite, penele îi erau de un albastru ultramarin, iar capul părea de-a dreptul prea înfricoșător pentru a fi real: ochii roși, un cioc imens, căscat și plin de dinți ca ai știucilor, iar de-o parte și de cealaltă avea niște țepi aproape transparenți, din care încă mai picura un ser necunoscut. Sub maxilarul inferior se ivea un soi de cîrlig organic, pe care Lipoveanul îl împunse cu vîrful cuțitului. Cîrligul se crispă sub înțepătură.

— Dumnezeule!

Lipoveanul privi prin hublou. Senora Peppita se zbuciuma la capătul lanțului de care era spînzurată, sub fîlfîitul agresiv al unei păsări cu care se împerechea.

— Ia uite, mă, la aia!

Fiscul se ridică, înalt și osos, și își miji ochii albaștri.

Lipoveanul se uită după lamele care ar fi trebuit să-i țină loc de picioare păsării, dar nu le văzu. Ea se vîntura prin aer, într-un ritual grotesc, cu dinții ciocului înfipți în peruca femeii gonflabile. Din cînd în cînd, o învăluia, îmbrățișînd-o cu aripile, zbuciumîndu-se laolaltă cu ea, iar salcia gemea.

Erau și alte păsări, mai încolo, spre plajă. Stăteau spînzurate cu cîrligul acela ciudat de crengile copacilor insulei. Pînă și în somn, păreau amenințătoare. Lamele tăiau aerul, țiuind.

— Hai afară, Fiscule!

— Ce, mă, ești nebun?

— Hai, mă! Nu vezi că dorm?

— Du-te dracu’!

— Ai nădragii uzi, zîmbi cu dispreț Lipoveanul, apoi cercetă încărcătura armei, își îndesă în buzunar un pumn de cartușe și ieși.

Între timp, pasărea care o violase pe senora Peppita se alăturase celorlalte. Păreau niște ciorchini uriași.

Lipoveanul strînse o piatră în mînă și o azvîrli cu putere spre pasărea cea mai apropiată. Aceasta icni, dar nu-și descleștă cîrligul și nici nu-și deschise ochii. Omul mai așteptă cîteva clipe, înalt, uriaș, cu tălpile bine înfipte în pămînt. Așteptă din nou săgetarea spaimei, dar aceasta nu veni. Înaintă spre limba de nisip a plajei.

— Martel! Martel!

Chemarea se sparse în cuprinsul insulei.

Se tîrî pe sub lamele de oțel, tăioase și zimțate, ale păsărilor. Aerul vibra ca o coardă de pescuit tensionată. Mai în față se vedea debarcaderul și, lîngă el, printre stînci, silueta lui Martel.

Transpirația i se prelinse în ochi. Lipoveanul se șterse cu dosul palmei și o luă la fugă printre păsările spînzurate în copaci. Se buși de ele, ca de niște saci de box. Icniră, dar nu-i dădură atenție.

— Martel!

Se așeză în genunchi lîngă el și îl întoarse cu fața în sus. Martel avea fața buhăită de apă și crestată de lamele păsărilor sau de raci.

— Martel! Mă, prostule...

Inutil. Îl zgîlțîia degeaba. Îi desfăcu cămașa și îi apăsă pieptul. Pielea omului plesni sub presiunea palmelor și coastele ieșiră la iveală.

Buf-buf! se auzea.

Nici măcar nu curgea sînge.

Buf-buf! Clar, din Martel venea, nu din altă parte.

Pielea plesni pînă între picioare, ieșiră mușchii abdomenului, se despicară, ieșiră intestinele.

Buf-buf! Se revărsară în nisip.

Printre ele se tîra ceva nemaivăzut.

Buf-buf! făcea acel ceva. Ca o inimă cu brațe. Se tîrî în nisip, spre plajă. Avea și pene. Încă nu o putu recunoaște, deși bănuia. Mucii de pe pene și sîngele lui Martel rămîneau pe nisip, ca o dîră de melc, scoțînd la iveală contururile păsării, tot mai evidente.

Buf-buf!

Lipoveanul avu impresia că pămîntul prinsese a se roti în juru-i. Îi stîrci capul cu călcîiul bocancului.

Buf-buf! se mai auzi o vreme, apoi încetă, iar pămîntul se liniști.

— Lipovene!

Fiscul venea în fugă, cu un capăt de funie în mînă.

— Ia uite ce-au făcut blestematele alea!

— Ce?

— Ne-au lăsat fără barcă, aia!

Apoi văzu hoitul lui Martel și căzu în genunchi.

Lîngă ei, fluviul uruitor, imens și violent, tîrîndu-și trupul de apă vie, reflecta printre buturugile ce-i săltau pe unde sclipirea din ochii zeilor furtunii.

Cerul intră în pămînt. Sau pămîntul în cer.

Într-o clipă se făcu noapte. Un trăsnet mugi în măruntaiele insulei și despică o salcie uriașă care se prăbuși sfîrîind, într-o ploaie de scîntei.

„Viața este aici, acum. Ia-o!” Martel și obsesiile lui. Nu se potriveau nicicum aceste cuvinte. Lipoveanul zîmbi amar, în timp ce grindina zăpăcea tufele, copacii și pe senora Peppita. Acele cuvinte se potriveau atunci cînd ezitai să faci un lucru plăcut, gîndindu-te la consecințe. Stă în firea omului să vadă dincolo de coaja lucrurilor. Lipoveanul i-o spusese, nu o dată. Dar de la frică ce să iei?

Păsările se desprindeau, una cîte una, amețite de ploaie.

Martel zăcea acum cu burta deschisă, el și filozofia lui.

— Doamne! Fiscul tremura de frig, sub pătura veche găsită pe punte. Sau tremura de frică?

Lipoveanul scrută aerul plin de fumul ploii. Încă se mai vedea ciudata groapă pe lîngă care trecuseră. Păsările zburau în cercuri largi pe deasupra ei, scufundîndu-se apoi în laptele-i fosforescent. „Ce dracu’ o fi asta?” – așa îi pusese

numele Fiscul acelui ceva din groapă. Ouă mari, pestrițe, aproape transparente, fetuși crispîndu-se înăuntru, „ce dracu' o fi asta?" – așa se numea. Ouăle pluteau în lichidul bășicat de furia ploii, iar păsările continuau să plonjeze printre ele, ca niște kamikaze.

Mai avea Martel o obsesie. Spunea: „Privește înainte cu mînie". Și avea dreptate. „Cînd crăpi, crăpi și gata. S-a sfîrșit totul", bolborosea. „Dar cînd te lupți să trăiești, trebuie să privești înainte, să aștepți șuturile soartei și cum altfel să privești, dacă nu cu mînie?"

Fiscul întinse cablul de oțel pînă cînd acesta zbîrnîi. Se înfipse bine pe picioare și începu să tragă. Găleata bușea în pereții rezervorului și în jur puțea cumplit a motorină. Scoase găleata și o așeză pe rampă apoi se opri o clipă.

— Știi, mă? îi zise Lipoveanului. Eu cred că blestematele astea de păsări trăiesc doar o zi și-o noapte.

— Ești prost, veni răspunsul, scurt și sec.

— Ia gîndește-te! Doar ai văzut cu ochii tăi cum s-au cufundat în groapă. De unde să mai apară altele, dacă nu din ouăle alea?

— De ce nu te duci să te convingi?

Fiscul tăcu. Se ridică alene, apucă găleata golită de Lipovean în canistră și o aruncă în rezervor, apoi mișcă funia de oțel și așteptă ca motorina s-o înghită.

— Ar putea fi adevărat, murmură, dacă ar fi posibil să crească atît de mari într-un timp atît de scurt... Dar Dumnezeu n-a scornit așa ceva.

— Dar diavolul? rînji Lipoveanul, în vreme ce punea capacul canistrei.

Fiscul îl privi uimit și în minte îi veni burta despicată a lui Martel. Își aminti că rana avea marginile zdrențuite, așa cum arată o margine de ou spart.

Lipoveanul privi cu atenție spre copaci, dar nu văzu nici o pasăre. Își trecu cureaua armei peste încheietura brațului și se întinse pe burtă. Se tîrî printre tufe, trăgînd după el canistra.

Fiscul gîfîia undeva mai în spate, lac de transpirație.

Pînă la groapă mai erau cîțiva metri. „Ce dracu' o fi asta?" bolborosea, împrăștiind în aer un gaz cu miros înțepător.

Bum-bum! Ca o inimă.

— Lipovene! imploră șoptit Fiscul.

Se uită peste umăr și îi făcu semn să nu se oprească. Fiscul plîngea.

Aerul era din ce în ce mai grețos. Lipoveanul simți gheara fricii răscolindu-i stomacul. Se opri și se ridică în genunchi. Văzu ouăle. Crescuseră.

Fiscul stătea cu fața în nisip și respira precipitat.

— Hai să terminăm, zise, cu ochii sticlind.

Cîteva ouă plezniră și lichidul țîșni din ele ca dintr-o arteziană.

„Piromanii dau foc ca să se purifice." Altă obsesie de-a lui Martel.

Cîteva păsări își frecau aripile soioase de nisip.

Fiscul deșurubă capacul și mirosul de motorină îl tulbură. Înclină canistra într-o parte, apoi o împinse spre groapă și o lăsă să se golească. Păsările începură să se ridice și lamele oțelite spintecară aerul. Fiscul o luă la fugă.

Lipoveanul îl văzu alergînd printre tufe și armă Winchester-ul. Aruncă bidonul golit în groapă. „Ce dracu' o fi asta?" bubuia violent, ca și cînd ar fi simțit primejdia.

Alte păsări își luară zborul, împrăștiind peste frunze nisip și „ce dracu' o fi asta?"

Lipoveanul răsuci cîrpa îmbibată în motorină și îi dădu foc cu bricheta, apoi o aruncă în groapă. Flăcările izbucniră cu o asemenea violență încît îi pîrjoliră părul și barba. Își frecă înspăimîntat fața și tîmplele și fugi în urma Fiscului. Pămîntul îi fugea de sub picioare, iar păsările, pentru întîia

oară, începură să țipe. Sunetul îl izbi, atît de puternic, încît Lipoveanul simți sîngele scurgîndu-i-se din urechi și, pentru cîteva clipe, crezu că surzise.

„Privește înainte cu mînie”. Martel, rîzînd de ei de dincolo de viață.

Fiscul stătea pe burtă, în noroiul de la marginea fluviului, căutînd să-și apere capul de lamele și ciocurile păsărilor.

Dinspre mijlocul insulei, dogoarea veni plină de izuri necunoscute. Lipoveanul o simți, vie și dureroasă. Scăpă arma din mînă și căzu în genunchi. O pasăre trecu pe deasupra lui și îi spintecă pielea spatelui. Bîjbîi după armă, se întoarse cu fața în sus și trase.

Mijlocul insulei părea o coloană uriașă de foc, pe care norii turbionari de deasupra o sugeau în măruntaiele lor.

— Lasă-mă aici, plîngea Fiscul, însă uriașul îl trase mai departe, cu ochii strălucind de nebunia disperării.

Trecură pe lîngă două păsări înfipte în nisip, înconjurate de flăcări. Lamele căutau încă, oarbe și încăpățînate.

— Ucide-mă! imploră Fiscul. Avea cămașa numai zdrențe, iar pielea, atinsă de acele veninoase ale păsărilor, se umflase, închipuind mici cratere.

Lipoveanul simți tăietura din spate ca un șuvoi de plumb topit. „Privește înainte cu mînie”. *Ia tvoiu mati*, Martel! Își desfăcu cureaua și o trecu pe sub cureaua Fiscului, apoi o legă. Fiscul îngăimă ceva, dar Lipoveanul nu înțelese. Dogoarea din spate îi bășicase pielea, și tot trupul nu-i mai era decît o imensă, usturătoare rană.

Intrară în apă. Vîrtejul golfului îi trase spre larg și oamenii se lăsară duși de curent în timp ce păsările se lansau sinucigașe în burta fluviului.

Cerul semăna cu o pîlnie. Norii se roteau din ce în ce mai repede și erau atît de vineții, încît aveai senzația că te uiți într-o groapă.

Lipoveanul îl simți pe Fisc lăsîndu-se greoi. Îl trase de păr, scoțîndu-i fața din apă. Fiscul tuși și scuipă sînge.

— N-o să mă lași chiar acum!

Lipoveanul îl ținu de gulerul cămășii, cu fața în sus, și continuă să înoate cu o singură mînă. Țărmul era încă departe. Dogoarea izbea cu sete, dinspre insulă, și avalul fluviului se ascunse în ceață.

Urletul Fiscului îl luă pe nepregătite. Cîteva clipe îi dădu drumul, însă cureaua nu-l lăsă să se îndepărteze. Lipoveanul îl trase din nou de la suprafață și ceea ce văzu ieșind de sub apă îl încremeni de spaimă. Fiscul avea ochii injectați de sînge, asemenea păsărilor, iar gura i se alungise și gîlgîia, plină de „ce dracu' o fi asta?"

Căută cureaua și încercă să-i dea drumul, însă frica era atît de intensă încît nu găsi catarama.

Fiscul mușcă apa lîngă gîtul lui.

Își pipăi șoldul și trase stiletul. Dinții Fiscului i se înfipseră în gît. Acel „ce dracu' o fi asta?" îl stropi pe față, arzîndu-l. O zecime de secundă fu gata să înfigă stiletul în pieptul Fiscului. Ceva ca o gheară îi pătrunse în abdomen și durerea înfiorătoare îl paraliză.

Îl simți moale pe Fisc și apăsă mai tare stiletul, pînă în plăsele. Fiscul îl trase sub apă. O vreme, căută să taie cureaua care îi lega, însă durerea îl vlăguise și renunță. Apa îi înghiți, perfidă și flămîndă.

În jurul lor, păsările se scufundau ca niște bombardiere. Veneau de undeva de sub acoperișul în flăcări al fluviului.

„Privește înainte cu mînie"
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni*.

Liviu Radu
COMPLEXUL LUI OEDIP

În timpul zilei, clădirea cea neagră părea amenințătoare, sugerînd pericole ascunse. Noaptea însă, cînd se aprindeau reclamele strălucitoare care acopereau culoarea mohorîtă a zidurilor, ea se preschimba într-o construcție feerică, clădită parcă de niște spiriduși puși pe șotii. Nu puteai trece prin fața ei fără s-o admiri, fără să te lași cuprins de gîndul că merita să-ți încerci norocul.

Mulți căzuseră în ispită și-și pierduseră averea; unii, chiar și mințile... Asupra lui Oedip McAllister se abăteau într-una blesteme, fără să-i facă vreun rău; probabil fiindcă nimeni nu îndrăznea să le rostească în public, cu voce tare... Cît despre cele spuse în gînd sau în șoaptă, se pare că nu reușeau să ajungă pînă la Cel de Sus...

Mă oprisem pe trotuar (ca în fiecare seară), privind firma ce sclipea auriu, printre vîrtejurile violete, azurii și portocalii:

COMPLEX PENTRU DISTRACȚII ȘI JOCURI DE NOROC

Dar cazinoul era mai degrabă cunoscut sub o altă denumire, care includea și numele proprietarului: Complexul lui Oedip.

Oedip McAllister... O ființă bizară, puțin cunoscută, ce stabilise reguli stranii, aparte, cu totul diferite de cele ale altor localuri de același fel... În tripoul lui puteai practica orice joc. Trebuia însă să parcurgi anumite etape... dacă erai în stare, dacă te ajuta norocul...

În hol, pe o placă de marmură albă, era înscris cu litere stacojii regulamentul general. Menționa doar că, dacă treceai de prima etapă, puteai să participi la următoarele. Nu dezvăluia în ce anume consta proba finală și nici cîștigul pe care l-ar fi obținut cel ce-ar fi reușit să depășească toate obstacolele... Iar acest mister trezea speranțe absurde, vise nejustificate și iluzii exagerat de pătimașe... Mirajul său atrăgea o mulțime de clienți...

În partea de jos a plăcii, cu litere de-o șchioapă, un avertisment:

> **Fiecare client are dreptul să se retragă după cîștigarea oricărei etape. Prin acest gest, pierde dreptul de a participa la etapa următoare, dar păstrează banii obținuți pînă atunci.**

Nu se știa să fi abandonat cineva. Toți cei care se angajau în cursă doreau să meargă pînă la capăt. Era la fel de adevărat că nu se auzise ca vreun norocos să fi parcurs vreodată toate etapele. Mai devreme sau mai tîrziu, casa cîștiga, iar cel fericit pentru o clipă ajungea la ruină și disperare...

După ce am zăbovit o vreme în fața intrării (tot ca de obicei), am intrat în sala imensă de la parter.

Cît vedeam cu ochii, șiruri de cutii nichelate. Jocuri mecanice. Chestii simple, de modă veche, dar care aduceau o grămadă de bani. Cu atît mai mult cu cît lumea juca în draci, obsedată de ideea că, dacă ar fi reușit să obțină cîștigul maxim, ar fi trecut mai departe...

Mi-am scos mărunțișul pregătit din timp și m-am așezat în fața unui ecran. Alesesem ceva primitiv, o drăcie cu trei discuri care se roteau cu o viteză incredibilă, oprindu-se brusc atunci cînd apăsai un buton. Dacă în fantele din dreptul ecranului apăreau trei imagini identice, cîștigai. Zece cîștiguri obișnuite echivalau cu cel maxim. Sumele pierdute nu se luau în considerare. Adică

puteai să pierzi fise de un milion de dolari, dar dacă nimereai cei trei jokeri (adică un cîștig de o sută de dolari), puteai să treci în etapa următoare. Cîștigul de bază al lui Oedip provenea însă de la indivizii modești care, asemeni mie, își încercau zilnic șansa, riscînd sume relativ modeste. Adunate însă, acestea...

Sinistru individ, acest Oedip! Țicnit de-a binelea... Se spuneau despre el fel de fel de grozăvii: că și-ar fi ucis tatăl ori că și-ar fi violat mama... Simple zvonuri; nimeni nu știa nimic concret. Apărea rar în public, își lăsase complexul în grija subalternilor. Alți patroni de cazinouri se plimbau prin săli, încercînd să fie simpatici, să-și cucerească mușteriii. El, nu. Cînd se ivea, pe neașteptate, într-una din sălile de joc, avea întipărită pe chip o expresie disprețuitoare. Uneori, aceasta dispărea, fiind înlocuită de o imobilitate totală a feței sau de o groază indescriptibilă. Nu vorbea cu nimeni, se plimba doar, indiferent și distant. Părea tînăr și avea o frumusețe sobră, care impresiona clientele...

Am introdus monedele și, cînd am crezut de cuviință, am apăsat pe buton. Două prune și o cireașă, adică nimic... Și tot așa... Nici măcar un cîștig mărunt... Am oftat și am sacrificat ultimele jetoane. Mai aveam dreptul la zece încercări. Primele trei au copiat, cu îndărătnicie, eșecul celor anterioare...

Apoi, brusc, înainte ca eu să fi apucat să văd imaginile de pe ecran, a izbucnit țîrîitul strident al soneriei. Am tresărit, înspăimîntat. M-a liniștit clinchetul monedelor ce cădeau în vasul de metal, clinchet ce răzbătea prin larma asurzitoare a mulțimii alertate de vestea că, în sfîrșit, cineva obținuse cîștigul maxim.

Am privit îndelung figurile rînjite ale jokerilor, simțind că mi se înmuiau picioarele. În jur, chiote, urale, felicitări și înjurături... M-am întors și-am văzut mutre fericite, curioase ori pline de invidie.

Păreau îndepărtate, de parcă s-ar fi aflat la o distanță imposibil de străbătut. Vocile se auzeau distorsionate... Am tresărit: nu cumva mă doborîse emoția?

Aproape imediat totul a revenit la normal. Țîrîitul a încetat, iar vocile celor din jur au revenit la intensitatea normală. Cercul format de curioși a fost risipit de doi indivizi purtînd uniformele verzi ale complexului ce aveau un O mare, auriu, brodat pe revere. Unul dintre ei mi s-a adresat, calm:

— Doriți să treceți la etapa următoare sau veți folosi dreptul firesc de a vă retrage acum?

Propunerea mi s-a părut stupidă. Mă osteneam de atîta vreme în sala de jocuri tocmai pentru a reuși să promovez la un nivel superior. Așadar, am izbucnit, iritat și indignat, în egală măsură:

— Sigur că vreau să particip la următoarea etapă! Doar nu credeți c-am să mă mulțumesc cu suta voastră amărîtă?

Individul a zîmbit, mi-a întins zece jetoane de plastic roșu a cîte zece dolari și o foaie de hîrtie.

— Instrucțiuni privitoare la ce va urma, m-a lămurit el. Permiteți-mi să vă conduc...

Mi-au făcut loc prin mulțimea de gură-cască. Am străbătut culoarul dintre mașinile de joc în uralele invidioase ale celor de față, către ușa din capătul sălii, un parcurs pe care în vis îl urmasem adesea, asemeni tuturor celor pe care-i văzusem eu însumi cîștigînd. Am intrat în încăperea de dincolo de ușă, care s-a dovedit a fi o antecameră, un soi de sală de așteptare. Ghidul meu m-a invitat să mă așez într-un fotoliu, apoi mi-a spus, cu aceeași intonație calmă:

— Citiți cu atenție textul, înainte de a vă hotărî ce doriți să faceți în continuare. Misiunea noastră încetează în acest moment.

M-a salutat înclinîndu-se ușor și, însoțit de tăcutul său tovarăș, a ieșit pe ușa pe care intraserăm. În partea opusă a încăperii se aflau alte trei uși. Pe fiecare, cîte o tăbliță din metal alb.

Litere din email carmin luceau stins, indicînd jocurile ce se practicau în sălile respective: baccara, chemin de fer, black jack.

Am citit cele scrise pe foaia pe care o aveam în mînă. Aveam dreptul ca în perioada cît mă aflam în sala de așteptare să comand de mîncare și de băut, pe cheltuiala gazdelor, sau să mă odihnesc. Urmau regulile celor trei jocuri pentru cei care, eventual, nu le-ar fi știut. Aveam dreptul să aleg unul singur. În final, eram informat că aveam să pot promova în etapa următoare dacă obțineam un cîștig minim de o mie de dolari. În afară de cei o sută ce-mi reveniseră în etapa anterioară, aveam dreptul de a folosi orice altă sumă de care aș fi dispus.

Era firesc. Nimeni dintre cei care ajunseseră aici nu juca doar suta de dolari. Era încă o sursă de venituri suplimentare, pentru Oedip...

M-am gîndit îndelung, înainte de a mă decide: black jack. Un joc simplu, la care puteam practica o strategie prudentă...

La un moment dat, un semnal sonor m-a atenționat că puteam să intru în sala aleasă. Altcineva tocmai o părăsea, falit sau în culmea extazului, pe o altă ușă. Am intrat. O încăpere imensă, luminată ca ziua de candelabrele de cristal. Se juca zdravăn, cu patimă. Se fuma în neștire. Ici-colo, tăvi cu pahare, pe care nici unul dintre cei prezenți nu le băga în seamă. Indivizii erau atenți doar la cărți.

Am ochit o masă liberă, într-un colț. M-am așezat în fotoliu, am pus jetoanele în fața mea și am împins unul pe postavul verde.

Așa cum îmi propusesem, am jucat extrem de prudent. Nu m-am aventurat deloc, iar norocul a fost, încă o dată, de partea mea. De cele mai multe ori am fost servit cu două figuri. Douăzeci de puncte. N-am plusat, căci șansa crupierului de a realiza șapte sau douăzeci și unu era destul de redusă. Am cîștigat aproape continuu. Treptat, fără grabă, am mărit miza. Timpul a trecut, fără să-mi

dau seama, iar lîngă mine s-au strîns teancuri de jetoane... Abia cînd am observat că bagheta crupierului împingea spre mine o grămadă de discuri aurii, a cîte o mie de dolari fiecare, mi-am dat seama că obținusem de mult suma care-mi permitea trecerea la nivelul următor.

M-am ridicat în picioare, iar în clipa ce-a urmat, lîngă mine și-a făcut apariția unul dintre oamenii cazinoului. Mi-a strîns jetoanele într-o pungă și, însoțit de un coleg, m-a condus, după ce-mi pusese invariabila întrebare referitoare la retragere, într-o altă sală de așteptare, retrăgîndu-se deîndată, cu discreție, după ce îmi înmînase foaia cu instrucțiuni.

Din nou, trei uși, una dintre ele avînd indicatorul luminos aprins, semn că, dacă voiam, eram liber să intru. Pe ușa aceea scria, mare, POKER. Nici nu m-am ostenit să mă uit la celelalte. Am intrat imediat.

Lîngă intrare aștepta unul din oamenii complexului. Mi-a indicat o masă la care se eliberase un loc. Am descoperit surprins că și acea sală era plină. Incredibil cît de mulți reușiseră să ajungă la nivelele superioare! De cînd se vor fi aflat, oare, acolo?

De astă dată am aplicat o altă strategie. M-am lansat imediat în cacialmale, dublînd sau triplînd potul, indiferent de cărțile cu care eram servit. După ce partenerii de joc se retrăgeau, rînd pe rînd, îmi etalam cărțile, rînjind încîntat...

La un moment dat, unul s-a încăpățînat să pluseze. Am plusat și eu, deși nu aveam cine știe ce în mînă. Și, bineînțeles, am pierdut. Dar la mîna următoare mi-a intrat un ful de ași... Am jucat ca și pînă atunci: am triplat miza, am cerut mult... Partenerii au căzut în cursă, au plusat și ei. I-am ars! Din acel moment, am început să schimb continuu sistemul: cînd extrem de prudent, cînd la cacealma... Am nimerit de cîteva ori cărți bune, la întîlnire. Într-un tîrziu, cînd teancul de jetoane se

amestecase cu bancnote, dovedind că-mi jumulisem bine partenerii, m-am retras. Mi-am numărat cu atenție banii. Nu-mi făceam griji că nu mi-ar fi ajuns banii, că n-aș fi realizat baremul de zece mii. Intrasem în joc cu cincisprezece. Iar acum, reușisem să trec de suta de mii! În funcție de suma de care dispuneam aveam să-mi stabilesc tactica pentru următoarea etapă.

Am fost condus potrivit aceluiași ritual, deja plicticos, în sala următoare. Acolo, în jurul unei rulete gigantice, se aflau doar cîteva persoane. Mi-am făcut repede socoteala. Banii îmi ajungeau pentru ceea ce intenționam să fac. Am mizat pe fiecare număr o sumă care să-mi permită ca, în situația în care ar fi ieșit orice număr în afară de zero – numărul casei –, să obțin suma necesară promovării la nivelul următor. Afacerea era, în sine, nerentabilă. Suma obținută n-ar fi acoperit-o pe cea pusă în joc. Dar banii nu mă interesau: voiam doar să mai trec un prag, indiferent cu ce preț.

Am avut bruma de noroc necesară și bila a ocolit zeroul. Crupierul a strîns teancurile de jetoane și mi-a împins ceea ce mi se cuvenea.

M-am ridicat în vreme ce un alt crupier îmi înlocuia discurile aurii cu bancnote. Le-am vîrît în buzunar și am întors capul.

În fața mea se afla însuși Oedip. Zîmbea șters, un zîmbet cum nu mai văzusem, ironic și compătimitor totodată.

— De multă vreme n-am mai avut un participant la cea din urmă etapă... Vă așteaptă ceva deosebit. Nu veți primi de această dată nici un fel de instrucțiuni. Puteți profita de dreptul de a vă retrage...

— Nici gînd! N-am să mă opresc tocmai acum!

— Sînteți dispus să vă asumați riscul fără a ști despre ce e vorba? Dacă vă întind o capcană? Pot să vă spun doar atît: dincolo de ușă va avea loc un alt fel de joc... Un alt soi de întrecere...

— Merg mai departe! i-am spus, sigur de mine.

Dar în sinea mea convingerile începeau să se clatine. Individul reușise să-mi vîre ghimpele îndoielii în suflet. În ce mă vîrîsem oare?

Oedip a ridicat din umeri și m-a condus la o ușă aflată în fundul sălii. A deschis-o și mi-a făcut semn să intru.

— Succes, domnule! Sper că nu veți regreta că nu v-ați retras la timp...

Am trecut pragul, pătrunzînd într-un spațiu întunecat. Oedip a trîntit ușa în urma mea și m-am trezit în beznă. M-au trecut fiori reci, de spaimă, și am rămas locului.

Deodată, am auzit sunete de harpă. O melodie lentă, solemnă... Corzile vibrau îndelung, strecurîndu-mi în suflet o teroare fără margini. Treptat, bezna s-a diluat, preschimbîndu-se într-un crepuscul bizar, albastru. Nu se vedea nici o sursă de lumină; pur și simplu, negrul se transforma în siniliu-închis. În aerul straniu colorat au apărut puncte fosforescente, sclipind argintiu, care s-au unit alcătuind făclii, a căror flacără nemișcată părea făurită dintr-un metal lustruit. Am constatat că mă aflam într-o peșteră cu pereții din piatră lucie, neagră ca smoala. În depărtare se zărea un cerc de lumină galbenă: gura grotei. M-am grăbit într-acolo.

Pe măsură ce mă apropiam, deslușeam peisajul de afară: o cîmpie întinsă, cu iarba înaltă, de un verde mat, ce ondula în bătaia zefirului. În nări îmi ajungea un miros de fructe exotice, de flori ale primăverii. Un parfum îmbătător, senzual, pulsînd de viață...

Cînd am ajuns în prag – dacă rama rotundă din marmură vișinie ce străjuia intrarea putea fi numită astfel – mi-am dat seama că la doi pași de peretele de stîncă, în dreapta, se înălța un piedestal de granit roz, șlefuit, înalt de vreo trei metri. Pe el stătea o făptură ciudată ce mă privea cu ochi mari, galbeni, ce clipeau rar. O privire rece, impersonală,

în care putea fi ghicit calculul rece și indiferența. Făptura nemaivăzută avea capul unei femei frumoase, cu plete lungi, bălaie... Dar chipul îngeresc era așezat pe un trup de leu (sau de leoaică?)! Din umeri îi porneau aripi puternice, cu pene aurii avînd vîrfurile muiate în violet. Creatura a deschis gura, vrînd să îmi vorbească, dar i-am luat-o înainte:

— Știu, i-am spus, mînat de curajul pe care ți-l dă conștiința faptului că nu mai ai nimic de pierdut. Ești Sfinxul. N-ai să mă lași să trec de tine decît dacă-ți voi răspunde la o ghicitoare. Eu aș zice însă să schimbăm regulile! Ce-ar fi să întreb eu, iar tu să-mi răspunzi?!

— De acord, mi-a răspuns Sfinxul, cu un glas surprinzător de blînd și de melodios, de-a dreptul suav. Ascult.

Surprins eu însumi de cele ce-mi ieșeau din gură, m-am auzit întrebînd:

— Ce stă, la început, deasupra pămîntului, apoi pe pămînt și, în cele din urmă, sfîrșește sub pămînt?

Chipul de femeie mi-a zîmbit, cu oarecare duioșie. Apoi a susurat dulce, printre buzele-i roșii, senzuale:

— Răspunsul la care te aștepți nu-i valabil în toate cazurile, să știi! La indienii nord-americani, morții erau puși pe niște platforme... Perșii și alte popoare îi ardeau... E-adevărat, pruncii sînt ținuți, pretutindeni, în brațe sau într-un sac atîrnat de umerii mamei. Își încep viața deasupra pămîntului... Ești prea pătruns de legende, dragul meu! M-aș fi așteptat, din partea unui om al vremurilor tale, să mă întrebe care-i leacul cancerului... Cîte stele pot fi văzute cu ochiul liber sau cîte fire de păr are o pisică... Se pare că voi, oamenii, gîndiți cu toții în același fel, prin similitudini... Mi-ai pus, sub altă formă, întrebarea pe care, zice-se, i-aș fi pus-o eu întîiului Oedip... Aveți un complex... L-aș numi al lui Oedip... Să nu

te gîndești însă la cel inventat de Freud! E unul descoperit de mine: vă considerați esența tuturor lucrurilor. Vă întrebați mereu ce-i omul, vă frămîntă rostul vieții... Sînteți, cu toții, niște Oedipi! Fiecare, în felul lui, își ucide Tatăl-Timp și-și violează Mama-Natură...

A rămas un timp pe gînduri. Încremenisem și nu mai îndrăzneam să deschid gura. De astă dată pierdusem...

Apoi Sfinxul a grăit cu aceeași voce suavă în care se ghicea acum și un strop de tristețe:

— Treci mai departe. Jos, lîngă piedestal, e un pachet cu bani. Ia-l! Te vei întoarce printre ai tăi.

— Așadar, am cîștigat? am bîiguit, neîncrezător.

— Nu. Ai pierdut. Dacă ai fi cîștigat...

Și-a întrerupt fraza, iar eu m-am grăbit să iau pachetul, de teamă ca nu cumva să se răzgîndească. Peisajul din jur a prins a se schimba, vălurindu-se brusc. Cîmpia întinsă, iarba, piedestalul de granit, toate au dispărut, sorbite parcă de neant...

...M-am trezit în fața Complexului lui Oedip, ținînd în mînă teancul gros de bancnote, cuprins de bănuiala că, în schimbul averii acesteia, pierdusem ceva mult mai important...

„Complexul lui Oedip”
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni.*

Ladislau Daradici
ȘOBOLANUL

...Căci munții sînt raiul singurătății noastre, așa spunea Lisandru. Îi poți privi, îi poți iubi și, uneori, îi poți chiar cunoaște. Însă ei rămîn stăpîni. Omul e o biată umbră pribegind sub piscurile lor semețe; munții abia îl simt. Timpul omului e infim, al munților e veșnicia. Sufletul omului e schimbător, bolnav; spiritul munților e nepieritor. Omul ucide, muntele îl rabdă. Muntele adapă omul, îl pedepsește sau îl ocrotește. Omul se mistuie, se sfîrșește. Muntele îl acceptă la sînul lui. Și astfel, omul devine o fărîmă din munte.

Așa obișnuia să spună Lisandru...

I

Băiatul privea spre blestematele de ciori negre din mesteacăn; în rest, albul omătului înecase totul în nemișcare și într-o liniște de dincolo de fire. Nici nu tresăreau. Păsări urîte, gîndi. Îl înfiorau și-l atrăgeau în același timp, ca o vrajă otrăvitoare scurgîndu-se parcă din măruntaiele nopții și putreziciunea morții. Se însera. Treptat, zăpada se învăluia într-un cenușiu deznădăjduit, lumina murind din lume, amenințînd însăși viața. Tot cerul era un singur nor – cadavru-de-nor-trecător – care, o dată cu lăsarea întunericului, acapara bolta, atoatestăpîn.

Băiatul era conștient că se temea. Erau momente în care frica renăștea parcă din propria-i cenușă, o spaimă de altundeva, dintr-un alt timp, bruscîndu-l și copleșindu-l, aproape paralizîndu-i simțurile. Ciorile începură să se agite, croncănind deprimant și parcă batjocoritor. Dar ei tot nu se zăreau, încă.

Aveau să răsară cîteva minute mai tîrziu, suri și mișcători, ca un sîmbure scuipat de amenințarea morții. Căci el știuse că aveau să vină. Poate de zile, de săptămîni. Așteptase, pîndind semnele venirii. Iar în seara aceea mai grea decît însăși povara gerului, corbii erau unul dintre semne.

Semne peste semne, rîse el. Oare ce-ar putea să-nsemne?

Clipi, frecîndu-și cu podul palmei vîrful nasului împurpurat de ger. Și nu se mișcă, în vreme ce ei se legănau deja în depărtarea înghețată și pustie, lent și monoton, ca niște gîngănii bolnave. Iar ciorile croncăneau din nou: părea scîrțîitul zăpezii sub apăsarea cizmelor unui uriaș greoi.

II

Erau ei doi și un al treilea: pe ăsta îl duceau legat.

„Unde stai?” îl întrebă unul; avea o voce puternică și blîndă totodată.

Băiatul își ridică brațul, arătînd spre marginea satului, unde se zărea o casă din bîrne înnegrite de brad.

„Tac-tu-i acasă?” se auzi și glasul celui de-al doilea; doar al treilea tăcea, smucindu-se inutil, din cînd în cînd. El, prizonierul.

„Taica a murit”, rosti atunci, privind neliniștit spre albinosul vlăguit și resemnat.

„Și mă-ta?”

Porni înaintea lor, mai aruncînd doar cîte o ocheadă, pe furiș, spre ciorile blestemate.

„E-acasă”. Apoi, pentru sine: „Așadar, s-a adeverit. Ai avut dreptate, mamă...”

Auzea pașii lor grei urmîndu-l și se simțea din cale-afară de important. Ar fi vrut să-i întrebe ceva, de unde vin, poate, dar își dădea seama că ei nu i-ar fi răspuns. Ar fi vrut să-i întrebe măcar de albinos, căci îl rodea curiozitatea, dar îi era teamă că ar putea strica totul, că vraja s-ar putea risipi; mama nu i-ar fi iertat-o niciodată. Ciudat, își zise, cum mai seamănă ăștia doi între ei. Erau la fel, de

parc-ar fi fost frați. Doar albinosul, neamțul acela blestemat, era altfel.

De cîteva ori încercă să-i privească ochii, nici el nu știa de ce îl interesau anume ochii lui, dar înserarea se pogorîse deja peste ei, adumbrind obrazul încremenit al omătului, fiecare cută a zăpezii umplîndu-se parcă de sufletele morților, suflete îngrozite de ger, de noapte, de singurătate. Ar fi vrut să-i întrebe: oare și morții se tem? Tăcu însă. Își simțea inima zvîcnind, vrînd parcă să-i spargă pieptul.

III

Ana răsturnă mămăliga aburindă ce semăna cu un bulgăre de aur pe un fund de lemn și-ntinse alături o sfoară subțire de cînepă. Pe urmă aduse smîntîna și brînza. „Și el?” întrebă, arătînd spre prizonier.

O privire cu gravitate. De cînd pășise pragul, albinosul se făcuse parcă mai mic și mai umil, era palid, degetele-i tremurau, iar ochii-i erau plini de spaimă și umezi de neputință. Îi dezlegară mîinile, ca să poată mînca, dar el nu se atinse de mîncare.

„Nu-i place”, conchise unul dintre partizani, înjurîndu-l.

„Leagă-i mîinile zdravăn și-l coborîm în beci”, hotărî cel cărunt. „Nu-mi prieste mîncarea asta dacă-i simt duhoarea...”

„Dacă crezi că beciu-i sigur...” spuse celălalt.

Era. Fusese săpat în stînca de sub casă, de către Lisandru, iar chepengul... S-o spargi cu tunul! Și-apoi, mai era și cîinele: alb, lățos, credincios și mare cît un urs. „Îi dau și-un țol” rosti încet femeia. „E frig acolo, în beznă...”

Doar puștiul o privea mirat, însă fără să îndrăznească s-o întrebe.

Oare de ce avea mama lui întotdeauna dreptate? Mai tîrziu, cînd chepengul fusese coborît și zăvorît, iar întunericul îl înghițisese pe neamțul cel speriat, răsuflară parcă ușurați, mîncară pe săturate, își stinseră setea cu cîte o cană de vin fiert

și chiar făcură vreo cîteva glume amare pe seama războiului. Doar cîinele, un ciobănesc uriaș, se-ntinse peste capacul beciului, adulmecînd neliniștit.

L-o fi recunoscut și el, se gîndi băiatul. L-o fi recunoscut...

Bărbatul cărunt i se adresă, zîmbind: „Și zici că ne arăți tu calea? Mîine, în zori... Trebuie să trecem creasta, s-ajungem pe-nserat la ai noștri, și ne-ar trebui o călăuză”.

IV

O noapte de iarnă, albă și întunecoasă în același timp, senină, geroasă și mută. Cît de crîncenă poate fi uneori natura, înverșunată, nemiloasă, încăpățînată și stăpînă! Pînă și stîncile crapă-n gerul aspru, darămite o vietate, un om...

Ana își închise ochii și îl văzu pe Lisandru: era același ca-n urmă cu un an, înalt și hotărît, doar nițel mai palid. Aceasta era imaginea cu care rămăsese despre el, cea pe care avea s-o poarte cu sine în mormînt. Îi era teamă doar că s-ar fi putut să trăiască prea mult, că avea să îmbătrînească și să devină urîtă, în vreme ce el avea să rămînă pururi tînăr. Acesta era însă privilegiul morților, iar nu al celor vii, și Ana nu se putea împăca deloc cu acest gînd. Uneori, încerca să și-l închipuie altfel, așa cum fusese înainte, într-o zi de primăvară sau de toamnă, cu părul negru fluturînd în vînt, acolo sus, pe creastă. Căci munții îi erau dragi peste măsură. Munții, acest rai al singurătății...

Așa obișnuia să spună Lisandru. Și revenea, de fiecare dată, imaginea cea din urmă: între cei doi nemți avînd mîinile crispate pe patul puștilor, el, cu căciula de blană trasă peste urechi, încruntat, înmărmurit, numai aparent înfrînt. El, călăuza...

Fusese aceeași iarnă, același omăt îmbelșugat. Omătul pe care nu-l poți iubi, dar nici urî: îl accepți doar, îl suporți. Căci e pretutindeni, e copleșitor ca și destinul, nu se sinchisește de om.

Și nici de viață: omătul e fidel doar morții, îl păstrase și pe Lisandru pînă-n primăvară, pînă colea, către mai. După ce îl dezarmase pe unul din nemți și-l ucisese, fusese răpus la rîndu-i de către celălalt. De albinosul pe care, de-atunci, nu-l mai văzuse nimeni.

Ana deschise ochii. Alături, băiatul părea că doarme. Dar ea știa că doar se prefăcea, așteptînd ca ea să-i grăiască. Îi atinse așadar brațul, imediat după miezul nopții, șoptindu-i: „E vremea”. Venise timpul. Ana se ridică încet și se apropie de sobă, împingînd un butuc în jarul învăluit în spuză albă. Cei doi partizani dormeau în odaia vecină bucătărioarei. Prin ușa de scîndură de brad răzbătea respirația lor greoaie, întreruptă la intervale inegale de sforăituri inegale, de om istovit.

„Ți-am spus” zîmbi straniu Ana. „Așa-i că ți-am spus?”

Băiatul o privi speriat. Acum ne vom urca în pod, gîndi el, în vreme ce mama lui păși în vîrful picioarelor către scară. S-o urmeze? Trebuia s-o urmeze. Îi era frică, deși n-ar fi trebuit să-i fie: mama lui știa ce făcea și, la urma urmei, răspundea pentru faptele ei. De departe, dinspre munți, se auzi urletul deznădăjduit al unei sălbăticiuni singuratice.

O lupoaică, își zise băiatul.

...Căci munții sînt raiul singurătății noastre, spunea Lisandru. Îi poți privi, îi poți iubi și, uneori, îi poți chiar cunoaște. Însă ei rămîn stăpîni. Omul e o biată umbră pribegind sub piscurile lor semețe; munții abia îl simt. Trupul omului e infim, al munților e veșnicia. Omul ucide, muntele îl rabdă. Muntele adapă omul, îl pedepsește sau îl ocrotește. Omul se mistuie, se sfîrșește. Muntele îl acceptă la sînul lui. Și astfel, omul devine o fărîmă din munte.

V

Urletul lupoaicei răsună iarăși. Poate era rănită, ori poate își chema doar ortacii.

Femeia ajunse în capul scării și împinse ușa grea a podului. Simțind un nod imens în gît, băiatul o urmă. Odată ajunși sus, reuși să închidă ușa fără zgomot.

Știa: ar fi trebuit să facă el totul. Așa-i explicase odată mama. „Căci tu ești unealta neprihănită a nevinovăției”. Mama lui era dăscăliță și știa lucruri la care alții nu se gîndiseră niciodată.

„Aprinde lumînările” îi șopti poruncitoare, întinzîndu-i cu o mînă sigură chibriturile. În pod era frig și-și simțea degetele înțepenite. Aprinse un băț, pe urmă un altul și, curînd, cele treizeci și trei de lumînări așezate în cerc pîlpîiau în aerul înghețat ca niște suflete minuscule, captive. Ultimul băț se mistui, arzîndu-i degetele, în vreme ce el își privea mama.

Acum se va duce spre ladă, își zise. Iar Ana, după ce mai cuprinse o dată cu privirile-i reci flăcările gălbui, se îndreptă încet spre lada scorojită și înnegrită de trecerea timpului și de fum. Pe urmă îi săltă capacul și, ghemuindu-se, prinse cușca șobolanului în mîini, cu ochii lucindu-i de o bucurie stranie, amestecată cu ură. Baiatul se cutremură, zărindu-i umbra înfricoșătoare proiectată pe perete, pînă-n tavan. Deasupra ei plana umbra șobolanului ce tremura îngrozit, cu botul ridicat în sus, cu mustățile-i abjecte adulmecînd parcă răsuflarea morții. „Mi l-ai adus, în sfîrșit, Stăpîne...” șopti ea. „Mi l-ai adus. Vei sfîrși în chinuri, dar moartea îți va fi răsplată, căci morții sînt liberi și nu cunosc nici teamă, nici durere; morții sînt liberi de deznădejde și suferință. Liber vei fi și tu, Stăpîne, iar eu îți voi fi în veci recunoscătoare și mă voi închina sufletului tău. Ca-n fața unui zeu mă voi închina amintirii tale...”

Aduse cușca în dreptul ochilor, privind spurcăciunea de animal. Iar băiatul, în gînd:

Fugi d-aice, hoit-de-apă,

huli-te-ar, hlizita, muma,
ea, leproasa-holeroasa,
iar tu, ciuma...
Vierme ud cu păr pre limbă,
putrezi-te-ai la mulți ani
cu ai tăi, să-ți fie casa
cimitir de șobolani...

„Mulțumescu-ți!” rosti atunci femeia. „Și-ți mulțumesc și ție, Doamne...”

Iar le amestecă, se-nfioră băiatul. Nu înțelegea că El nu avea nici un amestec...

VI

Zile și nopți i s-a rugat. Apoi, deznădăjduită, a implorat și Întunericul. Iar în cele din urmă, i s-a arătat Visul.

A doua zi l-a chemat și l-a pus să meșterească el cușca. O săptămînă au așteptat apoi să vină, rugîndu-se. Dar asta era încă în toamnă, cînd munții deveniseră peste noapte ruginii, cînd ierburile prinseseră deja a se usca, aplecate de degetele vîntului care nu mai contenea să bată, cînd florile-de-colț se ofiliseră, iar caprele negre își începuseră împerecherea.

Iar el venise. Era real? Era doar o nălucire? Apăruse de lîngă hornul înnegrit de scrum, apropiindu-se docil, parcă hipnotizat, ca unul care-și acceptă în sfîrșit destinul. Ca un învins.

De unde venise? De sus? De jos? Coborîse din hăurile înalte ale cerului ori poate din munții pustiiți de vînturile reci, hărțuit de sufletul lui Lisandru? Ori urcase din adîncurile blestemate și bezmetice ale pămîntului, de acolo de unde se adună păcatele lumii și sînt schingiuite sufletele nelegiuiților? Ana își întinsese mîinile spre el șoptindu-i vorbe de neînțeles. Din ziua aceea, se iviseră clipe cînd n-o mai recunoștea.

Șobolanul nu îndrăznise să privească în ochii ei, nici măcar o dată. În schimb, chiar atunci, în drum spre cușcă, îl privise pe el. Îl privise de parcă i-ar

fi fost rușine: părul nu îi albise încă. Iar lui i se făcuse greață și alergase să vomite.

Așa devenise șobolanul, începînd din acea seară, o permanență a existenței lor. Ea îi ținea cușca în bucătărie, atîrnată de o gridă din tavan. Îl înfometa, hrănindu-l apoi cu abundență, cu mărinimie. Îl înseta, vorbindu-i uneori cu vorbe de blestem și ocară, iar apoi îi închina rugăciuni. Îl obliga pe el să-l spele cu vin, să-l îmbete. Erau momente cînd băiatului i se făcea teamă și, tot mai adesea, pleca de acasă. Oare mama lui înnebunise?

I se părea totul primejdios și inutil. Noaptea, cușca șobolanului era închisă în pod, în ladă; băiatul îl visa. Își închidea ochii și-l vedea, iar șobolanul își ațintea la rîndu-i privirile spre el, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva anume. De cîteva ori avusese senzația că ochii aceia, înspăimîntați și inteligenți, de-a valma, semănau cu ochii tatălui său. Și iată că mama sa avusese dreptate în cele din urmă, căci șobolanul îl readusese, într-un tîrziu, pe celălalt.

„Veți deveni unul și același”, i se adresase o dată. „Tu vei fi el și el se va preschimba în tine, el, ucigașul lui Lisandru. Scîrba sufletului tău va fi scîrba sufletului său, scîncetul tău de suferință va deveni scîncetul lui de neputință, zadarnic murmurat, rostit, strigat; îi vei împrumuta moartea-ți, devenind unealta de neocolit a răzbunării și a dreptății; jertfa ta va fi jertfa morții sale...”

Oare ce înțelegea el, șobolanul, din toate astea?

VII

„Așa, Stăpîne... Mistuie-ți durerea în lumină. Și rostește graiul slut și dulce al blestemului întru descîntec:

Dar să fie,
Jertfă-n Beznă,
În abisul Morții-reci;
Șireangul ud sfidînd Chemarea,
Opreliștea, Născătoarea,

Moașa-Morții s-o petreci.
Este Ora, mistui-s-a
Ceasul-Sorții pe sub Porți,
Orb s-aștepți cătînd Prilejul
Răzbunării întru Morți...”

Nemișcat, șobolanul o privea hipnotizat, vrăjit parcă. Ana își întinse mîinile spre el; pînă atunci nu-l mai atinsese. Îi prinse trupul alb, împietrit parcă, între degete, mîngîindu-l ca pe un odor neprețuit. Apoi îl săltă, purtîndu-l pe deasupra lumînărilor aprinse, și îl întinse în cercul de lumini, pe spate. Nările șobolanului tremurau, i se mișcau și mustățile albe, subțiri, însă el rămase docil în acea poziție nefirească, cu spinarea încovoiată și labele în aer, semănînd cu o bărcuță pufoasă legănată de valurile pîlpîitoare de umbre și lumini. Ochii Anei luceau avid și straniu.

„Dă-mi sfoara” șopti ea, iar băiatul îi întinse sfoara aceea roșcată de cînepă.

Eu trebuia să fac totul, se gîndi el, dar ea nu mai are răbdare; o să strice totul...

„Tu ești omul” rosti atunci femeia, prinzînd între degete lăbuțele dinainte ale șobolanului care o privea năucit, scîncind abia perceptibil. Legă apoi cele două picioruțe lipsite de vlagă, bîiguind: „Iartă-mă, Stăpîne...” Iar către băiat: „Dă-mi andreaua”. El îi întinse tija aceea lustruită de oțel, ascuțită la ambele capete. „Pregătește lațul” îi porunci femeia, în timp ce întinse vîrful andrelei spre flacăra unei lumînări, așteptînd să se înroșească.

O să strice totul, își zise băiatul. Eu trebuia să fac asta...

„Pune-i lațul la gît” șopti ea. „Așa. Iar acum strînge-l și ridică-l în aer...” Și-n vreme ce șobolanul se zbătea în gol, neputincios și agonizînd, ea întinse andreaua încinsă și-i străpunse un ochi, apoi celălalt, rostind: „Acesta este Prețul”.

VIII

Un urlet înfiorător răsună atunci dinspre beci, sfîșiind întunericul și liniștea nopții de iarnă. Îl însoți, numaidecît, schelălăitul sinistru al cîinelui. Unul din partizani sări din pat și, izbind cu piciorul ușa de brad, se repezi cu arma în mînă în mijlocul bucătăriei. Zărind apoi lumina din pod, din trei pași se cățără pe scara aproape verticală și asistă, cu ochii holbați de uimire, la finalul acelui spectacol de neînțeles.

„Ce dracu' se petrece aici?" izbucni el, văzînd, la lumina galbenă a lumînărilor, trupul neînsuflețit și însîngerat al șobolanului, care se legăna între femeie și băiat, ca un scrînciob blestemat al sorții.

„Se împlini sorocul" spunea femeia. „Iacătă, se mistui și Clipa-dulce-a-Răzbunării; sufletul lui Lisandru e împăcat acum..."

Deșteptîndu-se ca dintr-un coșmar, bărbatul părăsi podul și alergă spre chepengul ferecat al beciului; acum, numai dulăul mai urla cu botul ridicat spre luna rotundă și imensă ce se ivise în fereastră, tulbure ca sufletele sinucigașilor. Deschise chepengul și se prăvăli înăuntru, cu pușca în mînă, însoțit de razele înghețate ale lunii. Albinosul atîrna de una din grinzi, cu mîinile legate și ochii arși, pîrjoliți parcă de un fier încins. Chipu-i era schimonosit ca după o cumplită tortură. Se legăna ca un pendul imens, diform, măsurînd fără odihnă, zadarnic, scurgerea neostoită a timpului...

...Căci munții sînt raiul singurătății noastre, așa spunea Lisandru. Îi poți privi, îi poți iubi și, uneori, îi poți chiar cunoaște. Însă ei rămîn stăpîni...

„Șobolanul"
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni.*

Ana-Veronica Mircea
RAYADATIS

Mă simt același. Îmi zăresc straiul cenușiu – îl știu prea bine, e cel cu perle, pentru Ceremonii Deosebite. Și îmi văd mîinile – degetele-mi lungi, împodobite cu Inelele Comandantului. Mă pipăi frenetic, recăpătîndu-mi încrederea. Pentru că sînt, n-am nici o îndoială, găzduit în același trup. E trupul meu viguros – și e teafăr!

— Nu te minți, omule, îmi spune vîslașul. Ești mort, pe celălalt mal nu vei mai fi decît o umbră! Hai, dă-mi banul! Nu mai zăbovi, nu vezi că luntrea ia apă?

Oftez. Căci îl cred. Îl cred, fiindcă știu – și-mi dau seama c-am știut-o dintru început – că el e Charon, iar acest fluviu mîlos și molcom e Acheronul.

Oftez, iar dintre buze îmi scapă ceva, o monedă măruntă, roșcată. Agil, Charon o prinde în palma deja întinsă. Palmă pe care o strînge căuș și, aplecîndu-se ritmic, azvîrle afară apa care-i îngreunase luntrea. Apoi înhață vîslele și le afundă brusc în unde, repezind asupră-mi un roi de stropi noroioși.

Îmi șterg ochii cu dosul mîinii – și ceva mă îmboldește să adun cu limba picăturile din colțul gurii.

El rîde.

— E gustul morții, fiule!

Înghit, strîmbîndu-mă, dar nu simt nimic. N-au nici un gust!

Pocitania hohotește iar. Vîslește vîrtos. Se întrerupe doar ca să se descotorosească de înotătorii care dau să urce în barcă, horcăind

agonic. Îi pălește cu latul vîslei, cu sete, suduind printre dinți.

— Niște păgîni! mormăie către sine. Au trăit în păcat – acum e vremea căinței. Să înoate!

— Cîndva te vei căi, spune Shayar. Va fi vremea cînd ai tăi îți vor jeli cenușa – iar cenușa acelui care încă ești se va smeri în fața monstrului din prag!

Smerit, tremur ca frunza în fața – fețele – lui Cerber. Plec capul și zăresc, privind prin trupul meu ca printr-un fum sărac, întunecatul Acheron și luntrea pe care Charon o mînă înapoi.

— Poți trece, Rayadatis, spune monstrul. Ești așteptat de mult! Mergi încotro o să te poarte drumul. O să te-asculte însuși Minos. E cinstea cuvenită celor ce-au fost doar drepți – sau mult prea păcătoși!

Privirea Shayarei îl arde; și Rayadatis înghite în sec, pierit. Dar el e cel care îi cere sacrilegiul, și ea-i va da ascultare doar de va chema asupră-și păcatul ei – întreg!

— „Numai al meu e păcatul meu. Al meu și numai al meu! Numai al meu e păcatul tău. Al meu și numai al meu! Și drept va fi să ispășesc, oricînd, oricît și oricum va fi pe placul celor pe care faptele noastre îi înfruntă!” Rostit-ai, umbră, vorbele acestea, în vremea cît avut-ai trup?

Minos mă țintuiește cu ochi reci. Mă domină – pe mine, umbra – cu trupul lui întunecat. Degetul lui acuzator, îndreptat spre mine, îmi sfredelește fruntea, și mă-nfior – fiindcă nu simt nimic!

— Tu știi tot ce-am rostit! răspund, înfricoșat.

— Nu linguși! De ce te porți ca robii, tu, care-ai căutat păcatul ca să te vezi stăpîn? Nu-mi cumperi îndurarea cu umilința ta! În fața mea se cade să recunoști cinstit, cu capul sus! Să-ți amintești vorbă cu vorbă, gest cu gest! Să le rechemi, din negurile vieții petrecute, să te cutremuri cînd le retrăiești!

Îi simt în glas mînia. Și mă întreb, deodată: cu ce drept?

Cu ce drept tună asupra mea? Asupra mea, cînd eu am înfruntat toți zeii deopotrivă, înotînd în fluviul vremii după bunu-mi plac, iar el, pe cînd își tîra umbra deasupra gliei, nu a sfidat decît un zeu mărunt!

Rînjesc și-mi sumețesc privirea, țintind mai sus de Minos, spre bolta ca de plumb.

Plumburie, turma de vălătuci pufoși gonește către orizont, șfichiuită de vîntul subțire. Acolo piere fără veste, pradă oceanului care o preschimbă în trîmbe lungi, cenușii, repezite înapoi spre plaja pustie, unde urlă – zdrențe pe cît de albe, pe-atît de neputincioase – retrase înainte de-a fi atins trupul Shayarei.

Ea zace nemișcată, cu ochii închiși. Vîntul cerne nisip prin plasa părului ei răvășit și, uneori, cîte-o șuviță lungă se zbuciumă, flacără rebelă pe un altar uitat. Alteori, rochia portocalie, lungă și largă, tresare înfiorată, grăunte viu neizbutind să se desprindă de palidul lințoliu care înfrățește cerul, oceanul și nisipul.

Îngenuncheat alături, Rayadatys tremură. Pînza deasă și aspră a straiului cenușiu nu lasă vîntul să-i muște trupul, dar inima înnebunită îi poruncește să tresalte, ca și ea. Zadarnic, la adăpostul pumnilor strînși, își împinge unghiile-n palme! Teama și nerăbdarea, nesătule, l-au cuprins – și l-au învins de mult!

Cu un suspin, își descleștează pumnii și atinge brațul gol al femeii nemișcate.

Shayar se ridică încet, cu unduiri nefirești, și înțepenește dreaptă – totuși tremurînd, ca supusă unui suflu lăuntric înghețat. Rayadatys îi aude dinții clănțănind și ar putea jura că, înălțîndu-se, ea a stîrnit o pală de vînt rece, care-a pornit-o vijelios către ocean, nu fără a-i atinge, usturătoare ca un tăiș, obrazul și urechea stîngă.

„Răsuflarea Morții!” gîndește îngrozit, înfigîndu-și încă o dată, unghiile-n palme. „Cîtă nesăbuință, să cred că e un vis!” se dojenește. Pășește înapoi, pentru că întîlnește privirea Shayarei. Pare că a revenit din alt tărîm și nu înțelege cine e el, nepoftitul. Tăișul de gheață îl zgîrie din nou, parcă întorcîndu-se, și Rayadatys, simțindu-și pielea încrețită și părul măciucă, e gata să-și renege vechile nemulțumiri – de care nădăjduia să se despartă aflînd că lucrătura femeii purta într-adevăr împlinirea viselor sale chinuitoare.

Shayar își scutură pletele, clipește speriată, își flutură brațele brusc ridicate – ca și cum ar alunga ceea ce el nu e în stare să zărească.

— N-ai minte! bombăne cu năduf. De ce m-ai atins, omule?! M-ai silit să mă întorc pe făgașuri primejdioase. Nimeni nu bîntuie în grabă și cu gîndurile împărțite prin plasa timpului, unde lesne te rătăcești. Puteai strica totul! Ița vremii se înnoadă mai repede decît clipești. Iar nodul înseamnă, oho!, atîtea căi! Mă puteam pierde în lumi lăturalnice, puteam rămîne prinsă în cele trecute, ba chiar mai rău, în cele care poate nu vor fi! Oricum, în trupul ăsta n-aș mai fi revenit! Niciodată!

— Acum sau niciodată! îmi poruncește Minos. Să-ți amintești, să suferi – și să te căiești!

Rayadatys-servul se căiește. Pentru că s-a născut la vreme de cumpănă, pe pămînt pustiit și neprieten, din neam înrobit.

— Ești prost! rîde Shayar-hoinara, care îl ispitește cu trupul fraged, cu noaptea ochilor, cu părul ca de foc... Zeii ți-au menit timpul și locul și pîntecul care te-a zămislit! E rostul tău să fii supusul sărman al celor pe care-i știi netrebnici, dar apărați de aur, de arme și de datini.

Dar Rayadatis n-o ascultă. El vrea să își cunoască și să își schimbe soarta – plătindu-i ei

oricît.

— Voi, hoinarii, hălăduiți prin lumi pe care noi nu le cunoaștem și prin vremi care au fost sau care pot să fie. Tu îmi poți vesti răul care mă pîndește și – știu! – îl poți goni.

— Pot, susură Shayar, dar eu ce-am să cîștig de te voi ajuta?

Cu ochii aprinși, Rayadatis zîmbește larg. Hoinara vrea să facă tîrgul, iar el a chibzuit, în nopțile – atît de multe! – pe care somnul nu i le-a binecuvîntat, ce-i poate dărui.

— În lumea și în vremea mea, hoinarii vor avea putere și vor primi respectul tuturor. Nu o să-i roadă teama de poteră, de temniță, de chinuri, de pogrom. Voi toți – tu cea dintîi! – o să aveți în lumea și în vremea mea loc și răgaz pentru popas tihnit!

În colțul buzelor întredeschise hoinara îi surîde cu dispreț:

— În lumea și în vremea ta?! Ce știi tu, Rayadatys, despre lumi și despre Vreme?

— „Vremea, sau Timpul, s-a născut din Haos, cînd Geea și Eros erau încă vis. Uranus, Geei fiu și soț, s-a împăcat cu Timpul Unic, Nesfîrșit și De-Ne-ntors. Dar Cronos, fiul răzvrătit, l-a văduvit de bărbăție și de tron, iar el, Uranus, în furia și durerea lui de-atunci, l-a blestemat să fie prins, ca peștele-n năvod, în Timpul Răvășit. Însă Geea, lui Cronos și complice și mamă iubitoare, l-a dăruit cu harul de-a-și țese el însuși plasa, așa cum va dori!

Și Cronos, înnodînd temeinic acea iță a vremii pe care-o cunoștea, a despărțit-o, din acel nod, în trei. Pe cea dintîi, el și frații lui au fost încătușați de Uranus, așa precum deja se întîmplase, în tainița adîncă a mamei primitoare. Pe-a doua, doar el și Rhea au fost iubiți și ridicați în slavă, iar pe-a treia, Titanii toți au fost copii doriți, pe care Zeul Cer și Tată și i-a păstrat alături.

Pe urmă Chronos a stat și-a chibzuit, dorind să-și hărăzească, pe fiecare iță, altă soarta. Dar Eros l-

a săgetat, și el, pe toate întîlnindu-le într-un nod, cu Rhea s-a unit pe toate trei.

Apoi, tot cugetînd, pe una singură și-a înghițit copiii. Dar și pe-aceea a înnodat-o, a scămoșat-o, după nod, în două, și doar pe una dintre ramuri a luat o piatră măiestru înfășată drept Zeus, fiul său.

Și iarăși, după ce Zeus l-a biruit, tot a mai scos o iță. Acolo, îmblînziți, cei doi s-au împăcat. Iar pacea a pecetluit-o Cronos împărtășind tuturor zeilor taina înnodării și despicării ițelor de Timp, spre a le-nșira, înainte și-napoi, oricînd și-n orice chip.

Așa că țesătura Vremii a ajuns păienjeniș, tot răsfirînd cu toții mănunchiuri de lumi noi. Iar, dintre zei, vreo trei au fost flecari, lăsînd să scape printre muritori crîmpeie din meșteșugul sacru. Și cei care le-au deslușit s-au adunat, încetul cu încetul, într-o ghildă numită a Hoinarilor. Și-au prins să umble, după lege – adică rupți de trup – prin Vreme-n sus, în jos, cruciș și curmeziș, văzînd, înțelegînd și, între două drumuri, proorocind.

Aflînd de-aceștia, Cronos s-a mîniat. Și le-a menit ca poporenii să-i urască și să-i ucidă, numindu-i vagabonzi și vrăjitori. Iar ceilalți zei, după ce au ținut sobor înfricoșat, au hotărît pedeapsă cruntă pentru muritorii care, nemulțumindu-se doar a hălădui prin Plasa Vremii, vor încerca să-și încîlcească-ntr-însa ița lor.”

Rostit-ai, umbră, vorbele acestea în răstimpul în care avut-ai trup?

Minos întinde brațul către mine. Chiar îmi străpunge pieptul – și văd, de undeva, de sus, de unde nici nu sînt, cum umbra mi se-mparte în fuioare șovăinde.

— De ce întrebi? De ce întrebi, cînd știi tot ce-am rostit?

El zîmbește, parcă îmbunat.

— Întreb, cutezătorule, pentru că se cuvine să recunoști că ai păcătuit știind ce faci.

— Deci, mormăie Shayar, chiar știi ce faci! Știi că mi-ai promis o nerozie. Pe noi, blestemul aruncat de Cronos nu ne iartă! Nicăieri!

— Ce spui?! se minunează Rayadatys și hohotește. Voi, hoinarii, știți că sînteți lași?

Zvîrlindu-i o căutătură neîncrezătoare, Shayar pășește în lături și dă să îi întoarcă spatele, ferindu-și calea de a lui, ca de a unuia ce nu mai are mințile întregi.

El îi înșfacă umărul.

— Așteaptă! Nu-s nebun! Și știu, adaugă privind-o, mîndru de sine, din înălțimea unde se simte îndreptățit a fi, că nici un zeu nu poate să v-ajungă acolo unde nu era născut!

Speriată, ea îi aruncă mîna.

— Nefericitule! Ce cutezi tu să spui?!

— Întoarce-te, o sfătuiește el, rostindu-și vorbele molcom și apăsat, acolo unde Cronos nu își făcuse încă primul nod, acolo unde Cronos nici nu exista, acolo unde nici Uranus, nici Geea și nici Eros nu erau. Acolo unde Haos e Domnul și Stăpînul, înnoadă chiar tu timpul, de la bun început!

Shayar își mușcă palma – ca să-și oprească un țipăt. Și-și simte groaza în gîtlej și lacrimile-n ochii larg căscați.

— Eu am să-ți fac un prunc, urmează Rayadatys. Fiindcă un vagabond bătrîn și iscusit la stihuit legende mi-a povestit că fătul născut și părăsit la început de Vreme va fi nodul din care pleacă ița fără zei. Și acea iță poate fi atinsă de ița pe care își duc zilele părinții fătului, iar ei, dacă o doresc cu într-adins, se pot chiar strămuta!

Shayar tace. Și valurile tac. Pentru că împietresc. Și pescărușii tac. Fiindcă încremenesc în aer, ca aninați de fire nevăzute. Și vîntul se oprește. Și între ei și soare se-nțepenește-un nor.

— Povestea e poveste, spune ea, tîrziu. Dar noi, hoinarii, sîntem juruiți să ne călătorim prin Vreme

fără trup. Cum o să-mi port eu pruncul, un trup într-altul, fără s-o afle Zeii – și să mă trăznească?

El îi ia capu-n mîini și o provoacă, țintuindu-i ochii cu ai săi. Iar glasul lui, hulind, stîrnește valurile, care gem, și pescărușii, care zbiară, și valurile, care urlă... Dar norul care astupă soarele nu se dă dus!

— Încearcă! Cei îndrăzneți învinș! Iar zeii... Pun rămășag că zeii nu știu tot!

Minos rînjește.

— Sărmană umbră! Zeii știu... Dar au capricii. Îi veselește, cîteodată, obrăznicia unui prăpădit de muritor.

— Cum ai aflat tu asta? îl întreb. Ai învățat-o cînd ai încercat să tragi un zeu pe sfoară și ai sperat, zadarnic, să scapi nepedepsit?

El rîde.

— Ai haz cînd mă înfrunți, în pragul Infernului, tu, mortule, pe mine!... Shayar nu m-a-nfruntat, adaugă, și eu văd, printr-o ceață, sus și departe, ochii ei întunecați. Deși era curată. Tu i-ai luat păcatul – și Zeii au știut!

Rîde, dar e furios din nou. Numai că mie spaima mi s-a dus, așa că-mi îmbătoșez spinarea cea de fum.

— Ei știu, tu știi, eu știu... Atunci spune-mi osînda, la ce mă ții aici?

Tot rîde, dar de-astă dată chiar e vesel. Mă bate chiar pe umăr, și își lasă mîna să lunece, tăindu-mi, pentru o clipă, gîtlejul străveziu.

— Osînda e-ncepută, umbră! Amintește-ți, amintește-ți încă, să știi ce ai pierdut!

— M-ai tulburat cu nerăbdarea ta, spune Shayar. Dar încă nu-i nimic pierdut!

— Ai izbîndit? întreabă Rayadatys înfrigurat – și cu triumful dînd să i se nască în glasul răgușit. Ai regăsit ița pe care-ai făurit-o? Știi cînd și cum ne putem strămuta?

— Va fi cutremur, îi răspunde ea, cu glas cîntat, de proorocire. În mai puțin de-un ceas. Pe ița asta și pe-a mea – pe-a noastră... Dar și pe alte multe încă! Pe toate o să le strîngă mînia Geei într-un nod. Prin el ne strecurăm. Și vom ajunge unde ne e vrerea – doar dacă Focul Zeilor n-o să ne facă scrum!

Unii l-au implorat pe Zeus să vă ardă, îmi povestește Minos, binevoitor. Vreo trei au și răcnit, cerîndu-i să o facă neîntîrziat! I-a domolit Atena, spunînd că e mai înțelept să fiți cruțați, pentru că nu e rău ca fapta blasfemiatoare să poată fi trăită de un muritor fără de har, ce va aduce cîndva, în Spiritul-ce-i-Unul, tot ce-a simțit și tot ce-a învățat.

Mă-ncrunt, adică asta sper că face umbra mea. Afurisitul vrea să mă convingă că nu i-am înfruntat pe zei, că ei m-au urmărit și s-au distrat, filozofînd, pe seama mea. Și vrea să-l cred! Să-l cred!!! Cum aș putea?!

„Cum aș putea?”, se-ntreabă Rayadatys, „cum aș putea să cred că ceea ce se-ntîmplă nu e moartea mea?”

Pentru că valurile cresc, mugind și năvălind; pentru că, de sub tălpi, nisipul li se scurge; pentru că, lîngă ei, uscatul se despică, născînd o trîmbă noroioasă, care îi doboară – și el abia mai poate strînge-n mîini cozile groase ale Shayar-ei, pe care le-mpletise după sfatul ei.

Pentru că-și simte carnea smulsă ca de clești mărunți, dar ascuțiți peste măsură; pentru că-și simte oasele sfărîmate; pentru că i se pare că e terci învălmășit, apoi aluat dospind, apoi un rîu de lavă clocotită...

Pentru că mîini imense îl remodelează în spaime și-n durere, ca să zărească, în treacăt, cetăți, sau lanuri, sau păduri, sau fluvii, sau piscuri, sau adîncuri; pentru că, între două năluciri, e zdrobit și întregit din nou...

Pentru că, în acel tîrziu cînd iar se simte om întreg la minte și la trup, pricepe că tronează pe genunchii unei statui de platină, în brațe cu Shayar; pentru că, deși ea îi tot șoptește să îi sloboadă cozile, pumnii lui nu se lasă descleștați...

Jur-împrejur, mulțimea pestriță, îngenuncheată, își scaldă frunțile-n țărînă, le-nalță ca să îi aclame, le pleacă iar...

Și, deodată, Rayadatys, cu inima cîntînd, știe că-i viu... Știe că statuia care îi găzduiește e a Nenumitei, Făuritoarea Lumii – fiica lui! Știe că gloata-i recunoaște drept trimișii Ei, de veacuri așteptați să se înfățișeze la vreme-de-cutremur care nu iartă decît acel altar...

Le știe toate astea, pentru că i le-a proorocit Shayar, de-a fir a păr...

Și Minos știe. Știe tot ce-mi amintesc. Din cînd în cînd îl simt, străin și rece, în mintea mea...

Dar nu îmi pasă!

Pentru că, fericit, mă-mbăt cu amintirea gloriei anilor ce-au urmat. Cînd eu am fost Rege și Preot, Despot și Milostiv, Mai-Mare-peste-Oaste și Diriguitor și, nu mai prejos celor dintîi, domn și stăpîn al minunii numindu-se Shayar...

O, da! În lumea și în vremea mea, eu am avut Puterea! Și mi-am ținut făgăduiala, dăruind hoinarilor care s-au strămutat cu totul sălaș tihnit și venerat, în care să își părăsească trupul în răstimpul cît călătoresc.

Durere am avut doar cînd s-a stins Shayar și, lîngă rugul ei, am înălțat, rude, prieteni, servi și supuși, bocet de moarte...

— Și moartea ta? mă ispitește Minos. Închis-ai ochii împăcat cu lumea, cu tine – și cu Zeii?

Parcă n-ar ști! M-a răpus lama unui vrăjmaș perfid, dar tot m-am ținut drept pînă ce i-am măcelărit oștenii și pînă cînd, înveșmîntat în strai de slavă, m-am așezat, înconjurat de fiii mei – toți șapte! – pe tronul aurit. Și-am apucat s-aud zvonul victoriei, pornit din surle și din tobe.

— Nu te-ai căit, se oțărăște el, fiindc-ai trăit altcum și altcînd decît ți-a fost sortit?

— De ce?! Pentru că în loc de rob umil am fost stăpîn?!

— Nu te-ai căit! rînjește. Credeai că, pentru Veșnicie, erai scăpat de Zei și de pedeapsa Lor!

Ei da, am crezut asta! N-am înțeles că Moartea ne adună, pe toți, pe ița ei, aici, unde tot zeii sînt cei tari!

Acum însă o simt. Dar simt și că-i urăsc – și nu mă tem!

— Nu regreți, umbră?! Întotdeauna, părerile de rău mi-au înclinat balanța spre iertare...

Strîng pleoapele, scrîșnind din dinții mei de fum. Voi ispăși în Veci pedeapsa lor – și n-am nevoie de prooroci să-mi spună că va fi cumplit! Dar nu pot să cerșesc.

— Nu regret, Minos. Hai, deschide-mi calea spre Infern!

Dar fața i se luminează.

— Întoarce-te, nebunule! Ia luntrea și întoarce-te în lumea aia a ta! Zeii vor un rival nesăbuit. Întoarce-te, tu însuți nemuritor și zeu! Și-nfruntă-i, dacă vei putea!

— De ce-ți bați joc? întreb, posomorît. Sau e osînda mea să fiu batjocorit?

— Întoarce-te, repetă el. Privește înapoi! Îl vei vedea pe Charon, așteptînd. Pe tine te așteaptă! În luntrea lui o să-ți recapeți trupul și el o să te treacă, fără plată, pe malul celor vii.

Mă-ntorc – cu toate că mă tem că-mi dă speranțe doar ca să rîdă cînd o să le pierd. Și fug spre Acheron. Și Cerber se retrage, nevrînd să-mi stea în drum...

Mă urc în luntre dintr-un salt și-mi duc în fața ochilor o mînă. Nu-i străvezie, e chiar mîna mea!

E-adevărat?! Am izbîndit?! Doar pentru că am fost cutezător?!

— Ei, Rayadatys! strigă Charon. Hai, ia-ți moneda asta înapoi! Tu ești un Zeu, și mie Zeii nu-

mi plătesc nimic!

— E-adevărat?! răcnesc. Sînt Zeu? Sînt Zeu!

— Nu te minți, omule, îmi spune, printre zgîlțîieli, un glas pe care-l știu. Ești Rayadatys – servul și, dacă mai hulești, fie și-n vis, n-o să mai fii decît un hoit!

Îl recunosc, e servul Motys, cel care nu-ndrăgește somnul; îmi amintesc că l-am rugat să mă trezească-n zori.

Pentru că amîndoi avem corvoadă să curățăm Arena și s-o-mpodobim pînă-n amurg. Atunci va fi adusă vagaboanda-vrăjitoare – s-o siluiască servii, s-o hăituiască dulăi întărîtați, să o alunge cu necurățenii cine o pofti, s-o ferece călăii, să îi smulgă părul, să îi scoată ochii, să îi jupoaie sînii, să îi reteze capul și să-i arunce trupul la rechini! Trupul Shayarei! Minunatul trup în care, de o lună, crește fătul meu... Dar asta ei n-o știu și eu mă bucur. Căci, dac-ar ști-o, aș muri și eu!

„Rayadatis”
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni.*

Andrei Valachi
CĂLĂTORIE PRIN NATURĂ MOARTĂ ALTERNATĂ CU PEISAJ ROMÂNESC

Îmi tîrîi nehotărît pașii prin gara aglomerată. Nu prea am idee ce caut aici. Probabil trebuie să plec cu un tren... Da! Să plec, asta este. Mă opresc și mătur cu privirile împrejurimile. Oamenii aleargă haotic pe lîngă mine, în toate direcțiile, cu priviri fixe, ce nu par să vadă nimic. Nu este nici un tren tras la peron. De ce naiba se vor fi îmbrîncind cu toții, dacă nu există nici un tren? Mă uit mai atent, și-mi dau seama că lumea încearcă să părăsească stația cît mai repede. Se îmbulzesc la ieșire de parcă i-ar pîndi o primejdie de moarte. Un hamal mă îmbrîncește, împingîndu-și speriat căruciorul gol prin mulțime. A ajuns la ieșire, dă din coate în stînga și-n dreapta, croindu-și cu greutate drum.

La naiba! Sînt prea multe lucruri pe care nu le înțeleg... O gară fără trenuri, plină de călători care aleargă spre ieșire, înspăimîntați aș spune dacă n-ar avea privirile moarte, un hamal care-și împinge cu obstinație căruciorul gol... Îar eu... Eu n-am bagaje. Știu că trebuie să plec, e singura explicație a prezenței mele aici, dar n-am nici un fel de bagaje. Privesc spre ieșire. Am impresia că urmăresc o luptă pentru supraviețuire, una din acele imagini alb-negru, neclare, dintr-o peliculă-document despre exodurile din vreme de război. Panica e aproape.

Neliniștea crescîndă a mulțimii se scurge prin mine și mă pomenesc aținîndcalea unuia dintre puținii oameni care nu participă la îmbrînceala de la ieșire.

— Ce se-ntîmplă? Unde plecați cu toții? Ne paște vreo primejdie?

La prima vedere, omul pare a fi bătrîn. O cercetare mai amănunțită îmi dezvăluie însă că e doar obosit. Da, obosit, chipul lui oglindește o istovire fără margini, resemnare și... și încă ceva, ce nu reușesc să deslușesc. Se oprește calm, de parcă, pentru o clipă, ar fi uitat de grabă, și ochii lui prind viață. E mai înalt decît mine și se apleacă, pironind asupră-mi o privire intrigată. O clipă doar, căci apoi un hohot strident de rîs îi ucide sclipirea curioasă din priviri. Își balansează capul în toate direcțiile, ricanînd ca un idiot.

— Ce fum se lasă peste vale, praf și cenușă... Dacă auzi huruitul roților fugi, bineînțeles că alergi cît te țin picioarele, ca să amîni. Amîni și iar amîni, știind că doar amîni.

— Ce amîni? Ce naiba vrei să spui? rostesc enervat, sau poate doar o gîndesc.

Individul își întrerupe brusc chicoteala și pe chip i se întipărește o expresie de furie turbată, care mă face să mă dau un pas înapoi.

— Nu știi?! NU ȘTII? Chiar nu înțelegi?

Clatină mînios degetul arătător înspre mine, cu o expresie grotescă întipărită pe față. Mă împinge la o parte și își continuă înaintarea spre ieșire.

Cînd mă dezmeticesc, gara e pustie... Pustie și tăcută, o clădire cu pereții spoiți de vreme în gri, coloane înalte înfipte într-un peron lung și trist, și eu, personaj într-o piesă pe care n-o înțeleg. Sînt încă uimit, mă domină un soi de perplexitate, ca și cum CINEVA, nu știu cine, mi-ar ascunde CEVA, nu știu ce, un CEVA de o importanță primordială pentru întreaga mea existență. Gînduri încărcate de absurd coboară peste mine, învîrtindu-mă, așa cum

atmosfera înăbușitoare, apatică, învîrte girueta de pe casa șefului gării.

— Dă-i bătaie, Gicule! Ăsta nu mai rezistă mult.

— Ete, na! Doar n-o fi vina mea dacă se duce...

Șoferul răspunde fără să întoarcă privirea. E concentrat, încercînd să strecoare mașina prin traficul aglomerat al amiezii. Mai mult de atît nu poate face. Din cînd în cînd furișează cîte o înjurătură prin colțul buzelor, nu de alta, dar e și asistenta acolo, deși las'că știe el cum îs astea, se regulează cu toți doctorii.

— Îi vedeți? aruncă el, spre cei din spate. Latră sirena asta de mă apucă pe mine toți dracii, iar ei abia catadicsesc să ne facă loc!

— Eh, ce să-i faci, Gicule?! spune doctorul, întorcînd o privire scurtă spre pacientul inconștient. Ai dus-o de prea multe ori pe nevastă-ta la piață cu sirena pusă, ca să te mai creadă acuma.

— Eu, dom'doctor?! face șoferul, indignat. Pe crucea mea, să n-ajung pînă...

— Ăsta s-ar putea să n-ajungă pînă la spital, dacă nu-ți vezi de drum.

Roțile scrîșnesc, protestînd împotriva stilului sportiv în care Gicu ia următoarea curbă.

— Faci derapaje controlate, c-așa ai văzut la raliu? Gicule, Gicule!

— Fac și eu ce pot, mîrîie șoferul, intrînd în curtea spitalului.

Frînează energic în fața intrării de la Urgențe. Doi infirmieri, anunțați prin radio de accident, vin spre mașina Salvării împingînd o targă pe rotile, dar graba lor pare mai degrabă simulată. Doctorul le trimite un gînd „de bine".

Gicu deschide brutal ușile din spate, targa clănțăne, izbită de tabla utilitarei. Două, trei cuvinte schimbate la repezeală și rănitul ia calea sălii de operație. O doctoriță tînără apare și ea de undeva și-l agață de braț pe colegul ei. Vrea să afle

ce și cum. El o lămurește laconic. Pleacă pe urmele infirmierilor.

Asistenta nici nu s-a dat jos din mașină. Își cercetează îngrijorată manichiura făcută de cu seară. Șoferul și medicul rămîn o clipă descumpăniți, ca după o treabă grea, privind spre intrarea prin care a dispărut rănitul.

— Mi-a semnat și hîrtiile, murmură doctorul, tărăgănînd cuvintele. Nu mai avem ce face aici.

— Nu bem un suc, dom'doctor? încearcă șoferul. Îl merităm, că doar l-am adus cu viteza luminii!

— Îți dau eu suc! chicotește medicul. Tu n-auzi cum ne cheamă la stație?

Iată-mă și în tren. Ce naiba caut? Ce naiba caut aici?

Fără bagaje, fără memorie – n-am nici cea mai mică idee încotro mă îndrept –, fără tovarăși de călătorie, care pînă la sosirea trenului reușiseră cu toții să părăsească gara, astfel încît am urcat singur în tren. Ceva nu-i în regulă în toată povestea.

Stau singur lîngă ușa prin care am urcat, trenul aleargă dement prin suburbii – Doamne! să nu cumva să aibă vreun accident – iar au mă zgîiesc, tembel, la culoarul pustiu, nehotărît să-mi ocup locul. Care loc? Nici măcar n-am bilet! E un coșmar, trebuie să fie un coșmar. Ușa batantă de la capătul coridorului se bîțîie lent, scîrțîind ca într-un film de groază. După cîte știu eu, ușile de tren nu scot asemenea sunete. Inspir și mă minunez, pentru a mia oară. Nu simt mirosul de urină care te întîmpină în orice tren românesc. Ei, spuneți, cum naiba să mă simt bine într-un tren care n-are mirosul familiar de urină?

Mă decid să iau loc într-un compartiment. Fie ce-o fi! Mă voi așeza și-l voi aștepta cu tupeu pe „naș", stînd comod pe banchetă. O să mă explic eu cumva.

În primul compartiment, la geam, așezat cu spatele către direcția de mers, un bătrînel gătit ca

de nuntă. Mă amuz, așa-s de simpatici moșneguții ăștia pedanți!, și dau să intru. Trag de ușă, dar aceasta nu vrea să se deschidă. Mă proptesc bine și smucesc din nou de mînerul ușii: acum recunosc CFR-ul. Nu vrea și pace! Păcat, ar fi trecut mai repede timpul, ascultînd amintirile interbelice ale bătrînului, numai de n-ar fi fost vreun nostalgic comunist... Nu! N-avea cum să fie – comuniștii sînt neîngrijiți, au mătreață pe umerii costumului prost croit (dacă au costum!) și sînt nebărbieriți, cum erau și-n tinerețe. Păcat!

Ce păcat?! Dom'le, ce păcat?! O frumusețe, o doamnă superbă mă așteaptă în următorul compartiment. E brunetă, cam treiș'cinci, cel mult patruzeci, niște picioare încrucișate, cărnoase... Ahh! Iar am ghinion, ușile astea, fir-ar ele să fie! Da' n-am de gînd să renunț! Bat cu putere în geam. Femeia nici măcar nu-și clintește privirea, admiră cu încăpățînare peisajul. Bat mai tare, și mai tare, lovesc cu picioarele, cuprins de-o subită isterie. Într-un tîrziu, ea își răsucește lent capul și... Dumnezeule, ochii ei! Nu sînt ochi omenești, n-au pupile, sînt albaștri, ca niște bile, complet albaștri. Îmi zîmbește și-i văd dantura spartă, înnegrită, dinții depărtați, încălecați...

Mă refugiez grăbit în cel de-al treilea compartiment, a cărui ușă e deschisă, de parcă m-ar fi așteptat pe mine. Gîfîi, încă înfricoșat de privirea de iad pe care mi-a aruncat-o femeia. Și cînd mă gîndesc că... Nu, uite, nu mă mai gîndesc la nimic. Aștept calm să vină conductorul, ca să-i explic situația mea... hm! aparte. Trebuie să-mi păstrez nervii intacți pentru acel moment. Îmi scot haina, o aranjez în cui, îmi desfac puțin cravata – cu ce dracu' am reușit s-o pătez?! E o cravată de mătase, scumpă. Frec cu degetul pata roșie, dar se pare c-aș avea nevoie de Ariel. Încă una. De unde apar?... Îmi curge sînge din nas. Încerc să opresc sîngerarea cu batista. Numai cățeaua aia de alături e de vină! Mi-a tras așa o spaimă...

Mă așez pe locul de la fereastră și privesc afară. Batista mi se umple treptat de sînge, iar eu privesc afară. Mi-am ridicat și brațul stîng, mă îngrijorează această sîngerare, dar nu-mi dezlipesc privirile de chestiile pe lîngă care trece în goană trenul: un puști jucîndu-se în nisipul de la marginea unei străzi de mahala, împingînd apoi o anvelopă de Skodă, pe 13; apoi curtea unei școli, un castan și-o șleahtă de copii care, adunați în jurul copacului, aruncă pietre, sperînd să doboare castane; unii aruncă iar alții sînt preocupați să se ferească din calea pietrelor ce depășesc frunzișul; fereastra larg deschisă a unui bloc, prin care se pot vedea (neclar!) doi tineri, un băiat și-o fată – el i-a băgat mîna sub fustă, în chiloți, și-i șoptește gîfîit pe un ton ce se vrea experimentat: „Ce-ar fi să trecem în dormitor?”; o nuntă la care el, pilit, înjură și plînge... O mulțime de scene aleargă prin fața ochilor mei și toate au un aer ciudat de familiar. Da’ ce-mi bat eu capul, curînd are să vină conductorul și totul se va lămuri, am să-l întreb pe el ceea ce nu înțeleg, ăștia le știu pe toate.

Targa zdrăngăne de-a lungul coridoarelor spitalului. Pacienți în halate de spital, grena, gri și verzi, se feresc din calea ei, privind avizi spre cel pe care-l poartă. Îi cercetează în fugă chipul însîngerat și-apoi schimbă priviri condescendente, în timp ce în ochi le lucește mulțumirea: „Slavă Domnului că nu-s eu!”.

TBC, coridor, stînga, lift, buton, etaj III, Chirurgie, coridor, stînga, iar stînga, Bloc Operator I.

— L-ați adus? întreabă pe un ton blazat asistenta-șefă. Nici un ghișeft, nici unul.

— Da, doamnă. Îl dezbrăcăm și-l punem pe masa de operație?

— Faceți cum vreți, dar mai bine îl așteptați pe dom’doctor, răspunde femeia, ridicînd din umeri. Pronunță „dom’doctor” cu emfază, de parcă s-ar aștepta să-i vadă striviți de admirație pe cei doi

infirmieri, în fața asistentei lui „Dumnezeu”, dar necioplții nu se lasă cîtuși de puțin impresionați.

— Și unde-i?

— Vorbește la telefon! răspunde o asistentă tînără, care-și face de lucru aranjînd instrumentarul. Șefa le-a întors spatele, decisă să-i ignore pe mitocani.

Într-un tîrziu, cînd pe ce cei doi îi bătea deja gîndul să iasă pe casa scărilor să tragă o țigară, apare și medicul și, imediat după el, doctorița care ar urma să asigure anestezia.

O consultație rapidă și se constată, cu mîhnire, că operația nu mai poate fi amînată, e singura șansă a accidentatului.

— Nu ne putem permite nici să-l lăsăm să treacă de șoc, mîrîie expert doctorul. E riscant, dar crapă fără doar și poate dacă mai amînăm, fie și numai cu o oră.

— Sînt perfect de acord, aprobă anestezista, iar asistenta-șefă îi aruncă o privire glacială gen „ți-a cerut cineva părerea?”, cu care o reduce la tăcere pe tînără.

Vreau să vină controlorul. De ce naiba nu mai vine? Mă ține într-o încordare cumplită! Hai, nașule, vino și hai să stăm de vorbă! Sînt obosit, plictisit, nu mai știu ce e cu mine, trenul ăsta aleargă printr-un fluviu de imagini ce-mi par extrem de cunoscute, iar eu habar nu am de unde le știu. Culoarul pustiu, compartimentul gol, batista plină de sînge...

Cineva deschide ușa compartimentului. Mă răsucesc speriat și îl văd pe conductor. E un bărbat solid, mustăcios, care mă privește încruntat pe sub sprîncene, de parcă ar bănui că nu am bilet. E controlorul, o știu, n-am nici cea mai mică îndoială, deși poartă un halat alb, în locul obișnuitei uniforme albastre cu mînecile lucioase de jeg și de atîta purtat. Pe gură are un filtru de pînză. Cascheta pe care și-o împinge cu năduf pe ceafă este însă, în mod sigur, cea a CFR-ului.

Tremur, nu știu de ce, dar individul ăsta îmi stîrnește frica, mi-e teamă că nu voi putea să ajung la o înțelegere cu el.

Mormăie ceva, dar filtrul care îi acoperă buzele distorsionează sunetele, astfel încît nu pricep.

— Mă scuzați, dar nu am înțeles ce ați spus. N-ați vrea să vă scoateți... chestia aia?

Se încruntă. Nu, nu cred că vrea să și-o scoată.

— SERINGA, insistă el, cu glas răstit.

— Poftim?

— SERINGA DE UNICĂ FOLOSINȚĂ! AVEȚI SERINGA?

Hopa! Are dreptate tipul, mi-am uitat acasă seringa de unică folosință. Îmi întipăresc pe chip o expresie stînjenită și-i mărturisesc adevărul.

— ...TREBUIE SĂ COBORÎȚI.

— Ce?

— SĂ COBORÎȚI! rage el, și din privirea lui sticloasă de furie îmi dau seama că nu va fi receptiv la nici unul dintre argumentele mele. Mă pricep la oameni... Și, la urma urmei, nici nu țineam morțiș să merg cu afurisitul lui de tren, care naiba știe unde are de gînd să mă ducă!

Mă arăt de acord și tipul mă poftește pe culoar. Mi s-a oprit și sîngerarea, uite un lucru pozitiv. (De cînd naiba mă dau în vînt după lucruri pozitive?) Oricum, mă simt relaxat, deloc jenat că am fost prins fără seringa de unică folosință în tren. Ca să fiu sincer, slavă Domnului că nu m-a întrebat și de celelalte: bisturiu, pense, bandaje sterile... De unde să i le fi scos, căci, așa cum v-am spus, n-am nici un bagaj...

Mi-am întors privirea, trecînd pe lîngă compartimentul alăturat. Nu de alta, dar n-aș fi suportat încă o dată imaginea femeii aceleia oribile. Dacă era într-adevăr o femeie, și nu vreun zombi...

Am remarcat surprins că trenul străbate o cîmpie. O cîmpie nesfîrșită, perfect plană, privirea mi se oprea doar într-un orizont îndepărtat,

însîngerat de apus. Înfiorat de imensitatea cîmpiei, de purpuriul presupusei înserări, din care soarele, paradoxal, lipsea, m-am oprit. Conductorul m-a împins cu brutalitate.

Înainte de a ieși pe spațiul dintre vagoane, îmi furișez ochii spre bătrînul din primul compartiment. E tot acolo, dar... Mi se pare? Nu, pe locul lui, îmbrăcat în costumul lui anacronic, îngrijit, purtînd pălăria lui, stă... un schelet! Da! Un schelet! Privesc cu ochii lărgiți de spaimă tigva albită de timp, care timp?, hainele ce i se scurg. O balansare a trenului, și hîrca se desprinde de trup, rostogolindu-se pe dușumea. Pălăria cade alături.

Controlorul, și mai brutal, mă împinge înainte. Îl aud mormăind fraze de neînțeles în masca lui de chirurg.

Mi-e frică, mi-e groaznic de frică, tremur din rărunchi și, oricît aș încerca, nu mă pot stăpîni. Absurditatea a tot ce mă înconjoară a căpătat un aer de coșmar, dinții îmi clănțăne în gură. Doamna cu ochii de alabastru, scheletul, conductorul... Și totuși, oricît de amenințătoare mi-ar părea personajele care populează acest tren, am certitudinea că va urma ceva de o mie de ori mai rău... Nu știu ce-ar putea fi „mai rău”, dar sînt aproape sigur că așa va fi. Speriat de acest presentiment, mă răsucesc brusc și mă lovesc de controlor, încercînd să fug. Individul mă înșfacă de guler și, înainte ca eu să apuc să mă dezmeticesc, deschide ușa trenului și mă aruncă afară, din plină viteză.

Pe fruntea chirurgului s-au adunat broboane de sudoare.

— Simona, șterge-mi transpirația, bolborosește el prin masca de pînză. Pensă. Hai mai repede, Mariana, ce naiba faci? Pulsul?

— Nouăzeci, optzeci..., răspunde asistenta-șefă, scorpia, cu ochii cenușii, reci, fixați în ecran. Scade mereu.

— Mai aveți mult? întreabă, timidă, anestezista. Nu cred că mai rezistă.

— Mai rezistă, mai rezistă, face medicul, nu foarte convins. Trebuie să reziste. Înc-o pensă! Mariana, unde-ți stă gîndul? La pulă?

— Scuzați-mă, domnule doctor! răspunde asistenta. Dacă nu ar avea fîșia de pînză ce-i acoperă jumătate din chip, s-ar vedea roșeața ce i-a inundat obrajii. Nu, nu se gîndește la... E însă de-abia a treia operație la care ia parte, prima cînd a fost pusă să-l servească pe „dom'doctor", iar asta s-a întîmplat doar din cauza cățelei de Jana, care iar trage chiulul cu concediul prenatal, și ea tot n-a reușit să se obișnuiască cu sîngele, cu țesuturile pe care chirurgul le taie cu dezinvoltură. Nu reușește să-și alunge gîndul că pe masa de operație se află un om, un OM, hărtănit ca o vită în abator.

„Totul se face pentru binele lui", și-a repetat-o de mii de ori, dar de simțit, simte cu totul altceva. Fiecare operație o oripilează, vede omul desfăcut, nici nu mai e om, e doar o bucată de carne pe care se lucrează, umanitatea lui e anihilată, iar ea nu poate suporta așa ceva.

— Simona, preia tu servitul, ordonă asistenta-șefă. Șaizeci, pulsul scade în continuare.

Mariana, împinsă ușor cu umărul de lîngă instrumentar, privește oarecum zăpăcită în jur, spre doctor, spre colege, spre șefă, apoi iese în grabă din blocul operator.

„Îmi dau demisia, îmi dau... Și ce altă slujbă voi găsi? Ai mei au să urle. Nu mai pot s-o fac, nu e de mine. Au dat o groază de bani șpagă ca să intru aici, ce naiba am să le spun?"

— Stop cardiac, anunță fără pic de emoție asistenta-șefă.

— Șocuri, aduceți...

„E mort", gîndește Mariana, privind prin gemulețul ușii dintre vestiar și blocul operator. „Nimeni nu mai poate face nimic."

— L-am pierdut, spune chirurgul, la capătul a două minute de încercări.

Femeile își trag măștile de pe față, privind țintă către cel decedat. O grimasă de durere i-a rămas aninată pe chip.

— Păcat, exclamă înciudată anestezista. Tocmai terminaserăți. Încă zece minute și...

— Și ce? întreabă iritat medicul. Putea să moară ulterior. Dacă scoți viu pacientul din sala de operație, nu înseamnă că l-ai și salvat, să știi, domnișoară! Hei, ce faceți? se agită el, văzînd că Simona dă să-și scoată mănușile. N-am terminat, trebuie să-l mai închidem.

„A murit. Știam eu că va muri!”, își spune Mariana, cu un sentiment ciudat de mulțumire, în vreme ce își părăsește locul de observație.

Mă aflu pe cîmpie. Mă uit nedumerit în jur, căutînd calea ferată. Nu tu tren, nu tu linie, știam eu c-am visat urît! Totul e bine acum. Nu mă mai doare nimic, nu-mi mai e frică de nimic, de cine sau ce ar trebui să-mi fie frică aicin în mijlocul cîmpiei? Știu că totul s-a terminat... Ce anume s-a terminat n-aș putea să vă spun, pentru că n-am habar... dar, e sigur, s-a terminat.

Pe cîmpia asta brună nu crește nimic. Nu-i de mirare, solul e nisipos. Deasupra mea atîrnă un cer roșu, complet roșu, dintr-o zare într-alta, un cer ireal. Nu-i apusul, purpuriul nu se diluează în nici o direcție.

Și-acum? Ce voi face? Ce-am să fac, suspendat în acest decor paranoic, cum am să-mi petrec timpul ce mi-a rămas? Cît timp mi-a rămas? Infinit.

E bine aici, mă simt calm și relaxat, însă nu-s prea multe lucruri cu care mi-aș putea ucide plictiseala; de fapt, nu-i chiar nimic de făcut. Mă așez și aștept, nu știu ce aștept. Poate că, în sinea mea, tot mai aștept să se întîmple ceva.

Nu știu de cît timp zac aici, cu ochii înfipți în culoarea imposibilă a bolții. Cred c-am ajuns în locul unde nu se întîmplă nimic. La început m-am ostenit încercînd să caut capătul cîmpiei, la un moment dat s-a făcut frig, a plouat cu... sînge?... Picături roșii cădeau asupră-mi, fără să mă murdărească, mi se prelingeau pe trup indiferente la uimirea mea și cădeau pe sol și-acesta le sorbea avid, apoi mici bășici apăreau pe pămînt, se umflau și în final se spărgeau, aruncînd cu presiune în sus picături albastre, ploua în sus, ploua cu roșu în jos și cu albastru în sus...

La un moment dat, m-am plictisit de mers, de-această căutare fără sens, m-am așezat și am început să gîndesc, singura distracție care-mi rămăsese. Atunci n-a mai plouat, nici în jos, nici în sus, nu mi-a mai fost frig, nici foame. De atunci nu m-am mișcat de aici, stau cuminte și hălăduiesc prin amintiri... prin secvențele zărite prin geamul compartimentului, acum mi-am dat seama de ce-mi păreau atît de familiare. Imaginația mă ajută atunci cînd nu sînt mulțumit de prestația memoriei, și-mi modific amintirile.

N-am de gînd să mă mai mișc de-aici. Am să stau pînă ce-am să prind rădăcini... ori pînă ce-am să mor... Ba nu, n-am să mor, am să prind rădăcini și-am să cresc mare, spre cerul roșu, spre în...

Cerul e din ce în ce mai întunecat și tot mai aproape de mine, la fel ca și pămîntul. Ce se întîmplă? Ceva bizar se petrece în acest loc bizar. Nu pot fi sigur, din cauza uniformității peisajului, dar am impresia că zarea se strînge spre mine, mă împresoară, mă înăbuș, obscuritatea acoperă granițele dintre pămînt și cer, mă strînge, e tot mai aproape, cerul se prăvălește asupra mea, nu mai există direcții, nu mai există decît întuneric... Întuneric, beznă, neființă...

Palpez marginea ce mă strînge, nu mai am aer, respirația îmi e tot mai precipitată, nu știu ce să fac, intru în panică, nu, nu trebuie să intru în

panică, nu mai pot respira, praf îmi curge în nas, în gură, peste ochii care nu-mi sînt de nici un folos...

Împing, împing cu disperare în pereți. Să ies... Trebuie să ies, altfel...

Aaargh! Ce se... Îîîîrgh... Mă înăbuș... Mor...

— Vin' s-arunci un ochi aci!

Mugurel privește tulbure spre celălalt gropar. Pune jos sticla de vin și scuipă peste groapa deschisă.

— Dacă mă chemi degeaba... om te-ai făcut, mă, Remus.

— Pe sufletul Maicii, mă jur, să n-ajung pîn-acasî... Hai, să-l vezi pe ăsta.

Mugurel se dezmeticește și înjură printre dinți.

— ...Mama ta, țigan borît! Vrei să mergem iar acolo unde ne-am cunoscut, pen' jefuire de morminte? Dacă trece p-aci Arvinte, pomănaru' de la poartă? Știi că ăsta ar turna-o și pe mă-sa...

— Nu, mă, stai cuminte. „Pardesiu'" lu' ăsta era pe juma' desfăcut. Eu numa' am tras o țîră de capac.

— Ce face?! Mă, tu faci bașcă de...

Cuvintele îi îngheață pe buze. Nu ținea demult meseria asta scîrboasă, dar văzuse destule cadavre. Nici unul nu fusese însă atît de bine conservat. Cu excepția ochilor, care-au dispărut, restul e intact. Și poate că asta n-ar fi nimic, dar...

— Ăsta nu dăduse ortu' popii cîn' l-or vîrît aci, jos, murmură, ca pentru sine.

— Ce zici? întreabă Remus rînjind, mîndru nevoie mare de proaspăta sa descoperire.

— L-au băgatără de viu. Nu vezi? Mîinile... Își ține palmele în sus, de parcă s-ar fi opintit în capac. Doar tu ai zis că era pe juma' scos din cuie. Și corpul, nu vezi cum stă?

— Da' știi c-acu' bag și eu de seamă? bombăne țiganul, încurcat. Rău îi cîn' te bagă stecleții la pîrnaie, da-i mai rău să te bage în groapă cu suflu-n tine...

— Mă întreb cum o fi făcut să dezbîrne capacu' de „pardesiu"? Nu mai are a face, se smulge Mugurel din meditație. Pune-i capacu-napoi, bate cuiele cum scrie la carte și să trecem la următoru'. Lu' ăsta îi scoatem doar crucea.

— Și-l lăsăm în pămîntu' omului?

Mugurel își suflă nasul și-și scutură degetele de muci, direct pe pămînt.

— Tu fă cum ț-am zis! Cine l-o pus să-și ceară pămîntu', să ne pună pe noi să strămutăm morții? E-adînc, nu-l scoate cu plugu'... Și să nu pomenești nimănui. Altfel o să dai de Jan! își arată Mugurel pumnul. Îl mai ții minte pe Jan de la mititica, nu-i așa?

Remus flegmează gros, cu năduf, și se bagă în groapă ca să fixeze capacul. Așa-i mereu, el face toată buleala, el stă sluj, n-are voie aia, n-are voie ailantă, da' cine mă-sa-i Tîrnău, de se dă jmecher și-l tot amenință? Înainte de-a lipi capacul înapoi, cu un gest iute, îi trage mortului verigheta, așa, de-a' dracului, să-i facă-n ciudă lu' Tîrnău, pe șest, că nu vrea să dea de bucluc.

— Mă scuzați, domnule! A fost o eroare regretabilă, am găsit în compartimentul dumneavoastră seringa de unică folosință și-am întors trenul și-am venit să vă luăm. Dacă nu abuzez de amabilitatea dumneavoastră, v-aș invita să fiți al patrulea la o partidă de bridge. Trece mai ușor timpul, nici n-o să vă dați seama cînd intrăm în tunel. Cu cine? Un domn mai în vîrstă, fost colonel, o tînără doamnă și, bineînțeles, eu. Doamna, v-o spun între patru ochi, e foarte nostimă, are niște ochi albaștri superbi. Aruncați și dumneavoastră o privire pe geamul compartimentului! Știam eu c-o să vă placă! Deci veniți? Ce-o să ne mai distrăm, ce-o să ne mai distrăm și...

„Călătorie prin natură moartă alternată cu peisaj românesc”
a apărut în numărul 1 / 1998 al revistei *Ficțiuni*

Cotizo Draia
AȘTEPTÎND LA SARGOS

„Șahul este jocul zeilor”
Elias Agenor, maestru de MentalChess

Parcurgea o orbită eliptică de cinci sute de miliarde de kilometri în axa sa cea mai mare, în două mii de ore; într-unul din focare strălucea o stea aparținînd clasei spectrale M. Prada. Se rotea ca un rechin în jurul ei, luînd-o mereu de la capăt, neobosită, ca un mecanism bine pus la punct.

Sistemul avea cinci planete. Pentru fiecare dintre ele, îndelungatele perioade de timp scurse în tăcerea sinistră a vidului acelui capăt de braț galactic nu însemnau decît secunde din existența monstrului care le supraveghea. Pe una dintre planete trăiseră cîndva cîteva zeci de oameni, într-o colonie cu caracter semi-militar. Țipetele agoniei lor se pierduseră demult în urletul uraganelor ce răvășeau astrul bombardat. Creierul electronic al torpilei își ștersese din memorie chiar și faptul că Sargos-2 fusese vreodată locuită. În urmă cu zece ani, detectase colonia și o distrusese. Asta însemna cu ceva mai mult decît un secol din timpul scurs la suprafața planetei. Încărcăturile de sute de megatone loviseră în adîncime faliile tectonice, spulberînd echilibrul fragil al astrului. Ar fi putut afirma că era modul ei preferat de a distruge o colonie. Seismele ce se dezlănțuiau aveau o magnitudine ce depășea posibilitățile de a rezista ale oricărei construcții, fie ea chiar subterană. Continentele se fragmentaseră, magma țîșnise,

devastatoare, prin crăpăturile colosale ale scoarței, plăgi arzînd în epiderma unei planete rănite de moarte. Nori de fum și praf, grei, asfixianți pentru orice ființă vie superioară, transformaseră ziua planetei într-o noapte veșnică. Uneori, astfel de lovituri preschimbau ținta într-un cîmp de asteroizi; Sargos-2 supraviețuise totuși, cu prețul regresiunii într-o epocă primară a vulcanismului devastator.

Nimicise totodată și instalațiile orbitale, marea centrală suspendată într-un punct Lagrange, după care își începuse mișcarea pe traiectoria pe care continua și acum să o urmeze. Așteptase: nici un semnal nu-i mai parvenise de pe planetă. Coloniștii erau fie morți, fie incapabili să-și mai refacă tehnologia. Strategic vorbind, în ambele cazuri misiunea fusese îndeplinită.

Zbura aproape cu viteza luminii pentru a comprima cît mai mult evenimentele. Păstra în rezervă două tancuri de combustibil, suficiente pentru frînarea de la întoarcere. În ultimul siloz mai rămăsese o singură torpilă, echipată pentru urmărirea și distrugerea unei astronave. Atîta timp cît lovitura nu era consumată, purtătorul trebuia să aștepte.

De altfel, existau destule șanse ca așteptarea să nu-i fie zadarnică; în cele din urmă, o expediție de salvare, sau una de întărire avea să sosească.

Microstațiile de observare o urmau la diferite distanțe, transmițîndu-i fără încetare imagini. Devenise o narcisistă. Putea să-și admire uriașul reflector al propulsorului pe care, la fel ca toate navele vechi, îl folosea uneori și drept oglindă principală a telescopului. Alte tipuri de locatoare înțesau o platformă cu o pădure de antene de diverse dimensiuni; acestea alimentau cu date cilindrul lung, segmentat, al unității logice. Blocurile de memorie și psihoprocesoarele scufundate în heliu lichid erau protejate de o cazemată centrală, poliedrică: creierul torpilei.

Lateral puteau fi văzute sferele rezervoarelor de combustibil, în vreme ce, frontal, se profilau silozul și silueta complexă a instalațiilor de lansare. Carcasa era neagră, mată, mulată pe o cămașă blindată termoizolantă, prin care circula în permanență heliul lichid, împiedicînd astfel detecția prin infraroșii. În timpul unui atac, structurile se regrupau, creînd un anume profil, ce isca false ecouri în senzorii scannerelor.

Era o nălucă a morții, perfect echipată, cu o inteligență rece și crudă, ce urmărea un singur scop.

Aștepta.

Îi plăcea rolul de regină. O plăcere perversă: gustul puterii aproape absolute, libertatea de a se mișca în spațiu pe toate coordonatele, ca o fiară de temut hăituindu-și victimele prin labirintul strident colorat al cyberspațiului. Adversarul își implantase personalitatea în toate figurile negre. Disiparea forței mentale era, după părerea ei, o greșeală, deși prezenta unele avantaje tactice.

Luă o decizie. Se deplasă de la A-gama-2 la C-teta-6, pătrunzînd în spațiul cubic ocupat de un episcop. Identitatea acestuia era oarecum incertă, oscilînd fluid între un mare prelat, un bufon schizofrenic, un ofițer înfricoșat al unei armate imaginare și un elefant african fluturîndu-și urechile uriașe. „Șah!” anunță Hanna. Figura împietrită în fanatism religios a prelatului se schimonosi de groază; privind midriatic sabia pe care silueta albă, diafană, răsărită din negurile policrome i-o înfipse în piept, figurina se dematerializă. Nepăsare. Avantajul tactic de a nu-ți trăi fiecare mică înfrîngere, ci doar pe cea finală. Agenor suferea de lașitatea specifică a comandanților „de bunker”, își spuse Hanna. „E rîndul tău, Elias”.

N-avea de ales. Regele lui se afla la D-csi-2, într-un spațiu înghesuit de figuri inutile. Putea să fugă doar la C-gama-3, o zonă fatală; îl împinsese

în capcană, încet, fără efort. Avea să-și transfere personalitatea într-o figurină-cal, dîndu-i lovitura de grație.

Își simțea degetele bîjbîind pe comenzile MentalChess-ului tridimensional, în căutarea translatorului. Încă puțin, Elias, și vei învăța că nu poți cîștiga întruna!

Brusc, din ceața verzuie se ivi o masă neagră, uriașă. Creneluri hîde îi conturau meterezele copleșitoare; zidurile vechi, negre de mucegai și igrasie, duhneau îngrozitor, a moarte. O hoardă barbară se repezi urlînd pe podul mobil, năvălind asupră-i. Încercă să fugă, uitînd în cumplita străfulgerare a spaimei să-și completeze transferul. Spațiul cubic, cu ziduri clădite din pixeli de înaltă definiție îi refuza orice evadare. Victimă de cyberspațiu! îi trecu prin minte. Se întoarse cu sabia întinsă, cu dataglove-urile fulgerînd, încercînd să se apere. Elias trișa. Introdusese un turn suplimentar, profitînd de accesul său preferențial în ordinator. Primul barbar, mirosind a piei neargăsite de oaie, se încovoie în fața ei, străpuns de sabie. „Agenor!” țipă Hanna. Barbarul blond avea chipul lui Elias. Ceva din subconștient o bloca în acea luptă inegală; era conștientă că, foarte curînd, cyberdrive-ul avea să intre, fatal, într-o buclă infinită. O lovitură de ghioagă îi smulse sabia din mîini, apoi troglodiții se năpustiră asupra ei. Urlă, luptîndu-se zadarnic. Căzu, îngropată într-un morman de masculi sălbatici; hainele îi fură sfîșiate cu brutalitate, brațele aproape smulse din umeri în încercarea lor de a o dezgoli cît mai repede. „Oh, nu, nu așa!...” se zbătu Hanna, răstignită fără pic de milă de patru bărbați, în vreme ce al cincilea se pregătea să o pătrundă.

Răcnetul ei răsună în toată nava, umplînd de ecouri coridoarele pustii, cufundate în beznă. „Hanna, ce-i cu tine?”. Mîinile lui o zgîlțîiră, desprinseră electrozii costumului VR, îi deschiseră

pleoapele strînse spasmodic. Ochii înfundați în orbite, terorizați, îl priviră întîi surprinși, apoi cu ură. „Ticălosule!” urlă femeia. Luat prin surprindere, bărbatul se retrase, împiedicîndu-se, și se rostogoli pe podea. Se lovi de un pupitru și ricoșă, în gravitația scăzută. Se ridică zăpăcit.

„Ce dracu’ ai pățit?” îngăimă el.

„Lașule, trișor nemernic, știai foarte bine în care figură mi-am plasat personalitatea. Ai profitat...”

„Ce tot îndrugi acolo?”

„De unde a apărut al treilea turn negru?” strigă Hanna, tremurînd de furie, încercînd să se ridice.

„Al treilea? Jocul nu permite decît două, doar dacă...”

„Nu fă pe prostul! Măcar acum...” gemu Hanna.

„Nu știu nimic. Nu mi-ai comunicat nici o mutare.”

„Era rîndul tău! Îți luasem nebunul din C-teta-6, apoi..”

„Nonsens! Nebunul meu era la D-teta-3; ai mutat dama la C-teta-6 și te-am întrebat de ce. Nu mi-a răspuns nimeni. Sigur jucam împreună?”

„Ce?!”

„Da, voiam să-mi confirmi; pierdeai tempo-ul exact atunci cînd se contura o remiză. Nebunul acela nu mi-l puteai ataca. Nu înțeleg...”

„Nici eu.”

Hanna începea să se liniștească, pe măsură ce analiza spusele lui Agenor.

„Vrei să verificăm computerul?” o întrebă acesta.

„Nu, nu acum. Scoate tu o fișă-raport. Eu mă duc la medbloc. Cred că e mai bine așa...”

„Îmi pare rău. N-a fost vina mea.”

„Sper...”

După dușul matinal, Hanna își preluă postul de cart. Bombănea agasată în vreme ce-și căuta o poziție cît mai comodă în fotoliul uzat al consolei auxiliare de comandă. Era plină de vînătăi după tentativa de viol din cyberspațiu: constatase pe

propria-i piele esența teoriilor ce susțineau că nervii pot lucra și în sens invers. Neuroinducție antidromică, își aminti, mușcîndu-și buzele, refuzînd încă să își asume propriile percepții legate de eveniment. Își comandă dejunul, însoțind selecția meniului cu lovituri de pumn date cu generozitate în interfața demodată a aparatului. Goli apoi pe masa octogonală a nișei de cart conținutul unui plic cu diagrame și începu să le studieze. „Puteam să jur!” murmură, urmărind curba presiunii arteriale a lui Agenor. Urcase brusc și se menținuse ridicată, cu ușoare neregularități, timp de cîteva minute, iar pulsul depășise de două ori 150 / min. Nu exista nici o îndoială: comandantul participase la supliciul „reginei”.

„În curînd vom posti, așa că profită și înfulecă, pînă mai poți”. Un glas supărat, bîzîitul centrifugii întrerupt de scrîșnetul servo-mecanismelor ce închideau trapa în urma lui Agenor.

Elias Agenor era un bărbat scund, de vîrstă incertă; figura sa uscățivă și prelungă, de grande spaniol pictat de Velasquez, contrasta cu nasul coroiat ce-i trăda descendența semită.

„De ce?” pufni Agenor, îngînînd-o. „Foarte simplu, vor mai apărea încă zece consumatori hămesiți după somnul criogenic. Dacă nu-i scoatem pe colegi din anabioză, vom transporta la Sargos niște cadavre!”

Hanna ridică din umeri. Se așteptase la așa ceva. Sectorul hyb-urilor le crease probleme încă de la plecare. Nava era o relicvă, fusese construită cu mult înaintea războiului, și era de mirare că mai fusese menținută în stare operațională. Luase parte la destule misiuni și cunoscuse toate bădărăniile posibile ale comandourilor de desant. Mărturie în acest sens stăteau cabinele cu echipamente devastate, fără lumini, grafitti-urile pornografice ce unduiau în penumbră pe pereții coridoarelor și toaletelor, interfoanele și tablourile de comandă ale

ușilor sparte, cu cabluri de by-pass spînzurînd printre softurile indecent expuse.

Agenor luă un măr de pe masă și mușcă, îngîndurat. „Nu ne mai lipsește decît o defecțiune în seră!” zise el, apoi își aminti: „Poftă bună!”. Hanna rămase posacă, mîncînd cu gesturi mecanice. Elias se așeză la comenzi și activă un terminal. Pe un ecran apărură parametrii de stare ai reactorului. Nava își începuse frînarea în urmă cu aproape o lună, iar Elias oprise propulsorul principal pentru o scurtă revizie. Cu aparatele vechi de un secol se cuvine să fii cît mai prudent.

„Ai putea începe să-i trezești”, îi spuse Hannei. „Toate legăturile sînt făcute.”

Femeia se opri o clipă din mîncat și-l privi cu răceală. „Mai întîi aș vrea să verific și eu softul de trezire.”

„Pierdere de vreme”, dădu Elias din mînă, a lehamite.

„Mă îndoiesc”, ripostă ea. „Am impresia că ar trebui să verific mai des ceea ce faci”, adăugă apoi.

„Adică?” se încruntă Agenor.

„Ai găsit ceva în programul de MentalChess?” întrebă Hanna pe un ton neutru.

„Aproape nimic” răspunse el, repede. „În memorie nu apare decît mutarea ta aberantă. Nici un turn, nici un nebun suplimentar. E greu de înțeles”.

„Asta e în computer...” ridică Hanna vocea.

„Bineînțeles!”

„Dar în tine?” flutură ea furioasă diagrama. „Pulsul și tensiunea ta se potrivesc de minune cu un afurisit de act sexual! Cineva ți-a făcut o bucurie, și tare aș vrea șa știu cine anume, chiar dacă tu te pricepi și la șters memorii magnetice!”

Elias rămăsese cu gura căscată. „Ești surmenată”, replică el, într-un tîrziu.

„Îndrăznești să negi?”

Agenor îi smulse diagrama.

„N-ar avea nici un rost”, urmă ea, ridicîndu-și picioarele pe masă.

Gestul acesta avea darul de a-l irita, de regulă, pe Elias. Deseori îi reproșase faptul că își făcea cartul sumar îmbrăcată și adopta poziții provocatoare. „Ca o traseistă din Copernicus”, preciza el, uneori. Hanna, o femeie înaltă, cu o conformație „low-gee” nu lipsită de un oarecare farmec, se născuse într-adevăr în marele oraș lunar, din aventura romantică a unei nemțoaice tipicare cu un astronaut algerian. Ieșise „ceva interesant”, după cum afirmase cineva de la biroul de recrutări al Flotei. Jumătate de an, Hanna zăcuse internată într-o clinică pentru „low-gee”, suportînd corecții genetice ale sistemelor locomotor și circulator. Perioada respectivă nu se număra printre amintirile ei cele mai plăcute.

„Poate că da” murmură Elias într-un tîrziu, pe un ton întunecat. „N-am de gînd să neg o evidență”, continuă apoi, cu glas scăzut.

„Aha!” exclamă ea, ușor surprinsă.

„Nu e o problemă de programare” reluă Agenor. „E adevărat că te-am simțit...”

„Ei, nu zău?!” se enervă Hanna.

„Eram împărțit în șase piese; ți-am simțit groaza în șase feluri, dar n-a fost vorba de nimic sexual. Doar frică pură, timp de două secunde. Cînd m-am dezmeticit, mi s-a părut că trecuse o oră, deși programul e astfel conceput încît să nu distorsioneze simțul cronologic. Computerul ne-a jucat amîndurora o festă urîtă; dacă n-am fi la sute de ani-lumină de orice influență externă, aș fi spus că am fost victimele unui virus.”

„Sper că nu te aștepți să-ți împărtășesc ipotezele!”

„N-aveam cum să intervin în program. Nu atît de repede și nu avînd la dispoziție doar echipamentul VR de joc.”

„Poate c-ai plănuit totul din timp”, bombăni Hanna. „Îți cunosc îndeajuns de bine pasiunile

exotice. Ai fi fost în stare și de așa ceva.”

Elias zîmbi. „Plictiseala stimulează imaginația” comentă el, apoi se grăbi să adauge: „Glumesc, desigur!”

Hanna îi aruncă o privire ucigașă. „Ar fi bine să mă lași singură.”

O oră mai tîrziu, Agenor repuse în funcțiune reactorul. Hanna se mutase în sectorul hyb-urilor și controla secvențele de programare. O parte dintre ele se deterioraseră, favorizînd funcționarea aberantă a automatelor homeostatice, iar altele dispăruseră pur și simplu din memoria centrală. Era ca și cum, resimțind bătrînețea, ordinatoarele sistemelor criogenice ar fi degenerat. Elias evaluase corect situația: golurile din fișiere nu mai puteau fi compensate de programele de redundanță. Cei zece trebuiau să fie treziți înainte ca fiziologia lor să se altereze ireversibil.

Se legăna în fotoliu, ascultînd muzică în căști. Moțăia, în așteptarea semnalului de confirmare al dispecerului criostatelor. Ecranul transmitea imaginea stelară monotonă receptată de locatorul principal al navei. Unul dintre cei zece, gîndea Hanna, avea să se bucure, poate, revăzînd-o. Trecuseră trei ani de cînd se obișnuise să privească de două ori pe zi prin gemulețul hyb-ului, pentru a vedea mereu același chip înghețat, încremenit într-un rictus de neplăcere. „Ca o smochină înțepată”, rîsese Elias, atunci, la prima inspecție. Apoi îi sugerase, în stilul său direct, de fost militar, că un bărbat cu toate atributele virile nu are cum să fie găsit într-un frigider de supraviețuire. Nu o brutalizase, însă nu ezitase să-și dovedească incredibila capacitate de a frînge voința cuiva prin simpla-i prezență. Felul lui de a pronunța cuvintele, privirea, mimica, toate trădau antrenamentele îndelungate din centrele secrete de psihoacțiune și constituiau instrumentele unei subtile agresiuni mentale. Nu șovăise să le folosească în discuțiile cu ea. La început, luată prin

surprindere, se speriase; apoi, curiozitatea, singurătatea și plictiseala o determinaseră să-i cedeze. Mai tîrziu, îi descoperise și alte trăsături, mai agreabile, dar nici măcar acum n-ar fi putut să afirme cu mîna pe inimă că Agenor era un partener comod într-o convieţuire. Era o fire bizară, dar știa să poarte discuții interesante, avea o cultură solidă, ca de altfel toată seminția străveche din care se trăgea. În plus, era un amant inepuizabil. Devenise chiar tandru în anumite momente, confirmînd încă o dată efectul „civilizator exercitat de femei asupra bărbaților. Ultimele evenimente readuceau însă, din nou, în discuție anumite aspecte ale comportamentului său.

Una din plăcerile lui, își aminti ea, era să cînte la vioară. Prost, de altfel, surîse Hanna. Încercase să îl acompanieze cu o orgă sofisticată, dar lui Elias îi cădea bine să-și exercite talentul șubred doar într-o cală pustie; petrecea ore întregi în imponderabilitate, cîntîndu-și muzica bizară.

Din cînd în cînd, se întîlneau în afara orelor de cart și intrau împreună în programul de MentalChess, pentru cîte o partidă interactivă. Dădeau diverse înfățișări figurinelor, individualizîndu-le, construindu-le mici biografii, preschimbîndu-le în actorii contrafăcuți ai unor piese sîngeroase și efemere. De obicei, partidele se încheiau cu orgii bahice din care se trezeau a doua zi, mahmuri, cotropiți de impresia că mai trecuse un deceniu din interminabila călătorie.

Pur și simplu, nu reușea să înțeleagă motivul care îl determinase pe Agenor să recurgă la o metodă de un sadism atît de rafinat, cum fusese acel mijloc „computerizat” de a o poseda.

„Hello, Rembrandt!” răsună vocea lui, întrerupîndu-i audiția muzicală.

„Îhîm...” îngînă ea, în mod reflex.

„Ce faci?”

„Ascult muzică.”

„Ce anume?”

„Ceva vechi. Russel, suita Lowell, neoclasicism din a doua jumătate a secolului XXII. Te pasionează?”

„Pe o navă ca a noastră te poți aștepta la tot soiul de pasiuni nefirești.”

Hanna se abținu să comenteze.

„Credeam că te pasionează doar pictura”, urmă el. „Ți-ai terminat colecția?”

„Aproape. Am vrut să retușez o lucrare, la care țin ceva mai mult. Știi bine că sînt o perfecționistă.”

Elias făcu din nou o pauză. Părea preocupat de ceva. „Ai de gînd să-i trezești odată pe ăia, Rembrandt?” reveni el.

„Pe cine te grăbești să revezi?”

„Erau cîteva drăguțe pe-acolo, dar nu ăsta e principalul motiv. Poți veni pînă la mine?”

„De ce? Am hotărît că e mai bine să am un reactor în funcțiune între mine și tine. De ce ai nevoie de prezența mea fizică?”

„Cred că ne scapă ceva din realitatea asta... Prea pare totul a fi în ordine.”

„Ai dezvoltat o nevroză. Găsești la medbloc un program destul de performant de psihoterapie. Avînd atîția ani la dispoziție, poți să fii convins că tratamentul va fi eficient. Alții dau bani grei pentru așa ceva.”

„E ceva mai serios, Hanna. Am prins niște imagini. După caracteristici, fac parte dintr-o transmisiune de televiziune de pe Sargos.”

„Un post TV, la o asemenea distanță?” se miră ea.

„Te rog, vino să vezi!”

Imaginea era foarte neclară. Computerul o decodificase și-i căutase clasificarea. Provenea de la ceea ce, în timpul războiului, se numise un informator militar; iată de ce vechimea ei putea să depășească, foarte bine, și o sută de ani. În orice caz, nu era ceva recent; colțul imaginii conținea

fantoma unei mire romboidale, cu pixelii mîncați de interferențe, purtînd inscripția „Sargos HWEB”.

„Într-adevăr”, murmură Hanna.

„Pare a fi o emisiune relictă” explică Elias. „Ceva ce ne poate avertiza că nu mai e nimic de găsit pe Sargos-2”.

Cadrul se mișca frenetic. Camera fusese mînuită de cineva lipsit de experiență, sau de pe un vehicul aflat în mișcare. Un munte se disloca, năruindu-se lent, năucitor, sub ochii operatorului necunoscut. Stînci uriașe erau proiectate din vălătucii de praf, zburînd asemeni unor meteoriți. Flăcări și fum înecau de-a valma orizontul, într-un incendiu teribil prin care strălucea, orbitor și implacabil, un gheizer de lavă.

Fața cuiva, crispată de groază, se ivi pentru o clipă în cadru, strigînd ceva. Camera fu scăpată pe jos, dar imaginea continua să vibreze. Era un cutremur. Se vedea acum o podea metalică deformată, picioare alergînd haotic prin încăpere. Urmă șocul final: un perete se apropie fulgerător, dezvăluindu-și în ultima fracțiune de secundă niturile plesnite. Apoi se făcu întuneric.

„Asta-i tot?” întrebă Hanna.

„Da. Atac cu încărcături tectonice, după toate aparențele.”

„Sargos-2 era o planetă foarte stabilă, potrivit estimărilor”, protestă Hanna.

Elias ridică din umeri. „Bombardarea faliilor are întotdeauna efecte imprevizibile. Nici un model simulat nu le poate estima cu precizie. Mecanismul Sworn-Laftbrook, îți amintești?”

Hanna se gîndi o clipă. „O torpilă?”

„Numai așa ceva ar putea continua un atac pînă la distrugerea unei planete. O navă de luptă ar fi trimis un desant și ar fi ocupat bazele de la sol. În sfîrșit...”

Hanna îl studie cu atenție pe Agenor. Nu-l mai văzuse niciodată atît de tulburat. „Crezi că mai trăiește cineva?”

Elias clătină din cap. Microorganismele și insectele subterane erau singurele forme de viață care puteau supraviețui unui atac gîndit de ordinatorul unei torpile.

„Mă întreb atunci ce naiba mai căutăm noi la Sargos?!” mîrîi Hanna. Elias o studie și privirile-i deveniră bănuitoare.

„Întoarcerea ar fi o soluție acceptabilă, nu crezi?” urmă Hanna. „Pe Sargos-2 nu vom mai găsi nici măcar ruine. Iar pentru o reterraformare sîntem cam puțini...” argumentă ea.

„Întoarcerea e inacceptabilă, în condițiile în care instrucțiunile Flotei au fost clare. N-are importanță ce găsim acolo. Personal, înclin să-ți dau dreptate, dar...”

„Războiul s-a terminat! Cui îi va mai păsa de traseul unei nave numai bună de dat la casare?” dădu din mînă a lehamite Hanna.

Elias îi răspunse printr-un gest evaziv. Ordinele erau ordine. Afurisita lui de minte cazonă nu putea, cu nici un chip, să treacă peste asta. Era păcat, într-adevăr, de cei doi ani pierduți, dar devierea de la cursul inițial era o obligație. Flota folosea bătrîna S-242 ca unitate de recunoaștere îndepărtată, deși nu fusese niciodată echipată pentru o astfel de misiune. Destinația finală a navei era, practic, Tysdall-4, un cunoscut cimitir de astronave aflat în proprietatea corporației Scavenger I.G., urmînd ca, odată ajunsă acolo, să fie „canibalizată”. Echipajul heteroclit adunat de prin barurile de pe Naturan-3 semnase un contract cu Flota, prin care conducerea acesteia avea dreptul de a modifica traiectoria navei după cum socotea de cuviință. Naturan, megalopolisul din Brațul Sagittarius, își aminti Elias. Oare ce s-ar fi ales de ei toți, dacă ar fi rămas acolo?

Hanna urmărea concentrată o interfață holo, încercînd să-și organizeze ideile și pornirile contradictorii care o bîntuiau. Fusese un ofițer astrogator al naibii de bun, înainte ca încheierea

ostilităților să o condamne la o viață sordidă, de hypnotîrfă într-o tavernă psihedelică.

„Poate că, totuși, au mai rămas supraviețuitori” încercă Elias. „Nu cred că aș vrea să fiu în pielea lor, atunci cînd vor constata că unica barcă de salvare face cale întoarsă...”

Era o prostie. Pe lîngă faptul că ipoteticii supraviețuitori nu aveau cum să vadă „barca de salvare”, scenariul distrugerii elimina orice posibilitate de a mai găsi ființe superioare în acea supă vulcanică.

„Ești absurd”, pufni Hanna. „Avem probleme cu combustibilul și hrana. Criostatele sînt inutilizabile, probabil tot din vina computerului. În plus, mi-e și frică...”

„După atîția ani de serviciu în vreme de război!” o ironiză Agenor.

„De ce nu?”, răspunse Hanna, ridicînd din umeri. „Am o presimțire rea... Care? Nu pot să-ți spun exact ce simt. Știu doar că n-avem ce căuta aici”. În glasul femeii, iritarea se contopea cu teama.

Se afla acum la zece minute-lumină în urma țintei. Modulul de diversiune funcționase perfect: computerul navei fusese penetrat, permițînd monitorizarea activităților din interiorul acelei lumi minuscule. Era o navă veche, un S-tip semiautomat, ceea ce însemna că nu putea fi controlată exclusiv prin intermediul computerului. 90% din forța de reacție a adversarului fusese însă anihilată în cîteva secunde.

Era o țintă chiar prea ușoară. Îi plăcea să se joace, deși jocul ei era doar un program tactic minuțios construit, cu milioane de opțiuni pentru tot atîtea reacții posibile. Diversiune, dezorientare, dezorganizarea sistemului informațional, blocarea oricărei secvențe de apărare automată. Intrase în cyberspațiul navei pentru a căuta copiile programelor de luptă, asumîndu-și riscul, destul de mic dealtfel la bordul unei astfel de nave, de a fi

descoperită, și învățase o metodă nouă de a-ți evalua adversarul. Unul dintre ei reacționase imediat printr-un scanning mental foarte eficient, dar care îi era cunoscut, și trebuise să se retragă. MentalChess. Unul dintre inamici era o femeie cu un profil psihologic interesant, pe care îl analiza deja unul dintre subprogramele sale. Șahul mental promitea să fie elementul pentru care acest S-tip nu mai putea fi considerat o rutină plictisitoare.

Mai avea însă unele nedumeriri. Nava avea niște indicative codificate care nu existau în memoria sa. În plus, acei doi oameni implicați în jocul de șah nu folosiseră clasicul cod Tau, dialectul strategic cu care o obișnuiseră victimele sale. Cyberspațiul îi oferise algoritmii de descifrare direct din memoria femeii. Trebuia acum să ia o primă decizie.

Apoi, brusc, situația se schimbă. Modelul mental al femeii îi oferi un nou indiciu. La bordul navei-țintă se afla un Inginer.

„Avem o situație aici”, anunță Elias, calm. „Rezervele de combustibil nu ne mai ajung pentru două protocoale accelerare-decelerare complete. Pe Sargos nu vom mai găsi nici măcar un container cu hrană rămas intact. Cu ceea ce mai avem pe navă se poate supraviețui cinci ani”.

„Iar s-a stricat automatul de cafea”, bombăni Hanna.

„Mă asculți?” o interpelă Agenor.

„Supraviețuirea ta de cinci ani e posibilă doar cu multe economii”, se conformă Hanna. „Rații reduse la jumătate, gravitația la o zecime; nu e o perspectivă prea îmbucurătoare.”

Elias ridică din umeri. Vru să argumenteze, dar observă din nou că atenția ofițerului său era îndreptată în altă parte. Pe afișajul interfeței hyb-urilor apăruse un mesaj de alarmă. Hanna ceru imediat lămuriri.

„Ce se întîmplă?”

„Îi pierdem!” șuiera Hanna, îngrozită, încercînd să reconstituie secvențele de program distruse. Agenor o secondă de la celălalt pupitru, intrînd în cyberspațiul navei.

Două mîini de o incredibilă finețe întindeau în fața sa un voal transparent și elastic, ușor opalescent, ca o membrană vie. În jurul său, blocurile programelor principale aveau aspectul fantomatic al unui oraș părăsit. Undeva, în interiorul turnului hyb-urilor, străluceau flash-urile manevrelor pe care le încerca Hanna. Într-o fracțiune de secundă, Elias realiză că erau atacați și își lansă propriul program de luptă. Îl văzu născîndu-se, un miriapod cu armura lucind metalic ce se aruncă lacom spre vălul care plutea înaintea sa. Cu gesturi delicate, mîinile acelea de femeie apucară prin membrană – ca să nu se murdărească, îi trecu lui Elias prin minte un gînd absurd – straniul animal cibernetic și-l frînseră în două fără pic de efort.

Agenor se trezi cu casca VR în mînă, inundat de adrenalină. „Un afurisit de virus!” strigă el.

„Ce?”, făcu Hanna, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

„Deconectează imediat manual computerele!”

„Dar hyb-urile?” îl smuci ea, îngrozită.

„Programezi o stază de urgență. Acum!”, urlă Elias.

Hanna începu să introducă ordinele. Hyb-urile răspunseră favorabil, deși nu foarte încîntate de consumul estimat de energie.

„Ce virus?”, întrebă Hanna, în vreme ce programa secvența de deconectare.

„Un DestRam-611 din timpul războiului. Îl folosea cam toată lumea, așa că mi-e greu să-mi dau seama cine ne atacă.”

„Dar torpila?”

„N-ar fi exclus. Asta ar explica anomaliile șahului și defectarea hyb-urilor. Programe de

diversiune. Dar ce să mai caute o torpilă în pustietatea asta?”

„Tu le cunoști programul.”

„O sută de ani e prea mult pentru răbdarea lor”, răspunse Elias, ridicînd din umeri.

„Chiar și dacă reușește să comprime timpul prin zbor relativist?”, dădu Hanna expresie ultimei sale neliniști.

Elias nu-i răspunse.

„La naiba!” exclamă Hanna. „Ordinatorul nu se mai lasă oprit!”

> SOLICIT IDENTIFICARE. ACESTA ESTE UN ULTIMATUM. AM CONTACT VIZUAL. NU SCHIMBAȚI TRAIECTORIA. NU FOLOSIȚI SCANNERELE.

Odată cu mesajul ce fulgerase pe ecran, o voce stupefiantă răsunase în cabina de comandă. Elias încremenise, cu urechea plecată spre difuzorul cel mai apropiat. Fusese o voce de femeie. Un glas profund, senzual, de creolă. Vocea ei.

Hanna rămăsese blocată în fotoliu, privind prostește ecranul. Elias izbi cu pumnul în consola din fața sa. Nu se mai putea baza pe computer, iar echipajul era congelat în hyb-uri. Trimise indicativul, evaluîndu-și șansele. Era un caz mult prea special pentru ca să poată aplica schemele obișnuite. trebuia să lupte cu el însuși. Porni cronometrul imediat după ce mesajul fusese lansat în eter.

> INDICATIV NECUNOSCUT. SOLICIT INFORMAȚII SUPLIMENTARE.

Douăzeci de secunde; trei milioane de kilometri distanță, la un efect Doppler neglijabil. Așadar, torpila aștepta undeva în coada lor. Elias simți un fior de deznădejde. Avusese ocazia să asiste la întoarcerea unei torpile după epuizarea silozurilor de luptă. Se înscrisese pe o orbită sincronă în jurul Naturan-ului și-și prezentase raportul: trei planete

dislocate în mii de asteroizi și șase nave dezintegrate. Un palmares sinistru.

„Războiul s-a încheiat. Sîntem în misiune de recunoaștere”, transmise Elias, cu prudență.

Hanna introduse codurile de urgență, activînd comenzile manuale. Execută o primă testare simulată, cu toate feed-back-urile deturnate de pe căile obișnuite ce treceau prin ordinator.

„Merge”, anunță ea.

Luminile se înroșiră pentru cîteva secunde, apoi reveniră la galbenul normal. Alarma era dezactivată.

MĂ BUCUR CĂ NE REÎNTÎLNIM, INGINER AGENOR. TIPUL NAVEI PE CARE TE AFLI COINCIDE CU ȚINTA 0097 DIN CATALOCUL MEU. DOAR CODURILE DE RECUNOAȘTERE M-AU DETERMINAT SĂ EXECUT O CERCETARE PRELIMINARĂ. NU DEZMEMBRA NAVA, TOATE UNITȚILE DETAȘATE VOR FI URMĂRITE.

„Elias, am verificat blocul de memorii”, interveni Hanna.

Elias o privi, mirat că nu reacționase la mesajul de pe ecran. Femeia purta însă casca VR.

„Subrutinele de protecție împotriva unui atac informatic au fost șterse cu două zile înaintea plecării noastre de pe Naturan.”

„Drace!”, izbucni Agenor.

„Părerea mea este că sîntem complet monitorizați, chiar și conversațiile noastre sînt înregistrate de inamic.”

„Poți să deconectezi sistemele interioare de supraveghere?”

„Torpila ar putea să reacționeze”, sugeră Hanna, scoțîndu-și casca. „De unde naiba te cunoaște?” exclamă apoi, dînd cu ochii de mesaj.

CE MAI FACI, ELIAS?

Noul mesaj îi făcu pe cei doi să se privească, perplecși.

„E o torpilă programată de mine”, scrîșni Agenor.

„Detașarea reactoarelor e singura soluție”. Elias ciocăni cu creionul schița de pe hîrtia din fața sa. „Mă îndoiesc că torpila are mai mult de o singură încărcătură. Dacă ar fi avut, ar fi căutat o țintă mai acătării”.

„Mă bucur că sînt considerată o țintă banală”, pufni Hanna.

„A fost ghinionul nostru.”

„Crezi? Să-ți spun și eu teoria mea: nava asta de doi bani, cu echipajul ei de veterani incomozi și inutili, a fost folosită ca detector de mine!”

„Puțin probabil. Subrutinele de protecție puteau fi distruse chiar de torpilă. În plus...”

„Elias, doar nu ești chiar într-atît de orbește credincios Flotei încît să-i iei apărarea chiar și într-o astfel de situație!”

„Nu-i iau apărarea. Fie, ne-au trimis într-o misiune sinucigașă. Și?”

„Însuși faptul că te-au numit pe tine la comandă nu poate fi doar o întîmplare. Cineva aștiut exact peste ce anume vom da. Corect?”

„Asta-i paranoia. Și încă una bine argumentată! Mai bine chiar decît soluția pe care mi-ai propus-o.”

„Adică?”

Elias se apropie de ea, arătîndu-i schița. „Nava se află acum în centrul unei sfere de supraveghere din care modulul de diversiune e doar un subansamblu. Orice informație referitoare la mișcările noastre e trimisă unității centrale: bineînțeles, dacă nu e vorba de o acțiune strict recunoscută ca ostilă, caz în care încărcătura ne-ar lovi imediat.”

„Din ce e compusă încărcătura, și unde anume se află?”

„E un modul bazat pe un ciclu Bethe instabil, lansat de un laser gama într-o cameră de compresie. Cîteva grame de carbon și cam o sută de megatone capacitate explozivă, într-un container de mărimea capului tău. Poate fi oriunde, chiar și atașat de navă, mai ales acum.”

Prin prismele periscopului, stelele sclipeau indiferente, ușor înroșite de viteza relativistă la care se desfășurau evenimentele. Corpul astronavei, încă intact, era delimitat de cele cîteva lumini de poziție. Departe, în vid, inamicul aștepta și el un răspuns.

„Dacă distruge reactoarele, vom fi incapabili să ne reducem viteza. La masa pe care o avem, gravitația stelei ne va rupe în bucăți”, calculă Hanna.

> DACĂ NU GĂSEȘTI NICI UN MIJLOC DE APĂRARE ÎNSEAMNĂ CĂ PROGRAMUL TĂU ESTE CEL MAI BUN. CE SIMȚI ÎN LEGĂTURĂ CU ASTA? M-AI ÎNVĂȚAT CĂ A UCIDE ESTE O ARTĂ. VICTIMA TREBUIE ÎN FINAL SĂ-ȘI ADORE CĂLĂUL. TEORIA TA NU S-A VERIFICAT ÎNTOTDEAUNA.

„Ce vrea să spună?” întrebă Hanna.

„Torpila are un procesor psihic, pe care l-am programat pornind de la caracteristicile mele de atunci. Eram plin de ură și tot ce simțeam eu relativ la inamic i s-a transmis. Eram singurul care programa unități BatPsi006 prin cyberspațiu.”

„Cyberspațiu...” murmură Hanna. „Atunci, trebuie să te întîlnești din nou cu ea”, continuă, încercînd să-și contureze ideea.

Elias o privea concentrat, urmărindu-i raționamentul.

„MentalChess”, zise ea. „Comenzi subliminale. Te-a silit să mă violezi. Eram un inamic. Între voi, legătura e mult mai subtilă decît credeai. Acolo, în

întuneric, se află de fapt un alter-ego al tău, partea ta cea mai întunecată. Te-a așteptat.”

Elias rămase tăcut.

„Trebuie s-o faci!” insistă Hanna. „Între timp, eu voi încerca să introduc un virus în unitatea ei tactică.”

„Ce fel de virus?”

„Am într-un cub de memorie un virus pe care îl lansam la Academie în simulatoarele VR. Nu face decît să seteze sistemul după timpul tău de reacție; orice altceva va fi mai lent.”

„Cred că va fi suficient”, remarcă Elias, luîndu-și casca.

Naveta se îndepărtă, accelerînd ușor, de enormul fuselaj ce se profila ca o pată neagră, descrescătoare, pe cerul înstelat. Un obiect intră imediat în cîmpul de vedere al micului vehicul. Fără îndoială, un scanner automat studia naveta. În orice moment, explozia finală putea să erupă în vid, spulberînd orice speranță.

Se afla din nou în schimb mental cu unul dintre studenții săi cibernetici. Îi văzu apărînd sigla de identificare, o femeie superbă, genul de vampă, o replică electronică a celei ce fusese odinioară partenera sa. O salută înclinînd din cap, iar ea îi răspunse cu o reverență ironică.

„Să știi că am studiat profilul psihologic al Monyei Troggan”, îl anunță glasul ei. „Nu cred că v-ați fi potrivit, chiar dacă ea n-ar fi murit atunci.”

„De unde știi?” întrebă repede Elias.

„Sînt doar un computer, nu-i așa?” rîse apariția. „De fapt, cred că Monya ar fi vrut să te omoare cam în același fel în care am de gînd să o fac eu însumi. I-ar fi plăcut ideea unui constructor de arme distrus de propria-i creație, deși e doar un alt clișeu specific uman. De ce n-ai renunțat atunci la postul de la Livermore?”

„Are vreun rost discuția asta?”

„Avem mult timp la dispoziție. De pildă, aș putea să-ți povestesc ce am găsit pe epava navei

Trast în care s-a aflat Monya în ultima ei secvență de viață. Am localizat-o chiar lîngă Sargos. Trast a fost distrusă de nava care a adus coloniștii. Mă tem că Sargos va deveni problema ta personală."

Elias nu-i răspunse. Erau deja prea multe amintiri. O urmări pe Monya creînd în spațiul cibernetic o masă veche din stejar negeluit și așezîndu-se pe un scaun cu spătar înalt, apoi se percepu pe sine stînd la acea masă.

„Accepti o partidă?" întrebă femeia.

Pe scîndurile brune apăruse un joc de șah cu piese din oțel cromat.

„Mă surprinzi tot mai mult", comentă Elias. „Ce te face să crezi că ți-aș accepta jocul?"

„Nu te-am învins niciodată la MentalChess. Este un teren în care ești la tine acasă. Îți ofer o compensație. În plus, undeva în mintea ta ai început să te întrebi dacă, într-adevăr, ciclul tău de viață n-ar trebui să se încheie în acest mod."

Elias o privi gînditor. „Mă întreb ce melanj periculos poate rezulta din contopirea a două personalități..." murmură el. „Ai fost, probabil, cel mai bun program conceput vreodată de mine."

„Ești prea amabil. Albe sau negre?" întrebă femeia.

„Albe."

„Maestrul Agenor și-a schimbat preferințele! Altădată alegeai negrele."

„De astă dată prefer atacul."

„Mie mi-e indiferent. La ce miză mergi?"

„Șahul nu e un joc de noroc."

„Pentru creierul vostru, orice joc e un joc de noroc. Nu te supraestima."

Elias făcu un gest evaziv. „Miza poate fi una singură, nu-i așa?" întrebă el.

„N-aș vrea să joci crispat. Monya avea un principiu: evoluția firească a lumii tinde spre Răul Absolut, deci nici o acțiune de purificare nu poate reuși, fiind inclusă în această schemă de progres. Singura soluție e anihilarea."

„Aneantizarea”, o corectă Elias. „Monya activa într-un cerc subversiv.”

„Satanismul transcendental. Era în firea ei, nu crezi? Mă mir că un individ atît de corect, cum ești tu, s-a putut atașa de o persoană atît de „dereglată” precum Monya.”

„E prea tîrziu să caut o explicație.”

„Ar fi periculos să încerci. Așadar, miza propusă de tine nu se acceptă. Vreau să controlez finalul.”

Elias se încruntă. Reacția era previzibilă și era în ton cu această personalitate hibridă ce se dezvoltase în creierul torpilei.

„Prima mutare îți aparține”, anunță curtenitoare vocea acesteia. Scena mesei dispăru, lăsînd loc labirintului programului de MentalChess. Pionul la E-csi-4, anxietatea luptătorului mărunt, antrenat într-o înfruntare condusă de deasupra sa, de la un nivel incontrolabil. Torpila schiță un început de apărare Karo-Khan adaptată. Și ea își schimbase preferințele, observă Elias. Realiză apoi că nivelul de calitate al jocului computerului crescuse. Pierdu un pion, simțind durerea sintetică specifică șahului mental, și încercă să-și stăvilească începutul stării de timorare spre care se simțea împins. În lungii ani de zbor solitar, computerul rejucase de miliarde de ori partidele, îi studiase tactica, îi demontase tiparele gîndirii, acumulînd toate șansele pentru a cîștiga într-o ipotetică nouă confruntare. Se afla într-un real pericol.

Timpul trecea pe nesimțite. Încordat în cabina strîmtă a navetei, Elias constată îngrijorat că partida nu evolua nicidecum în favoarea sa.

„Nu prea ești în formă”, remarcă torpila. „Vrei să-ți arăt greșelile?”

„Nu-i nevoie.”

„Te îndrepți spre un mat, peste cincisprezece mutări. Este rușinos pentru un om să fie învins de un automat. Fie acesta chiar și unul animat de propriul program. Asta sugerează o stagnare mortală.”

„De ce nu înțelegi că războiul a luat sfîrșit?” se înfurie Elias.

„Războiul nu se termină niciodată. Continuă în interiorul fiecăruia. Eu nu fac decît să-ți satisfac dorința inconștientă de autodistrugere, tanatotendința ta înnascută. Într-un fel, te-ai bucurat de dispariția Monyei, a fost un lucru pe care l-am înțeles mai greu. A fost un eveniment care ți-a deschis noi orizonturi, ți-a oferit alte energii. Experiențele sînt necesare. Ura este și ea o experiență.”

„De ce nu mă distrugi atunci doar pe mine? Lovește naveta și lasă-i în pace pe ceilalți; problema ta va fi astfel rezolvată. Ceilalți n-au nici o vină.”

„Nu cumva te-ai atașat de ei, Elias? Chiar și trăirile cele mai nobile servesc, în cele din urmă, Marelui Rău.”

Nebunul la D-teta-5; gardă la dama apărată de regele negru. Era în cubul alăturat; o vedea ca printr-o ceață aurie. Brunetă, înaltă, cu părul tuns scurt, pelerina de piele neagră a sataniștilor dîndu-i un aer războinic. Era greu de înțeles cum reușise să afle atîtea despre ea.

„În plus”, reluă torpila, „autodistrugerea nu înseamnă neapărat moarte”.

Vorbea prin intermediul ei, al figurii animate din spațiul vecin.

„Mă tem că mi-e tot mai greu să-ți urmăresc raționamentele. Nu cred că e o idee bună să distrugi o navă doar ca să vezi cum voi reacționa. Ce-ai de gînd să faci, după aceea? Te vei întoarce la Naturan? Nu cred că ar fi o decizie înțeleaptă. Toate computerele torpilelor întoarse la bază au fost distruse, fiind considerate extrem de periculoase.”

„Promit să mă gîndesc la asta”, rîse Monya, de dincolo de zidul de ceață.

Reuși să-i silească regele să se mute într-un alt spațiu. Trebuia s-o ucidă.

„Poți s-o faci?” întrebă ordinatorul. „Are vreun rost acțiunea, de orice natură ar fi ea?”

De cînd naiba s-a făcut atît de deștept? se mînie Elias. Năvăli în spațiul ocupat de ea; o văzu intrînd într-un extaz nefiresc, carena navei despicîndu-se în juru-i, azvîrlind-o în vidul necruțător, transformînd-o într-o masă de carne mutilată și înghețată. Apoi agonia se schimbă, Monya privind zîmbitoare spada ruginită a cavalerului înfiptă în pieptul ei, sîngele împroșcînd în jur, în jeturi sacadate, în vreme ce ridica ochii spre agresor.

„Te-am iubit, Elias!” horcăi ea, prăbușindu-se pe podeaua albă. Melodramatic, gîndi Agenor. Pentru o clipă, i se păru că vede o imagine absurdă, un creier plutind într-un vas de cristal. Apoi reveni la joc.

Torpila captură imediat nebunul, abia lăsîndu-i timp să-și evacueze personalitatea, și începu să-l hăituiască. Dar finalul nu-i mai aparținea, în ciuda avantajului.

„Remiză”, anunță Elias, istovit.

„Discutabil sfîrșit”, aprecie ordinatorul.

”De acord cu tine; are însă o calitate: nu impune revanșa.”

„Așa crezi? N-am înțeles niciodată remiza, comentă torpila.

„Asta deoarece nici tu, nici Monya, nu ați putut gîndi vreodată în termeni umani. Cîteodată poți să ai toate atuurile și să pierzi. Poate că e doar un alt pas spre Răul Absolut, dar mă îndoiesc. Accepți instrucțiunea de dezamorsare?”

O formidabilă strălucire apăru în depărtare. Lumina intensă, insuportabilă, pîrjolitoare, inundă cabina navetei, devastă vidul pe mii de kilometri în cea mai fantastică tăcere. Elias simți un fior de groază. Încărcătura Bethe explodase.

Vocea Hannei în comm, răspunzîndu-i la apel, îl liniști.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă el.

„Cîteva avarii produse de radiații, dar fără probleme majore. Computerul dă semne de revenire la normal. N-am reușit să fac nimic cu virusul.”

„Să fi renunțat totuși torpila la atac?”

„Ești bine?” întrebă Hanna după o scurtă pauză.

„E-n regulă” îi răspunse el.

„Trimite-mi coordonatele, ca să te readuc la bord.”

„Mai tîrziu”, o repezi Elias și puse în funcțiune micul locator al rachetei. Astronava era vizibilă, la aproximativ șase mii de kilometri distanță; Hanna avea nevoie de un cod de andocare pentru a-l readuce în navă. Elias avea însă alte planuri. Comută într-un modul ascuns, accesibil doar cu ajutorul parolei personale. Accesă comenzile telescopului principal, îi activă toți senzorii spectrali, apoi puse în funcțiune toate locatoarele, la puterea lor maximă de scanare. Alese un program de detecție de mare finețe, dintre cele utilizate de proiectilele relativiste pentru evitarea asteroizilor, îl copie în modul, apoi îi dădu acces la toate datele culese. Programul îi ceru un răgaz, apoi îi oferi niște coordonate. Elias se întoarse la telescop și îl orientă cu rezoluția maximă spre acel punct. O pată neagră, uniformă, întuneca stelele pe trei sferturi din ecran. O putea vedea, în sfîrșit. Informă rapid sistemele de tragere, stabili locurile unde razele laser urmau să străpungă blindajul, vaporizînd compartimentele de dincolo de el, apoi comandă foc. Fascicule verzi, orbitoare, brăzdară vidul ca niște formidabile arcuri voltaice. Apoi urmă explozia, ca aceea a unei nove apropiate și efemere. Torpila fusese anihilată.

„N-a fost o decizie umană”, comentă imediat calculatorul. „De ce nu mi-ai distrus și blocul logic?”

Elias zîmbi. Discuția se purta de-acum pe un ton mult mai relaxat, mai ales în ceea ce-l privea. „Să zicem că am cruțat cel mai bun șahist 3D din

sistemul Sargos... Nu cred că te-ai fi simțit bine la Naturan, unde-ai fi fost obligat să te întorci, conform programului.”

„Strădania ta e, oricum, inutilă. Modulul de autodistrugere a intrat în funcțiune. Mi-a făcut plăcere, Elias...”

„Modulul se poate dezactiva”, interveni Agenor. „Am aproape zece minute la dispoziție. Uiți că eu te-am programat?”

„Ai distrus celelalte terminale. Va trebui s-o faci manual. Dorești o estimare de timp?”

„Nu e nevoie.”

„N-o să-ți placă ce vei găsi”, îl avertiză calculatorul, înainte de a întrerupe legătura.

Fuselajul torpilei arăta acum ca o epavă pe care unitățile de antrenament ar fi luat-o drept țintă. Spărturi imense, cu margini topite, se căscau în pereții cu blindaj ușor. Majoritatea platformelor de antene fuseseră nimicite, reactorul transformat într-un morman de fiare contorsionate, iar blocul silozurilor dispăruse, pur și simplu. Elias făcu înconjurul rămășițelor, căutînd o cale convenabilă de acces. Intră prin sasul secțiunii de reparații, singura parte operațională a torpilei care nu suferise avarii majore. La lumina farului căștii, instalații vechi de o sută de ani se dezvăluiau, încremenite asemeni unor cadavre mecanice. Calculatorul operase o serie de modificări, remarcă Elias, constatînd că un întreg bloc al micii uzine fusese înlocuit de o instalație necunoscută. Se apropie și lumină aparatele, încercînd să înțeleagă. O rază laser le distrusese parțial, dînd la iveală interiorul unui compartiment asemănător unui hyb. Adăpostite sub domul translucid, se zăreau niște rămășițe umane, între care un creier aparent intact, conectat la un modul ce servea, probabil, atît la întreținerea lui în viață, cît și drept interfață cu calculatorul. Într-o fracțiune de secundă, Elias înțelese. O parte din Monya trăise aici, în inima acestui monstru mecanic.

„Cum s-a întîmplat?” întrebă el, resemnat.

„Cred că tu ai putea să explici mai bine”, îi răspunse torpila. „Era o navă comercială, n-avea rost să irosesc o încărcătură pe ea. Am distrus-o cu laserele, apoi am trimis unul din soldații mecanici în căutarea supraviețuitorilor. Hyb-ul Monyei fusese atins, dar instalația de supraviețuire funcționa încă. Mi-am găsit alter-ego-ul, sau cel puțin unul dintre ele. N-a fost un final elegant, dar a fost o moarte care cred că i-a făcut plăcere. Mai vrei să dezactivezi modulul? Mai ai două minute.”

Elias se retrase îngrozit de lîngă oribila instalație și vomă îndelung în slotul căștii. Nu, nu mai dorea să dezactiveze nimic. Universul tindea, într-adevăr, spre Răul Absolut și singura cale de împotrivire era să nu-i accepți jocul, părăsindu-l elegant. Se întrebă dacă Hanna avea să-l înțeleagă și privi îndelung LED-ul de apel clipind în disperarea lui roșie.

„Nimeni nu va înțelege vreodată ce l-a determinat pe comandantul Agenor să abordeze epava torpilei după ce aceasta fusese anihilată, mai cuseamă că era perfect conștient de existența unei încărcături de autodistrugere”, scria Hanna în jurnalul navei. Transportorul se pregătea să iasă de pe orbita planetei Sargos-2, la suprafața căreia, așa cum era de așteptat, senzorii nu găsiseră nici o altă formă de viață mai evoluată decît algele microscopice. O misiune inutilă și o luptă ciudată. Ținuse la Elias și era revoltată de absurditatea destinului său. Stătea închisă în cabina de comandă, supraveghind ultimele manevre ale navei, înaintea plecării. Restul echipajului își petrecea încă perioada de convalescență în medbloc. Nici măcar nu apucase să le arate operele ei de artă, își zîmbi ea. Și nici lui.

Se pregăti să iasă din interfața virtuală a calculatorului. Toate edificiile de iluzii ale programelor erau iluminate, aidoma unei metropole la orele de vîrf. O clipă, avu senzația că

vede o pereche de îndrăgostiți, plimbîndu-se agale pe sub arcadele albastre ale driverelor reactorului, apoi casca VR se decuplă. Trebuia să scape de vedenii și de coșmare, își zise Hanna, încruntată, și apucă manșa.

Avea să părăsească sistemul Sargos pe comanda manuală.

„Așteptînd la Sargos”
a apărut în numărul 2 al revistei *Ficțiuni.*

Ana-Maria Negrilă
ÎMPĂRATUL DE ÎNGHEȚATĂ

„Adevăratul împărat e împăratul de înghețată”.
Wallace Stevens

1

Cărțile de joc pluteau peste tot, borcanele cu foetuși se spărgeau pe podeaua de lemn, în bălți de alcool ce pătau coperțile revistelor de chiromanție; cutiile cu rădăcini de mandragora se răsturnau peste ecranul unui Sakya mînjit de culorile fractalilor. Vedeam toate acestea prin fereastra cu vitraliu rămasă intactă ca printr-o minune. Mă uitam prin ochii cerbului ale cărui coarne de un alb murdar se îndoiau, gata să iasă din rama plumbuită.

Totul începuse cu trei bubuituri. Inițial, crezusem că erau loviturile incorecte ale tobei ce bătea ritmul melodiei din Cuibul lui Gaiber. Pe undeva se strecurase o notă falsă și, fără să mă gîndesc, mă repezisem afară, înainte ca magazinul să înceapă să trepideze și să se năruie. Nu mai știu dacă mă uitasem atunci pe cer sau mult mai tîrziu, dar sînt sigură că întrezărisem ochiul Maelström-ului – o caracatiță zvîrlită printre nori.

Am fugit la prima scară și am coborît două sau trei nivele, gata să alunec pe treptele metalice. Mai jos de banca Fas, cu emblema celor trei regi agățată pe fronton, mai jos de depozitul blocului 7. M-am lovit de un bărbat care alerga în sens opus. Unde se ducea? Urca spre bancă? Singura scăpare erau scările. Să ajung suficient de departe și să am

noroc să nu se dărîme toate etajele. Am traversat pasarela șase și m-am oprit, iar cînd am privit din nou în sus, acoperișul magazinului zbura prin aer. Cîteva clipe și Fas dispăruse, urmat de mărfurile din depozitul Konsol, apoi totul se sfîrșise o dată cu uruitul și loviturile ritmice – suite de cîte trei bubuituri – care se îndepărtau pulsînd deasupra orașului. Nici muzica lui Gaiber nu se mai auzea. La Clubul Neprihănirii se lăsase liniștea.

Pasarela 7 se nărui, și cîțiva curioși se aplecară peste golul dintre construcții, privind în sus. Spuneau ceva; comentau. Un balot de stofă trecu vîjîind pe lîngă mine, apoi o ladă cu sticle și încă una, ca într-o ploaie cu meteoriți. De acolo, de la 6, se vedeau craterele săpate în stratul alb.

— N-o să rămînă multă vreme acolo. O să le culeagă săracii, spuse cineva, chiar lîngă mine.

— Sticlele s-au spart, am zis, întorcînd capul. Era tipul care intrase în dugheană, chiar înainte de izbucnirea vîrtejului. Se uitase la expoziție, la capetele împăiate, și îmi zîmbise în același fel. Îi reținusem hainele galbene cu un imprimeu de guri căscate desenate în alb și cu limbi mov atîrnînd în afară. Prezența lui îmi amintea că pierdusem tot.

— Sticlele s-au spart, dar materialele, pînza, lăzile ar putea fi încă folosite. Fiecare vîrtej ia forma unei donații generoase din partea consiliului, pentru săraci.

M-am uitat din nou în sus. Banca Fas dispăruse în nori cu seiful plin de milioane sau sute de milioane, cu lingourile ștanțate cu sigla triunghiulară, cu angajați și poate cu director cu tot. „Doamne, de ce să mi se distrugă magazinul?”, m-am gîndit.

— Timpul e asemenea ceasurilor puse la uscat, picurînd orele, minutele, secundele. Ai avut noroc, zise bărbatul, făcîndu-mi un semn vag din mînă și îndepărtîndu-se. L-am urmărit cum se cațără pe scară, pînă la etajul următor, și dispare după un parapet. Atunci n-am înțeles ce voia să spună. Mai

tîrziu? Poate. M-am întrebat dacă tipul nu era cumva vreun ospitalier din poliția secretă a consiliului.

Apoi am auzit alte cîteva bubuituri și m-am agățat de balustradă, dar nu erau decît primele acorduri ale muzicii ce se revărsa din Cuibul Neprihănirii. Nu-mi mai amintesc dacă am plîns sau numai m-am smiorcăit puțin, sub cerul ce se întuneca în timp ce priveam ultimele lucruri rămase din magazin: două cărți de joc ce ajunseseră pe terasă. Am vrut să le iau și să le păstrez ca amintire și cred că deja mă obișnuisem cu ideea că mica mea dugheană era un episod încheiat. Cărțile căzuseră cu fața în jos și peoveneau din pachete diferite, unul cu desene roșii, altul cu desene verzi. Cînd le-am cules, am văzut că erau doi șeptari de pică, un îndoit dezastru. Le-am aruncat în golul dintre clădiri și am plecat spre casă, o dată cu aprinderea primelor lumini.

Noaptea creștea rece și clară, iar deasupra orașului se înălța Constelația Scorpionului, palidă și ștearsă. Cerul era gri-argintiu ca o foaie de aluminiu, în care Maelströmul provocase o spărtură circulară, primejdioasă, care absorbise dintr-o dată cele șase etaje rezidențiale ale construcției Host.

Mă aflam pe o altă pasarelă 7, un 7 Destin, din clădirea marilor concerne. „Ce ușor ar fi fost dacă vîrtejul ar fi distrus blocul Destinului în locul Hostului”, mi-am spus, „D-ul cu echipamentele lui moderne, cu lifturile ce înlocuiseră scările metalice”.

Îmi simțeam capul amorțit. Mîinile încă tremurînde pe metalul înghețat al balustradei îmi reaminteau că singurul lucru care nu putea fi prevăzut era vîrtejul.

Am luat un lift. Eram obosită. M-am rezemat de perete, de fapt un geam oglindă prin care se vedeau clădirile cu formele lor de lebede cu aripile

deschise, șoselele albe înfruntînd curenții formați la suprafața calotei glaciare, blocurile cu piepturile ca niște borte negre conținînd etajele 4, 5 și 6, deasupra cărora scria „Îndrăzneții învingl!”, cu litere galbene pe fondul întunecat, turnurile cu gîturile aplecate ușor spre dreapta și ochii-ferestre cu vitralii ascunzînd apartamentele etajelor doisprezece. Zona izolării și a ideilor năstrușnice. Cu cît urcam, cu atît se făcea mai cald, semn că uriașele aclimatizoare funcționau, topind zăpada. Aceasta se aduna în rigole și se scurgea prin țevi pînă la suprafața calotei. Și mai departe, dincolo de turnuri, se zăreau luminile gemenilor, cele două stații orbitale, ca două Lapis Exillis azvîrlite pe cer.

Aș fi vrut să ajung mai repede acasă. Mi se părea că vîrtejul mă urmărea. Prima dată lovise birourile Benez, la cîteva minute după ce plecasem de acolo, apoi se întîmplase în magazinul Kod-Konsol, căruia îi răpise patru etaje, în timp ce mă aflam la subsol, cotrobăind printre obiectele cu prețuri reduse.

2

Am trecut pe lîngă un alt Kod-Konsol, cu vitrinele lui ticsite de mărfuri.

Înainte stătusem cu Reh la etajul șase al clădirii gemene-Kod, chiar în capătul celălalt al cartierului.

Pe atunci credeam că Reh era bătrîn, poate din cauza părului alb, sau pentru că mă crescuse după ce părinții noștri, membri Vütaz, fuseseră exilați pe Gemeni, pe stațiile-laboratoare din vecinătatea Pămîntului. Mai tîrziu, dispăruse și el, iar eu îi simțisem lipsa un timp, apoi îl uitasem, lucrasem pentru Konsol și Fas, strînsesem bani, construisem magazinul pe care, acum, îl pierdusem.

În seara aceea, stînd în fața ușii și ridicînd de pe preș macul roșu, depus de cineva îndeajuns de deștept pentru a sparge codul de la intrare, m-am

gîndit la el pentru prima oară după cinci ani. Macul roșu. Însemna recluziune, închisoare. Era un avertisment, un semn. Trebuia să mă feresc, pentru că fusesem pusă sub supraveghere. Am deschis ușa.

„Timpul e asemenea ceasurilor puse la uscat, picurînd etcetera, etcetera”, spusese bărbatul de pe pasarela 7. Cuvintele lui îmi stîrneau în minte imagini cunoscute. Am aprins lanterna. Raza ei subțire – un far în bezna camerei. Mergeam încet, ocolind mobilele. Înăuntru nu se afla nimeni. Nu simțeam nici o prezență străină. Am răsuflat adînc și am ascultat liniștea punctată de bipurile reclamei Konsol. Mi-am strîns cîteva lucruri și bani. Mă simțeam ca în timpul urmăririi lui Elgaliel. Casa cufundată în întuneric, iar eu și Tod pîndind. Tipul intrase la sigur, se privise calm în oglinzile din hol, admirase tablourile aduse de reprezentantul Konsol ca să-i distragă atenția. Păstrasem toate tablourile și statuetele, în loc de plată. Konsol fusese mulțumit că nu mai trebuia să plătească, iar strategia aceasta îmi adusese noi clienți. Acum aveam aceeași senzație și nu știam dacă voiam să mă mai joc cu focul.

Cînd reclama se aprinse brusc și lumină camera, am tresărit fără se vreau. Konsol. Cunoscusem un tip pe nume Tod, care lucrase și pentru ei, dar de cîtva timp îl pierdusem din vedere. Cîteva săptămîni mă tot vizitase, apoi, vreme de șase luni, tăcere pe toată linia. Unii spuneau că se încurcase într-o afacere cu Fas și Vütaz și fusese trimis pe Gemeni.

Călcam cît mai ușor, ca să nu fac zgomot. Oglinzile din hol îmi reflectau umbra, o întrunire mută de euri fantomatice, ca niște fresce zugrăvite pe pereți. Într-o mînă căram geanta, iar în cealaltă țineam macul. Aducătorul de ghinion.

Reclama Konsol se aprinse din nou și atunci am văzut tablourile. Nu mă interesaseră niciodată dar erau de efect. Mă gîndisem să le vînd, cînd aveau

să se ivească probleme. Costaseră, probabil, o mulțime de bani. Șase rame aurite. Două peisaje, două portrete, al cincilea tablou – colorit de cromolitografie, un ansamblu straniu... de aceea mi se păruseră cuvintele străinului atît de familiare. Pe pînză se aflau trei ceasuri cu cadrane albastre, unul dintre ele agățat pe craca unui copac, pe o plajă maronie avînd drept fundal marea și un cer gălbui. Persistența memoriei. De-abia atunci mi-am amintit de mesajele lăsate pe spatele reproducerilor ieftine, expuse pe palier. Vederi panoramice ale orașului – o pădure de gîturi albe, răsărite printre nori. Pe Tod îl distrau.

Am pus geanta pe podea și am căutat în spatele picturii. Mîinile mi se mișcau repede, dar degetele îmbibate de praf nu găsiră nici un mesaj, nici un plic, nici o hartă, doar o inimioară mică, roșie, de plastic, înfiptă cu un ac în carton. Am desprins-o cu grijă și-am ascuns-o în buzunar. Dintr-o dată, casa păru a se umple de foșnete și de șoapte.

3

În ziua aceea am luat-o pe strada suspendată care lega blocul Destinului de Casa Jocului. Aparatele de ghicit se înșirau de-a lungul pereților bruni ai etajului 8. Fetele cu ochi mongoloizi, cu pielea de culoarea smaraldului în lumina becurilor verzi, mă priveau de dincolo de sticla ecranului. O dată mă ocupasem și eu de redactarea proiectelor de prevestiri pentru casa Konsol și poate atunci învățasem să nu mă încred în ghicitoare.

Am luat liftul spre zona blocului 10, de unde începea încrengătura șoselelor. M-am oprit pe platforma-parcare. Mi s-a părut la un moment dat că-l văd pe Tod cocoțat pe una dintre scări, dar probabil că nu era el. Mi se mai întîmplase o dată să mă ascund, din cauza încurcăturii cu Armilius. Nu reușisem niciodată să-l prind. Murise, izbindu-se de calota de gheață, căzînd din turnul consiliului. Pînă apucasem să ajung jos, săracii

ascunseseră cadavrul. Nu găsisem decît zăpada răscolită. Cu toate astea, mulți credeau că mai trăiește pe undeva, falsificînd prevestiri.

Mașinile treceau cu viteză pe lîngă mine. Trebuia să-mi găsesc cît mai repede un adăpost. Cîțiva anormali se fîțîiau de colo-colo, parcă fără treabă. Am simțit acul inimioarei de plastic înțepîndu-mi degetele. Inimă roșie. Fiecare pachet Konsol purta desenată această variantă a lui „Die Grüne Punkt”. Sediul lor se afla destul de departe, dar poate că tipii voiau să discute cu mine.

Am oprit un taxi cu emblema caroului pictată pe capotă. Șoferul era un anormal vindecat. În cîteva luni, brațele aveau să-i atingă din nou lungimea normală și, atunci, nimeni n-avea să mai știe că fusese vreodată pe Gemeni.

— Ce destinație? mă întrebă, cu o voce șoptită ca murmurul apei prin țevile de scurgere.

I-am zis să mă ducă la centrul Konsol. Mașina demară scîrțîind. Pe fereastră nu se vedeau decît zidul mohorît ce flanca șoseaua și farurile celorlalte vehicule. Mi-am îndreptat atenția spre șofer. Mă întrebam dacă știa că înainte fusese unul dintre pre-văzători. Tod îmi povestise o dată despre zonele de carantină în care stăteau cei care veneau sau plecau de pe stație.

Mașina se opri lîngă casa liftului blocului Kod-Konsol. Cîte accidente de acest fel avuseseră loc în ultimul timp? Douăsprezece, treisprezece? Mai toate loviseră concernele – Konsol, Fas și cele două asociații care formau consiliul. Asta însemna ceva sau nimic. Cine fabrică semne ajunge să nu mai creadă în ele.

Am plătit, mi-am luat geanta și am coborît. Am așteptat ca mașina să dispară în depărtare și-am luat liftul pînă la 9. De acolo, vedeam șoseaua ca pe un al doilea acoperiș crescut pe frunțile blocurilor. Deasupra lor nu mai existau decît gîturile turnurilor și cerul.

Pasajul ce ducea la Kod nu era decît parțial luminat. Crăpături mari acopereau pereții. Cu o săptămînă în urmă, Maelströmul lovise și smulsese turnul construcției Konsol. Bucățile de moloz și mobilele plutiseră în aer absorbite de ochiul ciudatului uragan și, de dimineață, prinsă într-un ambuteiaj, văzusem fragmentele de fresce și cioburile de vitraliu aruncate chiar în mijlocul drumului.

Am pătruns în semiîntunericul ce ascundea murdăria pavajului de mozaic.

N-aveam idee pe cine urma să întîlnesc. Cred că-l bănuiam pe Tod, singurul care știa de mesajele scrise pe tablouri. Înainte să ajung la Konsol, am descoperit ușile unui lift ce ducea spre etajele inferioare. Pe metalul afumat, cineva închipuise o inimă mare, roșie, din care picurau lacrimi. Desenul era banal, fusese făcut la repezeală și reprezenta o indicație pentru mine.

Am intrat în cabină. Podeaua prăfuită arăta că nu mai trecuse nimeni pe-acolo de foarte multă vreme. Butoanele din plastic aveau culoarea fildeșului vechi. Pe săraci îi cunoșteam de cînd mă ascunsesem în vizuina lui Tod, așezată puțin mai sus de nivelul gheții. Unii erau mici acționari ai firmelor mamut, beneficiari și victime, cei care-și dădeau banii pe liniile fierbinți, consultații telefonice cu vreun medium celebru, sfaturi, horoscoape, previziuni.

Nu știam la ce etaj să mă opresc, așa că l-am ales pe cel în dreptul căruia cineva trăsese o linie roșie. Mă deranja distribuirea atît de fățișă a semnelor. Poate-ar fi trebuit să fac vreo legătură, dar nimic nu-mi trecea prin minte. Simțeam amorțeala din aer, inerția liftului ce se deplasa încet, rîcîind pereții.

Etajul 2. Am pornit pe culoarul gol. Era frig și spectrul gheții plana aici ca o amenințare. Nimic din atmosfera de seră ce domnea mai sus. Ușile liftului nu se închiseseră în spatele meu. Cabina

strîmtă mai păstra ceva din căldura radiatoarelor. Nu-mi plăcea locul, grilajele îșirate pe culoarul alb. Ar fi fost mai bine să mă întorc, dar n-am făcut-o.

Am început să merg pe coridor, atentă să nu scap vreun semn care să-mi indice în dreptul cărei uși să mă opresc. Îmi controlam tot mai greu dansul degetelor nervoase pe arbaleta prinsă de încheietura mîinii. Presimțeam ceva și, în același timp, refuzam să recunosc prezența aceea, atît de cunoscută. Nu era nici Tod, nici Armilius Dispărutul, nici oamenii consiliului. Era ceva de demult, din vremea cînd locuiam la etajele inferioare și citeam horoscoapele colorate care înlocuiseră articolele de fond în paginile ziarelor.

4

Pe Reh îl țineam minte din cauza celor cinci nopți petrecute în Casa Ospitalierilor numită și Sediul Comun. Încerca să salveze ce se mai putea din moștenirea lăsată de părinții noștri, membri ai Asociației Clarvăzătorilor – Vütaz. Îmi aminteam și de prima zi în care vizitasem noul nostru apartament, cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, cînd alergam de la o mobilă la alta, de la vasele de porțelan de culoarea gheții la romburile încastrate în zidăria holului, uitînd de mine și apoi întorcîndu-mă lîngă Reh, care rîdea trecîndu-și mîna prin păr. Mai tîrziu îl cunoscusem pe Elmer.

Pe tipul din birou, pe nume Elmer, îl întîlnisem purtîndu-și ochii decolorați și trupul – o grămadă de colaci de grăsime – printre mobilele și bibelourile noastre. Reh nu-mi spusese nimic din ce se întîmplase. Pînă la urmă aflasem însă că Elmer era agentul unei fracțiuni a consiliului și că-l ajutase pe Reh să scape din Sediul Comun, cerîndu-i în schimb să-i trădeze pe pre-văzătorii de la Vütaz, principalii oponenți ai consiliului, și să-i interogheze prin metoda remn. De la început nu-l putusem suferi și nu-l iertasem niciodată pentru ce

ne făcuse, nici măcar după ce murise și fusese înmormîntat în gheața unuia dintre coridoarele largi ce despărțeau construcțiile lebede. Dacă aș fi vrut vreodată să-l revăd, l-aș fi găsit conservat de gerul calotei în apropierea instalațiilor defecte ale radiatoarelor ce deserveau etajele unu.

Reh cedase destul de repede insistențelor lui Elmer. Ședințele de remn se derulaseră în cămăruța de lîngă birou. La început, veneau antevăzători pe care-i cunoșteam, foști prieteni ai lui Reh sau ai părinților noștri. Erau invitați la o discuție. Îi urmăream prin crăpătura ușii cum rîdeau și vorbeau despre concursurile de schi organizate pe pantele de lîngă oraș. În paharul vizitatorului, Elmer strecura rînjind o tabletă. Cînd acesta dădea semne de oboseală, îl duceau dincolo și-l întindeau pe patul rece și îngust. Îl interogau pe rînd. Nu-mi plăcea ce făceau. Remnul era o terapie, un mod de a pune ordine în fluxul amintirilor, prin care oamenii își recuperau momentele rătăcite ale propriului trecut. Tipii din biroul nostru își pierdeau însă memoria, le era smulsă și înregistrată pe discheta unui Sakya. Totul dura doar cîteva ore, după care îi vedeam clătinîndu-se către ieșire, galbeni la față. Acolo erau așteptați și arestați de alți agenți. Se obișnuia să se spună că drumul spre Gemeni începea în ascensorul ce lega departamentul nostru de nivelul zece. Nu-mi amintesc cine lansase poanta, dar mult timp după aceea umblasem numai pe scări. Nu-mi plăcea ideea că aș fi putut ajunge pe Gemeni. Deși aveam numai zece ani, începusem deja să bănuiesc ce se întîmplase cu părinții noștri.

5

Dintr-o dată, coridorul se umplu de oameni. Marile întreprinderi își deșertau conținutul la nivelul primelor etaje. Nu știam încotro să mă îndrept. M-am retras după un colț, așteptînd. Oamenii treceau pe lîngă mine, fără să mă bage în seamă.

Majoritatea erau lucrători, angajați ai concernului Kod, ce monopolizase o bună parte din Oceanul Arctic. În aerul rece al etajului doi plutea un vag miros de pește.

Am recunoscut locul. În apropiere se aflau depozitele pe jumătate goale ale formațiunii Konsol. Nu mai fuseseră refăcute de la incendiul din 70.

Pe Rete l-am simțit înainte să se strecoare prin înghesuială. Odată ce-mi atrăsese atenția în magazin, era greu să mă mai ia prin surprindere. L-am lăsat să se apropie.

— Eu sînt Rete, îmi spuse rînjind cum numai agenții consiliului știau s-o facă, o grimasă plină de șiretenie ce-mi amintea de timpul cînd strîngeam banii lucrînd împreună cu Tod.

— Îmi ești datoare, mă anunță, vorbind destul de tare ca să acopere zgomotul din jur.

Ceva nu era în regulă. M-am uitat prin mulțime și-am reperat o duzină întreagă de mutra ce staționau rezemînd pereții, ca și noi de altfel. Erau îmbrăcați în hainele verzi ale muncitorilor, dar nimeni nu i-ar fi confundat cu aceștia.

— Nu ei te-au urmărit, spuse Rete, ci anormalii, agenții concurenței.

N-am mai întrebat cine erau ăștia. Știam că era banca Fas. Aș fi vrut să plec. Trimiseseră un iubitor de șarade ca să stăm de vorbă.

— Fratele tău, zise. L-am găsit ascuns în unul din lilieci. Căpitanul e omul nostru. A vrut să fugă de pe Gemeni, înainte să-și termine perioada de reeducare. Am avut grijă de el. Doctorii și restul. O să se refacă.

Nu-l credeam. Reh nu s-ar fi întors niciodată în oraș, știa ce-l așteaptă: răzbunarea vütazilor pe care-i trădasem, sau a ospitalierilor cărora le omorîse un agent. M-am sprijinit de perete.

— Ne esti datoare.

— Cui? am întrebat. Consiliului?

— Nu, nu consiliului.

Se referea la una din cele două fracțiuni ale acestuia și, în același timp, rînjea mutîndu-și greutatea de pe un picior pe altul. Se bucura că aveam probleme și nu înțelegeam de ce. Becurile începuseră să clipească. Venise ora stingerii, a frigului și întunericului. Pe coridor nu mai trecea nimeni, de parcă etajul n-ar fi fost locuit, ci doar o imensă scenă goală. Dispăruseră chiar și ospitalierii observați mai devreme.

— Arată-mi-l, i-am zis fără să-l cred.

— Sigur, sigur...

Era amabil, de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea. L-am urmat tot mai bănuitoare, învăluită în tăcerea aceea încăpățînată care-l scotea din sărite pe Reh.

Camera în care m-a condus tipul în galben era strîmtă și friguroasă, ca tot nenorocitul acela de etaj. Gheața trăgea a moarte. Într-un colț, un pat simplu, cu tăblii din fier forjat. Fața lui Reh micșorată, răsăind de sub pătura în carouri, zîmbetul chinuit; Reh fugise într-adevăr de pe Gemeni, totul îmi apăruse într-o clipă.

— Sich, în sfîrșit, mi-a șoptit.

Am uitat de bănuielile mele, de magazin, de toți ceilalți. Trupul îi dispărea sub pătură, subțire, lipsit parcă de consistență. Am vrut să mă apropii, dar i-am văzut spaima și m-am oprit. N-am reușit decît să-l întreb:

— Ce-i, Reh, ce s-a întîmplat?

Nu se schimbase deloc în ultimii cinci ani. Părea doar bolnav, dărîmat. Mi-au venit în minte zilele dinaintea plecării lui. Mi-am tras un scaun lîngă pat. Reh tremura, părea că vrea să se ascundă sub cei doi metri pătrați de stofă cadrilată.

— Sînt bine, spuse el, cu o voce ce anunța parcă o catastrofă.

Am crezut că e pe moarte. Nu știu de ce, dar asta am simțit atunci, în camera aceea ca atîtea alte mii, împrăștiate pe albul calotei. Îi observasem picăturile de transpirație încremenite pe frunte, în

timp ce aburii răsuflărilor noastre se ridicau în aer ca fantomele unor clipe trecute.

— L-a văzut vreun vraci? am șuierat spre Rete. Mă enervau gurile căscate, imprimeul hainelor lui și culoarea galbenă.

Tipul nu părea jignit de tonul pe care-i vorbisem.

— Chiar mai mulți decît ar fi fost necesar, mi-a răspuns.

Cînd m-am întors din nou spre Reh, acesta adormise deja cu fața îngropată în pernă. Nu-i vedeam decît degetele palide, mișcîndu-se și tresărind în somn. Și totuși, era ceva schimbat la el... Părul pe care mi-l aminteam alb devenise acum de un blond deschis, spălăcit.

— Hai, mi-a șoptit Rete și-am ieșit din cameră în vîrful picioarelor.

Toată ziua avusesem senzația aceea pe care Reh o numea „pre-viziune”; simțisem că avea să se întîmple ceva neobișnuit. Refuzasem însă să cred. Reh era ca o amintire pierdută și regăsită.

— Vrei să discutăm? m-a întrebat Rete, temîndu-se că l-aș fi putut refuza.

L-am privit: un omuleț într-un costum ridicol și mult prea mare.

— Aici e în siguranță. Poate-ai auzit că a avut probleme cu vütazii și apoi cu fracțiunea Konsol a ospitalierilor.

Am dat din cap. Da, știam, știam al naibii de bine!

— Eu o să rămîn cu fratele tău, începu. Trebuie să ne ajuți. Lucrăm pentru Fas.

Am clătinat din cap. Întotdeauna urîsem consiliul, pentru că manevra pe oricine, falsifica prevestirile și niciodată, niciodată nu voia să piardă.

— A apărut cineva care ne amenință, ne distruge sucursalele. (Se exprima de parcă ar fi deținut o poziție importantă în structurile Fas, dar bănuiam că nu era adevărat. L-am privit. Ochii tipului nu

mascau decît disperarea.) Un prevestitor care mînuiește vîrtejul și, dacă-l lăsăm, în curînd nu va mai exista Fas, urmă el. Vorbise prea direct și prea sincer.

— Și ce vreți să fac eu? Consiliul m-a pus sub supraveghere. De cînd am părăsit lumea angajamentelor, nu mai am nici o legătură.

— Vei avea prieteni care pot să te ajute. Un tip pe care-l știi de mai demult, ați mai lucrat împreună. Cazul Armilius, Elgaliel.

„Deci Tod fusese”, m-am gîndit.

Eram obosită și n-aveam nici o șansă să dorm în noaptea aceea. Geanta îmi atîrna greu pe umăr și nici măcar nu știam de ce nu o lăsasem în cameră. Pînă la urmă, am acceptat.

— De ce eu? am întrebat, pentru ultima oară.

— De ce tu, de ce alții? mă îngînă el. Tod te cunoștea și așa am făcut legătura. Prevăzătorul acesta te urmărește prin vîrtejul lui. A cerut consiliului să-i fii predată o dată cu fratele tău. Credem că, înțelegînd motivul pentru care vrea să se răzbune pe voi, vom afla și cine este.

Nu-mi venea să cred. Simțeam cum îmi ard ochii.

— O să ne predați?

— Nu, spuse încet. Nu. N-ar rezolva nimic, n-avem nici o garanție că asta l-ar opri. Tipul ăsta trebuie prins și distrus!

6

Prima sărbătoare anh o petrecusem cu Reh privind piața prin vitraliul înfățișînd două lebede plutind peste un cîmp cu mărăcini și un fals înger cu aripile deschise și cu o balanță în mîna dreaptă cîntărind pe un talger o scară de frînghie și pe celălalt un ciob de oglindă în care se reflecta soarele. Stăteam ascunși în camera-birou. Aș putea spune că acesta fusese blestemul nostru, piatra noastră de opal, să ne furișăm mereu în locurile întunecoase și să încercăm întotdeauna să fim

invizibili în mijlocul mulțimii. Din ziua aceea, nu-mi amintesc decît fața speriată a lui Reh, care se aștepta să fie arestat, și veșmintele verzi ale neofiților.

7

Pe Tod l-am așteptat în același loc, în spatele aceluiași vitraliu, urmărind viermuiala mulțimii din piață, fremătînd de nerăbdare în așteptarea începerii spectacolului. Mă așteptam să-l văd apărînd de nu se știe unde, fără să-mi dea nici o explicație, purtîndu-se de parcă ne-am fi despărțit cu o zi înainte. Nu mă mirasem cînd Rete îmi spusese că Tod avea să mă ajute. Scrisul pe tablouri și mesajele aruncate în vînt erau stilul lui.

Nu-l mai văzusem pe Reh de cîteva zile. rete îmi spunea mereu că era prea slăbit, ceea ce mi se părea cam straniu. Cînd reușeam, în cele din urmă, să intru în cameră, nu mă lăsau să mă apropii de pat. Nu puteam vorbi. Vraciul adus de Rete se prefăcea a-și face de lucru prin apropiere, iar în rarele momente cînd rămîneam singuri, Reh era atît de pierdut și de confuz, încît nu înțelegeam nimic. Simțeam că are ceva important să-mi spună și de aceea insistam, iar și iar, să-mi dea voie să stau lîngă el. Trupul acela ascuns sub pătura cadrilată mă făcea să mă gîndesc la Reh ca la un anormal și asta nu-mi plăcea. O dată îi văzusem brațele atrofiate, atît de scurte încît palmele păreau să-i crească direct din umeri. Cînd îl întrebasem pe Tod despre asta, devenise brusc îngrijorat și bănuitor. „Nici o vorbă în legătură cu trecutul” devenise consemnul lui. De altfel, Reh uitase să vorbească. Acum nu mai poseda decît un număr limitat de fraze pe care le repeta, recitîndu-le de la început la sfîrșit, mereu aceleași.

În ultimele zile, îl căutasem pe pre-văzătorul care-și folosea capacitățile încercînd să provoace dezbinări în sînul consiliului. Rete îmi spusese că fusesem urmărită la cererea Kod-Konsolului și

timp de aproape o săptămînă ospitalierii – poliția secretă – se învîrtiseră în jurul meu. Nimeni nu știa de unde venise ordinul. M-am întrebat dacă făcusem ceva care să-i determine să mă pună sub supraveghere. Acum Rete vorbea mai normal, fără enigme, fără trimiteri obscure. Părea liniștit. Prima noastră convorbire fusese înregistrată de ospitalierii de la Kod. Pe el îl știau agent Fas. Discuția din ziua distrugerii magazinului trebuia să mă pună pe gînduri, fără să sune ciudat pentru ceilalți, făcîndu-mă să recunosc amprenta lui Tod. Kod-Konsolul bănuia că aș avea un amestec în afacerea vîrtejului. Fas acționase însă mai rapid, hotărînd să mă angajeze.

Un timp, stătusem în biroul lui Rete. Interogasem împreună memoria unui Sakya, dar rezultatele erau vagi, la fel ca întrebările noastre. Alergam după o umbră care refuza să se materializeze. Între miile de fișe, îl descoperisem pe Armilius, pe Elgaliel și pe toți ceilalți și, pentru o clipă, îmi amintisem de trecutul închinat consiliului, apoi totul dispăruse, o dată cu ștergerea dosarelor de pe monitor. Totuși, unul dintre ei fusese un pre-văzător ce dezvoltase niște puteri incredibile, iar la întoarcerea de pe Gemeni se hotărîse să le pună la încercare.

— Gemenii ar trebui să fie doar o închisoare, nu și un laborator, îi spusesem lui Tod, tot mai nemulțumită de direcția în care evoluau lucrurile.

Pînă atunci avusesem noroc, scăpasem de fiecare dată, dar nu puteam ști cît avea să mai dureze pînă cînd vîrtejul avea să mă prindă în interiorul unui bloc, dormind, fără să fiu conștientă de ce se întîmplă în jurul meu.

De fapt, bănuiam că pe Gemeni se făceau experiențe pe pre-văzători și că reeducarea despre care se vorbea atît însemna ceva mai mult. Fișele de pe Sakya mi se păreau incomplete și aș fi vrut să riscăm, sondînd mai adînc mocirla informațională. La sfîrșitul cîtorva dosare apărea

formula Yahoo. Am găsit numai șase în ultimii ani. N-am mai căutat pentru că Rete devenise nervos și ne spunea că pierdem vremea. Tod nu-l băga în seamă și asta îl scotea din pepeni. Aveam nevoie de o bază Sakya de unde să efectuăm orice operație și să avem acces la orice informație doream; din întîmplare, Tod îl cunoștea pe bătrînul paznic al Centrului Nou.

Era deja tîrziu. Luminile se aprinseseră pe laturile fiecărei terase, ca stelele unor ceruri suprapuse. L-am văzut pe Tod traversînd mulțimea ce se grăbea la slujbă. Capul ca o bucată de calcar i se întorcea cînd într-o parte, cînd în alta. Mergea încet și nu părea să se grăbească. Era ciudat acest Tod, diferit de cel pe care-l știam. Nu m-am apropiat de el și nu i-am făcut semn. L-am lăsat să depășească pasajul celor trei decari de caro ce marcau intrarea într-un local obscur, din categoria roții norocului. Ochii i se opriră o clipă asupra mea, dar trecu mai departe. Ceva mai încolo, în apropierea platformei șapte, fusese așezat un ecran de zece pe zece, împodobit cu ghirlande artificiale de trandafiri galbeni. Nu știam cine se ținea după Tod, dar era mai bine să nu intervin. Se putea descurca și singur. Cîțiva anormali cu fețe livide trecură pe lîngă mine spre pasarela unde-l văzusem ultima oară pe Tod. M-am întors către el și l-am surprins ridicîndu-și mîinile în aer – două drepte paralele, cifra doi în vechea scriere.

M-am prefăcut a privi în jos și mi-am ascuns chipul în glugă. Pe drumurile dintre construcții, convoaiele vînătorilor nordici se deplasau încet, în săniile lor trase de cîini. Veneau să participe la sărbătoarea celor doi frați legendari care descoperiseră un loc ocolit de furtuni, unde stratul subțire de zăpadă se retrăgea uneori în fața unei ierbi pitice numite anh.

M-am desprins de grup. În jurul meu se discuta despre noua găselniță a anului, un limbut de genul acelora ce populau piața în timpul serbării. Șeful

de la Konsol îl descoperise nu se știe unde și-l sprijinea fiindcă tipul era dispus să-i facă reclamă. Cînd am ajus la liftul II, l-am văzut ocupînd panoul central cu un mixaj de trei imagini așezate în formă de trifoi. Auzisem că membrii consiliului îl chemau să le anime petrecerile nocturne. M-am uitat la el pînă cînd ușile s-au închis și liftul a început să urce. Mi se părea cunoscut tipul ăsta și, în același timp, mă îngrijora faptul că începusem să-i suspectez chiar și pe cei care nu aveau nici o legătură cu vîrtejul și cu Gemenii.

Am coborît la etajul 11, chiar la baza turnului alb. Tod mă aștepta cu mîinile în buzunare, fluierînd.

— Care fracțiune a consiliului angajează anormali drept agenți? l-am întrebat.

— Nu știu, îmi răspunse simplu, grăbindu-se spre gîtul lebedei.

— Cred că toți îi folosesc, sînt ieftini și ușor de manevrat. Urmele tratamentului de pe Gemeni dispar destul de repede. Pînă la urmă, ajung să nu se mai deosebească de ceilalți.

Părea nervos cînd își ștergea mîinile de haina avînd culoarea cerului de iarnă. Se strîmba. De undeva se auzea un remix după „Anh”-ul lui Gaiber. Lui Tod nu-i plăceau înregistrările. Spunea că nu are cultul morților și că fiecare melodie cuprindea imaginea unei clipe, conservată ca trupurile din mormintele săpate în calota glaciară. Muzica redată astfel suna ca o profanare.

— Dacă am afla cine sînt tipii și de ce folosesc anormali, am avea un prim răspuns, urmă Tod, privind turnul pictat în nuanțe de albastru. Fresca reprezenta scene de vînătoare. Un om cu două capete identice și haita lui încolțiseră un cerb în dreptul unei fîntîni arteziene. Nu știu de ce, în minte mi-a apărut Reh. Pictura nu-mi plăcea. Presimțirile mele negre erau tot atîția cîini ce adulmecau nenorocirile viitoare.

Cîțiva bărbați alergau spre lift. Undeva la subsol izbucnise un incendiu, într-un depozit aparținînd trustului Konsol. Știrea fusese anunțată și în buletinul transmis pe panoul în formă de inimă, de lîngă pasajul Konsol.

Cînd am intrat în interiorul etajului 12, am jurat că, dacă nu reușeam să-l găsim pe pre-văzătorul care mînuia vîrtejul, aveam să rup înțelegerea cu Fas și aveam să mă pun la adăpost. Nu avea rost să risc, acum cînd Reh se întorsese. Înăuntru, căldura ventilatoarelor nu se mai simțea. Holul era pustiu. Așa cum sperasem, lucrătorii plecaseră să asiste la ceremonia anh. Mai fusesem în clădire, totuși nu mă orientam deloc. L-am lăsat pe Tod să o ia înainte.

— Dosarele din Sakya păreau incomplete, i-am zis în timp ce urcam scara centrală, o spirală de melc, ca un șurub străpungînd liniștea platformelor superioare.

— Poate că ai dreptate. O încercare de deviere a informațiilor care nu trebuie să se afle prea devreme. Tot felul de lucruri pe care cele două fracțiuni ale consiliului le ascund una față de alta. La rîndul lor, ospitalierii vor să se asigure că afacerile lor sînt bine păzite și nu există șanse să transpire în exterior.

Mă făcea să rîd. Tod vorbea de parcă n-ar fi avut nici o tangență cu ospitalierii și n-ar fi știut mai mult decît mine. Îmi povestise că fusese recrutat doar cu două săptămîni înainte, imediat după venirea lui Reh. De ce așteptaseră atîta pînă să mă contacteze? Nu aveau nici un motiv, decît strategia deja înrădăcinată și pe care-o foloseau în momentele de criză, cînd lăsau lucrurile să se stingă de la sine. De data asta, nu funcționase și, fără să vreau, trasam mintal o linie, un triunghi între Reh, vîrtej și magazinul meu.

Paznicul era un tip care ura sărbătorile anh. Poate de aceea acceptase atît de ușor să ne lase să umblăm pe un Sakya.

— Au plecat toți? întrebă Tod, cu fața lipită de microfonul negru ca un semn de pică.

Bătrînul stătea chiar în dreptul scării, ascuns în cutia lui blindată, păzind bariera ca un trandafir roșu. Nu-i vedeam fața, așa cum era retras în fortăreața lui ca un pustnic rupt de lume, fără altă asemănare însă cu un ermiit decît aceeași pasiune a izolării. Îmi aminteam că Tod mi-l arătase o dată, așteptînd să ia liftul spre unul din localurile Roții Norocului.

Bariera se întrerupse o clipă, atît cît să pășim dincolo. Licărirea roșiatică se stinse și, dacă n-aș fi observat-o mai devreme, aș fi confundat-o cu razele filtrate de vitraliile înalte.

Încăperile vopsite într-un verde bolnav se deschideau unele din altele, despărțite de uși de fier strălucitor. Clădirea era pustie și stingheră, mobilierul părea așezat fără rost în încăperi.

Ne-am oprit în primul birou. Sakya pe care l-am ales avea culoarea verde a peticelor de iarbă ce apăreau uneori de sub zăpadă. Tastele semănau cu mugurii frunzelor, iar ecranul cu o enormă piatră de lapislazuli. Tod aștepta lîngă mine, ascultînd corul vocilor ce se înălțau din piață. Cîntece, sloganuri, îndemnuri, vocea oratorului și ticăitul ceasului agățat de perete.

Am cerut dosarul lui Armilius, apoi pe-al lui Elgaliel, nu pentru că am fi bănuit ceva, ci pentru că noi îi prinsesem pe amîndoi. Eram curioși ce se ascundea în spatele formulei Yahoo. Am fost dezamăgiți. În dosarul Armilius nu se pomenea nimic despre noi, nici despre saltul pe care acesta îl făcuse în golul celor 12 nivele. Se luptase cu ospitalierii și, în vălmășagul de haine, crezusem că voia să fugă spre scara exterioară. Îmi aminteam clar seara aceea, cu stelele strălucind reci și luna agățată de marginea terasei 12, ca un C mare. Nu-l auzisem țipînd, de parcă întunericul l-ar fi înghițit deîndată ce părăsise platforma. Armilius din dosarul acela nu părea să aibă legătură cu

falsificatorul de prevestiri pe care-l prinseserăm, deși biografiile coincideau, pînă la un punct.

— Tipul ăsta a plecat pe Gemeni? exclamă Tod, fixînd rîndurile afișate pe ecran, colorate ca filigranele de pe spatele cărților de joc.

Am citit ceva despre un proces, despre patru luni de închisoare și apoi despre exilul pe orbită. Despre falsificarea prevestirilor care aduseseră banca Fas aproape în pragul falimentului nu se pomenea nimic. Fas se redresase cu greu și apoi apăruse vîrtejul. O coincidență?

De afară se auzeau urletele mulțimii și vuietul curenților rătăciți în jurul turnului. Atmosfera era apăsătoare.

— Asta-i un material de propagandă, spuse Tod în cele din urmă, luîndu-și ochii de pe ecran. Porcării de-astea am mai văzut. E un fragment contrafăcut pentru uzul consiliului.

Mi s-a părut nostimă ideea că ospitalierii se păcăleau unii pe alții. Cineva dorea ca altcineva să nu cunoască adevărul. Mă enerva că nu puteam să-l excludem pe Armilius de pe lista de posibili prevăzători. Dacă mai trăia și dacă fusese cu adevărat pe Gemeni și apoi se întorsese, îi venise poate ideea de a se răzbuna pe care îl prinseseră. Dar atunci, de ce mă urmărea numai pe mine, nu și pe Tod? Oricum, Reh nu-și găsea nici un loc în schema asta. Armilius nu-l cunoștea.

— De fapt, de ce atîta secret? am exclamat în liniștea birourilor. Cine e Armilius?

M-am întrerupt. Am cerut și alte dosare Yahoo. Sigla sclipea delicată ca o monogramă de ger. Toate fișele fuseseră modificate, acuzațiile schimbate, minimalizate, banalizate, o încercare neizbutită și stîngace de a ascunde adevărul. Am început să săpăm și mai adînc. Am cerut rapoartele mai vechi. După cîteva minute, aveam o statistică a ultimilor 40 de ani. O mică listă a infracțiunilor, nume ce nu se repetau, dar care sunau ciudat de asemănător. Nume amestecate în marile falimente,

în incendiile ce distruseseră odinioară jumătate din oraș. Atunci se hotărîseră să lase o distanță mai mare între construcții și să lărgească pasarelele.

Rare perioade de liniște și, cu regularitatea unui ceasornic, o dată la cinci ani se întîmpla cîte ceva. În primul deceniu apăreau două nume, apoi în anii cincizeci alte două și tot așa, pînă la Armilius și Elgaliel. Într-un dosar am găsit și numele lui Elm, cu o notă scurtă ce marca un experiment eșuat. Zece oameni puși sub indexul Yahoo, toți veniți de pe Gemeni.

Am cerut o copie și, parcurgînd banda de hîrtie galbenă, l-am descoperit pe cel care distrusese concernul fondator al consiliului și-l fărîmițase în cîteva asociații care supraviețuiseră pînă de curînd. Vütaz fusese ultima, iar magazinul meu o rămășiță a marelui imperiu. Apoi l-am găsit pe tipul care dăduse foc depozitelor primului magazin Konsol. Mii de suluri de pînză înstelată fuseseră distruse atunci și baloturile se prăbușiseră pe terasele clădirilor învecinate. În curînd, ardea tot cartierul, iar fumul se întindea peste oraș ca un al doilea cer de iarnă. M-am gîndit la Elm. Oare avusese și acesta un amestec în tot ce se întîmpla?

Amintirea magazinului îmi dăduse un sentiment neplăcut. În cameră se făcuse frig. Afară se lumina de ziuă: soarele se ivise o clipă în dreptul ferestrelor, apoi dispăruse în nori.

— Se face tîrziu, am spus.

M-am uitat la ceasul agățat de perete. Nu știu cît mi-a luat să-mi dau seama ce se întîmpla. O clipă, cîteva secunde? În piață, vocile amuțiseră. Am avut aceeași senzație de apăsare ce mă făcuse să fug din magazin. De atunci nu trecuseră decît cîteva zile și Maelströmul lovea din nou în apropierea mea. M-am trezit uitîndu-mă la Tod, care mă fixa și el uimit, fără să înțeleagă. Mirarea părea nenaturală pe fața lui rotundă și netedă ca o bucată de gheață șlefuită.

Nu mai știu decît că l-am apucat de braț și l-am tras spre ieșire, bolborosind ceva despre vîrtej.

A zis:

— Sich, ce naiba?... și atunci pereții au început să vibreze ușor – un geamăt al materiei.

Am fugit din birou. Turnurile nu aveau scări interioare. Ușa, singura cale de acces, era păzită de bătrîn. Bariera rămăsese cuplată, roșie și subțire, un mănunchi de raze țîșnind din pereți.

— Vîrtejul! a strigat Tod în microfon. Deschide!

Nu auzeam decît murmurul vîntului, simțeam apăsarea cerului și a luminii scăzute și îmi doream numai să ajung cît mai departe de locul acela. Licărirea roșie a dispărut și ne-am repezit amîndoi pe scară. Nu știu dacă bătrînul înțelesese ce se întîmpla. Oricum, nu reacționase. Aștepta liniștit în cămăruța lui securizată. Spera că Maelströmul va trece mai departe? Țineam mîna încleștată pe balustradă, sărind mai multe trepte deodată. Dacă mi-ar fi alunecat piciorul, m-aș fi prăbușit în gol de la zece metri înălțime, pe pardoseala de mozaic a palierului inferior.

Am ieșit din clădire, împleticindu-ne spre lift. N-am privit cerul, dar am știut că vîrtejul ne fixa cu ochiul lui negru, oprit chiar deasupra turnului. Cabina a pornit alunecînd prin tunel. răsuflam greu, iar spațiul închis ne strîngea din toate părțile.

Liftul s-a oprit la nivelul cinci. Niciodată vîrtejul nu smulsese mai mult de șase din cele douăsprezece etaje ale clădirii. Totuși, nu mă simțeam în siguranță. I-am spus-o și lui Tod. De fapt, nici el nu era prea liniștit. Ne-am continuat drumul și am traversat pasarele spre docul cel mai apropiat. Aerul vibra. Nu înțelegeam forța Maelströmului care se manifesta numai într-un anumit punct, fără să distrugă altceva în jur.

Cînd ne-am oprit să ne odihnim, cerul era cenușiu ca în săptămîna incendiului. Doar undeva, mai spre dreapta, o pată vînătă ca o spărtură în real. Maelströmul. Mi-l imaginam ca pe o imensă

pîlnie care absorbea construcțiile din lumea noastră și le deversa, intacte, în altă parte. Tod urmărea spectacolul cufundat în gînduri. Fixa gura ciclonului, pata aceea sîngerie tivită de aburi. Panoul știrilor strălucea în apropiere. Vîrtejul se roti o clipă deasupra lui, apoi lumina se stinse. În același loc se afla și sediul consiliului, iar terasele inferioare erau pline de refugiați. De data asta, Maelströmul distrusese clădirea Sakya de la ultimul etaj. Tod privea fascinat deplasarea ciclonului.

— Ce frumos! șopti.

Cuvintele s-au împrăștiat peste oraș. Atunci mi-a trecut prin minte singurul lucru care ar fi lămurit tăcerile încurcate ale lui Rete. Concernele se bănuiau unele pe altele, iar ospitalierii se agitau degeaba. Șantajistul nu aparținea cercului lor sau era prea bine ascuns sub masca unui agent. Nu voiau să-l cumpere pentru că se temeau de el și l-ar fi distrus dacă ar fi știut cine era. Fas se înșela crezîndu-se singura țintă a unui tăvălug asemănător celui ce dezmembrase structurile Vütaz. De fapt, cel vizat era consiliul, iar în spatele afacerii Maelströmului se aflau Gemenii. Și-atunci, de unde orbirea ospitalierilor față de un lucru atît de evident?

L-am auzit pe Tod fredonînd lîngă mine și am privit din nou cerul. Singurul răspuns la întrebare rămînea vîrtejul.

8

Mîinile lui Reh crescuseră în ultimele zile. Palmele depigmentate, cu degete subțiri, se clătinau în vîrful brațelor miniaturale. Rete îmi repeta că totul se va aranja pînă la urmă, deși nu putea să-mi spună ce se întîmplase cu el. Îmi tot repeta: „Gemenii!”, de parcă asta ar fi lămurit totul. Undeva exista și un vraci chinez, așezat pe covor și mormăind descîntece. Îl adusese San, reprezentantul de la Fas, un tip cu rangul de

director general care se agita fără rost în jurul nostru.

Afară ningea, iar radiatoarele fuseseră oprite pentru economie. Dimineața văzusem în oraș cîteva grupuri de vînători nomazi. Înveliți în pături de blană, zburau pe zăpada dintre blocuri. Veniseră probabil tot pentru anh, dar întîrziaseră. Sărbătoarea îi atrăgea în fiecare an. De obicei, ascultau tăcuți discursurile oratorilor, priveau reclamele și apoi își strîngeau corturile de iarnă și dispăreau dincolo de granițe, în ținutul înghețat. De pe terase, păreau mici pete mișcătoare pe întinderea albă. Erau, de fapt, singurii care foloseau drumurile troienite dintre construcții. Demult, acestea fuseseră bulevarde, dar cu timpul, ninsoarea și gerul ultimei glaciațiuni le măcinaseră, îngropîndu-le adînc în zăpadă.

9

Reh. Amintirile mele erau tot atîtea mecanisme ruginite, tot atîtea demagnetizate ce scîrțîiau frînturi de fraze.

Îmi e tot mai greu să mă gîndesc la trecut, la viața din vechiul nostru apartament. Îmi amintesc că Reh mă lua cu el peste tot, în rotonda consiliului, întîi la ședințele vütaz și apoi la cele ale ospitalierilor. Mai tîrziu, trebuia să-i descoperim pe pre-văzătorii nativi și umblam toată ziua din platformă în platformă. Reh nu credea în premoniție, dar în felul lui avea uneori viziuni asupra viitorului.

Mi se pare ciudat că singura amintire plăcută din acea perioadă e legată de moartea lui Elmer. Îmi amintesc de dimineața însorită în care se certase cu Reh, în timp ce eu mă aflam în camera alăturată. Elmer voia să-mi aplice nu știu ce test și pînă la urmă ajunseseră să țipe unul la altul. Vocile sunau ca niște armonici sparte, apoi nu mai auzisem nimic, deși deschisesem ușa care dădea în hol.

În seara aceea, Elm murise așa cum îmi arătaseră inscripțiile întunecate ale celor doi șeptari, mici cartonașe colorate, tot atîtea faruri în ceața viitorului.

Cînd intrasem în cameră, îl văzusem pe Reh îngenuncheat pe covorul țesut cu flori de cicoare, sprijinindu-se cu o mînă de colțul biroului, cu ochii holbați fixați pe chipul lui Elm, nevenindu-i să creadă că fusese în stare să-și înfrîngă teama de ospitalieri și să-l lovească. Pășisem în odaie, călcînd ușor, și nu-și dăduse seama de prezența mea decît atunci cînd îi atinsesem umărul.

— N-am vrut, șoptise înspăimîntat, cu fața albă.

Elm avea gîtul tăiat adînc, iar sîngele se scurgea încet din rană. Ochii îi erau deschiși și imobili. Nu mă temeam de urmări. Mă bucuram doar că scăpasem de el pentru totdeauna, că nu aveam să-l mai văd punînd stăpînire pe casa mea și a lui Reh, adulmecînd prin colțuri și punînd întrebări despre banii pe care părinții noștri îi strînseseră din prevedere și apoi îi dosiseră înainte de a fi arestați, bani pentru care Reh petrecuse cîteva luni în iadul Sediului Comun. Știusem dintotdeauna că Elm fusese pus să ne supravegheze, să ne testeze loialitatea proaspăt convertită.

Așa cum stătea atunci, întins pe covor, contorsionat în lumina soarelui care apunea, îmi amintea că mă făcuse să mă tem de el și să îl ocolesc. Un timp, privisem afară pe geam. Dincolo de blocul nostru nu se mai afla nimic. Acolo se termina orașul.

Vînătorii spuneau că nu pot scăpa de soartă. Mai tîrziu, cînd plecasem la cursurile de remn, Reh îl cărase pe Elmer pînă sub radiatoarele de la etajul unu. Cînd mă întorsesem, totul era liniștit, sîngele fusese șters și camera arăta ca de obicei.

Un timp, crezusem că trupul lui Elm nu fusese descoperit. Se făcuse destulă vîlvă în jurul dispariției lui. Ospitalierii bănuiseră că era o răzbunare a săracilor, pe care îi testase

condamnîndu-i la reconstrucție. Apoi, totul se liniștise.

10

Pe San nu-l mai întîlnisem de cînd cu Armilius. Era singurul reprezentant Fas care nu-și blindase biroul și de aceea părea vulnerabil, deși pînă atunci nu se gîndise nimeni să-l atace. Tod susținea că tipul era de bună credință. Nu-mi plăcea în mod deosebit, dar nici nu-mi displăcea. Chiar dacă ne angajase, asta nu însemna că la un moment dat nu s-ar fi putut simți ispitit să ne predea prevăzătorului cu vîrtejul. Mă hotărîsem deja să încerc să dispar împreună cu Reh.

Pasiunea lui San erau gravurile și sculpturile în gheață. Le ținea în vitrine frigorifice așezate de-a lungul pereților. Semănau cu niște acvarii cu pești de sticlă aranjați înăuntru. Biroul lui aducea cu holul de cristal din apartamentul nostru și cu vocile imprimate în fațetele bine șlefuite. Aprinsese o singură lampă și lumina galbenă se reflecta în formele pure ale statuilor miniaturale, creînd noi structuri, noi umbre luminoase pe podea și pe fețele noastre.

Aveam o mică teorie, însă Tod nu se grăbea să înceapă discuția. Aș fi vrut să mă întorc la Reh. De cîteva zile, degetele îi rămăseseră boante și mîinile i se lungiseră pînă dincolo de genunchi. Deși avea voie să părăsească patul, se încăpățîna să se ascundă sub pătură. Nu voia să se miște prin cameră, nu voia să asist cînd se schimba. Stăteam lîngă el și nu știam ce să-i spun. Nu-mi răspundea niciodată. Nu dormea, rămînea cu ochii fixați în tavan și fredona ușor. Uneori, îl auzeam rîzînd în toiul nopții. Avea vise, amintiri...

Exponatele lui San ne priveau cu ochi reci. Recunoscusem struțo-cămila, finixul, crocodilul. San dorea să-i spunem că dușmanii celor de la Fas erau cei de la Kod-Konsol. Se plimba degajat printre vitrinele frigorifice. Sticla fusese probabil

tratată special, astfel încît să nu se aburească. I-am arătat lista și cele zece nume. Rete tăcea, aștepta să începem.

— Toate numele încep cu A sau E – prima și a cincea literă a alfabetului.

— Ce vrei să spui? San devenise neliniștit.

Din acvarii se ridicau aburi. În cameră se făcuse dintr-o dată foarte cald.

— Gemenii sînt cheia vîrtejului, începu Tod. Inițial, a fost o colonie-închisoare pentru prevăzători. Acolo li se spăla creierul și erau transformați, reconstruiți fizic de la zero, eliminîndu-se acel „ceva” ce-i făcea să vadă departe, în viitor. Se întorceau pe Pămînt deformați, fără memorie, apoi se integrau, mîinile le creșteau la loc, fețele li se stabilizau.

Rete se agita pe scaun. Ar fi spus ceva, dar nu îndrăznea să vorbească în fața lui San. Nu fusesem de acord ca Tod să le înșire toate concluziile noastre. Tipii erau iritați și se temeau pînă și de umbra lor. Ar fi fost în stare să mă predea.

— N-am auzit de așa ceva, zise San parcă în silă. Fața i se lungise și ochii îi rătăceau printre statui. Ne ocolea privirile. Noi n-am face așa ceva...

— Nu-i vorba de cine ar face-o, continuă Tod. Mi se părea că-l văd deja la doi metri sub gheață, ținîndu-i de urît lui Elmer. Imaginea se lega mult prea bine. Dușmanul vostru nu aparține consiliului. E un independent.

Tod avea mai multe informații decît mine. Zilele în care se dăduse la fund și făcuse pe informatorul ospitalierilor se dovediseră rodnice. De dimineață, în timp ce venisem spre sediul Fas, îmi povestise cîteva din cazurile lui.

— Tipul cu vîrtejul a atacat toate fracțiunile consiliului: sediul ospitalierilor, banca Fas, magazinele Konsol. Toți au fost loviți. Ați încercat să discutați?

Tod voia să demonstreze ceva. Aveam impresia că San știa al naibii de bine ce se întîmpla.

— Nu se poate discuta cu nimeni. Se bănuiesc unii pe alții. Tipului cu vîrtejul, noi îi spunem Armilius. La început, părea a fi un șantajist. Ne-a cerut să dăm legi, să-i primim înapoi pe vînătorii nomazi, să ne lichidăm afacerile, să acceptăm și alte fracțiuni în consiliu. Încerca să se impună. Nu cred că are vreo putere. Propagandă. Altceva îl interesa de fapt.

Rete se ridică de pe scaunul-scoică. L-am urmărit fără să vreau. Ne întrerupea. Îi dădea timp lui San să-și construiască răspunsul.

— Ce-l interesa? întrebă Tod.

— Gemenii. Voia să îi acceptăm cu drepturi egale, altfel amenința că va distruge orașul. Cincizeci și unu la sută pentru Gemeni și restul pentru noi. Ar fi însemnat ca orbitalii să preia conducerea.

”N-are încredere în noi. Se teme de Armilius”, m-am gîndit. „De unde vine acest A? De la Armilius, șantajistul, ultimul din lista celor zece!”

Rete mai aprinse încă o lampă. Lumina verzuie cădea pe o miniatură – un bărbat purtînd o mască colorată, compusă de fapt din două jumătăți aparținînd unor fizionomii diferite, una comică și alta tragică. Împăratul de înghețată. Nu mai eram atentă la discuție. Întotdeauna îmi dorisem un Norsen; Se spunea că acesta cioplise statuia în urma unui vis, pe cînd se afla în sălașul pescarilor. Mă întrebam cum ajunsese în biroul lui San.

Tod tăcuse.

— Sigur că da! l-am auzit pe Rete zicînd. Am bănuit că Armilius era un outsider, că nu aparținea ospitalierilor, nici celorlalte fracțiuni.

— Nu știm dacă s-a infiltrat sau nu printre oamenii consiliului, am aflat doar cine l-a trimis și de ce, l-am corectat.

I-am văzut pe toți trei studiind hîrtia luată de la etajul 12 al turnului Sakya. Mi-am amintit de

bătrînul paznic. Aș fi vrut să aflu dacă scăpase, dar nu aveam pe cine să întreb. În aceeași zi, înregistrasem pe micul meu Sakya caracteristicile celor zece și descoperisem doar două tipuri esențiale. Șantajistul și incendiatorul: cîte cinci oameni din fiecare categorie, distribuiți pe o durată de 40 de ani. Și Armilius îmi suna cunoscut; Mai apăruse undeva, în cuprinsul listei.

— Tot nu știm cine este, spuse Tod. Dar avem idee, cel puțin, de unde provine: din rîndul pre-văzătorilor de pe Gemeni. Totuși, puterile lui nu pot fi o întîmplare. Au acționat asupra lui. L-au schimbat, probabil, în timpul re-creării. La fel s-a întîmplat și cu ceilalți doi pre-văzători. Au fost transformați în arme pe care le-ați împrumutat cînd ați vrut să vă necăjiți între voi.

San l-a privit dezolat. Era prea mic să aibă vreo părere. Gîndea prin prisma celor zece directori și a sutelor de ospitalieri care-i susțineau. Fracțiunea ospitalierilor de pe Gemeni preferase să aștepte momentul potrivit pentru a prelua controlul asupra orașului. Pînă atunci, se prefăcuseră că acceptau să fie plătiți pentru serviciile celor doi.

— Primele cazuri au fost cele din anii patruzeci. Konsol a început, atacînd Fasul, folosindu-se de șantajist, un fost pre-văzător pe care-l chema tot Armilius. Fasul a replicat utilizînd serviciile incendiatorului. Concernele se luptau între ele și, în același timp, distrugeau orașul. Și cui aparțineau cei doi, distruși la fiecare zece ani, duși pe Gemeni și reconstruiți, apoi vînduți din nou? Practic, erau nemuritori.

Întrebarea rămăsese agățată în aer, undeva lma nivelul vitrinelor frigorifice. San și Rete tăceau. Atunci, stînd printre miniaturile de gheață, m-am întrebat care era poziția mea în afacerile lui Tod. Mi-am amintit cît de repede intraserăm în Sakya. Totul mersese prea ușor, iar Tod știa prea multe pentru a nu fi implicat mai adînc decît afirma. San tocmai încerca să spună ceva, cînd l-am întrerupt:

— Nu aparțin Gemenilor? Și apoi, ce s-a întîmplat cu Armilius? Și el era un șantajist. N-am reușit să-l prindem. În fișele găsite de noi, biografia îi fusese schimbată. părea o persoană diferită. Se vorbea acolo și de un sejur pe Gemeni.

— Se poate, murmură San, clătinînd din cap. Se poate...

Numai că Armilius murise și nu avea cum să plece pe orbită. Mai curînd, trupul lui fusese cules și ascuns de ospitalierii care știau cine era și ce misiune avea. Reușiseră să-l re-transforme? Probabil, de vreme ce rezultase un alt Armilius, al zecelea în seria Șantajiștilor. Oricum, aveam impresia că San își bătea joc sau pur și simplu nu voia să ne dea nici o informație. Pierdeam vremea degeaba.

— Și, de fapt, cum îl chema pe pre-văzător? am întrebat din nou.

L-am văzut pe Rete pregătindu-se să articuleze „Armilius” și i-am făcut semn să nu se mai obosească. Schema care mersese atît de bine patruzeci de ani se blocase la un moment dat. Numele pre-văzătorului trebuia să reprezinte o sinteză a calităților lui. Dacă ar fi fost doar un șantajist, l-ar fi prins pînă atunci, pentru că ei cunoșteau toată combinația cu Gemenii. În plus, tipul ne ceruse pe mine și pe Reh, de parcă ar fi fost un șantajist închis în pielea unui răzbunător.

— Elmer, șopti San și vocea îi era slabă ca vinul de anh.

— Elmer, am repetat. Numele lui nu începe cu A, nu era la fel ca Armilius. De fapt, nu era nici șantajist, nici incendiator.

Am început să recit:

— A pentru șantajist, E pentru incendiator. Tipul nu era însă nici una, nici alta.

Tod nu reacționă în nici un fel.

”Răzbunătorul”. Undeva, în trupul lui, se aflau și Elgaliel și Armilius și primul Elmer și toți ceilalți pre-văzători pe care-i prinsesem cu Tod.

Cineva îl urmărise pe Reh și-l văzuse unde ascunsese cadavrul lui Elmer, altfel ospitalierii n-ar fi reușit să-l găsească și să-l predea Gemenilor, care-l transformaseră în tipul acela care ne făcea atîtea necazuri. Totul semăna cu basmele despre vraci care controlau ninsorile și vînturile pe întinderile de gheață ale continentului Arctic. Mi-am amintit de horoscopul lui Elmer. Deși murise, acesta mai exista pe undeva, în creierul făpturii ce mînuia Maelströmul. Destinul său se lega tot de Gemeni – Betelgeuza în Gemeni asigură nemurirea –, transformat și re-transformat, amestecat în creuzetul în care intraseră și ceilalți doi. Rezultase o făptură ce avea și trăsăturile șantajistului și pe cele ale incendiatorului, grefate pe fondul răzbunătorului.

San se hotărî pînă la urmă să vorbească.

— Un tip ascuns. Nu știm în pielea cui se află. Totul a fost ținut secret. Cei ce l-au creat, exilații de pe Gemeni, au refuzat să-i dea semnalmentele. Susțin că numai ei au dreptul să-l controleze.

— Pînă acum l-ați folosit fără să îl contactați direct.

— Cam așa. A fost un risc, dar aveam nevoie de el, de cunoștințele lui.

M-am gîndit la vîrtej și la toate distrugerile pe care le produsese și mi-am zis: „Pe naiba, cunoștințele lui!”

Îmi venea să rîd.

— Ei? întrebă el.

11

Am plecat la scurt timp după aceea. San ne ceruse să încercăm totuși să aflăm în cine se ascundea Elmer, dar eu mă săturasem. Voiam să o șterg din oraș, o dată cu vînătorii nomazi. Dacă ajungeam pînă la ocean, aveam o șansă să găsesc o navă care să mă ducă pe continent. Mă săturasem de frig, de consiliu și de pre-văzători. În anticameră, am întîlnit un ospitalier care semăna cu șoferul care

mă dusese la sediul Fas. Lucrurile erau și mai încurcate decît păreau și eu nu mai posedam energia necesară pentru a le descîlci. N-am avut probleme la ieșire, nu ne-a oprit nimeni, dar știam că agenții ne urmăreau pas cu pas.

Cînd m-am întors, Reh dormea supravegheat de vraci. Afară se lăsase noaptea. În oraș nu exista nici un loc unde să mă pot ascunde de ospitalieri și de consiliu. Ultima zi de Anh se sfîrșise și vînătorii se pregăteau de plecare. Îi văzusem năpădind magazinele Konsol, în căutare de provizii. Aș fi vrut să plec împreună cu ei în sălașurile din nord, unde Gaiber își compusese prima simfonie, iar Norsen își cioplise cele mai frumoase miniaturi. De Tod reușisem să scap mai devreme. Mă lăsase să plec, doar aveam agenții pe urmele mele!

I-am făcut semn vraciului să iasă. Reh. Pînă atunci nu mai fuseserăm cu adevărat singuri. Întotdeauna se aflase cineva prin preajmă, spionîndu-ne, trăgînd cu urechea.

— Trebuie să plecăm, i-am șoptit.

Reh a clătinat din cap. Era lucid, dar și mai îndepărtat decît în perioadele cînd aiura, dus pe altă lume. Nu credeam că fugise cu adevărat de pe Gemeni, mai degrabă fusese adus de Fas, pentru a-l folosi drept monedă de schimb.

— Lasă-mă, a murmurat.

Se agăță cu mîinile de marginea păturii. Știam că dacă îl luam de acolo, Fas pierdea toate atuurile în fața unui Elmer care, nici după re-transformare, nu reușise să ne uite. Totuși, nu-mi păsa.

Pînă la urmă, l-am convins să se ridice din pat. Evitam să-l privesc. Pe gît îi crescuse un colier de carne. Pielea îi era rece și umedă. Emana un miros ciudat, dulceag. L-am lăsat sprijinit de perete și am ieșit. Vraciul stătea ghemuit lîngă ușă.

— Trebuie să vorbim, i-am spus.

I-am dat voie să intre primul în încăpere. M-am dat la o parte și l-am lovit în ceafă. A gemut și a căzut pe podea. Capul i-a zvîcnit ușor spre dreapta.

Reh a început să rîdă cu hohote prelungi și stranii. L-am acoperit cu mantaua vraciului și am plecat amîndoi spre lift. Ne clătinam pe culoar. Voiam să-l duc la depozitele Konsol. Speram că acolo nu avea să ne caute nimeni. La un moment dat, ne-am întîlnit cu un grup de muncitori care se întorceau de la sărbătoare. Nu li s-a părut ciudat mersul nostru împleticit, pentru că erau și ei destul de amețiți și veseli.

L-am cărat pînă în cușca liftului. Am coborît sub nivelul gheții. Mai jos nu erau decît fundațiile bine înfipte în pămîntul ascuns sub calota glaciară. În depozit era întuneric. Am aprins lanterna. Ne găseam într-o hrubă adîncă. Nu vedeam în jur decît stratul subțire de funingine și resturile carbonizate ale unor rasteluri. L-am așezat pe Reh după o grămadă de obiecte, cîrpe vechi, cutii de tablă îndoită și afumată. Speram că acolo n-avea să-l găsească nimeni, cel puțin pînă cînd nu găseam altă ascunzătoare.

N-ar fi trebuit să-l părăsesc acolo, dar n-aveam de ales. Cînd am plecat, își mai revenise. I-am lăsat lanterna aprinsă. Credeam că o să mă întorc repede.

M-am oprit la etajul doi. Niciodată nu-mi făcusem probleme în privința locuinței. După arestarea lui Reh, mă descurcasem destul de bine. Acum însă priveam de-a lungul coridorului și nu știam unde să mă duc. Nu aveam pe nimeni. Am pornit la întîmplare, încercînd ușile. Camerele nelocuite nu erau încuiate. Pe jos, linoleum zgîriat; pe pereți, tapetul îngălbenit și umflat de umezeală și frig. Mă grăbeam îngrozitor. Reh putea să se piardă din nou și să uite cine era și unde se afla.

Camera liberă se găsea la capătul unui culoar lateral, o fostă debara transformată. Nu avea decît un pat și nici nu era loc pentru altceva. L-am adus și pe Reh. Pe drum, mă temeam să nu înceapă să cînte sau să ne întîlnim cu vreun ospitalier rătăcit.

În noua noastră locuință ne aflam în siguranță. Numai la etajul I erau cîteva mii de apartamente. Era imposibil să ne găsească în labirintul de coridoare, încăperi și depozite. Nimeni nu dorea o astfel de odaie. Praful se adunase peste tot – pe pereți, pe podea. Ne-am așezat pe pat și, la un moment dat, cred că am adormit. Mă gîndeam la Tod și la ospitalieri. Probabil că începuseră deja să mă caute, disperați că le scăpasem din mînă. Totul a fost ca o amorțeală din cauza frigului. Cînd m-am trezit, nu-mi era mai bine. Simțeam că se întîmplase ceva cît dormisem. Aveam impresia că Reh încercase să-mi vorbească. Visasem sau fusese o încercare de remn?

Reh nu dormise deloc. Fața i se schimbase din nou, gura i se micșorase și părea o pată ruginie. A ridicat o mînă și am văzut că degetele luaseră forma unor picioruşe ale căror gambe se agitau în aer. Își privea palmele cu ochii măriți, ca în ziua cînd îl omorîse pe Elmer. Nu cred că putea să mai strige, totuși am auzit un țipăt. Atunci am plecat, deși Reh a încercat să mă rețină. Trebuia să aduc un vraci.

Afară se auzea un vîjîit și, în depărtare, suna o sirenă. Am urcat pînă la ultima terasă. Într-un bloc alăturat cunoșteam un vraci care ar fi fost dispus să vină, dacă-l plăteam bine. Ninsoarea încetase, cerul se degajase de nori și spre răsărit apăruse o dungă luminoasă. Vîjîitul creștea, transformîndu-se într-un uruit continuu. La capătul celălalt al terasei, un bărbat fixa un punct aflat deasupra Sediului Comun. Parcă uitasem de ce venisem acolo. Vedeam întreg orașul, o pădure de turnuri albe ca niște gîturi de lebede. Vîrtejul își făcea de cap, dansa pe acoperișurile blocurilor și smulgea etajele, unul cîte unul. Oamenii își părăsiseră locuințele, umpleau pasarelele și se înghesuiau pe fostele șosele acoperite de gheață.

Bărbatul și-a întors capul spre mine și l-am recunoscut pe Tod. S-a apropiat repede.

Maelströmul uruia dezlănțuit nu prea departe. Nu voiam să discut cu Tod. Ar fi trebuit să mă întorc la Reh și apoi să ne găsim amîndoi o ascunzătoare. Nu prea aveam timp.

— Unde-ai fost? îmi strigă.

Nu-l auzeam prea bine din cauza urletelor din aer. Nu părea supărat sau furios, deși ceva îmi șoptea că ar fi trebuit să fie. Vîrtejul se apropia. L-am văzut peste umărul lui Tod cum înghițea o coloană de oameni blocată pe un pod. Zăpada răscolită de vînt plutea în aer ca o ceață. Era ciudat că Tod nu încercase să fugă și rămăsese pe terasă, admirînd dezastrul, de sus.

— Trebuie să plecăm de-aici, am spus și am pornit spre lift.

Se părea că vîrtejul amenința acum întreg orașul și mai erau doar cîteva minute pînă cînd avea să spulbere și clădirea în care ne găseam. Tod m-a urmat. Am coborît la etajul unu.

Reh adormise ghemuit. Fața i se schimbase din nou, iar mîinile îi reveniseră la normal. Nu-mi plăcea deloc ritmul rapid în care avea loc transformarea. Vraciul! Uitasem de el, imediat ce dădusem cu ochii de vîrtej.

Singura ascunzătoare care-mi venea în minte era tot depozitul Konsol. Cuibărit în gheață, un al doilea nivel de subsol avea toate șansele să scape neatins. Tod a tăcut tot timpul, dar m-a ajutat să-l car pe Reh. Becurile de pe coridoare începuseră să pîlpîie și se stingeau unul după altul. Am luat alt lift scîrțîitor și am dispărut înghițiți de pămînt, o dată cu ultima licărire de lumină. În beznă, zgomotele căpătau rezonanțe amplificate și stranii. Glasul vîrtejului scădea tot mai mult, iar în dreptul depozitului n-am mai distins decît murmurul surd al suprastructurilor blocului.

— De ce n-ai plecat? l-am întrebat pe Tod.

— Te-am așteptat, mi-a șoptit. Am sperat că vei apărea de undeva. Pînă la urmă aș fi coborît aici, în

subsol. Tipul s-a blocat în Sediul Comun și o să distrugă tot, pînă să intervină cineva.

— Cine să mai intervină? am zis, căutîndu-mi lanterna. Pun pariu că și acum mai discută în clădirea consiliului...

Nu mi-a răspuns. Cabina ne-a zguduit pentru ultima oară, oprindu-se în dreptul ușilor înnegrite ale depozitului.

12

Înăuntrul depozitului – același întuneric și un miros pe care ventilatoarele nu reușiseră să-l îndepărteze. Blocul fredona un cîntec pe strunele fierului-beton. Ne-am așezat într-un colț, între două baloturi carbonizate.

— O să ne murdărim ca dracu', zise Tod, ca să nu tacă.

Lanternele nu băteau prea departe – două poteci de lumină într-o pădure de resturi înnegrite. Vuietul creștea, undeva deasupra noastră. Probabil că blocul administrației fusese deja distrus și asta însemna că Maelströmul nu era nici el prea departe. L-am auzit pe Reh gemînd. Încerca să se ridice în picioare. I-am luminat fața care începuse iar să i se modifice, chiar și ochii i se micșoraseră și își schimbaseră culoarea. Totuși, era conștient și mă privea cercetător din spatele măștii grotești ce i se așternuse pe chip. Vuietul se preschimbase într-un țiuit strident și persistent. Palmele strîmbe ale lui Reh mi-au atins obrazul și am tresărit, fără să vreau.

— Niște proști, l-am auzit pe Tod strigînd, încercînd să acopere urletul Maelströmului – o roată a destinului azvîrlită pe cer. Au vrut să-i distrugă pe vütaz pentru că erau pre-văzători și-i încurcau. Nu-și puteau face treburile necurate în liniște. Tot timpul apărea cîte un pre-văzător și le zicea că nu era bine ce aveau de gînd să facă, iar asta chiar înainte ca ei să fi plănuit ceva. Nu suportau asta și l-au angajat pe tipul ăla, specialist

în reconstrucția speciilor. L-au subvenționat și el i-a făcut pe cei șase, acum patruzeci de ani.

— Și ce-ți pasă ție, acum? l-am întrerupt, enervată de vorbăria lui fără rost.

Reh a gemut și l-am strîns de braț.

— Au vrut să mă omoare! exclamă Tod. După ce ne-am despărțit, m-au atacat doi ospitalieri. Unul era cel care păzea anticamera cînd am ieșit de la San.

Mi-a venit să rîd. Mi se părea ciudat ca pe Tod să-l atace doi agenți.

— Ce aveau cu tine? Nu ți-au spus?

Tod ridică din umeri.

— Ziceau că eu sînt Elmer și că m-am strecurat printre ei, iar asta, chiar în timp ce nebunul celălalt se baricada la Sediul Comun fără să-l deranjeze nimeni.

Se întrerupse, atunci cînd blocul tresări. Tot încercam să-mi amintesc ceva, un cuvînt pe care mi-l spusese Tod cît dormisem și pe care-l uitasem, sau poate nu fusese vorba decît de un vis pierdut și regăsit pe jumătate. Atunci fuseserăm mai apropiați ca înainte. Scăpați de sub supravegherea lui Elmer, pe care nici nu știam de ce îl omorîse. Eu nu aveam nici un motiv serios să mă tem de el. Reh? Poate, dar nu-mi mărturisise niciodată nimic.

Tod avea chef de vorbă. Mă gîndeam cît de puțin îl cunoșteam pe Elmer sau cît de puține știam unii despre alții, pierduți în bezna depozitului. Am repetat în minte cuvintele lui Gaiber: „Profundum est cor super omnia – et homo est et quis cognoscet eum?”

— Ce s-o fi întîmplat cu Elmer? am întrebat, fără să aștept răspuns.

Mi se părea că începuse să plouă. Simțeam pe față o atingere ușoară. Nu era praf. Din tavan cădeau bucățele infime de tencuială. Tod rîdea răgușit în beznă. De ce mă așteptase pe terasă pînă cînd fusese prea tîrziu ca să se refugieze în altă parte?

— L-au construit prin contopirea celor șase, continuă Tod încercînd să-mi demonstreze nu se știe ce. Toți într-un singur trup și, la un moment dat, răzbunătorul preluase controlul asupra celorlalți. Îi lăsa doar din cînd în cînd să scoată capul. Stăpîneau vînturile și ninsoarea, dar cine-i putea struni pe ei?

Îl ascultam ca să-mi alung din minte Maelströmul care mușca din etajele superioare ale blocurilor învecinate.

— Elmer trebuia să distrugă banca Fas, dar a dispărut și le-a tras clapa celor de la Konsol, care-l angajaseră. Apoi a început să-i amenințe pe toți, fiindcă altele îi erau intențiile: voia să se răzbune.

— Îți place Elmer, am observat. O să ne omoare și tu nu mai poți după el!

Vocea mi se pierdu în vacarm. Construcția se scutura, tremura. Am luminat în jur. Zgomotul era insuportabil. Am sărit în picioare. Mi se părea că pereții se încovoiau sub presiunea gheții și că tavanul avea să se prăbușească peste noi. Tod agita lanterna fără rost și raza ei galbenă îl sperie pe Reh. L-am surprins tîrîndu-se spre ușă. Mîinile nu-i foloseau decît pentru a pipăi drumul, iar degetele cu ramificații de crengi i se agățau de baloturile carbonizate. L-am oprit și l-am tras după schelăria unei mese metalice, cu picioarele bine înfipte în podea și prinse în șuruburi. Nu știam ce se întîmplase cu Tod. La un moment dat, dispăruse în beznă.

Toată clădirea se legăna. Maelströmul ajunsese chiar deasupra refugiului nostru. Praful și funinginea se ridicau electrizate în aer, cîteva rasteluri se prăbușiseră și mărfurile arse se rostogoleau dintr-o parte într-alta. Lumina se stinsese și totuși nu mai era atît de întuneric. Se făcuse parcă și mai frig. L-am auzit pe Reh scîncind. Vîrtejul hohotea o dată cu scrîșnetul tonelor de fier, sticlă, plastic și tînguirea ferestrelor, scărilor, lifturilor și camerelor goale. Și

atunci se sfîrși totul. Reh se încruntă, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase.

— Am scăpat, i-am șoptit. S-a terminat.

Ne-am tîrît amîndoi afară din adăpost. Eram murdari de cenușă, dar asta nu mai avea importanță. Soarele răsărea prin crăpăturile tavanului – un glob roșu și înghețat. Zgomotul vîrtejului se îndepărta din ce în ce mai mult.

— Am scăpat, am repetat.

Lanterna nu mai funcționa. Probabil o lovisem de ceva, pentru că becul i se spărsese, în colivia lui de metal. Între timp, Reh se liniștise. Fața îi revenise la normal, pierzîndu-și culoarea aceea vineție, de putregai.

Poate că Reh își revenise cu adevărat. Trebuia să plecăm de acolo, deși nu aveam unde să mergem. Orașul era distrus, iar Elmer murise o dată cu Sediul Comun. Am luat-o spre ușă. Dincolo de ea se afla o scară de incendiu. Speram că nu se prăbușise, deși erau puține șanse să fi rezistat.

Tod ne aștepta în apropierea liftului. Cabina rămăsese intactă, dar nu ne folosea la nimic. Tot mecanismul elevator de la etajul 11 fusese smuls, odată cu blocul.

— Plecați? ne întrebă rînjind.

L-am surprins răsucindu-se, de parcă s-ar fi pregătit să ne întoarcă spatele și să o ia la fugă. I-am intuit mișcarea pe care, de fapt, o ghicisem de mult, de cînd îl întîlnisem sus, pe terasă. Unul din discurile cromate ale arbaletei zbură pe lîngă noi. Îl auzirăm ricoșînd printre stîlpii metalici, bîzîind prin aer și pierzîndu-se în întunericul depozitului.

— Ce-i? i-am zis, deși nu avea nici un rost. Nu te simți bine ca ultimul ospitalier în viață?

Nu mi-a răspuns, dar a început să se legene ușor, înainte și înapoi. M-am prefăcut că vreau să-l iau pe Reh de braț și am căutat cu vîrful degetelor arbaleta prinsă de antebraț cu trei curele de piele.

— Elmer vă voia, observă Tod.

Moțul din vîrful capului i se colorase în negru-cenușiu. Fumul se lipise de fețele noastre și se amestecase cu transpirația, formînd un strat de negru, asemănător machiajului actorilor unui film mut.

— Și acum?

Tod ridică din umeri. Abia atunci am văzut că sîngera – un pîrîiaș ce se scurgea de-a lungul brațului stîng.

— Întotdeauna am fost un ospitalier. Nu ca fratele tău.

Am tăcut amîndoi. Soarele părea un reflector agățat de tavan, o lampă fixată în interiorul vitrinelor frigorifice din biroul lui San.

13

Vîrtejul tăcuse, în sfîrșit. Cerul se limpezise, iar din gheață nu ieșeau decît ruinele etajului unu. Maelströmul se transformase într-un vînt rece ce răscolea zăpada.

Tod se rezemă de un perete:

— Elmer a murit o dată cu distrugerea Sediului Comun, îmi spuse cu o voce liniștită, aproape impersonală.

L-am ajutat pe Reh să se așeze pe o piatră. Aș fi vrut să înțeleagă ce vorbeam și să mă ajute. Am îngenuncheat lîngă el și l-am înconjurat cu brațul, ca în zilele cînd ne antrenam pentru brigăzile anti-vütaz. Arbaleta mea se odihnea acum lipită de haina lui. Tod n-ar fi reușit s-o vadă nici dacă și-ar fi schimbat poziția.

— Spehtaacol, mi-a șoptit Reh.

”Da”, am gîndit. „Și lui Elmer îi plăcea auditoriul. De aceea îl obliga pe Reh să asiste la remn”.

Tod nu l-a auzit, dar a simțit ceva, pentru că și-a părăsit adăpostul și s-a apropiat. Se vedea că nu-i convenea să stea atît de aproape de noi, deși Reh era prea slăbit ca să-l atace.

Stătea cu fața spre răsărit și începuse deja să-și mijească ochii. Am simțit mișcare în spatele meu și am întors capul, dar nu era nimic: doar o sferă strălucitoare și o potecă roșie ce se întindea pînă la orizont.

— Dacă ospitalierii nu i-ar fi găsit trupul, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil, spuse cel pe care-l mai numeam încă Tod, cu o voce triumfătoare, în timp ce moțul i se zbătea bătut de vînt.

Reh privea pierdut spre ziful în ruină. Dar nici asta nu mai avea importanță. Așteptam ca Tod să se apropie destul de mult, ca să fiu sigură că aveam să-l nimeresc în plin.

— Și-acum, ce vrei de la noi?

Tod ne fixa, neînțelegînd. Cine știe ce transformări se produceau în mintea lui? Reh îl ghicise însă de mult. Mai tîrziu aveam să mă gîndesc la ziua aceea, la soarele și la orașul rece, un conglomerat de zăpadă și moloz. Tod părea că nici nu există cu adevărat, ci era doar umbra unui actor dispărut de cinci ani. Mă întrebam dacă Elmer își păstrase amintirile în timpul re-transformării, sau și le regăsise mai tîrziu, după întoarcerea de pe Gemeni, după ce rezolvase problema celor șase conștiințe îngemănate în același corp.

— De la tine nu vreau nimic, zise, ațintindu-și privirea asupra lui Reh.

— Elmer voia să se răzbune, fiindcă în cea dintîi variantă fusese omorît de Reh. Dar tu, ce vrei? Asta nu-i lupta ta.

Reh se mișcă lîngă mine. Gîndurile lui încercau să se materializeze în sunete. Voia să comunice prin remn, dar nu reușea. Tratamentele de pe Gemeni îi distruseseră puterile de pre-văzător. Tod se mai apropiase un pas. Oricine ar fi fost, în spatele lui se mai afla cineva, ca o amenințare. Stăteam toți trei nemișcați și tăcuți, ascultînd jocul

vîntului printre cablurile rupte și glasurile supraviețuitorilor dezastrului.

— Nu te cunosc, i-am spus într-un tîrziu și am realizat atuci că acesta nu putea fi Tod pe care-l știam eu, cel care fusese prins de ospitalieri și despre care auzisem că fusese deportat pe Gemeni. Acela murise de multă vreme și identitatea îi fusese împrumutată de agentul răzbunător. Elmer se refugiase în Sediul Comun? În blocul așezat în vecinătatea pieței anh? Îmi venea să rîd, deși nu mai era timp nici măcar pentru așa ceva.

— Sediul Comun a căzut probabil printre primele construcții. Dacă Elmer s-ar fi aflat acolo ar fi murit, iar vîrtejul s-ar fi oprit curînd după aceea. Și-atunci? am rostit, pregătindu-mi arbaleta.

Tod n-a mai apucat să-mi răspundă. Primul disc a plutit spre el, alb și strălucitor ca ninsoarea căzută în noaptea aceea. I-a lovit gîtul, urmat imediat de al doilea disc. Tod mai rămase cîteva clipe în picioare, fixîndu-mă intens, privind de fapt dincolo de mine, căci ochii lui nu mai erau în stare să vadă decît, poate, poteca roșie și globul solar aninat la capătul ei. L-am urmărit cum se prăbușea încet pe grămada de moloz. Aveam arbaleta pregătită, dar Elmer și celelalte conștiințe ale lui, ascunse în pielea lui Tod, muriseră la prima lovitură.

Zăcea cu fața în jos și zăpada începuse deja să-l acopere într-un mormînt de gheață, copie a celui în care Reh îl îngropase prima oară. L-am părăsit acolo, lăsînd vîntul și ninsoarea să facă restul. Am plecat, învinețiți de frig amîndoi, sprijinindu-ne unul pe altul, îndreptîndu-ne spre tabăra vînătorilor.

Am străbătut cartierul distrus, sub cerul care se acoperea de nori. Mă gîndeam că Elmer pedepsise orașul sperînd să ne distrugă și pe noi, ascunzîndu-se atît de bine în spatele măștii lui Tod, încît cei doi începuseră să acționeze separat, urmîndu-și

drumul care avea să-i ducă, în cele din urmă, în același loc.

Umblam pierduți prin ninsoare, împăcați unul cu altul, deși el se transforma din nou și, de astă dată, degradarea era ireversibilă, iar eu citeam totul în cutele pielii și în ochii lipsiți de strălucire. Îl susțineam, navigînd prin mijlocul viscolului ca două corăbii pierdute spre un adăpost la care nu aveau să mai ajungă niciodată.

La un moment dat, l-am auzit vorbind, pronuntînd limpede cuvintele:

— Să ne oprim o clipă.

De la moartea lui Elmer / Tod, Reh părea să se topească, de parcă acesta l-ar fi tras după el.

L-am lăsat să se odihnească și, în timp ce pentru el clipa se prelungea în eternitate, m-am întrebat, așa cum mă întreb și acum, după atîția ani, care fusese cuvîntul sau frîntura de vis pe care mi-o șoptise prin remn în seara apropiată și totuși îndepărtată a ultimei zile petrecute împreună...

„Împăratul de înghețată”
a apărut în numărul 2 / 1998 al revistei *Ficțiuni*.

Val Antim
FENOMEN INEXPLICABIL DE VIOLARE

— Stai! strigă poruncitor Halm Stacripp. Nu mișca!

Trebuie să strige, altfel nu l-aș putea auzi în atmosfera statică, densă și toridă a micii noastre planete care continuă să sfideze legile universului de exact 127 de zile – socotite ca și cum ar fi existat – de cînd a încetat să se mai rotească în jurul propriului ax.

Îmi vine greu să mă trezesc din stupoare auzind pe cineva, la numai cîțiva metri de mine, somîndu-mă.

„Să fie o nouă formă de halucinație?” presupun, fără să fiu convins. „Nu se potrivește. Cu doar o clipă mai înainte eram singur, întins pe spate, după ce scormonisem cu rîvnă nisipul plajei pentru a ajunge la stratul umed și răcoros de dedesubt.

Acum, în locul nisipului fin simt un pămînt arid, crăpat și scorțos. Îmi pătrunde adînc în tălpile goale. Mă dor. Poate și sîngerează.

Realizez – dar fără să-mi dau seama ce anume s-a petrecut, nici în ce fel – că mă aflu în afara teritoriului meu, mai mult ca sigur în cel al lui Halm Stacripp, altfel cum să-mi explic somația lui? Constat că arșița pustiitoare dogorește la fel de nemilos ca în lumea mea, ceea ce mă determină să gîndesc că doar aerul este pretutindeni la fel de torid și dens, că numai stratul de atmosferă reținut

de tehnicienii KSEN prin bariera de securitate este unic.

Treptat, aerul captiv, dilatat de expunerea permanentă la razele astrului, a devenit insuportabil. Efectele s-au resimțit concomitent, concretizate în senzații stranii, asemenea celor produse de ingerarea de substanțe halucinogene.

Imediat s-au format și lumile personale, după toate probabilitățile proiecții reale ale inconștientului fiecăruia, lumi distincte, foarte precis delimitate în spațiu, unde nimeni nu poate pătrunde și de unde nici nu se poate pleca.

Fiecare dintre ele este un teritoriu individual inviolabil.

Dacă stai să te gîndești bine, unii poate că și le-au dorit, alții, dimpotrivă. N-ai de unde să știi: lumile virtuale oferite de inforețeaua planetară, mai ales cele private, aveau și ele farmecul lor...

De 127 de zile, cronometrate ca și cum s-ar fi scurs în mod firesc, universul acesta a dispărut.

Analizorii KSEN au explicat fenomenul prin observația de bun simț că planetele mici și repezi sînt asemenea unor ființe: resimt handicapul taliei lor.

> „TRĂIESC ÎNTr-O CONTINUĂ STARE DE TENSIUNE ȘI DE ALERTĂ, SE SIMT ÎN PERICOL, FRICA LE DOMINĂ ȘI LE ÎMPINGE LA REACȚII IMPREVIZIBILE. COMPORTAMENTUL LOR ESTE SIMILAR CU CEL AL ANIMALELOR”

Astfel detalia comunicatul transmis înaintea realizării barierei de protecție, singurul și ultimul de atunci.

> „CÎND ADULMECĂ PERICOLUL ȘI SE SIMT ȚINTA UNUI PRĂDĂTOR, ÎN LOC SĂ ÎNCERCE SĂ SCAPE FUGIND, ELE RĂMÎN ÎNTr-O TOTALĂ NEMIȘCARE, CA ȘI CUM AR FI LIPSITE DE VIAȚĂ. ÎȘI PROVOACA, PRACTIC, O STAZĂ.

ACEASTA SE MENȚINE ATÎT CÎT ESTE NECESAR: PÎNĂ TRECE PERICOLUL.”

N-am aflat, pe parcursul întregii stagnări, din ce consta acest pericol.

Am resimțit însă din plin consecințele opririi din rotație, pentru că aceasta s-a produs tocmai cînd partea continentală se afla înspre astru. De aici provin căldura toridă și aerul dens și stătut, atmosfera unde, mai adineauri, Halm Stacripp m-a somat.

Îl ascult și mă opresc.

În același moment, o mîncărime insuportabilă pe șira spinării mă supune unui supliciu căruia nu-i rezist. Duc mîna la spate. Simt o nevoie acută să mă scarpin. Poate numai să mă șterg. Simt cum picăturile de sudoare ies prin porii dilatați ai pielii capului și se preling pe firele de păr. Cînd una din ele ajunge să se desprindă, alunecă încet pe spate. Deși căldura este pustiitoare, transpirația fiind prea densă, arșița nu ajunge să o evapore înainte de-a fi coborît pînă la șolduri. Traiectoria ei pe șira spinării se transformă într-un furnicar permanent și cleios. Acționează la nivelul simțurilor, așa că este imposibil să te stăpînești. N-ai de ales: trebuie să te scarpini!

După atîta vreme, deprinsesem bunul obicei să o fac cu mișcări repezi. E mult mai eficace. Sînt conștient că oricine m-ar vedea în momentele acelea ar avea impresia că acționez într-un mod bizar și că atitudinea mea e foarte asemănătoare celei canine. Eu folosesc însă membrele anterioare, nu cele posterioare, iar acest detaliu îi poate părea ciudat virtualului privitor pentru că imaginea pe care i-o ofer nu se potrivește întrutotul cu cealaltă, aflată în memoria lui și asociată comportamentului patruped. Dilema rămîne însă a lui, nu a mea. Eu simt din plin senzația de ușurare.

Mișcările îmi sînt atît de repezi încît ar trebui să treacă neobservate. Doar cînd aud din nou somația lui Halm Sacripp îmi dau seama că, nerezistînd

tentației, omisesem pericolul pentru care am fost avertizat. Omisesem și faptul că el este un vînător iar un vînător trebuie să fie ager.

„Mai ager decît prada. De asta depinde viața lui”, îmi spun. Paradoxal, eu mă gîndesc la el, iar în joc e propria-mi viață.

— Nu te mai mișca! repetă sever în timp ce ia arma de pe umăr și țintește.

Văd țeava îndreptată spre mine, la nivelul inimii, dar sînt conștient că aerul static deformează imaginea și deduc că, de fapt, ținta se află la cîțiva metri în partea stîngă. Întorc rapid capul în direcția bănuită. Privesc atent. Încordarea îmi provoacă dureri numai în tîmple. Între ele, mintea mi se înfierbîntă și examinează pămîntul tern, crăpat de arșiță, care se întinde pînă la orizont. Nu văd nimic altceva.

— Ce te-a apucat? strig, la rîndul meu, pentru că nici el nu mă poate auzi altfel.

— E o ibuvă gigantică lîngă tufișul din stînga ta. Te pîndește!

Înțeleg sensul cuvintelor lui dar nu simt nici un pericol.

— Măcar e una carnivoră? întreb în zeflemea.

— Vei simți cînd va mușca din tine, răspunde, ca și cum ar rumega.

Atunci cînd m-a avertizat, îl priveam. Am observat că plescăie. Părea că mestecă iarbă odată cu vorbele. Sau... frunze din tufișul pe care nu-l vedeam.

— De ce nu tragi? îl întreb derutat și prins în logica viziunii lui, exprimată atît de convingător prin tonalitatea gravă a vocii.

— Ibuvele sînt parșive, îmi explică Halm Stacripp. Își schimbă continuu culoarea și forma atunci cînd se simt pîndite. Le ochești și, cînd să apeși pe trăgaci, nu le mai vezi. N-ai de unde să știi dacă au dispărut. Ar putea să fie tocmai tufișul.

— Atunci, trage în el! încerc să-i rezolv dilema.

— Se vede că nu ești vînător! îmi spune, cu o nuanță sinceră de regret. Nici ibuve nu cred să fi văzut vreodată, Tuy Delast! Numai eu le cunosc... Știu cît sînt de parșive. Aș putea să jur că ne citesc gîndurile. Altfel nu-mi explic de ce dispar tocmai cînt te hotărăști să tragi...

— Trage înainte de-a te hotărî, îi spun categoric, mirîndu-mă totodată că mi-a pronunțat numele. Nu-mi explic de unde-l știe. Practic, noi nu ne-am cunoscut.

Se oprește din molfăit și tace înclinînd capul într-un fel anume, astfel încît să-i citesc nedumerirea.

Mă simt dator să-l lămuresc:

— Din instinct!

— Nu e la fel de simplu ca logica ta imberbă de ignorant, ripostează prompt Halm Stacripp. Nici instinctul tău nu se poate compara cu al lor. Sînt animale mult mai iuți decît ți-ai putea închipui. Iuțeală plus șiretenie. Pe măsură ce încordarea din tine scade, ele apar iarăși. Dar nu acolo unde au dispărut. Întotdeauna în alt loc! N-ai cum să ghicești unde anume. Te pot surprinde oricînd.

A întins un braț ca și cum ar fi pipăit lucruri în aer.

— ...Și tu îmi spui să trag în tufiș! hohotește.

Molfăie mai departe, iarbă sau frunze, cine poate ști... Lui i-a venit să rîdă, mie însă nu. Vorbise convingător. Nici nu mi-am dat seama cînd am intrat în jocul lui. Într-un anume fel, o parte din mine voia în mod deliberat să cunoască frica. Nu mă mai preocupa faptul că nu văzusem pericolul. Nici cel care a făcut planeta noastră să-și autoinducă staza nu știam în ce consta.

În clipa aceea mă simțeam, cu toată ființa, vînat.

Așteptam ca și el să-și dea seama, să vadă că sînt paralizat și una cu pămîntul. Să vadă că împietrisem de spaimă. Suportam pînă și broboanele de sudoare șiroind pe șira spinării,

adunîndu-se în căușul din regiunea lombară, și tot nu mă scărpinam. Tremuram doar.

— Nu te mai foi atîta! mă apostrofează din nou.

Pare atît de sigur de sine încît mă timorează. Nu-mi dau seama dacă mă și domină sau, cel puțin, dacă asta îi este intenția. Ca să mă dumiresc încerc să compar ceea ce gîndesc cu ceea ce văd:

„Pentru un vînător viața înseamnă doar acțiune."

El nu face nici o mișcare, parcă ar fi încremenit. Stă la pîndă.

„Lupta pe care o așteaptă este înfruntare."

Ochii lui rămîn imobili. Atenți. Încordați.

„Înfruntarea nu poate fi decît aprigă, pe viață și pe moarte. Nu se poate termina indecis."

Pentru Halm Stacrip, rațiunea de a trăi este victoria.

Nu cunoscusem nici un luptător pînă la el. Eram, așa cum mă calificase, un ignorant. Tocmai de aceea aveam libertatea de a-l crede sau, dimpotrivă, de a mă îndoi. Mie, mi se părea un luptător, deși poate că doar mi-l imaginam astfel. Mă întreb dacă atunci cînd stă la pîndă ființa lui e cuprinsă de ură, dacă nu cumva el, la rîndul lui, devine pradă propriului său sentiment. Presupun că acesta poate fi și frica, dar oricît de atent îi scrutez privirile, ceea ce observ nu seamănă nici cu una, nici cu cealaltă.

În fața mea parc-ar sta un popîndău care molfăie și plescăie, nu un vînător de ibuve. Asta văd. Nimic altceva. Un... ibufon!

Aș fi rîs, dacă spaima nu m-ar fi imobilizat. Se localizase în gît, pe toată lungimea esofagului. Puteam identifica fiecare striație, fiecare spasm, locurile precise unde se îngusta sau se dilata. Crisparea, ca o strangulare, într-o clipa de intensitate maximă. În mintea mea, senzația se asocia unui orgasm al femeii cu care aș fi făcut dragoste. Era totuși mult mai puternic. Nu putea fi vorba de dragoste. Atunci cînd ți-e frică înseamnă că simți un pericol. Pentru o femeie acesta e violul.

Esofagul meu crispat cred că se comporta exact ca vaginul ei într-o asemenea situație. Senzația dezgustătoare îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pot să-mi stăpînesc spasmele. Aerul comprimat înăuntrul lui iese pe gura deschisă și produce un zgomot strident.

Simt în același timp un gust puturos de heringi nedigerați. Halm Stacripp aude sunetele jenante care îmi scapă și duce degetul la buze. Cred că și sîsîie, însă o face prea încet pentru a mișca aerul compactat de sub bariera de protecție realizată de tehnicienii KSEN.

„Teritoriile individuale sînt in-vi-o-la-bi-le!", încerc să mă conving, în pofida realității care mă înconjoară. „Atunci cum se face că am ajuns într-altul, și tocmai în cel al lui Halm Stacripp?"

Înainte de oprirea planetei, îl cunoscusem numai datorită obiceiului meu nerod de a sta pironit zile întregi la fereastră. Mai bine zis, îl știam, pentru că n-am stat de vorbă niciodată, nici nu s-a întîmplat să ne aflăm față în față. După comportamentul lui, nu cred să fi avut pasiunea vînatului atunci, și nici tragere de inimă înspre așa ceva. Era un om ciudat, parcă poposit dintr-o altă lume și obligat să trăiască acolo unde a ajuns, cel puțin așa mi se părea mie, fascinat pînă la delir de plimbările lui la răsăritul astrului și la apus, de pasul lent cu care traversa aleea principală a vechii Grădini Zoologice, de silueta lui. Mai ales de siluetă: avea două atribute atît de neobișnuite încît nu mi le-am putut explica niciodată. A trebuit să mă mulțumesc privind-o. În contralumină, devenea lucitoare, poate fosforescentă, ca a licuricilor, slab, abia vizibil... A doua ciudățenie era că, pe tot traseul aleii, sfida legile perspectivei păstrîndu-și dimensiunea și cînd se apropia și cînd se îndepărta. Astfel, dacă la intrare silueta lui părea cea unui om de talie normală, cînd ajungea la capătul celălalt al grădinii, ajungea să depășească înălțima arbuștilor decorativi, cu siguranță mult mai bătrîni decît el.

Fenomenul nu se producea pe stradă, de exemplu, ori după ce trecea de gardul din partea opusă. Acolo dispărea îndată în spatele zidului de piatră. Șocul a fost doar la început. Cu timpul, a ajuns să mi se pară chiar un lucru normal. Fără el, fascinația mea n-ar mai fi avut aceeași intensitate.

Pe latura dreaptă a aleii se aflau trei bănci albastre cu vopseaua scorojită de vreme. Una avea suporturile și spătarele din fontă, curbate, în stilul calliyan al primului mileniu KSEN, acoperite cu dulapi de lemn ce păreau mai groși decît ai celorlalte din cauza nenumăratelor straturi de vopsea suprapuse. După o vreme, am observat la un colț al suportului o porțiune stacojie destul de mare, care odată fusese galbenă, pesemne. Era asemănătoare cu floarea nopții, o plantă dispărută odată cu acel mileniu. Doar forma ei, specifică, inconfundabilă, se păstrase de-a lungul timpului, ca simbol heraldic al pasiunii ascunse în spațiul morții, al autodamnării în inconștient.

Cealalte două bănci erau mai noi, însă concepute în același stil și vopsite în aceeași nuanță de albastru.

Uneori, Halm Stacripp avea obiceiul să se așeze pe ele minute în șir, ca să contemple asfințitul. Nările lui adulmecau, dilatate, aerul sau briza de seară, și deseori m-am întrebat ce fel de miresme putea să simtă, atît de puternice încît să-i provoace extazul. Sau absența... Așa mi se părea: corpul lui – poate numai silueta – odihnindu-se pe bancă iar spiritul proiectat într-o îndepărtare pentru care nu aveam nici un etalon de măsură. Am încercat în repetate rînduri, după plecarea lui, să depistez parfumul, ori parfumurile ce-l purtau în spațiul imaginat de mine. N-am simțit decît mirosul ierbii, oricît de tare îmi dilatam nările.

Înainte de-a se ridica, întotdeauna se îndrepta de spate după ce mai întîi îl rula pe spătarul curbat al băncii, apoi clipea des, cu sprîncenele ridicate. Nu se scula niciodată pînă ce nu întindea brațul stîng

înspre astru mișcîndu-și degetele de parcă l-ar fi pipăit, acolo, după orizont. Uneori își scria numele în aer. Așa-l aflasem, însă mă îndoisem că ar fi fost cel adevărat. Faptul care m-a mirat în repetate rînduri era că niciodată nu s-a așezat pe banca veche, cea autentică, singura în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN. Era și singura rămasă de la înființarea Grădinii Zoologice.

„Această nouă lume a lui, de pămînt pîrjolit, cel puțin nu mai are bănci”, rumeg răutăcios, în sinea mea.

Îmi curm, o clipă, amintirile, apoi adaug: „...are ibuve!...”

Atunci, demult, cînd îi urmăream de la fereastră plimbările pe aleile pustii, mă fermeca anonimatul lui perfect încadrat în peisaj. El, singur și pașnic, într-o fostă Grădină Zoologică dezafectată cine știe de cînd, rămasă pustie, în paza bălăriilor. Nici urmă de vreun animal. Pînă și cîinii vagaboanzi ocoleau locul acela. Totul era dezolant în timpul zilei. Doar în zori și la amurg, cînd îi străbătea el aleile, mi se părea că pustiul verde prindea viață și că, printre ierburi, auzeam chiar animale mișunînd.

Acum văd lucrurile altfel. Ceea ce priveam atunci cu fascinație, regîndit, nu mai poate înseamna decît „o deșertăciune într-alta”...

2

Îmi dau seama cu părere de rău că spiritul meu nu poate intra în lumea lui, chiar dacă, fizic, mă aflu deja în ea. Aș vrea să fiu singur în pustiul acela argilos și să nu mai îmi bat capul cu nimic dar, ca de obicei, tocmai într-un moment ca acesta un gînd ascuns trebuie să mă provoace:

„Cum se face că Halm Stacripp îmi cunoaște numele? Eu nu mi-l scrisesem nici în aer, nici pe fereastră...”

Îl întreb.

Molfăie îndelung înainte de-a-mi răspunde. Cu mîna liberă își scarpină buricul ca și cum plăcerea

salivară i s-ar fi încîlcit acolo și trebuie s-o deznoade ca să ajungă unde vrea el.

— Nu e nici o scofală să afli datele personale ale cuiva într-o civilizație KSEN. La ce servește CUMULINFO dacă nu la așa ceva? Totul e să cauți acolo unde trebuie, și numai ceea ce te interesează.

— Iar tu de ce ai fost interesat tocmai de mine? mă frămîntă curiozitatea.

— Pentru că mă vedeai, îmi răspunde imediat, lăsîndu-mi impresia că îl deranjase atitudinea mea.

— Te priveam fascinat! îmi descarc sinceritatea sub un impuls care-mi scapă.

Nu știu dacă m-a auzit. Nu vorbisem prea tare.

Observ că se foiește, însă acum o face într-un mod aparte, parcă ar chibzui. Așa îmi sugerează ritualul lui, după cîte îl cunosc. Oricum, niciodată n-aș putea fi sigur ce anume ascunde Halm Stacripp în spatele gesturilor. Gesturile lui sînt semne ale unei alte limbi, pe care numai el o înțelege.

Pentru prima oară se ridică înainte de-a vorbi. Pot să-i văd iarăși silueta întreagă, dar n-o mai recunosc pe cea a plimbărețului singuratic din fosta Grădină Zoologică.

— Pentru toată lumea KSEN, eu sînt invizibil, spune solemn. Doar tu mă puteai vedea. E normal să fi vrut să știu totul despre tine.

— Invizibil? mă mir. Mie mi se părea că vii din altă lume. Sfidai pînă și legile perspectivei!

— Aparțin altei lumi, afirmă.

— Și?! îl îndemn.

Face un gest de lehamite destul de caraghios, pentru că folosește mîna în care ține arma. Apoi se așează la loc.

— Tu ai un dar care nu aparține epocii tale, își continuă șirul ascuns al gîndului. Poți să pătrunzi în inconștient și să-l dirijezi uneori. Pe mine m-ai putut vedea cînd ai ajuns să privești cu ochiul

minții. Te-am simțit de fiecare dată în spatele ferestrei. N-ai îndrăznit niciodată s-o deschizi.

Acum e rîndul meu să mă uit pătrunzător.

— Nu așa! mă corectează. Acum nu „vezi” ceea ce ai vrea.

— Atunci explică-mi tu ce este „ochiul minții”!

— Acela care vede acolo unde ceilalți doi rămîn orbi.

— Radiații din spectrul invizibil, îl corectez.

Rîde.

— E vorba de informații la care n-ai avea acces fără să le percepi cu acest „ochi”. Cele dinlăuntrul tău. Doar cu ajutorul lui le poți proiecta în realitate.

— Sper să nu-mi spui că și tu, împreună cu această lume a ta, unde mă aflu fără să știu cum și de ce, ești tot o proiecție a lăuntrului meu!...

— Nu. Nu aceasta, răspunde enigmatic. Acum doar vezi. Proiecția ei va veni mai tîrziu, după ce eu voi dispărea din mintea ta.

Închid ochii. Încerc să-mi dau seama despre ce lume pe care aș vedea-o mai tîrziu vorbește atît de convingător și categoric. Imediat ce pleoapele se lipesc una de alta, mă simt prizonier al acelui ciudat întuneric arămiu produs de intensitatea razelor astrului. Tonul pe care a spus ultima frază seamănă cu semnalul de încheiere a unei transmisii. Știu că nu mi-ar mai răspunde la nici o întrebare, mai ales la una anume: cărei lumi aparține, de fapt. Se eschivase și cînd l-am provocat. După cum a vorbit pe tot parcursul discuției, îmi imaginez că trebuie să fie una mistică. Oricum, dacă a intenționat să mă incite, a reușit. Misterul din final mi-a rămas ca o pată pe creier. Nu reușesc să „văd” nimic.

Deschid ochii și îl privesc atent. Halm Stacripp e din nou ca înainte, privirile îi sînt la fel de scrutătoare, și îmi dă senzația că numai am visat că discutăm.

Ceea ce se află în spatele privirilor e cufundat în beznă.

— Ce este o ibuvă? îl întreb după ce îmi revin.

Presupuneam că este un animal, dar nu eram convins. Și oamenii se războiesc între ei. Și zeii! Puteam fi sigur numai că e vorba despre o vietate, pentru că un vînător ucide, iar ceva lipsit de viață nu are cum să fie omorît. Așteptînd răspunsul lui mi s-a părut la un moment dat că aud în stînga mea fîșîitul moale al unor frunze de tufiș și că mă învăluie o mireasmă ciudată, un parfum discret și ademenitor care mi se pare cunoscut, fără să pot să-l identific însă, pentru că nu găsesc cotlonul de memorie unde s-a imprimat de cine știe cînd.

Mă așteptam să aud împușcătura. Aerul tot mai sufocant și așteptarea deveniseră insuportabile, fîșîitul se intensifica, parfumul la fel, tot mai excitant, iar arma lui nici gînd să ia foc! Halm Stacripp stătea într-o nemișcare totală. Împietrise.

Mă blestemam în gînd, nevolnic și nesăbuit, deși niciunul din aceste atribute nu mi-a fost vreodată caracteristic. O făceam într-o stare vecină cu inconștiența. Ajunsesem să delirez, nu mă mai controlam.

Mă controla patima.

Creierul a început să-mi tremure în craniu ca o piftie încă neprinsă. Am avut senzația că urechile mi se înfundă cu dopuri în formă de sfîrc și că în prelungirea lor, două cucuie îmi cresc pe frunte, de-o parte și de cealaltă. Le pipăi. Sînt tari și ferme, ca sînii unei fecioare.

Tremurul s-a amplificat pînă cînd în emisfera dreaptă am auzit o vocea feminină: „Violatorule! Violator...! Violat...!” Cuvîntul mi-a răsunat în minte ca un ecou ce se stingea fără vlagă. Abia după ce ultimele reverberații s-au pierdut, scurgîndu-se pe șira spinării, de-a lungul corpului, de sus în jos, odată cu sudoarea, vocea femeii, a aceleiași femei – sînt sigur, pentru că avea un timbru inconfundabil – s-a înmuiat, a șoptit

gemînd, resemnată: „Dar de ce? Chiar trebuia? De ce...?”

Abia după o vreme – perioadă de timp cît am fost complet absent și din care nu-mi amintesc nici cel mai mic amănunt – mi-am dat seama că șoapta ei nu fusese geamăt, cum am crezut. A fost altceva, care mă ducea cu gîndul mai degrabă la un regret.

Cred că a durat încă mult timp ca să scap de obsesia ei și să mă regăsesc, să-mi revin. „Teritoriile personale sînt inviolabile”, îmi repetam, „chiar dacă par halucinante, chiar dacă sînt proiecții reale – de ce nu și intime? – ale inconștientului fiecăruia...”

Poate că femeia avusese dreptate. Deși inexplicabil, fenomenul de violare s-a produs, din moment ce eu mă aflu în afara lumii mele.

— Nu poate fi decît o breșă în timp! exclam convins.

— „Ochiul minții”..., șoptește Halm Stacripp.

Nările mi se dilată și încep să adulmec pericolul. Nu! Pericole...

Mă uit la el așteptînd să-și continue șoapta. Ciudat, imaginea lui mi se pare mai palidă, mai ștearsă. Totuși îl văd clar, șezînd cu picioarele încrucișate, cu cotul sprijinit pe genunchi, aplecat, ca și cum s-ar fi ascuns printre ierburi înalte. Rezemase patul puștii pe umăr în așa fel încît părea că ține în echilibru un aruncător de grenade.

— Cînd stau la pîndă trebuie să-mi găsesc o poziție comodă, altfel amorțesc, îmi explică, observîndu-mi nedumerirea. Dar mai ales cînd e vorba de ibuve. Ca să le înșeli, trebuie să fii relaxat. Altfel te simt și dispar.

— Am înțeles de prima oară, nu-i nevoie să repeți! îl bruschez, gîndindu-mă la mine. Tu stai comod, dar eu? Îmi tot repeți să nu mă mișc. Știu că ți-ar place să ai o momeală pe gratis, numai că pe arșița asta vei avea parte în curînd de una leșinată, dacă nu chiar de un... leș!

— Viața ta este în pericol, nu a mea, spune indiferent.

Molfăie în continuare, ca să mă enerveze. E convins că mă are la mînă, că m-a prins. Cred că atunci cînd spune că ibuvele sînt parșive se referă mai degrabă la el însuși. Ceea ce nu știe este că eu văd pămînt pustiit de arșiță acolo unde Halm Stacripp susține că se află tufișul.

— În realitatea mea n-am întîlnit nici un dușman, încerc să-i explic. Mi se pare ilogic: cineva, sau ceva, să mă pîndească? Eu nu știu să urăsc.

— Cînd o ibuvă va mușca din tine, ai să înveți! repetă amenințarea, dar de data aceasta cu vocea atît de puternică încît îmi amintesc de tunetele de demult.

— Tu de ce urli? Vrei să atragi ibuvele? îl inculp.

Nu-mi răspunde. Consideră, probabil, că atunci cînd afirmă ceva, ceea ce spune e singurul adevăr posibil.

— Ești prea sigur pe tine! îi reproșez, sătul de jocul lui de-a vînătoarea. Lumea mea e mai frumoasă. Nisipul e fin, e blînd. Cînd înlătur stratul fierbinte de la suprafață, simt răcoarea. Îți mai amintești de senzația asta? ...Dacă ai simțit-o vreodată..., adaug întorcîndu-i spatele, cu gîndul să plec.

— Stai! mă somează iarăși. Te-a și simțit. Sînt sigur că acum te adulmecă. Aerul tremură ușor. Tremură...

Crede că încă mă mai poate păcăli. Șușotește...

Auzi: „...aerul tremură ușor...” îl îngîn în gînd. După tunetul vocii lui, trebuie să se fi iscat adevărate tornade!

Deși zîmbesc încă, îi spun serios:

— Lasă prostiile, Halm Stacripp... N-ai fost în stare nici măcar să-mi explici pericolul despre care tot zici că mă paște. Barem să-mi spui cu ce seamănă! Crezi că o să mă mai duci multă vreme?

Am observat că ridicase arma între timp. Îi vedeam ochiul drept în centrul cătării și privirea imobilă îndreptată spre mine. Știam că fixează tufișul, dar expresia feței lui mi s-a părut ciudată.

— Sper să nu mă iei drept ibuvă..., spun.

Cuvintele mele l-au făcut să tresară o clipă dar imediat fața i se înroșește și devine violent.

— Tu trebuie să fii un drogat irecuperabil! izbucnește. Ibuvele sînt fiare, Tuy Delast!

— Te-am întrebat cu ce seamănă, încerc să îl aduc la matca mea. O fiară poate arăta oricum. Chiar ca și tine! Cînd mă uit la înverșunarea cu care aștepți să ucizi...

Credeam că va răbufni dar îmi răspunde calm și coerent.

— Ceea ce-mi ceri tu este omenesc. Este normal, însă tu uiți că noi nu mai trăim de mult într-o lume normală ale cărei repere să le cunoaștem. Aici ele se schimbă, devin altele. Bunăoară, ibuvele: sînt la fel de reale ca mine și ca tine. Diferența constă în faptul că nu le poți vedea decît dacă le imaginezi. Ele există oricum în mintea ta. Pricepi? Doar că de fiecare dată vor arăta altfel, în funcție de puterea de concentrare pe care o ai.

Omul ăsta chiar că e venit din altă lume, doar că nu mai sclipește ca un licurici...! gîndesc răutăcios, amintindu-mi impresia pe care mi-a lăsat-o de cînd l-am văzut în Grădina Zoologică. Ori vorbește în dodii, ori... – un flash îmi imortalizează rațiunea – ... poate că abia acum a ajuns din nou în cea de unde venise, în lumea lui, pe care o adulmeca la răsărit și la apus, pe care încerca să o rețină cu degetele lui lungi și după ce soarele coborîse sub orizont. Miresmele ei trebuie să le fi simțit...

Nu-mi stă bine să fabulez.

— Astea sînt halucinații, spun, cunoscînd foarte bine efectele atmosferei statice.

Halm Stacripp își scarpină cu rîvnă vîrful limbii. O scosese pe o latură și o lăsase să-i atîrne, ca la

cîinii de vînătoare după aport. În același timp, produce și un gîlgîit înfundat. Îmi dau seama că nu este rîs doar văzîndu-i privirile serioase și grave. Se uită țintă în ochii mei.

După ce-i trece mîncărimea de limbă, îndreaptă mîna stîngă cu arătătorul întins și o mișcă încet înspre partea opusă tufișurilor.

— Privește în dreapta ta, acolo unde îți arăt, îmi spune calm apoi schimbă tonalitatea în reproș: la locul acela nu te-ai uitat pentru că nu ai vrut să te uiți!

— Nu m-am uitat de fri...

Amuțesc. Priveliștea mă șochează.

— Vezi mormanul acela de schelete? întreabă emfatic. Trebuie să fie isprava lor!

Rîde înfundat, cu tot corpul. Ochii îi sclipesc.

— ...Înainte de a fi ajuns eu aici..., adaugă plin de sine printre hohotele mărunte.

Mă uit cînd la el, cînd la... mormanul de oase și constat că nimic nu mă mai poate mira. Nu știu dacă trebuie să tac sau să vorbesc.

Cuvintele îmi scapă fără să vreau:

— Ceea ce-mi arăți tu acolo și-i spui „morman de oase”, e o bancă albastră cu vopseaua scorojită, precum cele din fosta Grădină Zoologică.

Spre surprinderea mea, se comportă de parcă nici nu m-ar fi auzit. Nu are timp de mine. E prea concentrat.

— Imaginează-ți-le, Tuy Delast! spune imperativ după o vreme, cît i-a trebuit să-și rumege gîndurile. Numai așa le vei vedea. Nu există altă cale.

A început să molfăie din nou. Mă ignora ostentativ. Nu avea de unde să știe că „ochiul minții” mele – multifuncțional, se pare, pentru că, dacă în acest caz a funcționat ca o „ureche”, alteori nu e exclus să poată percepe în locul cine știe cărui alt „organ” – înregistrase frînturi din limba lui întortocheată și imposibil de descifrat. Semăna cu o chemare de bufniță în perioada procreării.

Sînt rău, știu, dar numai pentru că el molfăie și mă ignoră. La polul opus, poate că îl compătimesc închipuindu-mi că lumea invizibilă din care se autoexilase pe planeta noastră era prea searbădă pentru imaginația lui. Și pentru simțuri. Mi-e imposibil să-i șterg din minte imaginea, aceea cînd întindea brațul spre astrul deja apus mișcînd degetele ca și cum l-ar fi pipăit acolo, după orizont. Ca și cum ar fi vrut să-l rețină.

Și în întuneric devii invizibil... îmi trece prin minte. ...Într-o lume dintr-un sistem planetar lipsit de un astru care să-l lumineze. Asta ar explica gestul lui de a-l reține și după ce a apus. Poate că încerc să-l scuz.

Am examinat atent între timp banca albastră, cea cu vopseaua scorojită. Putea fi oricare dintre cele trei de pe alee. Abia după un timp, cînd am deslușit la unul din colțuri suportul calliyan de fontă cu porțiunea stacojie și cu însemnul heraldic perfect conturat reprezentînd floarea nopții, mi-am dat seama că era tocmai banca originală, cea pe care el nu s-a așezat niciodată.

La ce mi-ar mai fi servit imaginația?

„Viiino...” mă îndeamnă în gînd vocea aceleiași femei.

Simt o ușurare pentru că nu știu dacă singur aș fi reușit să mă desprind de lumea lui Halm Stacripp. „Sau să mi-l scot din minte”, după cum spusese. În momentul acela parcă aș fi aruncat un balast despre care nu știusem că se află în aerovehiculul alcătuit din mrejele lui Halm Stacripp, unde m-am trezit captiv și ignorant: chiar dacă văzusem tot timpul doar pămînt pustiit în loc de iarbă și tufișuri, simțurile mele fuseseră dominate clar de ibuvele lui. Nu l-aș fi bănuit în stare să inducă în mine frica și spaima, senzații care nu aparțineau firii mele, așa cum nici pe mine n-aș fi fost capabil să mă imaginez prada tentației lor.

Nu mai aveam decît un singur gînd: să plec din teritoriul lui. Dar încotro s-o iau? Unde voi

ajunge?

”Oriunde!” mă gîdilă gîndul.

Glumesc, dar în intenție sînt serios. Serios și sătul. Nu uit că mai întîi trebuie să chibzuiesc bine. Ceea ce intenționez eu ar putea să mă coste viața.

Încerc să imit comportamentul sălbăticiunilor vorace. Îmi arcuiesc tot corpul și stau tensionat, pîndind momentul să sar. Mă concentrez cît pot pentru a localiza tufișurile pe care încă nu am reușit să le văd. Dacă aș ști măcar unde se află „ochiul minții”!

Mă simt, pentru prima oară, pîndar.

3

Aerul pe care îl inspir ajunge la temperatura corpului în momentul expirării lui și îl simt răcoros pe pielea încinsă. Cînd răsuflu normal, se prelinge pînă dedesubtul buricului evaporînd transpirația de pe torace. Din păcate nu ajunge și la sex. Este locul cel mai înfierbîntat și sensibil. Trebuie să inspir puternic cloaca de zăduf și să expir din nou, cît pot de tare. Abia atunci îl simt cum mișcă firele pubiene, cum strecoară răcoarea printre ele și evaporă broboanele de transpirație. Sexul rămîne însă, pe mai departe, înfierbîntat. Mi-ar trebui un ventilator. Îmi amintesc adeseori că în casa unde locuisem înainte aveam unul enorm – tehnologie KSEN, mileniul IX – cu capul pivotant pe piciorul flexibil autoreglabil. Senzorii îl orientau cu precizie înspre zona cea mai încinsă, unde acționa cu o eficacitate maximă, de neimaginat în condițiile din teritoriul meu individual, unde mă aflu. Gîfîi atît de tare încît sunetele pe care le scot seamănă cu un horcăit spasmodic. Ca să realizez saltul peste tufișurile cu ibuve ale lui Halm Stacripp am depus un efort uriaș pentru mușchii mei cu vlaga stoarsă de caniculă. Sînt aproape sfîrșit. Privesc împrejur și constat că nu am ajuns în altă lume, așa cum presupusesem, așa cum voisem, așa cum riscasem. Trebuie să mă consolez

cu gîndul că poate nu am apreciat corect direcția și de aceea mă regăsesc tot în teritoriul meu, în aceeași poziție – întins pe spate în groapa pe care mi-o făcusem – ca în momentul cînd l-am părăsit, cînd s-a produs inexplicabilul fenomen de violare.

Arșița colorează cerul în acea nuanță princiară de alb-perlă la care e odihnitor și plăcut să privești chiar dacă simți că materia cenușie ți se înfierbîntă pînă aproape de punctul de topire în coșciugul de oase al craniului. Ai vrea s-o ajuți să evadeze, dar nu poți. Intenția e, oricum, recompensată: în clipele acelea, cîtă vreme poți ține pleoapele deschise, albul princiar se coagulează în picături, astfel încît ai senzația că, din bolta devenită un sîn imens, curge lapte. Imediat îi simți gustul și setea ți se potolește.

Tertipurile astea se învață cu timpul. Nu știu dacă sînt halucinații. În orice caz, nu le „vezi” cu „ochiul minții” inventat de Halm Stacripp.

Mă scol să contemplu oceanul fără orizont. I-am dus dorul. În lumea mea pot să umblu gol. Ea cuprinde plaja cu cel mai fin nisip de pe coastă. Are avantajul că aerul, pînă la buza apei, e uscat. Acolo se află un fel de barieră fixă, invizibilă de fapt, creată de nemișcarea atmosferică. În continuarea ei se desfășoară numai oceanul, o întindere perfect calmă. Nu există maree. Totul e încremenit. Suprafața lui strălucește ca oglinda.

Bariera o constituie fîșia de nisip umed foarte îngustă, doar de cîțiva centimetri, unde apa se infiltrează. Acolo începi să simți vaporii produși prin evaporare. Dacă pășești mai departe, în apă, respirația ți se blochează. Atmosfera e atît de umedă și densă, încît în plămîni îți pătrunde mai multă apă decît aer. Fierbințeala nu dispare decît atunci cînd plouă, însă așa ceva se întîmplă foarte rar.

De fapt, „plouă” este doar un fel de-a spune.

Fenomenul e total diferit și foarte complex. Apare ca un spectacol magnific de care nu-ți mai

poți desprinde privirile. Rămîi acaparat.

Vaporii de apă ajunși la înălțimea perdelei de protecție formează o masă compactă care glisează ușor după ce atinge punctul critic. Seamănă cu o pînză frumos colorată. Ai impresia că privești un alt ocean, fără urmă de valuri, coborînd din cer înspre cel imobil din care a luat naștere, iar în momentul cînd cele două se unesc, totul devine un imens acvariu translucid tulburat doar de spuma argintie formată de fierberea dintre cele două mase cu temperaturi diferite.

— Stai! ar striga Halm Stacripp.

Mai ales atunci nu trebuie să te lași pradă tentației de a înota.

Temperatura „ploii”ajunge la valori periculoase chiar și pentru o piele bronzată pînă la negru. Ea e obișnuită doar cu arșița astrului, nu și cu clocotul apei care fierbe la suprafața oceanului devenit un adevărat cazan. Dacă nu-ți stăpînești pornirea, moartea te așteaptă la primul pas pe care îl vei face dincolo de fîșia de nisip. O singură dată am văzut un asemenea spectacol, la început, la foarte puțină vreme după realizarea perdelei de securitate de către tehnicienii KSEN de la Protecția Atmosferei.

Nu știu cum, în acest teritoriu individual ajunsese odată cu mine și singura vietate pe care o ținusem acasă, un cîine șui-șui kamarghez, cu părul lung și des, pe nume Arghall. Evident, suferea mult mai tare ca mine din cauza căldurii. Cîtă vreme oceanul fusese ca oglinda, cred că nici nu și-a dat seama că e o întindere de apă. Nu l-a interesat nici o clipă măcar. Instinctul îl purta în partea opusă țărmului, acolo unde vedea petele mici de umbră ale ierburilor uscate.

Stătea ascuns tot timpul între ele, în scobiturile dintre dune. Degeaba i-am arătat cum trebuie să înlăture cu labele nisipul de la suprafață pentru a ajunge la cel răcoros, așa cum făceam eu, afundîndu-mi picioarele pînă peste glezne sau chiar pînă la genunchi în locurile unde plaja nu se

tasase încă. La talia lui, se poate că umbra acelor ierburi uscate, atît de puțină cît era, să-i fi fost suficientă.

La prima „ploaie”, mirosul lui fin a simțit mișcarea vaporilor și l-am văzut cum adulmecă. Trebuie să fi suferit enorm atîta vreme, încît pînă și instinctul de conservare i se atrofiase. De îndată ce a simțit apa, a țîșnit dintre ierburi și, ajuns la fîșia umedă, a sărit fără să ezite în oceanul clocotitor.

Trebuie să mărturisesc că și eu avusesem aceași tentație, numai că spiritul meu era mai puțin înfierbîntat, iar iureșul de culori în continuă schimbare ale pînzei de „ploaie” mi se părea atît de spectaculos încît am rămas să-l contemplu.

Cînd Arghall a pătruns în splendoarea aceea de nuanțe pe care o priveam, extazul meu s-a transformat în coșmar.

Scena a durat numai cîteva secunde dar îmi amintesc fiecare secvență în cele mai mici detalii. Imediat ce a străpuns bariera, părul lui strălucitor și des a început să se desprindă. Se topea ca lițele de aramă, formînd picături încinse care cădeau imediat. Păreau la fel de grele ca metalul. Carnea, rămasă descoperită, a început să se desfacă în fîșii, mușchii laolaltă cu tendoanele, intestinele încă nedesprinse de ficat și de rinichi, plămînii, inima, toate decolorate și puhave. Doar ochii lui negri, chiar și după ce s-au desprins din orbite au mai păstrat blîndețea privirilor de dinainte. În căderea lor, deși era mai înceată, pînă la urmă tot ajungeau să fiarbă în bulbucii de la suprafața apei clocotinde. După cîteva clipe, din adorabilul meu cîine kamarghez n-a mai rămas decît un schelet zburător urmînd traiectoria saltului început pe plajă.

Într-un fel, el m-a salvat pe mine. S-ar fi putut întîmpla ca, singur fiind, să fi căzut eu pradă aceleiași tentații, pe care, de altfel, o avusesem.

Amintindu-mi toate aceste lucruri acum, după ce am revenit din lumea lui Halm Stacripp, cred că încep să le înțeleg mai bine pe amîndouă. Mă gîndesc și că, într-un anume fel, ar fi posibil să fie doar una singură.

Aceeași, dar percepută altfel, în funcție de firea fiecăruia.

Ibuvele lui nu sînt cu nimic mai periculoase și mai parșive decît „ploaia” de deasupra oceanului. Fîșia umedă de nisip, bariera care mă desparte pe mine de pînza vorace, ar putea fi tocmai tufișurile din lumea lui, cele după care se află pericolul. Amîndoi știm că el este acolo. Acolo unde l-am reperat de la bun început. Totul se rezumă la a rezista tentației și nu pot crede că un vînător versat ca el ar putea fi atît de slab din fire încît să se simtă urmărit tocmai de spaima ei. Oare frica de tentație să fie cauza faptului că el, vînătorul, se simte totodată pradă?

Și în lumea mea, dincolo de bariera de nisip umed ar putea fi ceva despre care eu să nu știu nimic, ceva ce n-am văzut încă. Nu o ibuvă, desigur. Acestea sînt animale de uscat.

Halm Stacripp a afirmat categoric că pentru a vedea trebuie să-ți imaginezi. În principiu, ar putea fi corect. Problema constă în faptul că aceasta este o tehnică a lui, iar eu nu o posed. Civilizația KSEN este pragmatică. Mă îndoiesc totuși că el a ajuns să vadă ibuvele doar în felul acesta. Cred că pentru aplicarea tehnicii lipsea un detaliu pe care îl omisese, despre care nu m-a avertizat.

Dovada o constituie faptul că eu am sărit peste tufișul unde ele constituiau amenințarea, altfel zis am sărit „în gura lupului”, și nu am fost devorat. Nu mi s-a întîmplat absolut nimic. A fost ca și cum m-aș fi trezit odihnit și lucid. Nici măcar o urmă, cît de mică, de buimăceală...

Dacă pericolul ar deveni real numai cînd ți-l imaginezi, ceea ce i s-a întîmplat cîinelui meu, Arghall, contravine acestui raționament. Poate că

Halm Stacripp, cu sau fără bună știință, a omis tocmai esențialul.

E greu de crezut ca un patruped să aibă atîta imaginație...

„Mai multă decît pot avea eu!”

Gîndul mă intrigă și, contrar oricărei logici, mă încrîncenez să încerc. Ceea ce ar trebui să văd eu, dincolo de fîșia umedă de nisip, nu poate fi decît un monstru marin. „Un... Kineg”, inventez eu, imaginîndu-l ca pe o sirenă calliyană.

Privesc atent și concentrat oceanul fără orizont. Aștept calm. Știu că nimic nu se realizează dintr-odată. Observ că pînza de apă are o sclipire aparte, ca și cum lumina ar veni din alt unghi. Presupun că în curînd va „ploua”. Fără să vreau, gîndul îmi zboară la spectacolul magnific de care voi avea parte. Îl și văd deja.

„Imaginez...”, constat. Îmi imaginez... „ploaia”! Nu mă mai miră de ce „Kinegul” meu monstruos și vorace, dulce și ademenitor, cu armoniile chemării acordate atmosferei dense a momentului, nu se ivește niciunde. El, pur și simplu, nu există în mintea mea. Adevărul meu nu pare să corespundă cu cel al lui Halm Stacripp. Fac o asociație: știm că fenomenele produse în momentul opririi planetei au creat proiecții reale ale inconștientului fiecăruia.

„Poate că în copilărie a visat să devină vînător. De ce n-ar fi ieșit la suprafață și vechile refulări în noile lumi personale?”

Gîndul mă sperie făcînd asociația cu banca în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN, cea din Grădina Zoologică, singura pe care nu s-a așezat niciodată.

„Acum a văzut-o ca pe un morman de oase. Dar dacă, în mintea lui, era tot așa și atunci cînd se plimba pe aleile grădinii? Asta ar explica motivul pentru care a ocolit-o constant.”

Din păcate, nu pot decît să presupun. El însuși a afirmat că aparține altei lumi. Mă mir că, totuși, se

supune legilor acesteia, cel puțin celor fizice: teritoriul lui individual s-a format la fel ca al nostru în momentul stagnării. Nu pot ști, din păcate, dacă a devenit vizibil pentru toți în urma fenomenului produs. Eu „aveam darul” – este expresia lui – de a-l vedea și înainte de oprirea planetei din rotația în jurul propriului ax.

Nu am nici cea mai vagă idee despre pericolele cosmice, deși mă pasionează astronomia. Ar fi mai corect să vorbesc la trecut. În noile lumi personale, o parte din memorie s-a inhibat ori a intrat într-o... „stază”. Dacă ar fi să dăm crezare analizorilor KSEN, s-ar părea că și această parte a creierului nostru este capabilă să resimtă frica.

A devenit deja o obsesie să mă întreb cît va mai sta nemișcată planeta noastră. Nostalgia din vremurile acelea năvălește în toată ființa și nici o parte din mine nu i se opune.

„Înainte, uram de moarte zilele ploioase”, îmi amintesc. „Le uram la fel de mult pe cît de mult mă fascinează acum spectacolul acestor „ploi”.”

„Te tentează, nu-i așa?” răsună, insinuant, vocea feminină pe care o auzisem în lumea lui Halm Stacripp. Are un timbru inconfundabil. Nu pot să mă înșel. E EA!

Cu toate că nici de data aceasta nu-mi pot explica fenomenul, îmi dau seama cu stupoare că „teritoriul individual” al femeii se află undeva, în emisfera dreaptă a creierului meu. Nu mi-e greu să-l localizez pentru că îi simt în continuare tremurul: se află în lobul frontal, la extremitatea arcadei, foarte aproape de tîmplă. Pulsul ei sacadat și mărunt, ca ronțăitul de șoareci, mă face să-mi imaginez că i-e frică.

„E foarte probabil ca și în materia cenușie să existe pericole”, gîndesc fără să pot ghici unde anume.

Numai ea poate să știe. Aș întreba-o, însă mai am îndoieli: „Dar dacă tocmai eu sînt acest pericol?”

Mai întîi, trebuie să înțeleg ce anume înseamnă acest cuvînt pentru ea. Presupun că este acela cu care ne-am obișnuit fiecare de cînd planeta și-a încetat rotația, totuși mă îndoiesc după ce am trăit experiența vînătorii de ibuve în lumea lui Halm Stacripp. Mi se pare mai degrabă că pentru femeia din mintea mea el constituie o frică aparte, o frică de tentație, dacă iau în seamă insinuarea ei de mai înainte.

Am un sentiment foarte ciudat raționînd în felul acesta. O emoție. Mi-e atît de greu să o localizez încît abia după o lungă căutare lăuntrică ajung s-o zăresc ascunsă în umbra deasă a instinctelor, un loc strîmt și dosnic unde razele soarelui arzător de afară nu au nici de ce, nici cum să ajungă. Sînt sigur că acolo noaptea este stăpînă încă din negura timpurilor. „Noaptea”, ceva de care nici măcar nu mai îmi aduc aminte...

Femeia aceasta mă derutează și mă intrigă pentru că ajung aproape fără efort să îi percep conturul, apoi să-i deslușesc formele. Îmi par atît de cunoscute încît am impresia că au existat, alipite de emoție, dintotdeauna. Sînt forme și contururi care nu alcătuiesc o imagine detaliată, însă, ciudat, se asociază cu parfumul discret, ademenitor, atît de cunoscut, dintotdeauna.

Asta să fi înțeles Halm Stacripp prin a vedea?

— De ce mi-ai spus „violator”? o întreb, evitînd un răspuns la întrebarea ei.

„Pentru că ai pătruns în lumea mea personală!” răbufnește.

Ecoul produs de reverberația gîndului ei îmi face timpanele să tremure.

Nu mai înțeleg nimic din principiul teritoriilor individuale.

— Lumea ta și cea a lui Halm Stacripp sînt una și aceeași? întreb derutat.

„Ești obosit” se domolește ea. „Cum să fie? Pe a mea o simți...”

Tonul vocii, așa cum i-l percep eu, lasă urme de tulburare, urme moi, feline.

— În emisfera dreaptă, consimt.

„Exact. Acolo ai pătruns, neanunțat, impulsiv, ca un agresor! Ai pătruns în MINE. N-are importanță dacă numai cu gîndul.”

Rămîn năuc și cu un gol înlăuntrul ființei, cu o parte amputată, imaterială, care nu poate fi decît rațiunea.

„Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau” continuă, la fel de resemnată ca prima oară, atunci cînd adăugase: „Dar de ce? Chiar trebuia? De ce...?”

Am senzația că mă aflu în întuneric, fără știu încotro s-o iau.

„Mi-am dat seama după aceea că o făcuseși involuntar” se explică.

— Nu știu cum s-a produs fenomenul, precizez, deși, de fapt, mă scuz.

„Furia ta a fost atît de violentă încît, pînă la urmă, a străbătut și propria-mi ființă. Deși am încercat, n-am reușit să o stăpînesc, așa cum nici tu n-ai putut. Creierul îți tremura groaznic. Parcă era gelatină de oase. Devenise elastic și cleios. Nu m-am putut desprinde de substanța lui. Formase chingi elastice, sute de chingi care mi se lipiseră de piele, pe tot corpul, și mă trăgeau înapoi. A fost dezgustător!”

Eu îmi aduceam aminte doar de impresia ciudată că în acele momente simțisem sfîrcuri în urechi și sîni fermi pe frunte. Am fost convins că aiurez.

— Nu te-am reținut cu bună știință, mărturisesc. Am impresia că exiști în mintea mea dintotdeauna, că te asociez unui parfum anume, că stai lipită de o senzație, dar de fapt, nici măcar nu știu cine ești...

Urmează o liniște prelungă. Pesemne, femeia cugetă.

„Mă numesc Freya Lalond...” îmi spune după o vreme.

O simt că ezită.

— Ai un prenume calliyan, remarc.

„Tocmai. Am un prenume dispărut odată cu primul mileniu KSEN. La fel și parfumul, mirosul pielii mele, e aidoma cu „floarea nopții” din acele vremuri.”

— O floare carnivoră, dacă îmi amintesc bine.

„Mmmh... da” mă aprobă, ca un oftat. „Nimănui nu-i plac. Toate sînt vechi.”

— Mie îmi plac, o contrazic.

Rîde. O face cu poftă. Îi simt tremurul în tîmplă.

„Florile nopții se chemau iybuwe” spune senin. „Este singurul cuvînt frumos rămas din limba veche. De aceea îmi place ca cei apropiați să-mi spună Iybuwa.”

Glasul ei are o inocență care mă tulbură. Neliniștea o resimt mai apoi. Provine din identicitatea acestui nume cu cel al animalelor de pradă din lumea personală a lui Halm Stacripp. În heraldică, numele originar nu se păstrase decît scris, iar el nu-l pronunța corect, ci adaptat chemării de bufniță a limbii lui. Nu aveam deci cum să fac vreo legătură atunci, cînd el îmi vorbea despre primejdia „carnivoră” de după tufișurile imaginare. Acum, întregul film al șederii mele acolo se derulează cu încetinitorul și îmi amintesc precis că avertismentul lui se referea la o singură ibuvă – gigantică, spunea el – care mă pîndea.

Înțeleg și detaliul pe care-l omisese, despre care nu m-a avertizat: el citea în cele mai ascunse cotloane ale minții și pe acestea le „vedea” pericole.

Din păcate, nu am de unde să știu dacă primejdia din lumea lui a fost reală sau... imaginată. Dacă există și în celelalte lumi.

— Iy-bu-wa..., silabisesc absent.

„Nu te mai gîndi la Halm Stacripp. A ieșit din mintea ta” spune șoptit Freya Lalond.

Ba nu! Nu sînt șoapte. Glasul ei se pierde. Parcă s-ar îndepărta. Aud tot mai greu ce spune:

„Privește afară... se înserează... Mă vei întîlni curînd... Grădina o voi străbate în cîteva clipe... Viiin!”

Tresar. Mă uit împrejur și realizez că mă aflu din nou în camera mea, ghemuit pe fotoliu, în aceeași poziție ca în momentul opririi planetei din rotație, cu mîna întinsă înspre senzorii de vizionare. Îmi aduc aminte că voisem să acced la ultimele informații despre imensii „nori” cu spectru organic descoperiți în spirala exterioară a galaxiei vecine, Proxima M.16. Analizorii KSEN formulaseră ipoteza că ar putea fi gigantice formațiuni vii care se hrănesc cu energia aștrilor iar sistemul nostru se deplasa tocmai în direcția lor. Mă captivau asemenea subiecte. Din păcate, sensul lor ascuns îl înțelesesem abia apoi.

Îmi mut privirile de pe ecranul întunecos și văd brațul stîng suspendat, întins înspre captatorii de recepție. Îl aseamăn cu cel al lui Halm Stacrip, cînd pipăia lucruri în aer. Nu apucasem să activez senzorii. Înseamnă că stagnarea planetei se produsese înainte de a-mi inița biocodul.

Mă rod îndoieli, ca un furnicar, în toată ființa și rămîn nehotărît, o secundă, mai multe, nu știu.

Îndemnul auzit mai devreme în minte este mai puternic decît orice gînd. Sar din fotoliu și fug la fereastră. Privirile mi se îndreaptă singure înspre alee. Peisajul îmi pare schimbat însă nu-mi dau seama în ce fel. Îmi dă senzația de nou, de proaspăt. Gazonul e tuns, boscheții sînt ajustați, pavajul aleii îmi pare mai curat ca niciodată – după nuanța închisă a pietrelor cred că a fost udat de curînd – și nu mai zăresc nici urmă de buruiană între pavele. Totuși, lipsește ceva. Un lucru esențial, care-mi scapă în această perfectă încremenire.

Privirile mele caută o formă care ar trebuie să se afle în mișcare. Să fugă. Să fie agilă. A spus că va străbate grădina în cîteva clipe.

Nu zăresc nimic asemănător. Aleea, deși proaspătă, parcă pregătită pentru un eveniment, e pustie. Nu trece nici o femeie, nu trece nimeni. Nu trece nici Halm Stacripp, deși e vremea amurgului. Ar trebui să-l văd acolo, așezat, contemplînd astrul care coboară sub orizont.

Simt regrete, mărunte și repezi, ca ronțăielile de șoareci înfometați.

— Nu le voi da timp să se sature! exclam ranchiunos. Sînt șoarecii sufletului. E de ajuns să simți altceva și dispar.

Ecoul vocii mi se curmă brusc cînd aud trei bătăi în ușă, la intervale egale, ca un orologiu calliyan.

Prin spațiul îngust de sub canate se strecoară parfumul de „floarea nopții”, suav, discret, ademenitor. În atmosfera camerei îmi pare și mai delicat. Nu mă mai gîndesc la pericole – planeta și-a reluat rotația iar lumile personale au dispărut odată cu fenomenul care le-a generat – atîta doar că e greu să te reintegrezi într-un ambient din care ai lipsit atîta vreme. Tot mai fabulezi. Bunăoară pragul, pe unde pătrunde mireasma florii deschise la ceas de noapte, ar putea fi tocmai o barieră după care pîndește...

Oricum, tentația e irezistibilă.

Tresar. În ultima clipă, înainte de a-mi întoarce privirile de la fereastră, observ că ceea ce lipsea din peisajul Grădinii Zoologice era tocmai banca din fontă, cu pata stacojie în formă de iybuwă, cea originală, în stilul calliyan al primului mileniu KSEN.

Ajung la ușă dintr-un salt. Spațiul e mic și degajat, pot iniția biocodul instantaneu. Canatele suspendate nu produc nici cel mai mic zgomot. Glisează încet. Încet... Groaznic de încet...

„Fenomen inexplicabil de violare”
a apărut în numărul 2 / 1998 al revistei *Ficțiuni*.

Radu Pavel Gheo
CÎINII NU POT IUBI

„Nu vă îngrijiți de ziua de mîine, căci ziua de mîine se îngrijește singură de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.”

Evanghelia după Matei, 6.34

1

Pentru el viața începuse din ziua în care s-a îndrăgostit de un cîine. Mai precis, de o cățea. Da, viața abia începuse sau cel puțin așa credea atunci, în perioada neliniștită cînd oscila între obediența calculată a unui funcționar de overzone și tentația rebelă a revanșei masculului, ambele străpunse de o dorință de dragoste atît de acută, încît tînărul simțea că-i tremură mîinile și-i zvîcnește pieptul numai amintindu-și chipul ei. De visat o visa în fiecare noapte, așa cum îi apăruse în ziua în care – spre norocul sau nenorocul său – era de serviciu la oficiu. Se pomenise cu patru inși, doi bărbați și două femei, în lăcașul strîmt al biroului. Trebuia să fie bănuitor: niciodată banca nu era atît de asaltată, căci transferurile și plățile private sau de buget se făceau prin rețeaua comp. Arareori tipi care n-aveau la îndemînă decît plăcuța de credit personal sau cine știe ce excentrici plictisiți intrau pentru a cere sau a depune bani lichizi. De altfel domnul Bridger redusese oficiile de plăți directe la unul singur, maximum două pe fiecare nivel, înghesuindu-le în niște chichinețe.

Automat, tînărul funcționar cuplă semnalul roșu printr-un mesaj pornit de la implantul din cerebel. Fusese un gest aproape reflex. Simți o căldură parcă sonoră, care-i inundă mintea vreme de o

clipă, și abia apucă să conștientizeze gestul, căci unul din cei patru intruși, o blondă înveșmîntată într-o mantie neagră, unduitoare, se azvîrli peste birou, mușcîndu-l de mînă și rostogolindu-se pe jos, odată cu el, într-o luptă mută. Blonda își încleștase dinții ascuțiți în carnea antebrațului său, iar el se lovise în cădere de marginea scaunului prăvălit pe podea, rămînînd imobilizat între două dureri. Luat prin surprindere – el, maestrul în arte marțiale!

— Lasă-l, Diana! s-a auzit o voce.

L-a lăsat. S-a ridicat liniștită, rînjind, cu dinții gri-metalici acoperiți de sîngele lui. Tînărul a privit-o jignit, frustrat și totuși plin de admirație.

— Cum te numești? l-a întrebat cu o voce blazată cel care dăduse ordinul.

— Adrian. Adrian Fairsohn, a răspuns el reflex, ridicîndu-se de jos cu un aer buimăcit.

Ochii îi rămăseseră ațintiți la blonda care se îndepărta, maiestuoasă, ascunzînd sub pelerină goliciunea unui trup minunat. Umilit și totodată fascinat, tînărul uitase situația în care se afla.

— Stăpîne, să ne grăbim, cioroiu' a dat alarma! bombăni cealaltă femeie, bruneta.

Lui Adrian chipul șefului îi păru cunoscut, chiar foarte cunoscut, mai ales atunci cînd acesta se întoarse spre bruneta îmbrăcată în același tip de mantie ca și blonda, privind-o cu duritate. Femeia coborî ochii în podea. Al patrulea atacator, un bărbat blond, bine legat, se postă lîngă ușă. Era și el drapat într-o pelerină lungă, verde. Numai șeful părea mai normal, în pantaloni negri și cămașă gri, de mătase naturală, iar chipul, chipul lui... Doamne, îi era atît de cunoscut! Dar de unde...?

Tînărul negru fusese instruit cum să procedeze în asemenea cazuri, dar se zăpăcise și parcă uitase totul. Cine s-ar fi așteptat să mai încerce cineva un hold-up și să mai aibă și succes? A, alarma acționase, dar... Scoase din sertare toți banii și

plăcuțele – nu era mult, probabil vreo două-trei milioane –, amestecînd în teanc cartelele-capcană.

Bruneta s-a apropiat de măsuța lucioasă, a strîns totul într-un sac de mînă, dînd cu eleganță în lături, una cîte una, toate bancnotele marcate și cartelele-emițător, apoi s-a retras un pas. Clar, avea implantați ochi-scanner, dar nu conta: poliția trebuia să apară din clipă-n clipă. Oh, blonda aia... Își trecu degetele mîinii stîngi peste rana ce-i sîngera ușor. Se simțea ușor amețit, de parcă ar fi fost spectatorul unei scene de arhivă ce se petrecea aievea: un atac la bancă! Tare flămînzi trebuie să fi fost indivizii ca să încerce așa ceva! Și blonda, da, Diana cea blondă, pe care abia apucase s-o vadă, să-i simtă coapsele alunecînd peste trupul său, presîndu-l de podea... Se excitase, poate și din cauza încleștării, poate... În orice caz, simțea că ar fi vrut ca, dintre toți, Diana cea feroce să scape – sau chiar s-o salveze el cumva.

Trecuse doar un minut, cel mult două.

— Banca e înconjurată! urlă brusc o voce care umplu încăperea din toate direcțiile, reverberînd dur în pereți. Ieșiți afară cu mîinile ridicate! Aruncați armele!

Șeful își trecu o mînă prin părul grizonant și-i făcu semn tipului blond, care ieși nonșalant. Prin cristalul translucid al ușii glisante tînărul Adrian văzu ca prin ceață cum blondul începe să se dilate monstruos, ca o gelatină, pierzîndu-și formele umane. Apoi din extremitățile spongioase ale creaturii luciră două sau trei flăcări scurte. Insul părea un bolovan cleios, ce unduia și sclipea în luminile de zi ale nivelului. „Doamne, un proteid!” gîndi funcționarul, înțelegînd ce norocos ar fi să scape cu viață – măcar el. Polițiștii se prăbușeau fulgerați, iar armele lor păreau să nu aibă nici un efect asupra ciudatei moluște umane din fața lor, care vibra, deplasîndu-și cu repeziciune organele vitale pe sub pielea devenită Dumnezeu știe ce și emițînd acele fulgere scurte, ucigașe. Ceilalți trei

atacatori o luară la fugă sub protecția vigilentă a ciudatei făpturi. Șeful ieși ultimul.

— Îmi placi, tinere, zău că-mi placi! aruncă el în timp ce bruneta se strecura pe ușă. Cînd vei dori să ne revezi, caută-ne! Ne vei găsi cu siguranță!

Apoi ieși, aproape concomitent cu sculpturala frumusețe blondă.

2

Polițistul nu reușea să priceapă logica unui atac armat la o biată sucursală, iar eu nu aveam chef să-i deschid mintea. Nu părea prost – era comisar-șef și n-avea încă treizeci de ani –, numai că nu știa, nu putea să știe niște chestii de care eu îmi dădusem seama din clipa în care îmi amintisem cine era șeful celor trei și i-o spusesem și lui. Probabil nu apucase să vadă înregistrările video, căci căscă ochii mari, mari de tot.

— Domnul Wilson, guvernatorul? s-a străduit să îngîne, uimit de blasfemia ce-o auzise.

Ce să-i mai zic? Era adevărul adevărat. Mi-am dat seama după ce mi-a dispărut teama. Bineînțeles, era absurd: fusese altcineva, numai că eu nu puteam să jur că insul ce părea a fi fost guvernatorul purta chiar o antropomască, iar camerele de luat vederi nu erau destul de performante și nu distingeau diferența între o figură umană reală și o mască mimetică. O, știam al naibii de bine că toate cartelele furate conțineau o mulțime de conturi și date secrete și că proprietarii legali își transferaseră toate fondurile de cum aflaseră de atac! Unii nu fuseseră însă îndeajuns de ageri și se treziseră cu depozitele golite. Ghinion! Una peste alta, calculînd și acțiunile șutite, pagubele se ridicau la vreo zece milioane. Nu era mult pentru o bancă precum cea a domnului Bridger, dar unul dintre marii păgubiți fusese chiar guvernatorul nivelului, Wilson. Comisarul, cu mintea lui de copoi ager, deși lipsit de informații, a bănuit însă că ăsta ar fi putut fi

doar un alibi. Cam subțire! Fiindcă domnul Wilson nu avea acoperire pentru ora atacului și nu putea să justifice cu martori unde se aflase în acel moment...

Cred că totul s-ar fi mușamalizat dacă unul dintre păgubași n-ar fi fost Gerald Stunt, oarecum prieten cu bossul și omul care îl instalase pe Wilson în post, așa cum făcuse cu mulți alții (de guvernatorii de la 16 și 17 știam sigur). Acum se deplasase în persoană din inexpugnabila-i cetate de la 3 sau 2 și se interesa, împreună cu bossul, de mersul anchetei. Nu că i-ar fi părut rău de cele cîteva milioane pierdute, dar îl scosese din sărite ideea că un oarecare îndrăznise să se atingă de ceea ce era al lui. L-am văzut și eu: un omuleț chel și sfrijit, abia ținut în viață prin tratamente geriatrice. Nu m-a impresionat decît prin valoarea țoalelor de pe el. Umbla îmbrăcat numai în piele fină, maronie, piele adevărată, de animal, emanînd putere prin figura lui îndîrjită și pe jumătate mumificată. Lui Wilson i-a țîțîit curu' și a scos la iveală alibiul: își petrecuse după-amiaza în patul prietenului său Bridger, cu nevasta acestuia, doamna Helen Bridger. Iar bossul o știuse dinainte! Nu, cei care dăduseră peste mine la bancă nu erau niște flămînzi prăpădiți și disperați. Ăia nu și-ar fi permis un proteid. Nici Wilson nu fusese; el trebuia doar să dea impresia că...

Încurcate-s căile bossului, Doamne! Era să cad pe spate. Tipu-i deștept foc! L-a lucrat pe Wilson în foi de viță, orice o fi însemnînd asta, și știu că împopoțonatu' n-o să mai pupe-n veci guvernarea! Cînd ești șef, trebuie să pari moral, nu să te faci de rîsul nivelului. Cu ocazia asta domnul Bridger a pus-o cu botul pe labe și pe nevastă-sa după aventura de acu' douăj' de ani, cînd muierea se încurcase cu un barman de la 28. Ce faină trebuie să fi fost atunci dacă acum arăta așa cum arăta! Iar barmanul... Săracu' tata îmi povestea că, pe cînd revolta cuprinsese deja vreo trei niveluri și se

aflase că liderul răsculaților era chiar barmanul cu pricina, Eisenherz, șeful i-a zis c-o să-i aranjeze el pe toți, un pic de răbdare numai... Pe-atunci tata era angajat aici, ca și mine, iar bossul de-abia devenise soțul proprietarei firmei Bridger & Co. și își schimbase numele după al nevesti-sii. Răsculații ajunseseră deja la nivelul 24 și se vorbea de o alianță cu Bărboșii, care i-ar fi dus pînă sus. Bossul i-a zis tatei (începuse deja să se comporte ca un boss): „Da' ce crezi, mă, că Bărboșii-s proști? Le convine mai mult ordinea noastră decît una cu reguli de-alea populiste!" Avea dreptate. Tata auzise și că Bridger aranjase de fapt ca Bărboșii să ne ajute pe noi, nu pe ei. Nu s-a bătut toba prea mult pe tema asta, dar după ce elevatoarele au fost blocate la nivelurile superioare și s-au izolat nivelurile, ăștia au intrat în răsculați ca-n brînză. Pe barman l-au chinuit vreo opt zile pînă să-l lase să moară. Nu prea se jucau Bărboșii nici atunci... Atacul de la bancă pun pariu că a fost pus la cale tot de ei, că pentru ei un proteid sau chiar zece erau un fleac. Pînă și stilul, amestecul de învechit cu hipermodern...

Bossu-i tare. Lozu' a trecut de la nevastă-sa la el, normal, iar acu' și-a permis să-l scurteze și pe Wilson. Cred că a fost în culmea fericirii cînd a aflat de legătura lui cu doamna Helen. Wilson a scăpat de pușcărie sau chiar de Biliard, dar n-o să mai fie-n veci guvernator, iar banii lui erau toți în banca bunului său amic Bridger... Acum zac la Bărboși. Aștept s-aud numai cînd se va sinucide domnul ex-guvernator. Cred că știu și cine îl va înlocui. Afacerile sînt afaceri. Da, tipu-i tare! Numai că la ce-mi folosește mie asta?

Ei, cățeaua aia blondă, cu țîțe ca globurile, tari și dulci, dulci, ea era ceva...

3

Adrian Fairsohn a fost mutat – sau exilat – la nivelul 25, pentru neglijență în serviciu. La 25

avea să lucreze tot la un oficiu de plăți, dar trebuia să se mute acolo, ceea ce pentru un fost locuitor de la 18 însemna o coborîre pe scara socială, mai ales că tînărul negroid nu se simțea cu nimic vinovat de cele întîmplate. Ordinul de mutare, pe care-l primise la două zile după anchetă, îl luase pe nepregătite, deși bănuise că, pe lîngă cei care trebuiau să cadă, aveau să se prăbușească, luați de val, și mici nevinovați, cum era el. Ghinion: se nimerise în calea năruirii unui colos, o năruire ce nu putea să nu lase urme. În lumea Domului erau chiar prea multe astfel de urme, prea mulți coloși...

Și-a împachetat lucrurile și le-a expediat la 25, unde i se rezervase deja o cameră pe Strada Senină. Ce nume cretin! Cabul său glisor, pe care avea oricum de gînd să îl schimbe, l-a vîndut unui prieten. Întotdeauna ai nevoie de un ban în plus atunci cînd pleci într-un loc necunoscut. Totuși Adrian nu era prea necăjit, deși ar fi trebuit să fie. Mintea îi era plină cu imaginea blondei care îl tăvălise pe jos, umilindu-l și incitîndu-l, iar obsesia ce îl cuprinsese încetul cu încetul creștea, se răspîndea în toate cotloanele minții lui, ca un virus dezlănțuit într-un computer. O dorea, trebuia să o regăsească, oriunde s-ar fi aflat... Repeta în gînd, ca o bandă defectă, cuvintele șefului ei: „Caută-ne, ne vei găsi cu siguranță! Cînd vrei să ne revezi, caută-ne... Să ne revezi... Cu siguranță... Cu siguranță, cu siguranță...” În ritmul pașilor i se insinuau și cuvintele bărbatului cu păr grizonant, un-doi, „cu siguranță”, un-doi, un-doi, „să ne revezi”, un-doi... Era absurd să-i întîlnească așa, pe stradă, cînd nici măcar nu știa cine erau, șeful lor purtase cu siguranță o mască și cum să-l găsească, cum să-l recunoască? Logica îi spunea că n-are nici o șansă, iar Adrian era un ins rațional. Totuși îl apuca tot mai des o dorință care-i inunda vintrele, îl străpungea dureros. Era ceva legat de blondă, de trupul ei ce-l strivea cu voluptate, ceva ce îi colinda toate visele. Erau apoi clipele de trezie,

cînd dorința îl amețea și nici o altă femeie nu-l mulțumea, deși epiderma lui ciocolatie, atît de rar întîlnită, îl făcea să aibă un succes nebun, căci se mai vehicula și acum – ori reînviase? – mitul fantasticei virilități a negroizilor. Dar virilitatea lui Adrian devenise în ultima vreme o problemă legată de imaginație. Încerca uneori să se închipuie în brațele drăgăstoase ale Dianei, chiar dacă lîngă el se afla o altă femeie (drăguță, dar niciodată ca ea), și doar atunci reușea să facă față poftelor acesteia. Adeseori eșua lamentabil. Dar lui Adrian nu-i păsa. Se arunca în fiecare legătură nouă așa cum s-ar fi aruncat într-o prăpastie, cu sclipiri de speranță masochistă, dar entuziasmul i se topea repede. Nici măcar faptul că i se mărise salariul, după cum îl anunțase o infogramă venită „de sus", nu l-a putut impresiona, deși a înțeles că „exilul" său nu era decît o măsură suplimentară de siguranță luată de domnul Bridger.

În fiecare noapte își opaciza ferestrele camerei și, atunci cînd era singur, se cupla la terminalul comp, masturbîndu-se mental cu un ero-program pe care-l achiziționase de la un dealer neautorizat. Înainte ar fi considerat că așa ceva e o defulare ordinară, pentru prostime, dar acum lucrurile stăteau altfel. Programul era îndeajuns de banal: prezenta un cuplu în care rolul activ era deținut de cel conectat la interfața RV, care își întîlnea perechea și făcea dragoste cu ea într-o infinitate de ipostaze, indiferent de sexul partenerului. Se începea cu „agățatul" timid sau brutal în elevator, ajungîndu-se apoi la extaz frenetic pe o pajiște plină cu iarbă, ca în holofilmele din trecut. La dispoziția utilizatorului se aflau diverse variante și existau niveluri ceva mai complexe pentru sadici, masochiști, necro-, pedo- sau zoofili... ce mai, tot tacîmul. Ceea ce îl captivase pe Adrian a fost posibilitatea programului de a crea partenerului o înfățișare foarte apropiată de realitate, chiar și după niște indicații vagi ale utilizatorului.

Ajunsese astfel să-și petreacă noapte de noapte cu un fel de Diana, renunțînd în cele din urmă aproape complet la partenerele reale, care i se păreau, prin comparație, mai fade și mai lipsite de viață decît creația minții sale. Riscurile decuplării de viața reală nu-l interesau. Abia aștepta să scape de slujbă, mînca pe fugă la un restaurant de lux (permițîndu-și uneori și hrană naturală), apoi se retrăgea în camera lui mobilată minimal și se arunca în visele virtuale unde o iubea pe blonda Diana de zeci de ori pe zi / noapte, o salva de violatori nemiloși sau o viola el însuși, producîndu-i plăceri nebănuite. Călătoreau în exteriorul verde și curat, plin de soare... Uita atunci că deasupra totul era demult distrus, că soarele ardea roșu peste un pustiu radioactiv, un pămînt uscat, plin de cratere și de ruine, cum văzuseră cu toții într-un documentar holo, Prima ieșire în Exterior, unde exploratorul fusese de fapt un robot dotat cu o cameră video, care nu se mai întorsese niciodată. Asta nu conta; acolo, în computer, exista o lume mai bună și ea îl mulțumea pe deplin atîta timp cît o avea lîngă el pe Diana. Acea lume devenise pentru el o altă realitate, de preferat celei de fiecare zi, și simțea – ba chiar ar fi vrut să creadă, dincolo de rațiune – că munca lui și viața la nivelul 25 al unei lumi ascunse sub pămînt erau doar vise din care se trezea atunci cînd se cupla la computer. Era un fluture ce se visa om...

Iar într-o seară, una din acele seri cu Diana, cînd el era un tînăr dintr-o lume demult dispărută, înveșmîntat într-o togă, primi un semn. Tocmai gonea prin pădure și se străduia să o găsească, punîndu-și cei cinci cîini cu care plecase la vînătoare să adulmece o fîșie de pînză despre care știa că se rupsese din haina femeii în fuga ei prin hățișurile elene. De ce elene? Neesențial, așa adaptase compul spațiul virtual... Important era că știa cum să o găsească, simțea deja că o va vedea,

speriată, o va opri din fuga ei frivolă, iar hîrjoana avea să se încheie ca de obicei, numai gîfîitul lui, dorința aceea dulce a așteptării unei clipe plăcute, care avea să vină nesmintit, învelită în bucuriile cărnii, astea erau reale și dădeau astfel viață brațelor ei, părului lung și blond, buzelor cărnoase...

— Adrian!

Vocea melodioasă răsunase pe neașteptate de undeva din urmă. Tînărul se întoarse, dar cîinii nu se opriră, ci goniră în continuare pe urmele iluziei, deși... Ea! Apăruse. Se materializase lîngă un copac rămuros.

— Nu te-ai săturat să-ți faci laba la creier? Poate mă vrei totuși pe mine, în carne și oase. Stăpînul zice că s-ar putea... M-a trimis să te sfătuiesc: caută-l pe Glebnik, Samuel Glebnik. O să dai de el mîine-seară la „Steaua Nopții”. Îl cauți pe el, nu pe altcineva. Atît. Atît, stăpîne?

Adrian rămăsese prostit, admirîndu-i piciorul lung, suplu, ce se ivea de sub faldurile unei pelerine negre, parcă aceeași pe care o purtase atunci. Femeia tăcuse, ascultînd poruncile unui zeu nevăzut.

— A, cred că, dacă tot ești în Grecia, te-ai putea distra puțin și în cealaltă postură. Ai grijă numai să nu te prindă, ai fi al doilea...

Nu, vocea femeii nu era așa cum și-o imaginase, dar ea, Diana, îi vorbea. De altundeva, din altă lume. La fel de neștiut cum apăruse, dispăru imediat ce rosti ultimele cuvinte. Tînărului nu-i fu dat să mediteze prea mult la asta: cu lătrături grozave, haita de cîini apăru dintr-un desiș, repezindu-se asupra lui, gata să-l sfîrtece. Abia apucă să o ia la goană, disperat. Fugea, fugea, fugea, leoarcă de sudoare, se împiedica, agățîndu-și toga, ce haină idioată, iar cîinii se apropiau în salturi imense, aproape, și mai aproape... Răsuflă ușurat cînd reuși să dea comanda mentală de decuplare și reveni în lumea reală. Cît era de bine!

Șocat, își aminti totul mai clar ca niciodată. Indiferent pe ce căi reușiseră să-l depisteze, îi intraseră fără probleme în program (Bărboșii erau tari, cei mai tari!). Îi dăduseră un semnal. El o voia pe Diana. Dar și ei, dintr-o pricină sau alta, aveau nevoie de el. Îl căutaseră. Logic: îi propuneau un schimb, iar Adrian simți că, indiferent ce or să-i ceară, o să-l accepte. Nimic din ce le-ar fi putut el oferi nu se putea compara cu Diana. Și, oricum, habar n-avea ce voiau.

Blestemînd ciudata viață de la suprafață, cu verdele ei încîlcit și tăios, Adrian se duse la culcare, lăsînd pentru întîia oară în pace computerul înainte de ora două. Ridică obloanele, lumina de noapte îi scăldă camera într-un auriu palid și el adormi buștean, regăsind-o pe Diana, de astă dată în realitatea unui vis autentic. În somn, zîmbea.

4

În seara aia m-am dus la „Steaua nopții”, un bar obișnuit, pe care cei de-acolo păreau să-l considera unul de lux. Era la doi pași de casă, dar chiar de-ar fi fost la zece niveluri distanță, tot m-aș fi dus... Am intrat și-am văzut că era un „zero-G”, cu o sală imensă, cufundată în penumbră, dînd iluzia unei intimități largi, deschise. Exact ce-mi lipsea! Cum am trecut de ușile glisante și-am pășit înăuntru, m-am simțit ușor-ușor, de era să-mi pierd echilibrul și să mă duc de-a dura peste mușterii. Noroc că eram obișnuit cu baruri din astea – mai mergeam cu gașca odinioară, la 18. Săracii, probabil că uitaseră deja de negrul lor! Drept să zic, „zero-G”-urile nu m-au încîntat niciodată, toate-s cam la fel, iar senzații tari nu-mi mai trezeau de multă vreme. Și ăsta, ca toate celelalte, avea un ring de dans pe peretele din față, singurul loc puternic luminat, unde, printre niște tije albastre, ondulînd sub un curent de aer, o roșcată se chinuia să danseze, mimînd o luptă disperată cu

păienjenișul alb. Era asemeni unei lumi acvatice, cum mai văzusem la TV. Nu era cine știe ce, dar tipa merita banii, își mișca fundu' mișto pe o muzică lentă, diafană... Un soi de zbatere blîndă, liniștitoare, derulată cu încetinitorul. Gagica avea stofă, clar, așa că nu m-am mirat cînd un tip a chemat-o la masa lui imediat ce și-a terminat dansul. Eu m-am retras într-un colț, protejat de o coloană din piatră cenușie, mi-am lăsat scaunul la sol și-am comandat un narcool. Nu mai încercasem demult amețeala albă. Mă gîndeam că tipul ăla, Glebnik, o ști el cum să dea de mine, n-avea rost să mă chinui să-l ghicesc în mulțimea de la bar, mai ales că era plin cu gagicuțe faine și strident înțolite, plus snobi ce discutau aprins. M-am uitat la ceas. O să vină, trebuie să vină!

La zece jumate fix un bărbat și-a ridicat scaunul de la sol și s-a îndreptat țintă spre mine. Era un ins mic de statură, cu părul scurt și aspru, cu mișcări agitate și ochi negri, vioi. Stătuse la masă cu doi indivizi și o gagică. Unul dintre ei era cel care încercase să o agațe pe dansatoare, iar eu mă amuzasem, plutind pe valurile albe care-mi acopereau ochii și mintea. Cred că insul era de undeva din underzone, fiindcă habar n-avea de condiționarea angajatelor. Ghinionul lui! Oricum, Glebnik ăsta și-a îndreptat scaunul negru spre mine și l-a coborît cu siguranța omului care știe ce face. Se oprise în dreapta mea. Eu eram deja la al treilea narcool. Pluteam. Dar l-am simțit.

— Domnul Glebnik? i-am zis.

Mă cam săturasem de atîta așteptat. I-am întins mîna, iar el mi-a strîns-o calm.

— Zi-mi Sammy! a răspuns. Ești Adrian Fairsohn, nu?

N-a mai așteptat să-i confirm.

— Mergi la elevatorul 5 și coboară la 53. Așa mi s-a transmis. Acolo vei fi așteptat.

S-a uitat la ceas.

— Vei fi așteptat și recunoscut, să nu-ți faci griji. Dacă nu apari în trei ore, n-ai s-o mai vezi niciodată pe Diana! Asta mi s-a zis să-ți spun. Eu nu mă mai amestec. Salut! Sper să ne mai vedem.

— Salut! am îngînat și eu, dar el se îndepărtase deja, vioi, parcă ușurat de o povară.

S-a întors la cei trei tovarăși ai săi. M-am uitat iarăși într-acolo: se pileau binișor, dar numai cu alcool. Cred că erau puritani. Ce-mi păsa mie? Mai aveam timp destul să ajung la 53 și să dau, poate... chiar de Diana? Dar... De ce? Asta nu reușeam să pricep. Mi-era limpede că tipa era cîinele Bărbosului de la bancă, dar nu știam ce voia de la mine. Cu siguranță voia ceva. Eram deja amețit cînd am ieșit din bar, dar gîndurile tot nu-mi dădeau pace. Glebnik ăla, Sammy... Mi se păruse că abia aștepta să scape de misiune și mă privea cu milă... Nu, mă zăpăcisem, nu eram obișnuit cu narco, tipul era doar un mesager, habar n-avea... Sau avea? Am trecut în fugă pe la un dealer pe care-l știam și mi-am făcut rost de un „deșteptător” reglat la șase luni. Nici acum nu știu de ce am făcut-o. Sau... ei, de ce? Fiindcă mă temeam, nu mai avusesem de-a face cu Bărboșii înainte, nu știam dacă au sau nu reguli, scrupule, nici dacă mă voiau „pe loc” sau pentru mai multă vreme. Pentru „pe loc” m-aș fi descurcat, dar pe termen lung puteau să-mi facă orice. Mi-era frică, eram și pornit de narcool: nu renunț, o vreau pe Diana, pe blonda, minunata Diana... De ce s-o fi făcut cîine?

Ceva mai liniștit, am alergat spre elevator. La poartă pîndeau doi cerșetori bătrîni: unul zdrențuit și jegos, cu un picior tăiat de sub genunchi, întindea o mînă noduroasă, murdară, cu unghii negre și lungi. Celălalt nici nu părea să cerșească: stătea țeapăn, drept, avea plete lungi, argintii, incredibil de curate, iar pe umăr îi atîrna o orgă electronică veche. Probabil cînta pentru bani. Așa am crezut. Le-am aruncat cîțiva cenți și m-am repezit spre sala de așteptare.

— Te grăbești la vînătoare, așa-i, tinere? am auzit o voce din urmă.

M-am întors. Vorbise bătrînul acela semeț, îmbrăcat în haine negre și lucioase, parcă de piele, deși o astfel de extravaganță ar fi fost cel puțin bizară la un cerșetor. Am băgat de seamă că nu se uita la mine: privea în gol cu niște ochi mari, albi, iar privirea lui fixă m-a neliniștit. Era orb? Atunci de unde dracu' știa că sînt tînăr?

— Ai grijă! a zis, plimbîndu-și degetele pe orgă.

Triluri lungi și grave au răsunat în pustiul sălii de așteptare, înfiorîndu-mă.

— Nu știi cine pe cine vînează, cerbușorule!

M-am oprit un pic, șocat. Poate că aș fi întîrziat dacă, spre norocul meu, nu auzeam elevatorul oprind în sală și deschizîndu-și ușile. Am înfipt o fisă în taxator și am trecut în fugă, sperînd că voi ajunge la timp. Boșorog nebun!

5

Ajunsese la timp. Oricum, era de bănuit că dacă ar fi întîrziat, cei doi inși care îl încadrară la ieșirea din elevator l-ar fi așteptat. Acesta era măruntul său ascendent asupra Bărboșilor, lucrul care îl încuraja atunci cînd simțea că frica îi strînge stomacul. Nu-și putea stăpîni un ușor tremur al mîinilor, urmarea nerăbdării și a instinctului de conservare, care se luptau înăuntrul lui. Mergea spre moarte, poate, dar mergea și spre Diana – sau cel puțin așa spera. Voiau să pună mîna pe el. Ce avea el și le trebuia lor? Nu știa, dar se gîndea să nu ofere nimic, să aștepte oferta lor. Așa e în afaceri. Zîmbi: niciodată nu se descurcase la afaceri. Știa doar să execute și să contabilizeze.

Unul din cei doi inși, blond și voinic, îi amintea de figura proteidului, deși nu putea fi sigur, căci pentru creaturile astea era un fleac să-și schimbe anatomia, sexul, chiar și specia! Tipul îl conduse fără nici o vorbă spre un Douglas verde, parcat lîngă stația elevatorului. Adrian urcă și se trînti cu

o dezinvoltură calculată pe pernele moi ale banchetei din spate, iar cei doi urcară la rîndul lor, blondul lîngă el, celălalt la volan. Tînărul simți cum mașina glisează ușor, văzu stația elevatorului fugind în urmă, apoi un fel de tentacul îl înlănțui pe după mijloc, lățindu-i-se peste piept. Cu mîinile imobilizate, Adrian se zbătu o clipă, apoi ceva rece și umed i se așeză pe față, gata să-l sufoce. Inspiră speriat, un miros înțepător îi invadă plămînii, totul i se întunecă în fața ochilor...

Se trezi într-un fotoliu capitonat, moale, îmbrăcat în imitație de piele maronie, ordinară. În jurul lui sclipeau mii de imagini ale propriului său chip. Nu mai era în cab. Clipi speriat, încercă să se ridice și căzu înapoi, simțind că îi plesnește țeasta. Sosiile sale îl imitară. Pricepu: era într-o sală tapetată cu oglinzi, Doamne, numai cu oglinzi! Costase cu siguranță o avere! Din podeaua de marmură neagră, lustruită atent, se auzi un huruit. O placă glisă și de undeva de jos apărură un birou masiv și un fotoliu în care stătea un individ chel, cu o barbă ascuțită și rară. Bărbatul începu să-l privească tăcut. Adrian îl privi la rîndul lui: părea să aibă vreo patruzeci-cincizeci de ani standard, era plinuț și aparent scund, cu un cap rotund și o privire vicleană, impresie accentuată și de ochii mici și piezișii sau de gura cu buze subțiri, strînse într-un zîmbet aspru, superior. Abia cînd începu să vorbească, tînărul îl recunoscu: nu mai purta antropomasca sau și-o schimbase, dar era în mod cert șeful celor care atacaseră banca.

— Deus ex machina! proclamă el pompos, rînjind cu dinții lui albi și perfect întreținuți. Iată-mă, ad sum, iubite Adrian!

— Tu... dumneata... se bîlbîi tînărul. De ce... cum...?

— Fiindcă îmi plac două lucruri, ai să vezi... Îmi plac poveștile frumoase de demult și banii, dar – reține! – abia în al doilea rînd banii! Iar tu poți să mi le oferi pe amîndouă. E incredibil cum se

încăpățînează oamenii în încercările lor de a repeta lucruri făcute deja de mii, de sute de mii de ori. Iar eu îi pîndesc și îi ajut să le repete iar și iar, fără ca rezultatul să se schimbe. Se încadrează toți în scheme vechi de cînd lumea. Nici n-ai crede! Tu, de exemplu: ai un strămoș ilustru, dragul meu, iar tu habar n-ai de existența lui. Și-atunci ce mi-am zis? „Hai să-l vedem și pe ăsta cum o ia de la capăt!” ...Iată-te! Alea jacta est. Tu o vrei pe fată, eu pot să ți-o dau. Așa că vom face un tîrg: o capeți pe Diana, dar numai dacă rămîi aici și accepți o scanare integrală.

Tînărul pricepu: trebuia să-și dezgolească mintea în fața aparatelor, să se lase decojit cu totul, ca o ceapă, foaie cu foaie, amintire cu amintire...

Văzîndu-i nehotărîrea, șeful continuă:

— A, poate domnul e pudic, se jenează de ceea ce este! Nu-i nimic; dacă vrei, facem scanarea pe viu. Ne oprim să înregistrăm doar ce ne interesează, adică orele tale de muncă. Bine? Cît despre Diana... Îți dai seama că tot ce-ți cer acum aș fi putut obține și fără să te-ntreb. Pentru Diana cer mai mult. E cel mai bun cîine pe care-l am. Mă iubește, știi? Mă adoră!

— Și-atunci? izbucni Adrian, pe care numele femeii îl stîrnise, aducîndu-i iar în față chipul ei, trupul ei...

— Atunci facem un contract: devii cîinele meu – să zicem pentru trei ani. După trei ani vă las liberi pe amîndoi. Vei locui împreună cu ea, cu Jeanny și Gill. Trei ani trec repede, salariul e de douăzeci de mii de dolari pe lună, iar cînd plecați, veți fi amîndoi bogați. Asta dacă o să te vrea și ea. Ai destul timp la dispoziție pentru a o cuceri. Ei?

A acceptat. Era tîmpit, inconștient, dar a acceptat. Pricepuse că informațiile pe care, conștient sau nu, creierul lui le înregistrase de-a lungul anilor de muncă aveau să îl ajute pe Bărbos să-l curețe pe amicul său, Michael Bridger. La scanare s-au umplut treizeci de discuri, care au

intrat la prelucrare într-un computer cum nu mai văzuse Adrian nici la domnul Bridger acasă. Ce ironie, se gîndi el. Pregătind căderea lui Wilson, Michael Bridger își ușurase de fapt propria prăbușire!

Adrian a fost impresionat de amestecul voit de primitivism și hi-tec pe care Bărboșii îl etalau de cîte ori aveau ocazia. Cel ce îl angajase se mîndrea cu barba lui rară și demodată, cu cîinii și cunoștințele lui de limbă și cultură antică. Pe de altă parte, plănuise totul, asemeni unui computer strategic. Chiar și faptul că Adrian era maestru în artele marțiale făcuse să fie ales: se potrivea meseriei de cîine... Dar nu-i păsa. Bridger și hoașca lui de bancă n-aveau decît să crape. El o să o cucerească pe blonda cu ochi albaștri, o să o strîngă la piept, o să o posede, o să fie numai a lui pentru totdeauna! Visa deja: banii pe care o să-i obțină puteau să le asigure o viață aurită, ei doi urmau să colinde nivelurile de lux într-un cab Douglas ultimul răcnet... Ba nu, un Partridge ar fi mai mișto! Era destul să o cucerească pe frumoasa cu coapse lungi și musculoase, blonda aspră și minunată... În trei ani. N-avea cum să dea greș! Și mai era și „deșteptătorul”... Țînărul își alungă gîndul fugar – poate mai era scanat. O voce lăuntrică îi șoptea „Ai grijă, ai grijă!” și, fără nici o legătură, în minte i se ivi orbul din stație... „Unde pleci, cerbușorule? Cine pe cine vînează? Cine pe cine...?” Scutură din cap. Știa că doar voința sa putea permite ca organismul să se supună cerințelor condiționării „caniformative”. Și totuși se temea.

6

Urmărea datele smulse din mintea mea cu o plăcere perversă. Cred că-și lingea buzele la gîndul clipei cînd avea să-i dea cu șutu-n fund vechiului său amic, dar mie mi-era teamă că or să dea de șmecheria cu „deșteptătorul”. Era singura cale prin

care mai putea fi detectat, altminteri se absorbise demult în măduva spinării. Dar nu, s-au oprit la altceva.

— Ia uite! exclamase brusc șeful. Oprește, Gill! i-a poruncit el proteidului. Reia și înregistrează.

— Dar ați spus... am mormăit eu.

— Ce-am spus? Ai ceva de ascuns? s-a răstit șeful.

Gill, a cărui atingere mă făcea să mă cutremur de spaimă și, în egală măsură, de scîrbă, și-a alungit un filament cleios, la capătul căruia ochiul său drept s-a lipit de ochiul meu, scrutîndu-mă. Mi-am întors fața și am scuipat. Tipul și-a retractat calm ochiul, apoi a derulat scena cerută. Șeful afișa un amestec de mulțumire și nervozitate.

— Al dracului boșorog, în toate-și bagă nasul! bombăni el în gol. Fantomă afurisită! Altă treabă n-are?

— Îl știți? am îndrăznit.

— Ascultă! s-a întors el spre mine și i-am zărit agitația.

Răsufla greu.

— Deștept moșu', tare deștept! mormăi în continuare, apoi mi se adresă: Poate-ar fi trebuit să-l asculți. Acum gata, depinde numai de tine... și de Diana. Pe el de-am pune mîna...

— De ce nu? Doar l-ați putea monitoriza oricînd.

— Ești prost! m-a gratulat șeful, apoi s-a rotit pe scaun spre ecranul-translator. Asta e, că nu pot! a mai spus, iar eu m-am făcut mic.

Nu pricepeam. Oricine putea fi monitorizat în spațiul deschis, poate chiar și în casă – deși guvernul susține sus și tare că nu e posibil. Dar poate că totuși nu e cu putință. Sîntem prea mulți. De altfel, n-avea rost să-mi bat eu capul, nu era treaba mea și n-aveam nimic de cîștigat de-aici. Blestemata mea poftă de a le explica veșnic pe toate...

Un ins mărunțel și îndesat și-a făcut apariția, tîrînd după el o trusă metalică imensă. Șeful mi se adresă:

— Semnezi contractul? Pe trei ani, cum am zis. Totul pe față. OK?

Nu mai puteam da înapoi și nici n-aveam altă șansă de scăpare. A scos dintr-un sertar o foaie lucioasă, azurie, imprimată cu negru, mi-a întins-o, iar eu am citit-o. Totul părea în regulă. Mi-am apăsat degetul la baza foii și locul s-a înroșit, formînd imaginea amprentei. Șeful a făcut la fel, după care i-a făcut semn scundacului:

— Dennis, treci la treabă!

Omul și-a deschis trusa, a scos o biluță neagră, cu tentacule elastice, și s-a apropiat de mine.

— Nu te speria, mi-a zis. E o chestie aproape identică și la fel de comodă ca și „ciclopul” pe care-l aveai la bancă. N-o să te deranjeze deloc. Pe ăla ți l-am scos imediat ce ai ajuns aici, după ce ai înghițit cloroformul.

De-aia mă durea țeasta așa de tare! Nu prea umblau cu mănuși tipii. Oricum, de reperat se pare că nu puteam să mai fiu reperat. Bietul meu „ciclop”, ce-o mai semnaliza el prin gunoaiele de la 53!...

N-a durat mult și nici nu m-a durut. Cînd mărunțelul a zis „Gata!”, am simțit un declic, o căldură pe creier și dintr-odată am priceput cît de orb fusesem. Abia acum deschideam ochii. Ce viață inutilă dusesem pînă atunci!

Primul lucru pe care mi l-a explicat Stăpînul a fost acela că nu fusesem ales la întîmplare. Exact așa cum bănuiam! El știa că, în orbirea mea, o să alerg nebun după Diana, mai ales că atunci cînd mă mușcase, la bancă, fata secretase din gingii o doză solidă de feromoni activi. Ei mi-au dăruit acea nebunie numită „iubire”, spre binele meu. Acum știu că a făcut-o spre binele meu, fiindcă nu există ceva mai ales decît să-L pot sluji pe cel mai bun dintre toți Stăpînii de pe lume. În bunătatea

Lui, El mi-a îngăduit să dorm în aceeași cameră cu Diana, cu bruneta Jeanny și cu Gill, proteidul cu mușchi imenși și minte puțină. El o preferă pe Jeanny, Diana mă respinge tot timpul, dar mie nu-mi pasă. Cum am putut crede vreodată că aș putea să o iubesc? Mi-ar plăcea să mă descarc pe ea, da, dar atîta tot. N-o vreau; tot ce-mi doresc este să rămîn pentru totdeauna lîngă bunul meu Stăpîn și să-L apăr toată viața mea, chiar de-ar fi să mor călcat în picioare de dușmani. Toți vrem asta. Diana și Jeanny și-au reînnoit contractele de trei ori, deși ce nevoie mai avem de documente? Doar e clar!

— Înțelege-mă, mi-a zis odată Stăpînul – ce onoare să-mi vorbească, să mi se destăinuie, el mie! –, pe Diana am găsit-o pe stradă. Fusese azvîrlită dintr-un Pleasuredome de la 10 sau 11. Puteam s-o las să moară de foame? A acceptat contractul și-am antrenat-o, băiete, cinci luni am antrenat-o! E opera mea, toată! Nu cred c-o s-o las vreodată, deși mi s-au oferit milioane pe ea, știi? Dar ce să fac cu banii? Am destui, dar un cîine ca ea... Oricum, nici ea nu vrea să mă lase.

Pricepeam. Cum să găsești un Stăpîn mai bun? Eu abia așteptam să-mi reînnoiesc contractul (dacă așa spune legea) pentru încă cinci, zece, o sută de ani. O, și după ce L-am salvat pe Stăpîn dintr-o încăierare cu o gașcă de rahați înfumurați – numai eu le-am frînt gîtul la vreo cinci –, El mi-a dat voie să-I spun pe nume, pe numele ce și-l dă: Natty Bumpo, Călăuza, Ucigătorul-de-Cerbi. Era dintr-o carte ce-L încîntase odată. I-am cerut-o s-o citesc și eu, roșindu-mă de îndrăzneala mea. Voiam să știu, să cunosc mai multe despre El, să pot face mai mult. Nu mi-a dat-o. Oricum, rareori îndrăznesc să-I spun Natty, e prea măreț și prea bun pentru un nume, oricare ar fi acesta. Nu, nu-L iubeam, aici nu încăpea iubire. Simțeam mult mai mult decît o acuplare de sexuri împăroșate. Era ceva... ceva sus, sfînt, de neatins. El întotdeauna

știe ce e bine, ce trebuie să fie făcut, cine are dreptul să trăiască și cine nu. Reușisem să înțeleg: cîinii nu pot iubi, ei pot numai să Îl adore pe Stăpîn, pe cel mai bun om din lume. Ce-mi mai păsa de Diana? I-am văzut acuplările cu Gill, chiar și Stăpînul mă lăsa să asist cînd o călărea El, dar nu m-a impresionat, m-am mirat chiar că El îi face această cinste. Era altceva cînd El voia să o facă direct cu mine, cînd îmi zicea că-I place fundul meu bombat și maroniu. Mă bucuram. Cîteodată El mă lăsa s-o călăresc pe Jeanny, tipa era focoasă și se futea la fix, dar nu, niciodată ca El.

Mi-a mai zis Stăpînul că eram liber să o posed și pe Diana, dar pentru asta trebuia să mă sterilizeze.

— Înțelege-mă! mi-a spus. Diana e o chestie rară, are o linie genetică pură, de vikingi, iar ăștia erau aproape perfecți. Mi-am pus în gînd să găsesc pe cineva la fel, să scot un cîine pe cinste, numai al meu, creația mea. Pînă atunci însă... Gill e sterilizat, știi? Chiar și eu...

S-a întrerupt, însă apoi a continuat pe un ton mai dur:

— Asta-i, nu vreau să stric rasa. Nu pot să pierd un arian pentru un Adrian, așa că atunci cînd te hotărăști, vino la prelucrare, bine?

De sterilizat nu m-am sterilizat. Ce rost ar fi avut? Dacă voiam să mă descarc, o mai prindeam pe Jeanny, iar ea mă satisfăcea. Alteori mă chema chiar El să-L mulțumesc. Mai ieșeam afară, la vînătoare, cu toți ceilalți, și ne învîrteam prin zeci de camere și coridoare pînă să ajungem la destinație, mereu alta, mereu la alt nivel. Eram gata tot timpul să-L apăr, ca și ceilalți, și totul era minunat! Apoi Jeanny a fost curățată de un polițist ce-L țintise pe El. Altădată Stăpînul a plecat numai cu Diana. Avea un aer misterios la plecare și bucuros la întoarcere. Găsise în sfîrșit ceva potrivit pentru ea. Cît timp Diana a stat borțoasă, a fost lăsată în pace, în bîrlogul nostru, iar eu cu Gill am primit altă cameră și sarcina să o ajutăm, orice ne-

ar fi cerut. Nu prea îmi plăcea de Gill, dar slujeam același Stăpîn și eram sigur că El mă iubea mult mai mult pe mine decît pe blondul ăla diform și unsuros. El era doar o unealtă, nu mai putea alege.

Timpul trecea în fericire. Cui nu i-ar fi fost bine lîngă Stăpîn?

Într-o după-amiază, cum stăteam întins pe canapea, aproape adormit, am simțit o durere cumplită, ca un fulger de fier care-mi sfredelea creierul, și am început să urlu. Îmi scobeam inconștient, cu unghiile, gropnița din ceafă, mușcînd din saltea. Durere, copleșitoare durere... Apoi am auzit un pocnet sec înăuntrul țestei, deasupra cefei. Eram la un pas de leșin; imagini disparate îmi jucau prin fața ochilor, ordonîndu-se pe măsură ce-mi reveneam, ca ușurat de o povară enormă. Amintirile începeau să se lege, să-mi străbată conștiința, sclipitoare și nerușinate; revedeam cele cîteva luni care trecuseră, batjocurile pe care le înghițisem cu prosteasca-mi umilință, ticăloșiile pe care le făptuisem din datorie păcătoasă, bucuria supunerii absolute în fața ticălosului de Bărbos. Pricepeam tot, tot! „Deșteptătorul”...

Trecuseră șase luni de cînd încetasem să mai trăiesc, iar acum trebuia să îl omor pe Cîinele cîinilor, care se căcase pe mine... Și pentru ce? Mi-am dat seama că îmi plăcea, încă îmi mai plăcea necăjita aia de Diana, la fel de nenorocită cum fusesem și eu în ascultarea-mi oarbă. Iar pe Gill... Trebuia să-l omor, ca s-o scap și pe ea de chinul de care nici măcar nu era conștientă, s-o iau cu mine și s-o vindec cumva... M-am repezit spre camera Lui – ba nu, a lui! Treceam prin uși ca o tornadă. Am intrat și m-am oprit: ticălosul mă aștepta, surîzînd de dincolo de birou, iar lîngă el se aflau Diana și Gill.

— Te-ai deșteptat așadar? rosti el mieros. Te-ai deșteptat, da, iar acum vrei să-ți încalci contractul.

Ce-ar fi dacă ai sta cuminte pînă vine Dennis și te mai operează o dată?

Ce scîrbă, Doamne! Ce rînjet de căcat de javră avea pe fața aia de porc bărbos și libidinos! Știa, știuse tot timpul, încă de cînd fusesem scanat!

— Nu, nu cred că vrei! a oftat el teatral. Cred că vrei să mă omori, Brutus. Quoque tu? De fapt e mai interesant așa, știi, deja mă plictisisem de cînd n-am mai simțit gustul pericolului.

I-a făcut semn lui Gill, care s-a aruncat spre mine. Tipul era greu, voinic, rezistent. L-am dat peste cap de cîteva ori, dar parcă nu simțea. Am reușit să-l imobilizez cumva, ținîndu-l scut între mine și biroul de unde ticălosul îndreptase spre noi un dezintegrator. Diana, atît de frumoasă încă, deși cu burta țuguiată de sarcină, fremăta să se arunce în luptă asupra mea! Mi-era milă de ea, mi-era milă chiar și de agregatul ăsta de mușchi, umflat cu tot soiul de substanțe, dar nu voiam să mor, nu înainte de a-i fi smuls inima ticălosului! Am încercat să-i sucesc gîtul lui Gill, nu să-l omor, ci doar să-l amețesc o vreme, dar tipul se ținea tare, gîfîia, se încorda, își umflase niște mușchi blestemați, care-i țîșneau parcă de sub piele, și atunci s-a repezit ea la mine, caraghioasă, cu burta bălăbănindu-se precum pîntecele unui obez, iar porcul ăla rîdea, rîdea de se prăpădea...

— Așa, Diana, fă-i-o tu! Țin'te bine de vînătoare, Acteon, cîinii sînt lîngă tine!

L-am auzit și enervarea m-a făcut să slăbesc pentru o clipă strînsoarea. Diana era la doi pași. Am încercat s-o lovesc cu mîna stîngă, dar Gill s-a smucit și mi-a scăpat. Diana s-a repezit asupra mea cu ură, mai rău decît atunci, la bancă, m-a lovit cu pumnul în gît, l-am simțit și pe Gill în spate și m-a fulgerat o durere ascuțită în rinichi. Am încremenit, ea era peste mine, simțeam mirosul ei minunat, de fiară, mă durea, primeam lovitură după lovitură, scurt, cu picioarele, cu pumnii, iar la

birou ticălosul hohotea, hohotea întruna... Și totul s-a întunecat, a cîta oară?

7

Unul era înalt, blond, și își ținea mîna dreaptă un pic ridicată din umăr, celălalt era mai scund, cu un început de burtă și o chelie avansată, iar femeia se profila între ei, vioaie, minioană, cu părul negru și sîrmos, tuns scurt, ca o perie. Treceau pe lîngă gunoaiele de la 60, cu nimic mai puturoase decît restul nivelului. Printre acestea, în lumina de noapte, albicioasă și spectrală, mișunau șobolani și umbre umane zdrențăroase: flămînzii din underzone. Nici cei trei nu arătau prea bine, dar erau îmbrăcați curățel, iar faptul că mergeau undeva însemna că aveau măcar un adăpost. Femeia l-a văzut prima.

— Herb, Lym, ia uitați-vă!

S-au oprit și s-au aplecat asupra trupului întins pe jos, printre resturile pestilențiale ce se revărsau din containere. Femeia l-a pipăit, căutîndu-i pulsul.

— Mai trăiește!

— Lasă-l naibii și hai să mergem, nu vezi în ce hal arată? L-or fi bătut niște punkeri. Sau cine știe ce afaceri învîrtea! zise cel scund.

Dar nu, femeia insistă să rămînă, ba chiar să ia trupul cu ei. Mila e întotdeauna mai mare la femei atunci cînd e vorba de bărbați.

— E negru! bombăni Lym.

— Ei și? Vrei să-l lași să moară aici? Lym, doar nu sîntem niște scîrbe!

Bărbatul mai înalt, Herb, își pipăi ceva la gît, un șnur de mătase, și conchise:

— OK, hai să-l luăm, deși abia i se mai țin oasele unul de altul. Cred că o să-l înșirăm tot pe drum... Mor de cald, așa că hotărîți-vă dracului odată! Împuțit nivel, pe cuvînt! oftă el.

L-au luat, deși cel numit Lym mormăia, deloc convins, „Mda, să ne moară în casă! Și lovele pentru medic! Zău așa, să arunci banii pe un

necunoscut găsit în gunoaie...” Gîfîia și tîra de picioare trupul în care mai clipea o urmă de viață. Celălalt, Herb, îl apucase pe după umeri. Din cînd în cînd se opreau ca să-și mai tragă sufletul: individul era greu, nu glumă.

— Anuș, adu un medic! porunci Lym cînd intrară în zona unde locuiau. Adu-l acasă, să n-avem probleme. Ajungem și noi imediat. Caută-l mai întîi pe Mercy!

Femeia o luă la dreapta, unde se deschidea o străduță strîmbă și prost luminată.

— Ai grijă! strigă Herb în urma ei.

— Am arma la mine! răspunse ea din mers, fără să se oprească.

Cînd au ajuns acasă, Anuș îi aștepta deja. Îl adusese pe bătrînul doctor Mercy. Acesta, frecîndu-și îndelung ochelarii crăpați, prinși cu o bandă elastică, se minună: cine-l ciopîrțise pe individ într-un asemenea hal? Și Anuș era foarte curioasă să afle ce i se întîmplase negrului. Presimțea o poveste lungă și ciudată. Lym nu încetase cu bombănelile, deși el se agita cel mai mult ca să-i dea doctorului ce îi trebuia. „Unde mai afli așa fraieri?” mormăia el și n-ar fi recunoscut în ruptul capului cît era de curios.

Cînd tînărul și-a revenit întîia oară în simțiri, a gemut ininteligibil. Bătrînul Mercy, cocoșat deasupra trupului întins pe masă, s-a întrerupt surprins din cusut.

— Doamne, nu am anestezic! Da’ știu că e zdravăn băiatu’! Altul ar fi crăpat deja de zece ori. Cum te cheamă, omule? a zis el.

Negrul a gîfîit, o șoaptă abia auzită:

— Adrian... Acteon... Ba nu, nu Acteon... Adrian!

— Acteon, a repetat Anuș. Știu numele ăsta dintr-o poveste. Diana și...

Herb și Lym priveau, aparent indiferenți, dar nenorocitul de pe masă părea că o auzise pe fată, căci întoarse capul în direcția ei, gemînd:

— Da, Diana, ea... Și cîinii, o, toți cîinii... cîinii...

— Tare-aș vrea să știu ce înseamnă bălmăjelile astea! s-a ambalat Anuș.

— O să afli, în două-trei săptămîni o să afli! Dacă o să vrea să-ți spună, comentă medicul. E un animal solid. Cred că nici ăia care i-au făcut-o nu se așteptau să scape. Dacă îl îngrijiți bine... Mă rog, cît de bine s-o putea în condițiile astea!

Rareori se înșela bătrînul Mercy. De data asta însă greșise: au aflat totul după cinci zile. Anușkăi i-ar fi dat lacrimile dacă nu s-ar fi temut de ironiile lui Lym. Era foarte sensibilă la poveștile de dragoste. Astea încă ne mai plac tuturor.

„Cîinii nu pot iubi”
a apărut în numărul 2 / 1998 al revistei *Ficțiuni.*

Voicu Bugariu
UCIGAȘUL MELCILOR

Locuiești în Kronstadt, un oraș din Transilvania. Ești cetățean român, etnic german. Te numești Günther R. Numele românesc al orașului tău este altul. Îl accepți, desigur, dar în corespondența cu persoane din Germania întrebuințezi Kronstadt. Nu intri niciodată în discuții despre raporturile etniei tale cu românii. Ești mult prea orgolios pentru așa ceva. Părinții tăi sînt oameni relativ modești ca avere, dar tu, din motive obscure, te-ai simțit întotdeauna un Junker, un boier, un nobil. N-ai complexe în legătură cu etnia ta. Sașii, spui, se deosebesc de unguri. Nu revendică aproape nimic de la români. Și nici nu se simt oarecum incofortabili în țara de la Dunăre și Carpați. Mulți sași au plecat în Germania. De ce? Dintr-o toană, nu fiindcă le-ar fi fost imposibil să reziste. Eu, de exemplu, n-am dorit niciodată să plec.

Trufia ta este atît de mare, încît nici măcar nu mai aduce a trufie. Ba chiar seamănă foarte mult cu modestia exagerată. Da, Günther, ești cumplit de orgolios, de parcă ai fi de-a dreptul un Graf. Or, tu nu ai nici măcar un von înaintea numelui. Așa ți-a spus un român oarecum inteligent, nimerit la o petrecere dată de voi. Nu te-ai supărat. Sau, cel puțin, n-ai arătat-o. Ai zîmbit politicos. Valahul ăsta vorbește și el. Habar n-are cum stau lucrurile în realitate. Dar este un om simpatic, în definitiv. Știe să mînuiască tacîmurile, nu vorbește cu gura plină, nu se uită lung la soția ta, ca și cum ar dori să-i vadă sînii și șoldurile prin haine. Are și umor. Tu nu prea ai așa ceva, fiindcă te simți prea bine în tine însuți. Umorul presupune disperarea bine

ascunsă. Este politețea deznădejdii, cum a spus Schiller. Tu, dimpotrivă, în seara petrecerii te simți bine, ai doar patruzeci și cinci, ești sănătos. Fetița voastră este reușită. Cîștigați amîndoi destul de bine. Ce să-i faci? În România, treburile merg așa cum merg, dar asta nu înseamnă prea mult. Omul se obișnuiește.

Da, Valahul, înfățișarea lui de intelectual atipic, deși cu ochelari, forța lui iritată, neclară, ținînd de sexualitate... Dacă nu ți-ai controla pînă și gîndurile, nu cumva să-ți scape vreunul vulgar, ți-ai fi spus, atunci: ăsta este pur și simplu potent și îi place mult să se fută. Femeile simt asta. Iată de ce mă calcă pe nervi.

După cîțiva ani, individul a devenit amantul soției tale. Ea, o doamnă, realmente, nu pregeta să-l viziteze în garsoniera lui modestă, situată departe de Centru. Ai aflat destul de repede. Coborît pentru o clipă din trufia ta, ai intuit că ea se simte foarte bine, are un timp bun, cum ar spune un american. Și chiar avea. Ochelaristul cel suspect o servea bine. Eternul secret.

Dar astea s-au petrecut mai demult, în Bukarest, bătrîne Günther. Acum ți se potrivește bine acest apelativ. Ai făcut și tu vreo cincizeci și cinci. Este o vîrstă, oricum ai suci-o. Nu te mai gîndești la infidelități, nu mai rumegi planuri de pedepsire, desigur nu fizice. Ai divorțat, te-ai mutat în Kronstadt.

Este o seară de primăvară tîrzie. Soarele stă să dispară. Pe pervazul ferestrei tale se ivește un melc. Ezitant, totuși decis – paradox! – mișcîndu-și tentaculele, alunecînd încet, abia perceptibil, ca într-un vis. Așa ceva nu se poate, îți spui. Cum să urce un melc la etaj? Absurd. Și totuși, melcul este real, n-ai o halucinație. Cînd ajunge la marginea pervazului, nu se oprește. Se strînge în cochilie, își dă drumul. Cade pe masă cu un zgomot sec, o vagă troznitură. Și-a spart casa? Va muri? Nu. După un timp, cînd balansul cochiliei s-a încheiat, începe să

se arate, la fel de lent, întruchipare a prudenței și a lipsei asiatice de grabă. Gasteropode. La rîpa Uvedenrode / Ce multe gasteropode! Un vers al lui Ion Barbu, cel căsătorit cu o germană sadea. Suprasexuale / Supramuzicale. Alt vers, din aceeași poezie ciudată.

Te simți atent la manevrele melcului. Traversează masa din nuc masiv, sclipitoare. În urma lui rămîne o urmă ca de scuipat, scîrboasă. Doi alți melci au apărut pe pervaz și repetă comportamentul primului. Cad și ei pe masă. La apariția lor, primul s-a oprit și pare că-i așteaptă. Sînt trei, în mișcare ultraîncetinită, minunat de lentă, îți trece prin minte. Îi admiri, deși sînt murdari. Și atît de curați! Doar mucusul, balele. Altfel n-ar putea să înainteze. Îi scuzi, la început. Totuși, aici este locuința mea, iar ăștia sînt niște intruși. N-au dreptul să intre nepoftiți. Dacă ai avea umor, ai începe să rîzi de acest gînd. Nu. Rămîi serios, sever, bine ras, deși este spre seară. Te razi de două ori pe zi, deși ești cam spîn de felul tău. Bărbieritul te liniștește și te satisface. Un ritual, îți spui. Nevinovat.

Ajunși la marginea mesei, cei trei ezită îndelung. Își rotesc tentaculele, se întorc încet unul spre altul, de parcă ar comunica. Ăștia nu știu ce să facă. Ar dori, poate, să se întoarcă de unde au venit. Să-i ajut?

Au luat o decizie. Merg înainte, alunecă. Tentaculele întinse la maximum. Nu simt nici o primejdie. Ăștia presimt că nu vor păți nimic. Covorul este gros. De unde au aflat? Intuiția, bătrîne, intuiția. Și tu știi, cu o secundă mai devreme: se vor lăsa să cadă, încă o dată.

Fac precum ai presimțit. Impact silențios. Aștepți. Apoi îngenunchezi, te uiți la ei. Nemișcați, deocamdată. Ies încet din cochilii. Se întind, își recapătă înfățișarea lor himerică. Te ridici, te așezi într-un fotoliu. Aștepți. Sună telefonul. Tresari. Greșeală. Te reașezi. Melcii au înaintat, parcă. Se

vor zbate acolo toată noaptea? Pe covorul meu țesut de mînă? Moștenit de la bunici? Adus din Orient? Dacă nu cumva este un fals foarte reușit? Nu cumva mucusul lor pătează?

Ești un mare domn, nea Günther, iată adevărul. Un ins mai vulgar i-ar ridica fără fasoane și i-ar arunca pe fereastră, înspre acoperișul casei mai scunde de alături. Nu l-ar interesa ce s-ar întîmpla cu ei. S-ar auzi niște troznete neplăcute. Și ce dacă? După cîteva secunde totul ar fi uitat. Altul, mai milos, ar putea să-i ducă într-un parc. Sau să-i plaseze într-o grădină de zarzavat, ducîndu-i într-o pungă de plastic. Tu, nu. Eziți, îți savurezi nehotărîrea. Un nobil nu se murdărește cu așa ceva. Într-o altă epocă, ai fi tras de un cordon mătăsos, s-ar fi ivit un slujitor imperturbabil. Melcii ar fi dispărut, ca și cum n-ar fi fost. O slujnică ar fi curățat apoi covorul. O pată umedă ți-ar fi amintit, pentru puțină vreme, de straniul și neplăcutul episod.

Lumina zilei s-a estompat. Cerul este purpuriu. A secetă, ar zice un țăran. Culoarea unei hlamide imperiale, îți spui tu. Ar trebui să simți o pace interioară, bătrîne. În definitiv, viața este frumoasă. Iar melcii, în inocența lor, superbi. Dar nu, intrușii te scot din sărite. Tu, cel stăpînit, rezervat, chiar și atunci cînd ești nedreptățit în mod grosolan, ești învins de vulgara furie. De parcă ai fi drogat. Încerci să-ți recunoști calmul tău aristocratic. Întotdeauna, nea Günther, minciuna este mai isteric de expresivă decît adevărul. Aceasta din urmă are un aer de modestie, chiar dacă este, să zicem, ucigător. Aerele tale de Junker au fost întotdeauna exagerate, ce să mai discutăm. Iar calmul tău a fost și este întrucîtva contrafăcut. Nu ești prea sigur de tine, deși n-o recunoști. Nenorocitul ăla de testosteron! Îți joacă feste urîte. În ultimii ani nu-ți mai recunoaște perfect decît furia presenilă. Asta-i situația. Nu admiți așa ceva, evident. Încă. Crezi că totul este OK cu psihicul

tău. Melcii, cei trei ciudați, îți stîrnesc singura reacție autentică disponibilă. Furia. Da. Nu te-ai enervat în mod vizibil cînd ai fost „disponibilizat”. Nici cînd soția ta, marea doamnă cu apetituri sănătoase de femeie din popor, te-a anunțat că a „băgat” divorț. Te superi, în schimb, acum, în fața unor melci inocenți.

Stai înțepenit în fotoliu, încerci să te calmezi. Te-ai documentat, știi că trebuie să ai o gîndire pozitivă. Gîndurile negative sînt dăunătoare. Cum să urăsc niște melci? Este absurd! Tocmai eu! Respiri calm, adînc. Rar. Un truc, pentru liniștire. Îl știi și pe-ăsta. Știi și multe altele, de altfel. Limba spaniolă, de pildă. Nimeni nu te-a verificat, ce-i drept. Te cred toți, pe cuvînt. Oricum, germana este punctul tău forte. Hoch Deutsch, natürlich. N-ai scoate un cuvînt în dialectul săsesc nici dacă ai fi în fața plutonului de execuție. Te străduiești și cu accentul. Încerci să pronunți mai gutural, dar nu-ți prea iese pasiența. Vorbești o germană corectă, dar întrucîtva desuetă. Vrînd-nevrînd, nu știi cum evoluează limba vorbită în Germania. Iar pronunția „lată” a românilor te-a contaminat pentru totdeauna. Nimic de făcut în această privință.

Prostii, în definitiv, mărunțișuri. Ce contează pronunția? Porcii ăștia mici mi-au invadat locuința. Uite că pe pervaz au mai apărut cîțiva. Intru în Kafka, mein Gott! Nu se poate. Nu se admite. Îi strîng și-i duc. Într-un parc. Într-o grădină. Le place salata. Cultivatorii se plîng de ei și-i distrug. Nu țin cont de înfățișarea lor enigmatică și nici de faptul că sînt unisexuați. Cînd porcul ăla a intrat prima oară în casa noastră, a venit vorba despre melci. Era de-a dreptul erudit, nenorocitul! Dădea amănunte scabroase despre acuplarea melcilor. Pe cine interesau? În primul rînd, pe femei. Deși nici una nu cerea amănunte. Soția mea avea niște ochi rotunzi, uitase să mai fie ironică. Se uita țintă la insul acela nesărat. Doar

acum îmi amintesc privirile ei de atunci. Curios lucru!

Omul venea cu detalii. Melcii sînt hermafrodiți. Au o glandă sexuală comună, numită ovotestis, care produce ambele categorii de celule. Acestea au la început un drum comun, canalul hermafrodit. Ulterior, celulele masculine se separă prin spermiduct, canal deferent și penis, pentru a fi evacuate. Ovulele se opresc într-o cameră de fecundare și apoi sînt evacuate prin oviduct și vagin. Allosperma de la un alt individ este introdusă prin vagin și depozitată vremelnic – acesta a fost cuvîntul folosit de el – într-un rezervor, receptaculul seminal sau bursa coppulatrix. De aici, printr-un șanț special al oviductului, este condusă în camera de fecundare. Penisul melcilor este dispreporționat de mare, a încheiat omul, foarte serios.

Era nebun? Sau voia doar să ne epateze? Un bufon, mai degrabă. Nu i-am spus nimic, evident. Nu puteam să mă cobor la nivelul lui. Da, corect, te-ai mulțumit să-l privești fără urmă de zîmbet, în timp ce toți ceilalți – toate celelalte – se distrau. Inclusiv pe seama ta, presupui. Acum.

Îți dai seama că îi făcea curte soției tale pe o cale întortocheată. Ce poate fi mai libidinos decît doi melci acuplați? Mucozități dezgustătoare, acte sexuale nesfîrșit de lung. Penisul mare. Ca în bancul cu Bulă. Numele: Bulă. Prenumele: Bulă. Sexul: enorm. Da, a spus acest banc tîmpit, în timp ce tu, cu memoria ta fenomenală cu tot, nu reușeai să-i arunci vreo ironie mai acătării. El simțise, ca un animal, că în soția ta zăcea o femeie feroce de senzuală, dar și o intelectuală cu gusturi rafinate. Mai intuise că ea nutrea un anume dispreț pentru bărbați, ca sex. A atacat-o printr-un punct slab apărat. A excitat-o vorbindu-i despre melci! Ce porcărie! Schweinerei! Rezultatele s-au văzut mai tîrziu, cînd ai început să-i apari, ei, tot mai nesărat. Erai impecabil, nici vorbă. Înalt, subțire, dantură

perfect întreținută, chiar o prestație sexuală mulțumitoare. Dar lipsa umorului s-a dovedit fatală. Ea te ironiza tot timpul, la asta se pricepea de minune. Iar tu, stereotip, te supărai. Banal, răsuflat. Pe cînd el, bătrîne, nu-i interesau vorbele ei, îți dai și tu seama, poate, ci forța pulpelor, teribilă, precum și orgasmul cotropitor, de o rară sinceritate și nerușinare, grohăitul ei final. Simțea că a îndeplinit o cerință aflată, zice-se, în Coran: cel mai mare păcat este să satisfaci o femeie, la pat.

Dar amănuntele tehnice nu mai au nici o importanță. Lucrurile s-au schimbat. Nici ei nu mai sînt împreună. S-au străduit cu mare folos vreme de cinci ani și apoi s-au despărțit. Așa e viața. Cuprinsă de angoasă, fosta ta soție a început să mănînce prea mult. S-a cam îngrășat. Nu contează. După cincizeci, altfel se văd anumite activități. Se schimbă „prioritățile” și „considerentele”. Melcii sînt problema ta. Îți inculcă o furie plebeiană, cu totul nedorită, dar nu mai puțin irezistibilă. Îi vei culege și-i vei duce undeva. Nu vei povesti nimănui despre ei. De altfel, nici n-ai fi crezut. Melcii de livadă nu pot escalada un zid, după cîte știi. Cum să ajungă la etajul întîi?

Te ridici încet din fotoliu. Nici o mișcare bruscă! Regula ta de aur: să fie alții expansivi, eu sînt aparent flegmatic. Ca un britanic clasic? Sau chiar ca un samurai? Virtutea principală a samuraiului este răbdarea. Și stăpînirea de sine. Energia izbucnește cu atît mai multă forță. Faci un pas către cei trei melci de pe covor. Îi strivești. Trozniturі urmate de clefăituri abia sesizabile. S-a terminat. Îi execuți și pe cei doi apăruți între timp pe masă. Cu podul palmei drepte. Zgomotul cochiliilor ce se sparg este altul, mai net.

Te-ai rănit. Sîngerezi ușor. Nu e scîrbă, nici regret. Simți doar că ai făcut ce trebuia. Ai văzut, în alți ani, melci striviți. Ai privit fără dezgust

amestecul de os, viscere și mucus, cu un interes de zoolog, dar și cu insatisfacție. Pricepi ce te nemulțumea. Regretai că n-ai fost tu gîndele melcilor. Acum, liniștit, îți dai seama, cu groază și plăcere tulbure, că actul strivirii ți-a procurat un rudiment de plăcere sexuală. Dacă ar fi fost mai mulți, cine știe... Poate că...

II

Aseară n-ai mai primit nici-o „vizită gasteropodică”. Ai găsit această expresie și ți-ai repetat-o cu voce scăzută. Ca să auzi cum sună în românește. În germană, formarea noului cuvînt n-a prezentat nici o problemă, evident. Spiritul limbii este altul. Aglutinarea, nevoia de precizie absolută. Româna este altfel. Are imprecizii poetice. O știi și pe-asta. Citești mult. Un inginer trebuie să fie un om cultivat. Este cazul tău. Memoria ta aproape fotografică te ajută. Nu ai probleme cu acumularea culturală. Cînd Melcul – i-ai schimbat pe parcurs porecla, Valahul sună cumva șovin; or, tu ești un perfect democrat – a început să vorbească despre un domeniu atît de bizar precum viața melcilor, te-ai simțit frustrat. Nu erai în stare să-l combați. Ți-ai spus, sau îți spui acum, în această dimineață cu lumină clară, că s-a pregătit special pentru a te pune într-o situație de inferioritate. S-a gîndit cum să te reducă la tăcere și ascultare. Atunci, îți amintești bine, ai fost gata să te ascunzi, să dispari de la petrecere pentru o jumătate de oră și să te uiți într-o enciclopedie. Să afli repede amănunte despre viața melcilor, de fapt a melcului de livadă, Helix pomatia. Să-l înfunzi pe Melc cu un amănunt, să-l reduci la tăcere. N-ai făcut-o.

Ai un tabiet, dimineața. Ieși din casă. Cumperi sau nu ziare. Apoi te plimbi puțin, dacă timpul este frumos. Așa faci și astăzi.

Pe stradă, în fața casei tale cu un etaj, recuperată de cîțiva ani, te oprești fără motiv. Privești pieziș înspre ferestrele chiriașilor. Le-ai închiriat parterul.

Din suma obținută o duci destul de bine, la urma urmelor.

Niște melci pe trotuar. O invazie? Au primit și alții vizite ciudate? Eleganți, imperturbabili, îndreptîndu-se în direcții misterioase. Te uiți în jur. Nici-un trecător..

Destul de ciudat. O clipă, simți panică. Ți-o reprimi imediat. Nu-ți permiți așa ceva. Frica este pentru alții. Totuși... Rămîi nehotărît, în fața porții uriașe, ce amintește de prosperitatea bunicilor tăi. Nimeni. Nici măcar un zvon de mașină. Te duci repede înspre melci, îi strivești cu pantoful tău elegant. Al treilea zgomot. Melc lichidat pe asfalt. Primul, pe covor, al doilea, pe masa din nuc masiv, incertă ca stil. (Îți place să crezi că este Biedermayer.) Te uiți din nou împrejur. Te-a văzut cineva? Se pare că nu.

N-aș putea să omor o vietate, îți spui. Poate doar o insectă supărătoare. Nu este elegant. Și totuși am făcut-o. Impulsul din mine este prea mare. Nu-i pot rezista. Să merg la un psihiatru? Nu. Melcii sînt dăunători, în definitiv. Sigur, ar trebui stîrpiți în alte feluri. Ar putea fi chiar culeși, sînt comestibili. O firmă. Export de melci vii. Sau congelați. Am citit undeva despre unul pasionat de ei. Gătiți, bine înțeles.

Pornești înspre chișcul de ziare. Calculezi prețul. Pregătești bani potriviți. Nu întîlnești pe nimeni. Asta chiar că n-am mai pățit-o. Alți melci, vii, atît de frumoși! Neverosimil de eleganți! Tacticoși! Răbdători ca niște samurai. Ăștia savurează dinainte clipa împerecherii. Precis. Nu sînt conștienți, evident. Trăiesc pentru copulația monstruos de lungă, nesfîrșită, precum aceea a cuplului din Pompei, surprins de cenușă în timpul orgasmului. Și rămas așa, pentru eternitatea pămînteană. Sclipitori! Atît de curați! Nu te mai uiți împrejur. Nu-ți mai pasă de nimeni. Îi strivești cu gesturi precise. Ăsta este al doisprezecelea.

Pe peretele metalic al chioșcului de presă urcă un melc foarte mare. Te uiți îndelung le el. Nu-ți amintești să mai fi văzut vreunul de asemenea dimensiuni. Ăsta o fi regele lor. Urcă. Încalcă regulile. N-are ventuze, precum insectele. Și totuși reușește. Își neagă condiția. Perserverează. Unde vrea să ajungă? Tentaculele lui sînt neverosimil de lungi. Cele mai mari poartă niște puncte închise la culoare, ochii. Mucusul cel scîrbos îi unge corpul. Este umed și strălucitor, corpul lui musculos (mollusca) este parcă acoperit de solzii metalici ai unei cămăși de oștean medieval. Îl lovești cu podul palmei drepte, bandajat cu un pansament adeziv. Dai greș prima oară. Cochilia crapă, dar nu cedează. Melcul se desprinde și cade pe paj cu un zgomot ambiguu. Îl calci. L-ai lichidat. Simți satisfacția tulbure, mai mare decît precedentele. Un impuls discret în pantalonii impecabili, în chiloții tăi scumpi, cumpărați într-o țară occidentală, personal, de la un boutique unde prețurile erau de trei ori mai mari decît în magazinele obișnuite.

Vînzătoarea, o femeie avînd aerul ușor rătăcit al unei fete bătrîne, îți dă ziarele. Plătești, spui mulțumesc, pleci. O bizară senzație de istovire, dintr-o dată apărută, te îndemnă să te duci acasă și să te întinzi puțin. N-ai mai pățit așa ceva, de cînd ai renunțat la relațiile sexuale și te-ai refugiat într-o singurătate orgolioasă, mai puțin inconfortabilă decît s-ar spune la prima vedere. Este o sfîrșeală plăcută. Îți amintești de niște tehnici tantrice, ce recomandă așa-zisa ejaculare interioară, menită să fortifice bărbatul și să-l ducă treptat spre o postură de supraom. Memoria ta funcționează. Rămas lîngă chioșc, recapitulezi cele zece etape ale perfecționării tantrice. Nu le-ai luat niciodată în serios. Dar acum, în fața melcului cel mare, mort, îți spui că ar putea să existe ceva real în toată povestea. Te gîndești că senzația de epuizare nu este decît masca unui triumf, a unei stări de

prosperitate, fizică și psihică, necunoscută mai înainte. Aștepți, ai o intuiție, o credință. Stai nemișcat, lîngă melcul cel mort. Epuizarea a fost efectul emoției. Nu știi deocamdată cum să-ți „administrezi” noile trăiri. Asta este explicația. Ca și cum ai lua un stimulent nou și n-ai cunoaște încă dozajul optim. Nu te-ai înșelat, de data asta. Ai brodit-o, nea Gűnther. Nu trece nici un minut și starea de istovire dispare cu totul. Te simți bine, ești euforic. „Lumea este a ta.” Energic, vioi, chiar musculos. De parcă tocmai ai fi ieșit din mîinile unui maseur. Bună treabă!

Te întorci acasă, mergînd agale, atent totuși la ținuta corpului. Drept, privirile înainte. Absolut. Doar așa.

N-ai televizor. Din spirit de contradicție? Sau pentru că, în opinia ta, este vulgar să te uiți la așa ceva? Oricum ar fi, în sinea ta, ești mîndru pentru că nu deții un „mic ecran”. Ai, în schimb un aparat de radio digital, ultima generație. O sculă mai scumpă decît s-ar crede. În România nici nu se găsește, dacă nu cumva te înșeli. Blaupunkt. Îl deschizi. Nimic deosebit. Ai toane. Ia să auzim un post local! Zîmbești îngăduitor. În fond, tinerii ăștia nici nu sînt răi. Fac și ei ce pot. Sînt antrenați. Ia să auzim! Un buletin de știri. În Kronstadt a avut loc un grav accident. O scurgere de gaze. Au murit trei persoane. Aseară.

Treci pe alt post. Asculți valsuri vieneze. Frumos! Schön! Muzica asta nu putea să apară decît într-o lume fericită, armonioasă. Înainte de marile războaie. Ai dreptate.

Asculți liniștit. Ești fericit, în aceste momente. Mintea și sufletul îți sînt curate și vag sclipitoare, precum corpurile melcilor. Timpul nu mai curge trivial, cu zvîcnirile lui lipsite de grație, s-a oprit. Pentru tine, nea Gűnther. Cît de simple sînt toate, uneori!

Treptat, însă, ceva începe să te sîcîie. Valsul este perfect, dar nu-l poți savura pe deplin. Îți dorești

postul local, cu muzica lui modernă, idioată. Desigur, cu excepția unor melodii, destul de rare, din păcate. Dorești să auzi vocea precipitată a disc-jockey-ului. Și buletinul de știri locale. Nu cumva se va vorbi despre o invazie de melci? Apeși butonul cu pricina. Muzică neplăcută. În mod normal, ar trebui să schimbi postul, ascunzîndu-ți o grimasă de agasare. Acum, nu. Ca niciodată, te interesează viața cotidiană a urbei tale.

Resemnat, asculți muzica pop-rock. Aștepți știrile. În fine. Într-un cartier mărginaș, un camion scăpat de sub control a măturat un refugiu unde oamenii așteptau tramvaiul. Mai multe victime. Cîțiva grav răniți.

Noutatea se confruntă cu speranța ta secretă. Aș fi vrut ceva despre melci.

Invazia este asociată în mințile noastre – nu, nea Gűnther? – cu ideea de agresiune rapidă. O năvală a lăcustelor – iată ceva de înțeles. O cotropire „extenuată" pe harta unui stat agresiv. Și asta pare logic. Chiar un atac venit din Cosmos. Dar, de exemplu, cum ar ataca niște broaște țestoase? Atît de lente, inexorabil de încete? Nu se poate. Melcii nu pot să invadeze decît într-un vis urît. Sînt prea înceți. Ideea de agresivitate nu poate fi cu nici un chip asociată cu ei. Și, în plus, sînt atît de defensivi! Prin excelență non-agresivi. La cea mai mică primejdie, se strîng în cochiliile lor. Cum să cotropească un oraș? Este absurd.

Și totuși ai o presimțire...Desigur, disprețuiești premonițiile, le lași în seama femeilor și a copiilor. De această dată, însă, este altfel. Simți o nesiguranță și un tremur discret al ființei tale, bătrîne. Asta simți. Orgoliul tău luptă eroic, te scoate de cîteva ori la suprafață, unde lucește soarele lucidității. Dar, imediat, ești din nou tras spre adîncurile întunecoase ale sentimentelor confuze. Vor spune ceva despre melci. În curînd. Aș putea să pun pariu. Sau am avut o halucinație? Ori sînt nebun, ori melcii sînt în oraș.

Să telefonez cuiva? Ora este nepotrivită. Aștept. Știrile vor veni.

Cauți un alt post local, oarecum mai frivol decît primul. Îl găsești, îl fixezi. Din nou, muzică. Reziști, aștepți. La ora unsprezece, în fine, știrea. O voce oarecum ezitantă de femeie tînără spune că melcii de livadă au invadat orașul. Primăria a luat măsuri. Melcii au apărut în timpul nopții. Nu se știe de unde vin. Dinspre pădure, probabil. Că doar n-au fost parașutați, încercă să glumească doamna de la radio. În vocea ei, o nesiguranță vecină cu frica.

Ieși din locuință. Te îndrepți, pe jos, spre Centru. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Simți o curiozitate nesănătoasă. Îți dai seama de asta, dar nu te poți abține. Să mă duc între resturile melcilor terciuiți? Tocmai eu? Ce-ar putea fi mai vulgar? Cu toate acestea...

Strada ta este în pantă. În Kronstadt, cartierele selecte sînt pe dealuri. Blocurile, în schimb, se află pe locuri plate. Cobori, deci. Întîlnești melci, îi strivești în treacăt, fără să mai simți ceva special. A intervenit rutina, îți spui. În continuare, nici-un trecător. Asta chiar că este absurd. Un grup de melci. Static. Îți dai seama cu întîrziere că sînt grupați doi cîte doi. Ăștia fac dragoste! Izbucnești cu voce tare, încălcîndu-ți propria interdicție. Să nu vorbesc singur, orice s-ar întîmpla! De cîte ori te simți pe punctul de a bodogăni bătrînește, îți repeți această viziune. Îți trec prin minte înjurături românești. Întotdeauna ți s-au părut comice. Acum, mai puțin.

Ucizi melcii cei lubrici. Cîte doi dintr-o dată. Satisfacție! Ai o erecție rapidă, mai puțin obișnuită la vîrsta ta. Din penis îți iese parcă un abur invizibil. Aproape un orgasm, nea Gűnther! Poți să te feliciți. Ești bun, ce să mai discutăm. Un bărbat în toată regula, în ciuda celor cincizeci și cinci de ani, împliniți anul trecut, în ziua de 4 iunie 2001. Soția ta a greșit, cînd te-a părăsit. Absolut.

Încremenit, savurezi ciudatele senzații, în timp ce privești neatent ultimele zvîrcoliri ale melcilor. Din josul străzii se apropie o fată. O adolescentă, n-are mai mult de cincisprezece, deși este înaltă. O știi, locuiește mai sus de tine. Sînteți aproape vecini. Dacă ați trăi într-un sat, te-ar saluta. Mersul ei este ciudat, în zigzag. Pricepi, cu întîrziere, că ocolește melcii. Cînd ajunge în dreptul tău și-ți vede isprava, își ridică privirile. Fața ei curată, neatinsă de timp, ochii ei verzui, limpezi îți amintesc de cineva. De cine? Pielea ei luminoasă este aproape transparentă. S-a oprit, se uită în jos, acum, la melcii zdrobiți de tine mai înainte. Mustrare? Ai vrea s-o întrebi ce trebuia să faci atunci cînd intrușii ți-au invadat locuința. Să mă fi uitat la ei, cum îmi umplu casa cu balele lor dezgustătoare? Mi-au încălcat teritoriul. I-am pedepsit. În privirile fetei sclipește înțelegerea. Încuviințarea? Telepatie? Îți dă dreptate? Ar face-o și ea, dacă n-ar opri-o scîrba? Se uită fix în ochii tăi. Ar putea să-mi fie frică. Nu-ți imaginezi ce este în mintea ei, în afară de un reproș ecologist, automat deprins din filme și articole de ziar. Să protejăm! Să nu ucidem cîinii vagabonzi! Să avem grijă de ultimii leoparzi ai planetei! Pădurile... Jungla Amazonului... Să nu le distrugem!

Un grup de oameni vine pe urmele fetei. Trei bărbați și o femeie. Au fețe răvășite. Ăștia arată de parcă l-au văzut pe diavolul, în persoană. Nu intri în vorbă cu necunoscuți, din principiu, dar acum este loc pentru o excepție. Ce s-a întîmplat, vă rog? întrebi politicos. Parcă ieșit din transă, un bărbat îți spune că s-a întîmplat o catastrofă. S-a prăbușit un avion de călători, tocmai înainte de aterizare. Unde? Aici, la noi. Au murit toți, așa se spune. Cînd? Acum cîteva minute. Tocmai vorbeam la telefon cu un coleg de la aeroport. În timp ce discuta cu mine, a văzut totul. De unde știți că nu sînt supraviețuitori? S-a produs o

explozie mare. Este imposibil să scape cineva din asemenea flăcări.

Femeia începe să plîngă. Lacrimile se scurg încet pe fața ei imobilă ca o mască. Avea pe cineva în avion, spune bărbatul.

Grupul pleacă. Fata a rămas pe loc și te privește cu atenție. De parcă ar avea și ea impresia că mă cunoaște de undeva. Poate sentimentele de acest fel sînt reciproce. Te simți, mai întîi, oarecum flatat. Sînt, totuși, un bărbat, iar ea, o femeie. Apoi, realizezi că nici vorbă nu poate fi de o atracție de tip gerontofilie. Nu, fata te radiografiază, parcă. Îți privește în suflet, folosind o capacitate pierdută sau uitată de adulți. Ce s-a întîmplat? o întrebi. Ai ceva de spus? Te ascult. Ți-ai regăsit aroganța ta stăpînită. Fata este etnică germană. Îți folosești dicția ta impecabilă. Nu se vede de ce ați vorbi în românește, din moment ce nu este de față o persoană care nu cunoaște limba germană. Vă rog să mă ascultați, spune fata. Nu se cade să privești pe cineva. Vreau să spun, fix. Este nepoliticos. Da, așa ți-a spus mămica ta? Mi-a spus. Atunci? De ce nu pleci? Nu știu. Cred că trebuie să aflu de ce ați călcat melcii în picioare. Asta-i bună, spui aproape amuzat. Sînt niște animale dăunătoare. Poți să-l întrebi pe orice grădinar. Dacă întîlnești un gîndac în bucătărie, nu-l strivești? N-avem gîndaci, spune fata încet, fără nici o urmă de zîmbet.

Apoi pleacă încet, atentă la melcii de pe stradă. Te uiți în urma ei lung. Ridici din umeri. Adolescenții sînt ciudați, îți spui. Asta o știe oricine. Și eu am dreptul să fiu așa fiindcă, am citit, după cincizeci, oamenii trec printr-o etapă analogă adolescenței. Cred că este ceva adevărat în chestia asta. Nu-și părăsesc ei îmbătrînitele soții? Și se recăsătoresc cu femei tinere? Ba da. Între cincizeci și șaizeci sînt deschiși către tot felul de inițiative bizare. Ca și adolescenții. Există multă literatură pe tema asta. De exemplu, Darul lui Humboldt de Saul Bellow, Humboldt's Gift. Știi și

englezește, evident. Acolo este un bărbat exact de cincizeci și cinci. Și cîte peripeții amuzante are! I se pare tot timpul că trebuie să-și trăiască viața din plin, deși are vîrsta înțelepciunii. Sau pe-aproape. Divorțează, își ia o iubită mai tînără decît el cu vreo douăzeci și cinci de ani, intră în aventuri absurde, își cheltuiește aiurea banii. Doar pentru a se distra și a simți că trăiește. Că se prăbușește brusc, adică îmbătrînește într-o singură noapte, este o altă poveste. Este riscul exceselor. Gîndești plat, bătrîne Gűnther. Mai bine lasă-l în pace pe Bellow.

O faci. Te îndrepți spre Centru. Melcii sînt tot mai mulți, deși ar trebui să fie invers. Mai distrugi cîțiva, deși fi dispus să-i lichidezi pe toți, dar n-ai timp suficient. Vrei să vezi ce se întîmplă. Simți o curiozitate feminină, vulgară, la urma urmelor. Cu toate acestea...

Mii, poate zeci de mii. Melci de livadă. Asemănători, identici. Calmi, maiestuoși, navigînd pe uscat înspre ținte enigmatice. Trecători puțini. Oameni, adică. Nimeni nu ia vreo atitudine împotriva invadatorilor. Ești singurul lichidator. Angajații Primăriei n-au apărut, deși s-a vorbit despre ei la postul local de radio. Melcii au pus stăpînire pe oraș.

Inadmisibil! Cîtă delăsare! N-ai nici un resentiment față de români, dar în Germania așa ceva n-ar fi fost posibil. Acolo ar fi intervenit imediat.

Melcii urcă pe zidurile clădirilor, parcurg geamurile vitrinelor, traversează imperturbabil panourile publicitare. Sînt mulți și pe strada principală, unde vehiculele n-au acces. Trecătorii, suspect de puțini, îi ocolesc cu grijă. Mergi fără să te ferești, mai calci vreo cîteva zeci. Troznetele cochiliilor ți-au devenit familiare, nu le mai dai nici-o atenție.

După o vreme., îți dai seama că ești singurul ucigaș al melcilor. Cu excepția cîtorva accidente.

Niște oameni în vîrstă au stîlcit cîte un gasteropod. De fiecare dată, pe fețele respectivilor, regretul adînc. Isterie, îți spui tu. Sînt atît de mulți, încît nu contează dispariția cîtorva sute. Sau mii.

Gîndești că ești poate ales de Providență, pentru a curăța orașul de melci. Din moment ce nimeni nu intervine!? Cineva trebuie s-o facă. Acționînd metodic, ai obține rezultate destul de bune. Eventual municipalitatea să constituie niște echipe de voluntari, conduse de tine, omul inițiativei. Să mergi chiar acum la Primărie? Nu cumva te-ar considera nebun? Renunți.

Un grup de oameni în fața unei vitrine. Pe un ecran mare de televizor, știrile locale. O fată cu ochi halucinant de strălucitori. Vorbește despre deraierea unui teren, în apropiere de Kronstadt. Numărul victimelor n-a fost anunțat oficial, dar se pare că este de ordinul sutelor. Trenul s-a prăbușit într-o prăpastie. Urmează cîteva imagini transmise de reporterul cutare. Se anunță apoi decizia Guverrnului: spectacolele artistice și manifestările sportive de azi au fost anulate. Oamenii vorbesc în șoaptă. Cîteva femei plîng încet. Se aude un țipăt. O țărancă în vîrstă are – a avut – un fiu în tren. Începe să-l bocească în surdină. Nimeni nu reacționează. Tu, însă, ești gata să-i spui că marile dureri sînt mute. Sau ceva în acest gen. Mai multă demnitate, femeie! Te stăpînești. Nu-ți place să ieși în evidență decît în grupuri de elită. Nu pe stradă. În mulțime, preferi să treci neobservat. Modul cum te îmbraci este o dovadă. Preferi griurile. Cravatele – ultradiscrete. Ești un adevărat domn, nea Gűnther, ce să mai discutăm!

Te îndepărtezi de grup. Mersul tău începe să fie „ca pișatul boului”, cum ar spune Melcul, dacă te-ar vedea. De departe, s-ar spune că ești beat. Înaintezi în zigzag, fiindcă ai început să-ți iei rolul în serios. Ucizi cît mai mulți melci cu putință. Plăcerea ta tulbure crește cu fiecare trosnet de cochilie. Încă puțin și vei obține un orgasm. Îți

flutură prin minte că ești un sadic și doar acum o afli. Sadismul face parte din impulsia morții, spune Freud. Memoria ta extraordinară te ajută încă o dată. Așa este, bătrîne, din tentația morții.

Nimeni nu te imită. Puțini trecători continuă să ocolească melcii. Ești singurul gîde al gasteropodelor.

III

Nu știu de ce Herr R. mi s-a părut atît de ciudat astăzi. Avea o privire de drogat. Era impecabil, not clean, but impeccably clean, ca întotdeauna, dar ceva nu mai funcționa. Părinții mei nu se salută cu el. Așa că nici eu nu-i spun bună ziua. O colegă de-a mea mi-a spus că îi place de el, ca bărbat. Am rîs, dar pe urmă l-am privit mai atent. Nu știu cîți ani are, probabil vreo patruzeci și cinci. Cît tatăl meu. N-are burtă, nici chelie. Nu l-am văzut niciodată neras. Este atît de elegant! Poate că Hilde n-a spus o prostie chiar atît de mare. Ce dacă nu mai este tînăr? Am văzut eu lucrurile și mai și, prin filme.

De cîteva ori am încercat să-l privesc „provocator”. N-a avut nici-o reacție. M-a privit ca întotdeauna, adică de parcă aș fi fost translucidă. Întotdeauna pare foarte preocupat. L-am întrebat odată pe tatăl meu cu ce se ocupă Herr R. Mi-a spus că după cîte știe el, n-are nici o ocupație. A fost dat afară, este inginer. Din ce trăiește? Din chiria plătită de cei de la parter și din banii trimiși de părinții lui din Germania. Poate mai face și cîte-o traducere, din cînd în cînd. Deși nu i-am văzut nicăieri numele. Poate aste negrul cuiva. Ce înseamnă să fii negrul cuiva? Adică să faci o muncă intelectuală și altcineva s-o semneze.

Melcii ăștia! Herr R. îi omora. Mie îmi stîrnesc mai degrabă simpatia. Îmi plac. Încetineala lor este extraordinară. Mama mi-a povestit într-o zi ceva despre Zen. Asta este un fel de religie, fără o divinitate anume. Trebuie să-ți anulezi toate

dorințele și așa atingi starea de iluminare. Am priceput foarte bine ce mi-a spus, deși n-am decît cincisprezece ani. La școală mi s-au făcut teste de inteligență. QI. Am ieșit prima, cu 195. Au crezut că a fost o întîmplare. Au repetat testul, schimbînd niște componente. Același rezultat. Am avut după aia o perioadă destul de proastă. Prietenii au început să mă ocolească. Pînă și Hilde, prietena mea cea mai bună, a devenit distantă. Am ieșit în fața clasei și am început să-i înjur pe toți. Pe românește, fiindcă germana are înjurături sărace. De fapt, nici n-are, dacă stau să mă gîndesc mai bine. I-am înjurat și le-am spus că n-am nici o legătură cu propria mea minte și că ea, mintea, este de capul ei. N-am nici-o treabă cu ea. Eu sînt independentă și voi nu trebuie să mă segregați. Chiar așa le-am spus. De ce să nu mă mai chemați la petreceri? Mă cac în inteligența mea. Așa am încheiat Au rîs cu toții și după aia lucrurile au început să meargă mai bine. Deși uneori am impresia că mă privesc ca pe un animal ciudat. Nepericulos, chiar simpatic, dar anormal. Acum prietenul meu este prostul clasei. Îmi place foarte mult de tine, Christine, zice el, foarte serios. De ce? Fiindcă ești frumoasă, dar și pentru că semeni cu mine. Nu te deranjează așa-zisa mea inteligență? Nu. De fapt, eu cred că ești o cretină. Altădată îmi spune că sînt imbecilă. Chestiile astea mă distrează atît de tare! Cînd cineva mă face proastă, mă simt excelent, iată adevărul. De altfel, el este și un băiat frumos, musculos, chiar păros.

Intră și în casă, văd. N-am nimic cu ei. Îi las în pace. Nu fac nici un rău. Murdăresc, poate. Dar totul se poate spăla. După cum spune maică-mea. Are și ea textele ei. La radio, știri despre deraierea trenului. Asta, la cîteva ore după prăbușirea avionului! Urîtă coincidență! Povestea cu melcii... Accidentele... Herr Gűnther R. Lucruri fără nici o legătură între ele. Totuși, simt dorința de a le găsi un numitor comun. Intuiție? Prostii. Invazia

melcilor. Poate vine sfîrșitul lumii, cum mi-au spus niște cetățeni foarte politicoși pe stradă. I-am ascultat, deși maică-mea mi-a spus că nu este bine să intru în vorbă cu necunoscuți. Vor fi semne ciudate, ziceau. Catastrofe. Semne cerești, vestind apropierea momentului final. Apocalipsa. Bătălia finală între bine și rău. Mi-au dat niște broșuri. Nu le-am citit.

Vin din toate părțile, tot mai mulți. Închid geamurile. Să-i strîng? Să-i pun într-o pungă de plastic și să-i duc afară? Nu mi-e scîrbă de ei. Îmi plac din ce în ce mai mult. Sînt atît de ciudați! Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile bizare. M-au satisfăcut. Nu pot să vorbesc asemenea lucruri cu prietenii mei. Și nici cu mama. Nici nu trebuie să spun cuiva, la urma urmelor. Îmi plac și gata.

Nimeni nu-i omora, în oraș. De ce? Înainte am văzut de multe ori rămășițele lor, pe asfalt. Uneori ies aiurea la plimbare din verdeață și se îndreaptă numai ei știu în ce direcție. Poate își caută partenerul. Sau partenera. Nu! Sînt hermafrodiți. Am citit undeva despre asta. Sînt animale perfecte? Se împreunează, totuși. Și pe aici, prin casă, am vreo trei cupluri. Nemișcați, satisfăcuți. Eu sînt o fecioară inteligentă. Ce să fac? Nu mă deranjează prea mult chestia asta, deși unele colege rîd de mine, că sînt de modă veche. Chestia cu sexul nu mi se pare atît de fascinantă. Tentantă, da. Dar vaginul meu nu este buricul Pămîntului. Și nici clitorisul. Așa cred.

Acum îl văd pe Herr R., nu știu ce se întîmplă cu mine. Pur și simplu știu ce face în acest moment. Nu am calități paranormale, după cîte știu. Dar sînt sigură. Dacă ar fi cineva acasă aș pune pariu și aș cîștiga. Merge prin oraș și omoară melci. Mai întîi a făcut-o cu oarecare sfială, ca și cum i-ar fi fost rușine. Acum, în această clipă, nu se mai ferește. Este singurul om care omoară melci. Trecătorii se facă că nu-l observă. În el se petrece un lucru ciudat. Nu știu exact ce. Ceva

confuz și, cum să spun, tulbure. Ca o beție. M-am îmbătat o dată și știu cum este. Cînd bei prea mult, vine mai întîi o veselie și apoi o tristețe. Ceva amestecat. El trăiește așa ceva. Îi prind și gîndurile. Vrea să omoare toți melcii, să curețe orașul de ei. Îi omoară și pe cei urcați pe pereți, pe geamuri, pe vitrine. Îi lovește scurt și precis, ca un luptător de karate. Karateka, așa se numesc. S-a înroșit ușor la față se simte mai bine ca niciodată. Cum se poate așa ceva? Un domn atît de elegant și de civilizat! De neînțeles.

Mai am ceva de învățat pentru azi, dar stau nemișcată, cu ochii închiși. Îl urmăresc pe Herr R. Înțeleg că ar trebui oprit. Acțiunea lui este periculoasă. Nu știu în ce fel. Ceva se va întîmpla, ceva rău. O simt. Ar fi bine dacă lucrurile s-ar desfășura mai repede. Niște furnicături ciudate. De parcă aerul s-ar fi răcit brusc și pielea mi se strînge. Un zăngănit ușor al geamurilor. Un zgomot înfundat, venit de jos, din pămînt. Un mic cutremur? Rămîn pe loc, nu mi-e frică. Lustra a început să se balanseze încet. Casa noastră a fost construită de unul care se temea de cutremure. Asta o știu de la tata. Va rezista, spre deosebire de alte clădiri din oraș. Cutremurul se întețește. Mobilele se mișcă, scaunul de sub mine o ia razna. Mă duc la ușă și mă țin. Văd cum se dărîmă niște clădiri din vale. Țipete. Doar în mintea mea?

Emisiunea de la radio se întrerupe. Balansul casei este tot mai puternic. Aud țipete din stradă. De data asta sînt sigură că nu vin doar din capul meu. Un sentiment de teroare. Suferință mare. Simțită de altcineva și în același timp, de mine. Einfühlung. Herr R. nu s-a liniștit. În timpul cutremurului continuă să ucidă melci. Furios, aproape dement de mînie. Trebuie oprit! Ideea asta îmi apare în creier ca o arsură. De ce să fie oprit? Nu văd logica. Este un ordin, venit de la nu știu cine. Oprește-l, Christine! Îți ordon să-l oprești! O clipă doar, simt că voi începe să plîng. Îmi trece

imediat. Îl voi opri. Îl vizualizez foarte clar. Intru în conștiința lui, mă confund cu el. Iritatea și ura i se domolesc încet. Cutremurul continuă. Împreună cu Herr R. alerg pe străzi, unde cad coșuri de pe case, tencuială, cărămizi. Ca într-un bombardament. Nu mai ucide melcii. Trecem pe lîngă niște blocuri dărîmate. Au căzut și case cu mai puține etaje. Este prăpăd. Știam că la noi nu este o zonă seismică. Nu-i așa.

O casă se dărîmă dintr-o dată, ca printr-o scamatorie. Zidul dinspre stradă se prăbușește înspre noi. Gűnther n-are timp să se ferească. În timp ce zidul cade, el este un melc. Psihologic vorbind. Moare strivit, fără să sufere. Asta fiindcă nu mai știe ce înseamnă durere, frică, furie. În ultimele lui clipe de viață este o creatură primitivă, incapabilă de sentimente. Aud un trosnet ciudat. Ca și cum s-ar fi spart cochilia unui melc gigantic. Apoi, nimic. Liniște. Și praf. Mult praf.

Mă regăsesc în ușa camerei mele. Cutremurul a trecut.

„Ucigașul melcilor”
a apărut în numărul 3 / 1999 al revistei *Ficțiuni.*

Ovidiu Bufnilă
APOCALIPSA DUPĂ BUF

EUROPA TĂCUTĂ

Dintr-o dată, Europa nu ne-a mai transmis nici un semnal. Niște pelerini sosiți tocmai de dincolo de ocean ne-au spus că în drumurile lor n-au găsit decît dealuri, munți și văi. Noi ne-am mirat foarte tare. Nici țipenie de om?! Nici turnuri? Nici castele? Nici autostrăzile spălate dis-de-dimineață cu detergenți fini și frumos mirositori? Nici universitățile vestite? Nici bazele militare înarmate pînă-n dinți? Nici trupele de cartier? Cum se putea așa ceva?! Doar munți, lacuri și păduri foșnitoare, ne-au spus pelerinii. Nici orașe, nici gări, nici măcar un dirijabil care să brăzdeze cerul de toamnă.

Bineînțeles că ne-am întrecut în presupuneri. Anume că un bacil cosmic ar fi mîncat oamenii, tencuiala și oțelul. Că Europa ar fi tăcut dintr-o dată datorită unui val de frig neașteptat care a șters de pe fața pămîntului orice formă de viață umană. Că arabii ar fi inventat o rază a morții foarte periculoasă și că s-ar fi răzbunat groaznic folosind-o împotriva urmașilor strălucitilor cruciați. Un profesor de fizică ne-a spus că era vorba de o conversie magnetică dar nu l-a crezut nimeni. Aglaia Protopopescu s-a certat din pricina acestei chestiuni cu Elvira Popescu, iar farmacistul Iamandi l-a ajutat pe Lubomir, directorul Băncii Comerciale, să-și pună capăt zilelor cu niște prafuri misterioase. Bietul director nu suportase evidența. Europa nu mai era. Tăcuse dintr-o dată.

Terente, comisarul-șef, l-a arestat pe dirigintele poștei pentru că a produs oarecare agitațiune în arhipelag, iar compania noastră aeriană aproape că a dat faliment.

Bineînțeles că am citit în fiecare zi jurnalele și am navigat în WorldNet încercînd să aflăm ceva despre acel cumplit mister. Americanii n-au părut prea afectați și s-au arătat interesați să pună mîna pe noile teritorii. China a depus și ea o cerere pentru a primi cîteva mii de kilometri pătrați, iar cîteva state din Africa au susținut că imensul spațiu gol rămas liber dintr-o dată li s-ar cuveni lor pentru că întreaga rasă umană și-ar avea obîrșia în jungla africană, printre orhidee și turme de zebre. Desigur, ne-am grăbit și noi să cerem cîte ceva, dar guvernatorul arhipelagului a încercat să ne tempereze. Aglaia Protopopescu l-a făcut cu ou și cu oțet și ne-a zis tuturor că mai întotdeauna, în momentele istorice remarcabile, am stat în coada altor națiuni. Globalistul Popovici a încercat să ne țină o nouă teorie de-a lui despre satul mondial, dar noi ne-am dus la o bere. Acolo ne-am întîlnit cu pricoliciul de la Arsenal. Era puțin aburit și foarte roșu în obraji. A încercat să ne toarne o minciună gogonată. Anume că Europa ar fi ieșit de pe frecvența H9 a Universului. Noi n-am prea înțeles mare lucru, dar profesorul Balthazar ne-a spus că Universul e de fapt o hologramă și că uneori se produc pierderi de frecvență. Am dat pe gît o halbă și pe urmă ne-am dus să-l vedem pe scamatorul Luigi care putea să prefacă totul în aur.

AMERICA PIERDUTĂ

La sfîrșitul verii, America a dispărut de pe monitoare. În WorldNet s-a iscat o învălmășeală de nedescris. Posturile de televiziune transmiteau imaginile a milioane de oameni consternați, pradă confuziei. America nu mai era. Gata, se evaporase. Oceanul Atlantic se întindea cît vedeai cu ochii. Ici

și colo cădeau din cer tot felul de sateliți-spion pe care era pictat steagul înstelat.

Să fi fost o gaură de vierme? Dar prezența unui astfel de fenomen astronomic hrăpăreț ar fi fost detectată de monitoarele noastre.Să fi fost o explozie nucleară? Ar fi sărit în aer întreg Pămîntul. Să fi fost un cutremur de pămînt? N-am fi scăpat nici noi cu una, cu două! Da, da, America se volatilizase într-un chip neobișnuit. Gata, nu mai era. Se sfîrșise. Bineînțeles că toate lucrurile au luat-o razna. Gata cu Elvis. Gata cu Coca Cola. Gata cu frumosul vis american. Oare extratereștrii s-o fi smuls, să-și facă un cadou? S-o fi răpit cu totul, pe furiș? Ca să se termine o dată pentru totdeauna cu isteria răpirilor? Cu nebunia OZN?

Sigur, au apărut tot felul de zvonuri, tot felul de speculații. Că talibanii ar fi trimis o rachetă grozavă să-i facă harcea-parcea pe bieții americani. Că masonii dezlănțuiseră forțele telurice. Că Marele Spirit, sătul de pornografie și droguri, îl nimicise pe bătrînul unchi Sam scufundîndu-l în ocean la mare adîncime. Că mai marii din Shambala nu erau străini de groaznica dispariție. Că Universul întreg suferise o depreciere magnetică soldată cu pierderea Americii. Bineînțeles că unii s-au sinucis. Alții s-au bucurat. Și-au frecat palmele: gata cu guma de mestecat, gata cu Marele Canion și cu aroganța lui Bill și cu fundul rozaliu al lui Marilyn Monroe, gata cu băieții scrobiți de la CIA, gata cu voinicul Arnold.

Pricoliciul de la Arsenal mi-a dat telefon să mă întrebe ce și cum. Dacă nu cumva America fusese doar în imaginația noastră. Dacă nu cumva fusese doar așa, o metaforă. O iluzie. Pricoliciul se cam bîlbîia, așa că i-am închis telefonul în nas. Pe urmă a venit Aglaia Protopopescu, să flecărim de una, de alta. Avea o umbreluță portocalie. Nu părea prea impresionată de teribila grozăvie. Ea nu îi iubise niciodată pe americani. Îi murise iubitul în

Vietnam. Acum, să nu credeți că i-am cîntat în strună sopranei! Dimpotrivă: Aglaia Protopopescu mi-a cîntat ea mie aria Bernadettei. Aveo o voce cristalină și deosebit de pătrunzătoare. Pe urmă au venit și niște vecini. Unul dintre ei a adus o ladă cu Coca Cola. Eu am scos niște gheață din frigider. Apoi ne-am așezat pe terasă și-am stat la taclale. Postul de televiziune Antena 5 ne-a asigurat că nu a fost găsit nici un supraviețuitor.

Pricoliciul de la Arsenal a dat din nou telefon și ne-a pus pe jeratic pe toți. Ne-a zis așa, de la obraz, plin de obidă, că americanii ne făcuseră tuturor bucata. Că pur și simplu o șterseseră prin spațiul cosmic cu întregul lor continent. Că ne lăsaseră singuri, singurei, să ne batem capul cu poluarea și cu apropiata cădere a cometei M-666. Niște egoiști! Malagambiști, ce să mai vorbim...

AFRICA VRĂJITĂ

Navigatori de-ai noștri ne-au transmis semnale disperate. Nu găseau Africa. Doar sclipirea Mediteranei revărsîndu-se tumultuoasă în Oceanul Atlantic. Vrăjitoarea Esmeralda, întoarsă de la Congresul Mondial al Magicienilor, ne-a strîns într-o seară ca să ne deslușească ce și cum. Aglaia Protopopescu plîngea în hohote după Europa și America. Eu am vrut s-o consolez în fel și chip, dar ea m-a făcut cu ou și cu oțet și mi-a spus, așa, de la obraz, că-s nesimțit. Vrăjitoarea Esmeralda a adus cu ea un glob de cristal, ca să ne citească în el trecutul, prezentul și viitorul. Ea a fost de părere că noi, cei din arhipelagul Adamville, vom rămîne singuri pe Pămînt și că vom da naștere unei rase superioare. Ne-a transmis chiar și mesajul papei Urban, care, de cînd dispăruse Europa, zbura peste ape într-o fortăreață de cristal. Dar noi, cei din Adamville, eram liber cugetători de cînd ne știam.

Sigur că vrăjitorii din Ngorongoro pierduseră Africa cu farmecele lor. Folosiseră în acest scop picioare de cocoș, fructe de mango și de blinel,

nisip de Nil, praf din oasele faraonilor, sînge de fecioară, praf de pușcă britanic, niște pase magnetice furate de la CIA, boare de primăvară din Cotul Iberic, parfum de trandafiri masonici, niște discursuri de-ale lui Stalin și Franco, un lighean de argint în care se îmbăiase Napoleon cînd era mic, coarne de cerb aduse de la Marile Lacuri, ceva muzică de cartier, buric de vădană, urlete de elefanți și coajă de ou de struț. Și gata vrăjitoria! Ia Africa de unde nu-i.

Esmeralda voia să ne înfioare, se vedea de la o poștă. Pricoliciul de la Arsenal s-a lăudat că vraja fusese chiar a lui, că ar fi fost la clenciuri cu nu știu ce forțe oculte, cu nu știu ce servicii secrete, cu spiritul lui Garcia, dictatorul bolivian al anilor '50, cu niște ființe venite din cosmos, cu nu știu care mafiot din Sicilia și uite-așa mai departe.

Navigatorii ne-au mai transmis o vreme diverse semnale. Văzuseră în calea lor înspumată tot felul de balene zburătoare, un delfin cu cap de cerb, un șarpe cît Statuia Libertății și niște oameni cu trei mîini care pescuiau macrou și sardină, dar comunicau în altă frecvență decît noi. Am consemnat conștiincioși toate aceste povești și le-am trimis prin WorldNet celor din Asia și Australia, încercînd să-i avertizăm. Împăratul Japoniei nu ne-a crezut pe cuvînt și ne-a promis că o să ne bombardeze arhipelagul, iar chinezii au zis și ei că or să ne invadeze într-o bună zi ca să ne treacă cheful de șotii. Era clar însă că întreaga rasă umană era pe ducă și că Forța Universală o chema la ea să achite nota de plată.

Noi am vorbit cu guvernatorul nostru, îndemnîndu-l să ia niște măsuri preventive. El a încercat să ne liniștească, afirmînd că armata din Adamville era dotată cu lasere ucigătoare care puteau topi orice tanc dușman și orice rachetă continentală. Îmbărbătați cum se cuvine, noi ne-am lăsat păgubași și ne-am făcut praf cu vin de

Madeira, lăsîndu-i pe asiatici să se perpelească de necaz.

ASIA RĂTĂCITĂ

Și ce dacă i-am avertizat prin WorldNet? Ce dacă n-au învățat nimic din felul în care au dispărut America, Europa și Africa?! S-au rătăcit asiaticii. Pricoliciul de la Arsenal ne-a spus că s-ar fi pierdut Asia în spiritul lui Buddha. Buddha? ne-am mirat noi. Oare despre ce vorbea așa, în dodii, pricoliciul? Ce mai pusese el la cale? Asia se rătăcise în propria ei penumbră. Gata, nu mai era acolo unde fusese de secole. Se dusese ca un fum. Printre elefanții albi, printre arborii de cauciuc, printre grămezile de jetoane aurii din cazinoul birmanez, pe cărările de nepătruns ale junglei, se rătăcise în ea însăși. Da, Asia se consumase pe sine. Se epuizase. Se pierduse în propriul ei imaginar.

Aglaia Protopopescu m-a sunat și-a plîns o oră întreagă la telefon. Ne-am dus cu toții la capătul digului să aruncăm coroane de flori pentru Mao, pentru tigrii asiatici, pentru împăratul Japoniei, pentru Toranaga și pentru călugării din Shambala. Stăteam așa pe digul înspumat și priveam cum se întinde Oceanul Planetar. Cum apele lui șterg mările, Marea Mediterană, Marea Neagră, Marea Caspică, Marea Japoniei. Din valuri ieșeau balene vărgate care fluierau îndrăcite, țîșneau pești zburători vopsiți în toate culorile curcubeului și o grămadă de sirene cu niște țîțe mari și obraznice. Burgulis, pălărierul, a încercat să prindă una, dar l-a înșfăcat o caracatiță mare cît clopotul din Beauburg. Gershwin, ceasornicarul, a încercat să pună mîna pe un cal-de-mare, dar l-a tîrît la fund un rechin regal. În sfîrșit, Elvira Popescu a ținut o conferință despre rolul istoric ce ne revenea în noua conjunctură.

Nici n-a terminat bine, cînd o veste cutremurătoare s-a împrăștiat prin Adamville.

Australia, Antarctica și Oceania dispăruseră și ele. Ca un fum. Isteria a cuprins întregul Adamville, într-o clipită. Guvernatorul a fost spînzurat cît ai zice pește. Mulțimile au devastat magazinele, iar o mie de nebuni și-au pus capăt zilelor convinși că după moarte vor fi salvați de o navă extraterestră. Măcelul a ținut pînă în zori. Cînd nu s-a mai auzit nici o împușcătură și nici glasul agoniei, am zărit-o pe Aglaia Protopopescu umblînd hai-hui prin grădina publică. Avea rochia plină de sînge și o privire rătăcită. Mi-a spus că în afară de noi doi n-a mai rămas nimeni în viață în întregul Adamville. Tu ești Eva, iar eu sînt Adam, i-am spus, zîmbind ticălos. Aglaia Protopopescu nici n-a vrut să audă. S-a aruncat în apele mării. Eu m-am urcat într-un cuter și-am străbătut Oceanul Planetar în lung și-n lat. Nu-mi venea să cred că sînt singurul supraviețuitor de pe planeta Pămînt, să mor dacă vă mint!

Nici nu știu cît am navigat așa, fără rost. Într-o bună zi m-am întîlnit cu un spirit care s-a întrupat într-un albatros. Albatrosul s-a așezat pe bastonul de la prova și-a vrut să stea la taclale cu mine. Și-a bătut joc de rasa umană și mi-a zis că toți oamenii au fost niște fraieri și niște proști, de s-au sfîrșit așa. Eu m-am enervat foarte tare și-am pocnit zdravăn albatrosul cu o vîslă pînă cînd și-a dat obștescul sfîrșit.

„Apocalipsa după Buf”
a apărut în numărul 4 / 2001 al revistei *Ficțiuni.*

Mihai Gălățanu
RĂZBUNAREA

1

Toată ziua, Iulian a umblat prin spitale. Camerele mortuare îi ajunseseră cea mai familiară priveliște. Nici măcar nu erau foarte apropiate, într-un oraș mare ca Bucureștiul. Și, orice s-ar spune, străin. Nu aflase prea mare lucru.

Fratele său, Valentin, era aproape intrat în pămînt. Brr, intrat în pămînt la figurat. Adică de negăsit. Numai simpla idee că ar putea fi deja intrat în pămănt la propriu îl teroriza îndeajuns ca să o alunge din minte, ca pe o mare insectă supărătoare, ajunsă, nu-știu-cum, să-i bîzîie prin fața ochilor.

Bănuia că și mirosul ăsta putrid i-a intrat pînă în cutele cele mai ascunse ale hainelor. Îl purta pesemne după el, ca o pînză de păianjen pe care o agăți pe umeri, fără să știi, după ce te-ai furișat prin tufișuri sau printr-o hrubă gata să se prăbușească. Știa cum e: mult timp dormise prin casele părăsite.

Dormiseră. După ce plecaseră de acasă, sătui de bătăile care le făceau porția pe zi, nu avuseseră pe unde să doarmă. Nimeni nu-i primea. Valentin era fratele mai mare. Și mai rebel.

De fapt, Valentin fusese capul răutăților. Din cauza lui Valentin, unchii, exasperați, le trăseseră ultima bătaie antologică.

Valentin îi declarase, cu acea doză de cinism și revoltă care îl caracteriza:

— Moșule, eu nu mai stau la ăștia. Sînt crimă și pedeapsă. Să mă trăsnească dacă io mai stau la

sonații ăștia.

— Poate că noi sîntem sonații, fîrtate, îi răspunsese Iulian. Poate că noi...

În fond, unchii erau o pereche cum nu se poate mai obișnuită. Ba tocmai aici poate că era problema: nu puteau înțelege ce faci după ora șase seara în oraș.

La ei, ușa se încuia la ora șase fix, invariabil.

Cine sosea mai tîrziu, rămînea afară.

Sau trebuia să aibă o scuză a naibii de bine formulată.

De obicei, cu „a-ntîrziat tramvaiul” sau „s-a defectat mașina” nu prea ținea la ei. Tramvaiul lor nu întîrzia niciodată. Mașina nu se strica. Nu-ți puteai scrînti piciorul, ca să fii silit să mergi mai încet.

Unchiul era mic și gras. Purta „lunete”, cum zicea Valentin, de la franțuzescul „lunettes”.

Lunetele nu prea îi ajutau mare lucru. Oricum se izbea de lucruri, din cînd în cînd, motiv pentru care înjura temeinic.

Poate că din cauza asta avea o mutră de om veșnic nefericit, cu probleme. Nici sexul nu-l satisfăcea. Era un puritan convins. Valentin îl poreclea „Anette”, pentru că avea o gură atît de bombănitoare.

Porecla arăta și ea, cît se poate de clar, că Vali, Valentin adică, nu-l considera pe unchiu-său bărbat. Nicidecum. Putea fi hermafrodit, ca insectele, sau lipsit cu totul de vector sexual, ca florile, pietrele. Dar, la urma urmei, cine-ți putea spune cu siguranță că florile, pietrele, sînt lipsite cu totul de vectori sexuali?

Anette. Anette era de ajuns. Anette în sus și-n jos. În familia lui Valentin erau două femei, două mătuși, care trăiau împreună, se culcau împreună, erau un fel de lesbiene.

Pentru că soția domnului Anette era o femeie grasă și jovială, înclinată cu 75 de grade asupra oalei cu mîncare. Viața ei se compunea din două

momente: în care producea mîncarea și în care o înghițea.

Dacă n-ar fi fost orfani, se gîndea Iulian cîteodată, nici n-ar fi trebuit să treacă prin asta.

Ar fi rămas cu părinții, iar în afara lor n-ar fi avut nici un alt orizont de scăpare. Ca și cum, atunci cînd ai un cer deasupra capului, nu-ți mai poți închipui nici în ruptul capului că în spatele acelui cer se mai află altul. Și chiar poți să-l rupi pe cel existent, să-l sfîșii ca pe un afiș lipit deasupra altui afiș, oricum va fi întotdeauna un alt cer dedesubt.

Valentin fusese primul care se hotărîse s-o șteargă de-acasă.

Chiar îi spusese lui Iulian:

— Dacă vrei, vii cu mine. Dacă nu, oricum plec.

Se temea să-și piardă fratele. Valentin fusese întotdeauna fratele mai mare, iar lumea fără el nu exista. Era absurdă. O imposibilitate în termeni.

Așa că, practic, Iulian n-a avut de ales.

De altfel, se săturase și el de mofturile bătrînilor.

Era mai rău ca într-un azil de noapte sau într-o închisoare. În casă plutea un miros bătrînesc, care amenința să contamineze toate lucrurile. Și, finalmente, carnea. Unghiile. Poate chiar și scuipatul din gură avea să i se facă doldora de mirosul ăsta, mai rău ca mirosul de catran al iadului.

Viața merita trăită, nu îngropată aici.

Viața merita suptă, ca o țîță, pînă la capăt.

Viața merita molfăită cu toate buzele și mulsă cu amîndouă mîinile.

Pentru că viața asta nu se mai întoarce, spunea Valentin.

Și așa era. Era adevărat. Tot ce spunea Valentin se adeverea.

Într-o zi, Valentin a făcut-o lată. Lată de tot. Nu era pentru prima dată, dar acum depășise orice așteptări.

A intrat, pe la doisprezece ziua, într-o casă de schimb. Din întîmplare ținea un pistol în mînă. Cînd auzise ce s-a întîmplat, din gura unchilor, primul gînd care-i venise în minte lui Iulian fusese unul al stupefacției: de unde mama naibii făcuse rost de pistol?

El, chiar de-ar fi dorit să țină unul în mînă, n-avea nici cea mai mică idee de unde ar fi putut-o face, deși împlinise deja optsprezece, iar o pușcă de vînătoare era visul oricărui copil de pe strada aia.

Valentin avea și el numai nouăsprezece, doar cu un an mai mult – și totuși fusese în stare să facă rost de o armă. Și nu avusese de gînd doar să se joace cu ea, ci s-o folosească.

Intrase într-o casă de schimb și ridicase pistolul îndreptîndu-l spre o femeie mioapă și speriată. Țeava era lucioasă și căsca un hău întunecos în arhitectura sa de ghinturi.

Femeia ridicase reflex mîinile în sus, fără să-i spună nimeni, așa cum văzuse prin filme. Nu i se mai întîmplase niciodată să fie amenințată cu o armă de foc.

Purta o fustă scurtă și cît se poate de transparentă în ziua aia.

Așa că totul s-a putut vedea bine.

Da, domnule, s-a văzut bine. Era ca într-un film și nu-mi venea să-mi cred ochilor, avea să povestească mai tîrziu Valentin, care, pe tot parcursul acțiunii, nu scosese nici un cuvînt, mulțumindu-se doar să zîmbească obraznic.

Văzuse.

Cum.

O șuviță subțire de lichid galben-verzui transparent umezește treptat chilotul alb, cu găurele, dezvelit de piciorul așezat neglijent. Apoi se prelinge printre picioare, udă temeinic scaunul, apoi se transformă într-un jet.

Iar jetul crește.

Cînd a terminat, o băltoacă limpidă strălucea pe linoleumul cu aspect de parchet din fostul uscător al blocului, transformat în casă de schimb valutar de către un patron veros.

— Să mor io, avea să povestească mai tîrziu Valentin, printre sughițuri de rîs, cred că și-a deșertat acolo toată vezica.

Apoi adăugase, cu un aer expert:

— Știi, cred c-a meritat toată chestia.

După asta, femeia, îngrozită de ce i se întîmplase, încercase să ducă mâna la chilotul ud. Dar mișcarea rămăsese doar la jumătate.

Își adusese aminte că o armă este ațintită asupra ei.

Și groaza a fost mai puternică decât rușinea.

A început doar să tremure și să-și bălăngăne indefinit mîinile.

În loc să urle la ea ca un apucat, așa cum ar fi făcut orice hoț autentic, Valentin surîdea obraznic, iar în câteva secunde hihăia de-a dreptul.

Tipa se făcuse palidă rău, ziceai că acuma dă ochii peste cap – și uită definitiv să-i mai deschidă.

Nu știa să spună decât:

— Doamne, ce mi-ai făcut?

Alternînd cu: Doamne, de ce mi-ai făcut asta?

Parcă Dumnezeu îi făcuse ceva. Dumnezeu nu-i făcuse nimic și cu atît mai puțin asta.

Asta îi făcuse vezica. Uretra. Pistolul. Sfincterele. Rinichii. Frica. Toate la un loc.

— Doamne, de ce mi-ai făcut asta?

Și atunci, în mintea ei, ca și în cea a lui Valentin, se produsese declicul.

Degetul puștiului apăsă pe trăgaci.

O lumină mare, roșie, de brichetă pîlpîi la mijlocul țevii.

Pentru că pistolul asta era: o brichetă.

O jucărie tîmpită care, în loc să ciuruiască țeste și cururi, speria doar pe nătăfleți. Iar netoții credeau.

Tipa de la casă a scăpat din mînă teancul enorm de bancnote pe care îl pregătise să i-l dea adolescentului ciufulit din fața ei.

— Numai nu-mi lua viața, atît – astea erau cuvintele care stăteau nerostite pe buzele ei.

Dar de cînd poți să împuști un om cu o brichetă? Cel mult poți să-i dai foc. Sau să-l ajuți să-și aprindă țigara.

Femeia a rămas cu gura căscată. S-a simțit pentru a doua oară (sau, poate, pentru a treia) pe ziua respectivă. Nu văzuse că are un mucos în fața ei. Nu văzuse că presupusul mare asasin și hoț nici măcar nu se deranjează să poarte cagulă. Nici măcar un ciorap jerpelit de-al maică-si tras peste mutră.

Și n-avea nici o traistă sau un sac, o geantă, ceva în care să pună banii. E clar că își bătuse joc de ea. Într-un stil barbar. Și acum toată lumea va afla cum și-a udat ea chiloții.

Se lăsă să lunece pe scaun, sfîrșită. Începu să plîngă încetișor.

Vali crezu că leșină și vru să se repeadă să o ajute.

Însă vecina de la agenția de voiaj din dreapta pesemne că văzuse toată faza asta, care se derula de vreo zece minute bune. Sunase la Poliție.

O sirenă se și auzea în depărtare.

Valentin se fîstîci pentru o clipă. Înaintă și încercă să o consoleze pe nefericita casieriță. Cu un gest delicat, ocoli băltoaca din fața ei. Urina strălucea proaspătă și, amintindu-și principiul gravitației, se scurgea spre o gropiță a pardoselii.

2

Mașina Poliției opri lîngă magazin.

Trei polițiști burtoși săriră din ea și se năpustiră înăuntru. Se repeziră la presupusul agresor (pe fata de la casă o cunoșteau) și-i livrară cîteva palme gospodărești. Pe urmă, ghionturi, pumni.

Tipa plîngea în continuare.

La secție, Valentin încasase o bătaie apoteotică.

Îl făcuseră ăștia să leșine și aruncaseră pe el mai multe ligheane cu apă.

Apa îl trezise iarăși. Interogatoriul fusese antologic și cuprinsese și întrebări de genul:

— Nu cumva bricheta s-a deschis din greșeală?

— Dacă îți dădea toți banii din casă, îi luai?

A doua zi, revenindu-și în fire, fusese chemată la secție și tipa de la casa de schimb. Ea spusese foarte clar:

— Nu m-a amenințat nici o clipă verbal. Nu mi-a cerut nici un ban din casă. Doar intrase și îndreptase spre mine pistolul ăla care semăna perfect cu unul veritabil.

Întrebată cum de știa ea ce-i un pistol veritabil, răspunsul a fost extrem de simplu și inocent:

— Unul care seamănă cu cel din filme.

Ancheta a relevat foarte clar că ea nu văzuse în viața ei un pistol adevărat. Ar fi confundat o mitralieră cu un pușcoci de lemn folosit la instrucție, mai ales dacă i-ar fi fost vîrîtă sub nas de o mutră fioroasă.

O altă parte a anchetei s-a făcut pentru a se depista de unde provine arma-jucărie. În cele din urmă, Valentin declarase cu nonșalanță că a cumpărat-o pe un preț de nimic din talcioc. Nimeni nu a putut să-l contrazică.

Desigur, polițiștii au vrut să facă reconstituirea.

Așa că au mers în talcioc și au scociorit prin toate tarabele și pe sub toate boarfele înșirate. Inutil să mai spunem că nu au găsit nimic.

N-au avut ce face și i-au dat drumul puștiului. Dar n-a scăpat de o confruntare cu unchii, chemați în mare grabă să vadă ce-a mai făcut țicnitul familiei.

Ultragiat în onoarea lui de cetățean respectabil al urbei, unchiul Anette a apelat la furtunul din spatele curții, cu care uda grădina. Cînd l-a adus acasă pe bagabont, a udat furtunul și l-a bătut măr pe contravenient.

I-au rămas multe vergi pe spate.

Dar pe spate mai mergea cum mai mergea.

Mai rău era pe picioare.

Cu mult mai rău.

Pe picioare vergile îți rămîn și te vede toată lumea, mai ales dacă porți pantaloni scurți. Și nici nu te poți duce la pește cu pantalonii scurți, nici la scăldat cu slipul care n-are cum să ascundă ravagiile furtunului. E drept că la scăldat ți se vede și spatele, așa că oricum nu prea ai cum să scapi.

O săptămînă, Valentin nici n-a putut merge ca lumea.

Dar cum s-a înzdrăvenit, a plănuit să fugă.

A vîndut casetofonul pe care îl avea, căștile, tot, inclusiv revistele porno pe care le ținea sub saltea. A vîndut pe nebăgate de seamă și o pereche de pantofi.

— O șterg la București, frățioare, i-a spus el lui Iulian. Dacă vrei, mergi și tu cu mine, dar dacă ți-e teamă, nu-ți port pică; poți să rămăi acasă.

Iulian nu era pe deplin hotărît atunci.

Așa că a mai stat în cumpănă.

Dar s-a hotărăt repede.

Ce-o fi, o fi.

Oricum era mai bine să meargă. În orășelul ăsta de provincie, sufocant, în care toată lumea salută reverențios pe toată lumea în fiecare duminică în parcul orașului, nu avea mare lucru de făcut.

Și-apoi, lumea e largă. Dacă n-o ștergi de-acasă la op'șpe ani, pe urmă cred că devii mult mai laș – și ți se face frică de tot. Pe urmă, te duci direct să te plimbi duminica prin parcul orașului. Iar și mai pe urmă nu ți se mai întîmplă mare lucru.

Măcar o dată, o singură dată în viață, tre' să ai curajul s-o ștergi de acasă. Da, nene. Și acum era momentul. Acum era momentul cel mai bun.

A doua zi i-a spus lui frățîne-su că merge și el.

— Ai vreun plan? l-a descusut Iulian.

Vali a refuzat să-i răspundă.

L-a întrebat, totuși, cum de s-a hotărât să meargă.

Iulian a răspuns doar atît:

— N-am auzit niciodată de cineva care să-și părăsească părinții și să fugă de-acasă la cincizeci de ani.

Valentin a zîmbit și n-a mai întrebat nimic niciodată. Pactul fusese pecetluit cu acel zîmbet – și așa a rămas.

Într-o dimineață, pe la cinci, Iulian s-a trezit zgîlțîit de umeri, temeinic dar cu tandrețe. Era Valentin, gata îmbrăcat, stînd cu genunchii îndoiți în fața patului său.

— E timpul? a întrebat dintr-odată Valentin. Înțelesese din prima, în ciuda minții prinse în aburii somnului.

— Dacă vrei să mergi, acum te îmbraci.

Apoi s-a ridicat și i-a spus:

— Deja mi-am strîns lucrurile. Ia-le și tu pe ale tale și te aștept afară.

Iar cînd a deschis ușa, cu atenție, să nu scîrțîie balamalele neunse, a mai adăugat:

— Nu uita să-ți iei haine groase. Seara se face frig.

3

Așa au plecat din colțul lor de țară, de acolo unde se atîrnă cuiul hărții.

Vatra Dornei fusese un oraș pe care îl iubiseră. Dar uneori trebuie să părăsești Coasta Boacii, ca, măcar pe urmă, să-ți pară rău că ai părăsit-o: așa gîndea Valentin.

La început s-au urcat într-un tren de dimineață, primul care a plecat din gară – și n-au mers cu el decît pînă la Suceava. N-aveau bilet și era riscant să meargă o bucată de drum prea lungă.

Nașul s-ar fi arătat pînă la urmă. Iar cel mai rău lucru care li se putea întâmpla era să-i prindă vreu naș dement și nemituibil și să-i ducă la secție. Acolo, caraulele puteau să afle destul de lesne că

Valentin mai fusese de curînd mușteriul unei secții de poliție.

Mai apoi, lucrurile au să fie simple.

Le cheamă părinții, adică unchii, iar ăștia or să le declare că au fugit de-acasă și n-au știre de ei. Vor veni, îi vor lua – și se va profila la orizont o nouă bătaie monumentală.

Asta e ceea ce nu trebuie să se întîmple.

Asta trebuie evitat cu orice preț.

Așa încît s-au dat jos din tren la Suceava, după ce se furișaseră prin vagoane, fugiseră de controlori, coborîseră și se urcaseră iar. La Suceava le-a venit o idee mai hoață. De fapt, lui Valentin i-a venit.

S-au răzgîndit și n-au mai luat trenul.

Au luat doar o cursă, un autobuz prăfuit, care i-a dus pînă la Fălticeni. De-acolo plănuiau să facă același lucru ca să ajungă la Tîrgu-Neamț.

S-a înserat însă și li s-a făcut foame. Traista fusese golită de acum. Mai erau doar vreo două-trei conserve, pateu și pește, bune și alea, binecuvîntate de Dumnezeu, în special peștii, înmulțiți cândva la poale de munte, în fața unei mulțimi flămînde și electrizate.

Așa că au decis să cumpere vreo două pâini, rotunde, lipii, cum se găsesc prin părțile muntenești – și să dea cep conservelor. Să destupe și vreo două-trei cepe furate de prin grădinile oamenilor, să taie venele la câteva roșii adunate, la fel, din prădăciune.

Au făcut asta și masa s-a dovedit mai mult decât copioasă, semn că Dumnezeu, cel puțin pînă atunci, se hotărăse să țină cu ei și să le deschidă drumul, dar și să le sature burțile.

Au stat pe urmă pe loc, fiindcă li se cam muiaseră picioarele de la oboseală și le venise sleială burdihanului plin ca o lună nouă.

Așa că n-au mai mers mai departe. S-au hotărît să moțăiască acolo peste noapte. Și ideea n-a fost

deloc rea, pentru că au dormit ca-n sînul lui Adam, dacă ăla o fi un sîn de dorit atunci cînd dormi.

Ei bine, au găsit o căpiță cu fîn proaspăt cosit, în care somnul e o prelungire leneșă a picioarelor alunecînd într-o apă răcoroasă, de mai. Era încă mai, spre sfîrșit, și toate minunile lumii se strînseseră pe bolta cerească, sub formă de stele.

Mai este o lună în care îți pierzi mințile ușor.

Sînt convins că, dacă este să se facă o statistică pentru a vedea cînd înnebunesc cei mai mulți oameni, mai ar cîștiga detașat orice top. Mai ar fi luna în care poți să te întinzi pe pămînt și să mori în somn, fără prea multe păreri de rău, adică să treci dincolo ca blagoslovit de euthanasia divină.

Mai e mai și atît.

Sigur că erau și gîze în căpiță, dar ele s-au comportat foarte civilizat.

N-au mușcat pe nici unul din cei doi frați dormind apropiați, ca și cum ar fi spate în spate, ca mușchetarii.

Iar frații au visat locuri îndepărtate, în alte țări, pe care au sperat să le vadă vreodată. Pisici s-au furișat prin căpițele înalte și alăturate, ocolindu-i pe adolescenții adormiți.

Mirosea mișto, a trifoi, a ierburi uscate de secetă, a pietre putrezite în albii, de la pîrîul din apropiere.

Și, firește, rîul mirosea a pești. Nebunește a pești. A pești vii, care hoinăresc pe sub ape, după pofta inimii, necuprinsă de nimic.

Iulian s-a trezit de mai multe ori, în toiul nopții.

Stelele se mișcau singure și ele, ca nebunele, fără să le bată nimeni la cap.

Așa mirosea libertatea.

Cînd se mai scula, se uita pe boltă, iar stelele rămîneau în alte poziții, parcă încremenite. Ca și cum s-ar fi schimbat numai și numai cănd dormeau ei, iar altfel, dacă le țintuiai tot timpul cu privirea, nici n-ar fi catadicsit să se miște pe bolți.

S-a făcut dimineață, iar când Iulian s-a trezit, s-a văzut singur în căpița de astă-noapte. Fratele său dispăruse cu totul, fără urmă. Ce mai, a tras o spaimă. Asta trebuie să o recunoască.

A rămas acolo, deconcertat, ca un arc de la un ceas care s-a dezmembrat de curînd. Nu știa, pur și simplu, ce să facă.

Unde să plece?

Să o ia în căutarea lui Valentin?

Să se întoarcă acasă?

Și dacă nu, singur unde ar fi putut să se ducă? Valentin avusese, negreșit, un plan. Dar acum, că Valentin nu mai era, ce se mai alesese din aventura lor? Ce rost mai avea să fugă de-acasă fără Valentin?

Valentin era însăși fuga de acasă – și aventura – și curajul: toate la un loc. Iar acum dispăruse.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a plimbat câțiva pași în jurul căpiței. Odată cu Valentin dispăruseră și ultimele provizii, adică vreo cîțiva coltuci de pîine și conservele. Gîndul îi aduse un gol în stomac.

Un gol care se adîncea cu fiecare clipă – și nu vedea cu ce l-ar putea umple.

În locul lui Valentin mai rămăsese doar urma în căpiță: o adîncitură de corp viu, de vietate simplă și cu totul sălbatică.

Trebuia să ia o hotărîre.

Și încă una rapidă, dacă trebuia să judece după ghesul din stomac.

Însă chiar dacă s-ar fi căutat prin buzunare, n-ar fi găsit nici o lețcaie. Toți banii erau, fără îndoială, la Vali.

Atunci auzi un foșnet în spatele lui.

Din reflex sau numai de spaimă, sări ca ars.

Cînd se întoarse, îi tresări inima cu totul.

Printre tufe, se vedea venind, vesel, Vali.

Purta în mâini un cornet uriaș, făcut din hîrtie, plin cu zmeură și mure. În rucsacul din spate avea o sticlă de doi litri, din plastic, plină cu apă rece ca

gheața, după cum se putea ușor ghici după broboanele pe care le făcuse sticla.

— Masa de dimineață e gata, spuse el afișînd un rînjet cît se poate de satisfăcut.

Iulian ar fi putut răsufla ușurat, dacă nu l-ar fi inundat un val de indignare.

— Unde-ai fost, ticăloșenie ce ești?! sări el să-i spună. Ah, ce speriat am fost, credeam c-ai șters-o cu totul!

— Unde s-o șterg fără tine, ești idiot? – se mulțumi să riposteze Vali, scoțând de la brîu un cuțit tip baionetă. Tăie cu el o conservă și-l chemă să se înfrupte din ea pe frate-su.

Pateul sclipea în soare, părea proaspăt, iar din cauza căldurii gelatina se topise ca o glazură în jurul său.

Iulian ceru să-i dea niște bani.

— Ce să faci cu ei ? – îl întrebă sarcastic Vali.

— Păi, în caz că ne rătăcim... sau o ștergi, ca mai adineauri... improviză Iulian..

— N-am s-o șterg, se mulțumi să răspundă Valentin.

Și asta fu tot. Nu mai discutară.

Dar Iulian nu se putu stăpîni și îi răspunse:

— Și tu ești ca unchiul, la fel ca unchiul. Știa că asta o să-l doară cel mai tare, dar era adevărat.

Valentin nu spuse nimic, șterse cuțitul de grăsime în turul pantalonilor și plecă să privească undeva în vale. Mai tîrziu, fără nici o legătură cu ce discutaseră, spuse:

— Cred că ar fi cel mai bine să mergem pe jos. Probabil unchii deja sunt pe jar și au și dat alarma. Ne-or fi căutând chiar cu Poliția.

Și-au străns calabalîcul și-au plecat. Iulian constată că s-ar fi simțit chiar ca în vacanță, deconectați, dacă nu s-ar fi temut să nu-i ajungă din urmă unchii sau poliția. Mai degrabă poliția, pentru că unchii nu s-ar fi aventurat ei aiurea pe coclauri doar ca să le ia urma.

S-au hotărăt să meargă pe jos pînă la Agapia și să ceară găzduire acolo pentru noapte. La o mănăstire n-au să dea prea mult de bănuit și, în plus, se pot aștepta la ospitalitate.

Așa că au mers pe jos, printre dealuri și obcine, asudînd din cînd în cînd sub soarele de mai, aburcat mai zdravăn pe cer.

La Agapia au ajuns tîrziu, abia spre seară.

E drept că încă nu se înserase și au putut să se holbeze în voie la frumusețile mănăstirii. Măicuțele le-au spus că, dacă vor să meargă întins, nu fac mult și pot ajunge în aceeași seară la Mănăstirea Neamțului, care e mănăstire numai de călugări și pot dormi, după pofta inimii, fie în sat, fie în mănăstire.

Au ieșit la drum și-au găsit o basculantă care transporta copaci și cherestea, amestecate. Șoferul, un bărbos cumsecade, a acceptat fără prea multe parlamentări să-i ia la bord.

În vreo oră-două au ajuns la Neamț.

Acolo n-a fost greu să capete de mîncare la mănăstire, fiecare dădea cît îl lăsa inima. Valentin a împăturit o bancnotă și a vîrît-o în dreptunghiul strîmt al cutiei milei.

Cînd au ieșit în curtea mănăstirii, Iulian a dat nas în nas cu același călugăr ciudat cu care stătuseră la masă. A remarcat că avea mîinile zdrelite, ca și cum ar fi lucrat cu dalta. Cu mîinile alea julite și sîngerii rupea pîinea și se închina.

A întrebat pe cineva și a aflat că i se spune fratele Teodor. Umbla de parcă ar fi fost apăsat de un păcat, un gînd sau o obsesie care se materializase efectiv și pe care era osîndit să o care în spinare la modul cel mai fizic cu putință.

Lemn și piatră cioplea fratele Teodor.

Cît timp au stat la masă, călugărul i-a zîmbit tot timpul.

Avea un zîmbet de o bunătate nejustificată.

Călugărul i-a făcut semn să se apropie și să îl urmeze.

Valentin i-a spus cît se poate de laconic că se poate duce unde vrea, numai să nu întîrzie prea mult și s-a îndreptat spre chilia pe care starețul fusese de acord să le-o hărăzească peste noapte.

Împreună cu fratele George, Teodor, călugăr la o bisericuță din București cu nume de cioban, Bucur, fusese invitat de către sfinții părinți ai Neamțului să sculpteze o capelă aici și să ajute la felurite restaurări.

Fratele Teodor s-a mulțumit ca, în mutenia sa, să-i arate cum lucrau cei trei-patru călugări, printre care și fratele George. Avea să afle ceva mai tărziu că motivul pentru care nu vorbeau era un jurămînt al tăcerii, o formă de ascetism și ispășire.

Povestea fratelui Teodor, istorisită de o străină gură, cea a unui confrate din mănăstire, suna, ce-i drept, destul de straniu.

Povestașul i-a spus despre Teodor că atunci cînd nu-i iese ceva, se consideră bîntuit de cele rele. Atunci se închide în chiliuța lui cea mică de la capătul holului și plînge singur, pe înfundate.

Într-o zi, vecinii de chilie l-au auzit chiar plîngînd în hohote și rugîndu-se lui Dumnezeu să fie pedepsit pentru sterpiciunea lucrării sale.

În plus, sublinia povestașul, fratele Teodor se ferește foarte rău de femei.

Acuma, clar e, orice călugăr fuge de fuste – sau există măcar credința că așa ar trebui să o facă. Fratele Teodor însă este ceva de speriat.

Cînd vede o femeie, chiar din depărtare, pune mîna la ochi și și-i acoperă, riscînd să dea prin gropi. Odată chiar era să cadă de pe scărița de pe care picta o icoană, taman din cauza asta. A văzut o femeie pe deal, hăt departe, și a recunoscut-o după rochia decoltată, fără mîneci. De emoție sau mînie a clătinat scara atunci când a zvîrlit pensula jos și și-a acoperit ochii.

S-a dat jos într-un tîrziu de pe scară și a început să-și facă neîncetat cruce de parcă văzuse cine-

știe-ce grozăvie. S-a dus în chilia sa și trei zile n-a mai ieșit nici pentru mîncare.

După ce l-a privit vreo jumătate de oră pe fratele Teodor cum își muncește mâinile, și-a luat rămas bun de la capul său pietros și împănat cu aschii de lemn fioros. S-a îndreptat spre chilie și s-a culcat.

Iar noaptea a avut un vis straniu. Se făcea că fratele Teodor s-a îndrăgostit de o statuie pe care o sculptase el cu mâna lui. O chema Valeria, vina numelui purtînd-o doar acuratețea visului.

De sora (dar oare era soră?) Valeria se îndrăgostiseră toți ceilalți călugări.

Vis păcătos – și-a spus – și l-a alungat din minte. Numai mintea mea de mirean păcătos e de vină, fierbințeala trupului său de adolescent care nu-și iartă carnea. Carne, tu, iartă-mă, și-a zis – și a adormit la loc visînd doar vise liniștite pînă dimineață.

4

A doua zi dimineața au plecat mai departe. S-au sculat de cu zori și au ajuns pînă la Bacău.

Acolo au hoinărit prin oraș, vizitând toate anticariatele și librăriile. Se uitau la revistele cu gagici și rîdeau pe seama asta.

Valentin era curios să vadă Bacăul. Nu-l văzuse niciodată; de fapt, nu văzuse niciodată vreun oraș mai mare decît Vatra Dornei.

Drumul de munte fusese unul pietros. Pînă au ajuns la răscrucea dinaintea intrării în oraș, au mers pe o șosea prăfuită, pe care veneau, în noiembrie, carele cu poame.

Au colindat, după închiderea magazinelor, pe străzi, pînă s-a înserat. Apoi au ochit o casă demolată, un fel de ruină.

Au intrat și s-au plimbat prin ea. Casa avea camere înalte, prin care acum sufla vîntul. Pereții crăpați nu se mai terminau nicăieri. Bucăți din tavan rămăseseră numai prin cîteva părți.

Au ales o cameră mai acătării, cu dușumea pe jos, acum grozav de prăfuită. Avea cel mai puțin cer liber deasupra capului. Acoperișul se mai ținea într-un cofraj metalic, atîrnînd deasupra capetelor la vreun metru înălțime.

Aici mai dormeau cerșetorii și vagabonzii din Bacău, pentru că găsiseră niște țoale jegoase, un fel de pufoaică ruptă și întinsă pe jos. Printre ruine se mai aflau aruncate sticle goale, cu etichete veștejite, de lichior ieftin.

Noaptea a fost mai mult decît stranie.

...Dacă straniu se poate numi să te trezești din cînd în cînd și să vezi spărturile cerului deasupra capului sau cîte o stea care trece printre ramurile ierbuștelor crescute anapoda pe pereți.

Luna lumina mai mult decăt romantic, aproape sumbru, mușchiul de culoarea păcurii, cu reflexe verzui, instalat confortabil pe tablele ruginite ale acoperișului.

Cînd a venit dimineața, au șters-o spre gară, unde s-au hotărît să nu călătorească, așa cum i-ar fi tentat buzunarul, cu nașu', ci cu un personal ieftin, care să ajungă după amiază tîrziu în Gara de Nord. Arătau ca niște copii cuminți, care se duc să-și întîlnească părinții în gară, iar apoi direct acasă, unde fac un duș, mănîncă și se culcă.

Își puseseră cele mai curate haine și se spălaseră temeinic la toaleta din gară, ca să risipească jegul și damful nopții dormite printre zdrențele altor hoinari.

Drumul a fost cum nu se poate mai plăcut, mai ales că era prima oară cînd li se înfățișau orașe noi, gări nemaivăzute pînă atunci; totul aducea cu o aventură.

În București nici nu și-au dat seama cînd au ajuns.

Au văzut doar gara, mare cum nu mai avuseseră ei vreodată prilejul să vadă, și ciorchini de navetiști sărind din mers.

Apoi, toată lumea din vagon s-a aruncat pe papornițe și bagaje, de parcă i-ar fi gonit cineva din urmă cu mătărînga. Se călcau pe picioare și era o aglomerație cum ei, oameni de munte, înceți și măsurați, nu mai apucaseră să vadă.

Pe urmă au coborît.

Frații Dorneanu n-aveau de ce să se grăbească.

S-au dat jos pe îndelete și au căscat gura prin gară.

Erau lumini multe, cam ca în centrul orășelului lor moldovenesc, vara, cînd vin turiștii și tîrgușorul pare a se mai însufleți cît de cît. S-au zgîit ce s-au zgîit pe la vitrinele magazinelor din împrejurimile gării, pe urmă s-au hotărrăt să ia metroul pănă la Universitate și hotelul Intercontinental, care era singurul loc de care auziseră.

Au coborît la destinație și au văzut manifestanții din Piața Universității. Din acel moment, Vali n-a mai vrut, nici în ruptul capului, să plece de acolo. Vocația lui de rebel fără cauză se mula perfect peste toată revolta studenților de acolo. Iliescu era Anette, chiar dacă nu purta lunete.

Aici era locul lui pe Pămînt, obișnuia să spună în săptămîna care a urmat. Iulian rămăsese și el pe acolo, profitînd de bunăvoința celor ce se înduraseră să-l găzduiască în corturi. Ba nici nu fusese deloc greu, invitația îi fusese făcută cu mare larghețe de inimă, ca și cum i s-ar fi spus direct:

— Vrei să vii cu noi? Atunci de bună seamă ești de-al nostru! N-are importanță că vii de la cuiul hărții. Că n-ai în buzunar decît vreo cîteva sute de lei ori nici pe ăia. Aici e un azil definitiv pentru toți cei ca noi, care nu mai pot suporta chingile.

Ba, după ce se împrietenise cu unii de pe la țărăniști, care veneau și ei zilnic în Piață, deși erau băieți de București, i se făcuse propunerea să colaboreze la un ziar de-al lor, de-al țărăniștilor, „Renașterea dreptății”.

Iulian acceptase, se dusese în probe la ăștia, iar după zece zile, chiar în propuseseră să se angajeze la ei. Nu-i dădeau mult, doar vreo două miare pe lună, dar erau bani – și-ncă bani buni.

Îi dăduseră un avans de cinci sute de lei, să-și găsească un locșor unde să trăiască. Și o legitimație de la ziar, cu care putea intra mai peste tot. Iar dacă din bani se mai duseseră, legitimația îi rămăsese și îi deschidea multe uși.

Din bani dăduse fratelui său vreo două sute și îi porpusese să vină să stea împreună. Vali însă nici n-a vrut să audă.

A spus că aici e menirea lui, să stea cu toți ăștia, dezmoșteniții soartei. Își atîrnase o pancartă cu „Greva foamei" la gît și defila prin fața balconului de la Universitate. Singura lui teamă era c-o să vină Anette după ei.

— Da' chiar dacă vine, zicea, frățioare, io nu mă mai întorc. Poate să-mi zică orice și să-mi facă orice. Poa' să-mi și făgăduiască marea cu sarea, nu mai e de mine să mă mai întorc vreodată acasă.

Și parcă vorbele i-au fost o prevestire.

Nici nu s-a mai întors. Niciodată.

Acum, Iulian umbla să-l găsească.

Revede și în secundele astea în minte tot filmul acelei seri și acelei nopți de neuitat.

Cum el a stat pînă pe la șapte în Piață, zi cu ghinion, 13, adică 12, de fapt, pentru că pe 13 n-a apucat să-și vadă fratele, trimis de ziar să vadă ce și cum cu o anchetă și să scrie despre asta. Cum s-a dus el seara ca să vadă gazda pe care i-o găsiseră colegii de pe la ziar, într-o mansardă din apropierea Pieței Rosetti, unde era redacția. Acolo se-aciuaseră mai mulți gazetari, care și ei copii de pripas – veniți de prin Sighet sau Ieud. Unii mai scriau și poezii. Ăștia beau la palincă pînă picau sub masă.

Așa aveau de gînd să-și treacă și seara respectivă.

5

Cum auzise că au spart caraliii Piața Universității, Iulian se întorsese din documentare și se repezise în Piață. Dar Piața Universității nu mai era ce fusese. Era plin de fum și de pămînt proaspăt săpat, întors cu lopata, de parcă ar fi ascuns cine știe ce morminte. Minerii care veniseră plantaseră panseluțe peste sînge.

Corturile fuseseră smulse cu totul din pămînt.

Rămăseseră numai urmele țărușilor înfipți, ba chiar găsise și un țăruș pe undeva, aruncat printre niște straturi de flori proaspăt băgate în pămînt. Tîrnurile tocmite de noii comuniști își făcuseră treaba cît se poate de bine.

Răseseră totul.

„Salubrizaseră" zona.

Și Valentin nu era nicăieri.

Iulian a pornit-o cu Poliția.

Degeaba. Frate-său nu fusese arestat.

Căutase prin catastife și hîrțoage, stătuse de vorbă cu toți cei pe care îi găsise dispuși să-i spună ceva. Cei arestați fuseseră duși de la Poliția Capitalei de pe strada Eforie, cea atacată, chipurile, de bandele legionare.

Funcționarii puterii hămăiseră pe postul național de televiziune împotriva tuturor studenților, iar Marian Munteanu fusese salvat ca prin minune de la moarte. Iulian chiar se întreba dacă fratele său nu va fi fost în grupul care încercase să-l apere pe liderul studenților.

Pe urmă, Iulian luase la rînd spitalele.

Începuse cu cel de urgență, dar nu fusese mai norocos.

Toți internații erau supravegheați de Poliție, iar alții fuseseră duși la Spitalul Militar, tocmai ca să poată fi ținuți sub pază cît mai severă. Nici acolo nu se putea intra prea ușor.

În plus, trebuia să traverseze orașul, iar Iulian nu se putea lăuda că l-ar cunoaște bine. Nici n-avea cum. El fusese adoptat de București abia de cîteva

săptămîni, iar într-o lună n-ai cum să înveți orașul chiar dacă umbli cu o hartă în traistă.

Totuși, pentru că rămînea întreruptă circulația în zona Universității, a luat-o pe jos până la Spitalul Militar. Întîi a ieșit în Piața Romană și a văzut cordoanele de polițiști instalate pe toate laturile pieței. Alături erau mașinile cu tunurile de apă.

Apoi a coborît pe Prelungirea Dacia, în continuarea bulevardului, pînă a ajuns la linia de tramvai, lîngă care licărea cîrciuma „Licuriciul”. De aici nu i-a fost deloc greu să găsească drumul bun, întrucât spitalul era neverosimil de aproape.

Și, mai ales, cel mai limpede indiciu erau acele șepcălii kaki care beau pînă se făceau cui la colțul străzii, sporovăind.

La Spitalul Militar a dat peste un medic de gardă destul de amabil.

Dar nici asta nu i-a prea folosit. Ăla a căutat ce-a căutat prin catastife, dar n-a găsit nimic și s-a lăsat păgubaș.

— N-a ajuns la noi, i-a mormăit într-un tărziu, cu ochii pe registrul de gardă și cu ochelarii alunecîndu-i pe șaua roasă a nasului. Apoi a tușit ca și cum i-ar fi arătat, plictisit, ușa, reluîndu-și aerul de sictireală profesională.

Nici Iulian, ce-i drept, nu s-a grăbit să-l creadă.

— Poate la morgă? La morgă ați încercat? – l-au întrebat ochelarii plictisiți.

Nu încercase.

Ce-i drept, acolo nu.

Nu-i trecuse prin cap.

Sau îi fusese frică.

Care din două? Acum nici nu mai contează. Vorba fusese spusă. Provocarea făcută. Își aduse aminte că nici nu știa unde-i morga în acest oraș.

Doctorul, în ultimul acces de bună dispoziție, îi indicase locul:

— În Vitan. Cunoașteți orașul?

Nu-l cunoștea.

Pentru el Vitan se încețoșa în minte și se transforma în Titan, cu care suna la fel. În Titan fusese la un prieten, așa că știa cam pe unde venea.

— E nu departe de Splaiul Dîmboviței, se auzi sfatul.

— Și cum ajung acolo?

— Simplu, cu metroul pînă la Big Berceni.

— Și de acolo ?

— De-acolo, pe jos. Se poate merge și cu piciorul, nu e mai mult de douăzeci, poate douăzeci și cinci de minute.

Iulian nu fusese niciodată pe acolo. Totuși, își închipuia cam pe unde trebuie să vină.

Mulțumi scurt, protocolar, și plecă.

Se opri să bea o bere printre șepcile verzi care comentau meciul România-Rusia de la mondialele italiene.

Apoi se îndreptă spre gară și luă metroul. Coborî la Victoriei și schimbă.

În mai puțin de o oră, ajunse la Berceni. La morgă, Institutul Medico-Legal Mina Minovici, cum se numea oficial, ajunse tîrziu, spre după amiază, cînd doctorii o cam șterseseră de pe acolo, de frica morților, stafiilor sau întunericului. Sau a tuturor la un loc.

Abia a intrat pe poarta mare, păzită strașnic, arătîndu-și legitimația de ziarist. Deși nici așa nu-i fusese prea ușor să intre.

A nimerit, invariabil și inevitabil, tot la medicul de gardă.

S-a dus la ăla și i-a povestit cu ce treabă. Ăsta era, parcă, mai de gașcă decăt ăla de dinainte, de la Spitalul Militar – și pilea zdravăn.

De chestia asta nu-i fusese prea greu să-și dea seama, atîta timp cît mirosea ca un tăpșan scoțian cu o distilerie-ntr-însul. Și, mai rău, puțea a vodcă de proastă calitate, vecină cu secărica.

Îl întrebase, amical:

— N-ai de-o vodcă, bătrîne sau colega, nici nu știa cum îi mai spusese.

Avea. O sticlă de vodcă nu trecea de zece-cinsprezece lei.

Scoase douăzeci de lei din buzunar și îi întinse doctorului.

El sună pe interfon, la secretară:

— Să vină Săvinescu la mine.

Săvinescu apăru într-o clipă.

Era la fel de rachier, după mutră, ca și șeful lui.

Medicul de gardă i se adresă cît mai abrupt cu putință:

— Săvinescule, una tare.

Săvinescu, acționat ca de un resort, pocni din călcîie:

— S-a înțeles, șefu'.

Banii se transferară din buzunarul șefului, după ce fuseseră încălziți în palmele lui Iulian, în mîinile tremurînde ale Săvinescului. Săvinescu mai rămase o clipă, așa, într-o doară, să se zgîiască spre doctorul de gardă.

Acesta, după ce lăsă special un moment de efect, spuse:

— Și restul, ca de obicei, e al tău. Îți rămîne de cîteva cincizeci, nu te teme.

— Mulțam', șefu', nu uită să-i răspundă Săvinescul, înainte de a ieși.

Cu medicul, Iulian a stat vreo două ore.

Au ras sticla de vodcă, meritul decisiv avîndu-l, bineînțeles, medicul, care-și dovedi o trompă cum nu se poate mai uscată.

— Și zici că-l cauți pe frac'tu ? – deveni tot mai colocvial rachierul înviorat de vodcă.

Iulian îi povesti tot ce putea despre Valentin.

Doctorul se muie și deveni mai mămos după ce se întoarse Săvinescul cu flaconul. Îi zise însă că, deoarece era o chestiune catalogată ca „privind siguranța națională", trebuia să vorbească cu doctorul Lupescu Constantin, director adjunct al morgii, singurul autorizat să aibă relații cu presa.

Cît îl privește pe el, doctorul de gradă, el intrase doar de dimineață în tură – și nici măcar nu știa

mare lucru, pentru că fusese plecat din București.

Stătură așa, sub ploaia liniștită care picotea în ferestre. Plouase atît de mult, se gîndi Iulian, că ar fi îmbălsămat sub apă pe toți morții din 13 iunie, despre care la televizor se pomenise doar în treacăt.

Sub ploaie parcă poți muri mai liniștit, se surprinse el gîndind.

În fond, de ce se gîndea la asta? Poate doar pentru că era în clădirea posomorîtă a morgii de la Vitan. Asta era morga nouă.

Oamenii spuneau că aia veche nu mai era încăpătoare, de-asta a trebuit să se facă una nouă. Un port nou, sinistru, în care fiecare-și caută și așteaptă cunoștințele pe chei, atunci cînd se întorc vapoarele. Vom face altul pe rîu în jos, altul mai trainic și mai frumos...

Iulian nu apucase să vadă vechea morgă, dar cea nouă i se păruse un fel de țintirim dat proaspăt cu var. Așa și era. Semăna cu columbarul de la Tineretului, acolo unde se strînge în urne doar cenușa.

Apa șiroia, intra pe sub temelii, gîdila morții la tălpi. Le iriga părul și-l făcea să crească. Încă o dată, pentru ultima oară. La fel se întîmpla, pesemne, și cu unghiile. Unghiile se insinuează pe sub rădăcini...

Se scutură de această viziune sumbră. În fond, imaginea sinistră a morgii era dată și de locația neprimitoare din zonă. Morga era înconjurată încă de puieți. Copacii nu apucaseră să crească mari. Verdele nu iriza în compoziția locului.

Morga fusese inaugurată abia acum. Cu morții din 13 iunie. Erau cinci, la fel îi zisese și medicul de gardă, rachierul.

A stat cu el și a băut un pahar, întreg, mare, așa, ca din politețe.

Între timp, a aflat povestea morgii. Morga era în construcție la 21 decembrie anul trecut, altfel ar fi putut fi inaugurată cu morții din 21-22 decembrie.

Anul 1989 prinsese însă nepregătită pe toată lumea.

Nici măcar cioclii, care lucrau în ritm, nu fuseseră pregătiți să trimită la groapă atîția morți. Pe căldură, era infernal. O duhoare de-ți lua nasul persista la cincizeci – o sută de metri în jurul clădirii.

De parcă morții s-ar fi hotărât să iasă afară, să pășească măcar un pic afară, ca să se plimbe, să-și facă siesta după masă. Mirosul copleșea tot.

Iulian nu mai putu să suporte. Se ridică și ieși afară precipitat.

În spatele său, rachierul de gardă abia mai apucă să strige:

— Hei, ai întrebat de director, doctorul Lupescu, ăsta stă pe Dealul Mitropoliei, la numărul opt. Nu mai vrei o gură de votcă?

6

Iulian a ieșit afară și a respirat adînc. Duhoarea însă nu i s-a dus din nări preț de vreo jumătate de oră.

Cu damful morții în nas s-a plimbat pînă la stația de metrou, încercînd să se descotorosească de el, ca de un cîine jigărit care îți amușină tălpile. Cîinele însă se încăpățîna să calce pe urmele lui.

Își simțea capul greu ca o butelie de aragaz pe care o plimbi de pe un umăr pe altul.

A ajuns la metrou. A coborît în subteran. A așteptat metroul. Ziare răvășite și rupte se lăfăiau pe jos. Bucureștii acelor zile miroseau a praf de pușcă și-a anarhie.

Viața însăși mirosea a praf de pușcă și-a anarhie.

Țiganii fugeau pe străzi cu corturile din Piața Universității, cu bucăți de pînză, mese pliante, scaune pliante, portavoci, pioleți cu care se ancoraseră, în lipsa țărușilor, corturile.

Miopii nu mai îndrăzneau să-și poarte dioptriile pe bulevardul Magheru, de teamă că ar putea fi

confundați prea ușor cu intelectualii. La fel și bărboșii.

În timpul acesta, securiștii, fără nici un fel de aere de intelectuali, se îmbogățeau în liniște și votau cu liberalii.

Primejdia, se încăpățîna să creadă gloata, în prostia ei fără seamăn, venea de la intelectuali. Dar intelectualii erau la fel de sărăciți ca și gloata.

Era cît se poate de indicat, în acele zile, să eviți centrul Bucureștilor, chiar dacă nu aveaai semnalmente de intelectual. Chiar dacă nu purtai barbă sau monoclu. Cine știe, vreunul și-ar putea da seama că ai o privire inteligentă.

Și un singur licăr se putea dovedi fatal. Dovadă că și IQ-ul poate omorî, ca și cel mai fioros criminal în serie. Iar thriller-ul se desfășura chiar în centrul Capitalei.

De data asta însă, Iulian n-avea de ales.

Nu putea să ajungă altfel la Berceni decît cu metroul. Sau nu se pricepea altfel. Nu prea circulase el cu autobuzul prin zona aia încîlcită. Trebuia, deci, să ajungă la Piața Unirii, iar Piața Unirii era în centru, acolo unde se striga, în extaz sau transă: „Moarte intelectualilor!”

La Unirii a coborît și a luat-o către Mitropolie. Intuia că acolo trebuie să fie și strada cu pricina. Se făcuse seară de-a binelea.

Pe amurgite, strada avea un aer de-a dreptul sinistru. Intuiția lui se adeverise: era vorba chiar de strada care urca spre dealul pe care se țineau ticsitele slujbe de duminică dimineață.

N-a găsit greu numărul opt. Era pe partea dreaptă a străzii. A ezitat un pic, privind casa pe dinafară. Înecată în iedreă mișcătoare. O pală de aer rece îi răvăși părul.

Se stîrnise un soi de vîntoasă, care amenința să se transforme în furtună de-a dreptul. Un vînt înghețat, impropriu anotimpului, sufla hegemonic peste strada Mitropoliei.

Cum el stătea și ezita în fața porții, se porni o burniță urîtă, cu ace de gheață. L-ar fi udat pînă la piele, dacă rămînea acolo în stradă și nu se hotăra.

Era, ce-i drept, o oră cam tîrzie, nepotrivită pentru vizite.

Dar, gîndi Iulian, ora nouă nu e tocmai o oră la care să renunți, atunci cînd treci pe lîngă casa cuiva și vrei să-l întrebi un lucru atît de important cum ar fi ce s-a întîmplat cu viața fratelui tău.

Se hotărî, într-un tîrziu, să sune.

Așteptă preț de vreo cîteva minute, în care nu se întîmplă nimic. Mai sună încă o dată. Liniștea de mormînt de dincolo de ușă nici nu se clătină. În casă, sus, la etaj, se zărea o lumină slabă, precum cea a unui beculeț de serviciu. Sau o veioză acoperită cu un abajur gros, mat.

Senzația că stă într-un loc necurat își făcu loc în sufletul lui Iulian. Îi trebuiră toate puterile strînse ghem în inimă ca să-și ridice mîna, să facă acest elementar gest fizic, neînsemnat, necuantificabil în jouli. Sună încă o dată, prelung, sinistru, ca un hămăit.

În spatele ușii se auzi o tuse, un mers tîrșîit și se aprinse o lumină, mare, orbitoare, răzbătînd prin șiruri de glasvanduri. Apăru un bărbat aproape de senectute.

— Bună seara, apucă să îngaime Iulian.

Dar, contrar așteptărilor, limba îi înghețată în spatele dinților.

Bătrînul tîrîia după el o proteză. Vederea piciorului de lemn îl înghețată.

— Ce dorești, tinere? întrebă vocea hurducăită a bătrînului.

— Sunteți cumva doctorul Lupescu? se încumetă să întrebe Iulian.

Un zîmbet răutăcios lumină fața zbîrcită.

— Nu, nu sunt. Cum aș putea fi? Arăt io a director de institut?

Și rîse sîsîit.

Continuă:

— Io sînt Mihnea, omul dumnealui de încredere. M-a strîns de pe drumuri.

Abia atunci își dădu seama Iulian că avusese impresia că-l mai văzuse undeva cerșind, dacă nu se înșela, uneori chiar și prin Piața Universității – deși vadul și parohia nu-i erau acolo, ci pe Dealul Mitropoliei.

Nu era un loc rău, își aminti Iulian.

Acolo veneau toți cei care celebrau ziua de duminică la Biserica Mitropolitană – și tot pe acolo se întorceau, cu capetele plecate, spășiți de păcate, ori dimpotrivă, frecîndu-și mîinile că și-au încheiat afacerea cu indulgențe pe săptămîna în curs. Oricum, erau cu toții burghezi, care și-ar fi scurtat nevestele de beregăți dac-ar fi știut prin ce paturi străine lunecă ele ca păstrăvii.

Și mai era și un loc minunat de plimbare, așa că și după-amiaza „producea” ceva.

Adevăru-i că n-o dusese rău, pesemne, omul ăsta, Mihnea, cerșind pe acolo. Dar iarna pesemne că nu-ți lăsa nici o șansă să cîștigi mare lucru, că pe gerul cel mare și viforniță, nici burghezii, nici habotnicii nu mai luau drumul bisericii, ci stăteau cu toții în case, pitiți în spatele geamurilor lor călduroase.

Oricum, mai bine-i era cerșetorului că-l strînsese cineva de pe drumuri.

— ...Om bun la toate, iar dînsul mă cinstește, am casă, masă – și mai cîștig și ceva bănișori. Iulian prinse doar sfîrșitul frazei și tresări, întorcîndu-se la prezent. Dar ce-aveți cu el, să nu mă duc să-l deranjez degeaba?

Iulian mai stătu o clipă în nehotărîre. Pe urmă își zise că oricum trebuia să-l vadă, n-a bătut drumul de florile mărului.

— Spuneți-i că e vorba de fratele meu, care e la insitutul dumnealui, la morgă.

Cerșetorul Mihnea, de fapt fostul cerșetor Mihnea, ezită la rîndul lui, dar fața tînărului părea

serioasă, gravă, iar tonul de-a dreptul de nenorocire.

Ușa se închise.

Piciorul de lemn se auzi tîrșîindu-se iar.

După cinci minute, Mihnea reveni și-i spuse sec:

— Poftiți.

Îl invită înăuntru cu o mișcare lară, protocolară.

Fără să mai aștepte o altă invitație, Iulian intră.

Antreul era scăldat în întuneric, însă nu total. Din antreu intrară într-o sală de așteptare, ceva mai luminată.

Era clar că întîlnirea nu se va desfășura aici, ci în încăperea cealaltă, care juca, după cîte se părea, rolul unui living.

Aici, Mihnea îi făcu semn să aștepte pînă ce avea să fie invitat.

Sala de așteptare arăta ciudat. Avea pe pereți diverse organe omenești conservate în formol, degete tăiate, o inimă – și chiar, brrr, se cutremură Iulian – un sîn. Tre' să fii tare maniac, își spuse în sine, ca pînă și în odaia de oaspeți să-ți cari umorile cu tine.

Pendula mare bătu deja ora zece.

Nici nu-și dădu seama cînd trecuse timpul.

Dacă ar fi știut, nici n-ar fi avut curajul să bată. Se vedea că-i stătuse ceasul. Atmosfera glacială, de morgă, se continua și aici.

O singură luminiță de serviciu pîlpîia într-un colț al camerei. Mihnea nu se învrednicise să aprindă lumina. Poate că uitase înadins, făceau economie de curent. Ditamai directorul – și zgîrciob! Puah, asta era chiar neamprostie să lași pe un oaspete, fie el și neînsemnat, pe întuneric.

Și totuși, trebui Iulian să recunoască, nu era chiar beznă de tot.

Chiar atunci ușa se deschise și în cadrul ei apăru un bărbat pe la cincizeci și ceva de ani, poate chiar șaizeci. Era grizonat și avea alura unui politician versat. Purta un costum de culoarea gălbenușului de ou, cam neobișnuit pentru seară. Ca și cum l-ar

fi îmbrăcat de la prînz și ar fi rămas cu el de atunci.

Ținea în mînă, cu un aer profesional, o sticlă de whisky, Grant's. Sticla era plină, neîncepută. După cum se vedea sigiliul, arăta chiar nedesfăcută.

— Bună ziua. Lupescu este numele meu, spuse amfitrionul cu un glas mieros. Și se grăbi să adauge: Sînt directorul Institutului Legal Mina Minovici. Cu ce vă pot fi de folos?

Iulian strînse mîna care i se întinse și avu senzația că o reptilă se urcă pe el, din brațul pe care îl întinsese cu cîteva clipe mai înainte.

— Sunt Iulian Dorneanu. Fratele meu, Valentin Dorneanu, a dispărut cînd cu evenimentele din Piața Universității.

— Era, cum s-ar spune, un obișnuit al pieții sau chiar rezident în corturi?

— Mai degrabă rezident. S-ar putea spune că și una și alta.

— Cum arăta ?

— Înalt, mai înalt ca mine, cu ochi căprui și părul mare, blond, ciufulit, inconfundabil. O claie întreagă. Slăbuț, osos, dar bine făcut. Să fi avut vreun metru optzeci și șapte, cu aproximație.

— Și ce vrei de la mine? N-ai fost deja la morgă? Registrele te pot lămuri...

— Vreau doar să-mi recuperez fratele. Să-l văd. Viu. În viață.

— Poate c-a fugit, pur și simplu. S-a încurcat cu o tîrfuliță. Și aici un zîmbet lubric, parșiv – și plin de răutate – inundă fața medicului.

Din camera de vizavi, de acolo de unde venise, se auzi un foșnet.

— Nu m-ar fi părăsit pentru nimic în lume. El era fratele meu mai mare.

— Nu se știe niciodată. Aș putea să-ți spun de-a dreptul că n-am cunoștință despre fratele dumitale.

Aici foșnetul se auzi din nou. Semăna cu un cuțit care se ascute în surdină.

Doctorul Lupescu tresări și deveni oarecum palid.

— Nici semnalmentele nu-mi spun nimic. Nici numele. De altfel, nu prea s-au adus neidentificați la institut, iar cei care s-au adus – puțini la număr – au fost identificați destul de rapid.

Scrîșnetul de cuțite – sau ce-o fi fost, oțel pe oțel ori oțel pe piatră dură – se accentuă.

Paloarea doctorului Lupescu se adînci.

— Se aude că au fost unii luați și duși la Străulești doi – și îngropați acolo, spuse Iulian.

— Vorbe. Zvonuri. Rumori de tot felul. Doar nu trebuie să le dăm crezare, nu?

Un tînguit se auzi din obscuritatea camerei vecine, apoi din nou, cum nu se poate mai clar, cuțitul pus pe o tocilă.

— Mi s-a uscat gura. Nu știu ce-o fi făcînd Mihnea cu paharele alea... De un sfert de oră întîrzie, se scuză doctorul. Am să mă duc singur după ele. Pot să-ți ofer un pahar de whisky? Pe mine mă revigorează. În fiecare seară beau un pahar înainte de a adormi. Am somnul mai adînc și-mi vine mai iute pe pleoape.

Și, înainte ca oaspetele său să încuviințeze sau nu că accepta un pahar de tărie, se ridică și se îndreptă spre odaia vecină, unde zgomotele înfundate continuau să se audă.

Ușa se închise. Apoi nu se mai auzi nimic timp de un minut. Deodată, zgomotul unui corp care se prăbușește și un țipăt scurt, neconvingător.

După ce așteptă zece minute, Iulian nu mai rezistă tentației și se ridică, îndreptîndu-se spre odaia care dormita într-o lumină stranie. Înainte de a ajunge la ușă, auzi:

— Pentru mine și urmașii mei, Ion Seceleanu.

— Pentru mine și urmașii mei, Gabriel Rudescu.

— Pentru mine și urmașii mei, Marius Cetanu.

— Pentru mine și urmașii mei, Clara Naghi.

Și la urmă, cît se poate de distinct:

— Pentru mine și urmașii mei, Valentin Dorneanu.

Iulian își luă inima în dinți și împinse ușa. Păși înăuntru. În cameră nu era nimeni. Doar corpul prăbușit al doctorului Lupescu. Cinci răni mari în care erau împlîntate cinci cuțite își căscau despicăturile hîde.

Sticla de whisky se spărsese și lichidul de culoarea ambrei se scursese pe jos. Cioburile ajunseseră pînă pe gulerul cămășii albe, scrobite, a amfitrionului.

Alături, sîngele gîlgîia în cinci pahare pline.

„Răzbunarea”
a apărut în numărul 4 / 2001 al revistei *Ficțiuni.*

Costi Gurgu
ÎN UMBRA LEGII

Aveau sacouri moi, din stofe de calitate, atîrnînd lejer, își etalau cămășile fine, de mătase, precum și burțile dolofane, ca pe niște trofee de lux, și își purtau discuțiile în acele poziții pline de nonșalanță, puțin lăsați pe spate, ori într-o parte, cu mîna-n buzunar, gesticulînd mult și aranjîndu-și des ochelarii cu ramă metalică, strălucitoare. Se surprinse copiindu-le instinctiv gesturile, apoi se controlă, deși își spuse – „de ce nu?”, însă o lăsă pe altă dată și își întoarse privirea de la grupul de britanici ce-i focalizase atenția, concentrîndu-se asupra lentei apropieri de punctul de control al pașapoartelor. „Sînt altă rasă, domn’e, au alt sînge-n ei, au alți nervi!”; ridică din umeri citind anunțul de deasupra punctului lor de control – „EC / Commonwealth”, mutîndu-și apoi privirea spre cel care-i patrona lui drumul spre ieșire, ori mai degrabă intrarea pe teritoriul britanic – „Restul Lumii”, ridicînd iar din umeri, stăpînindu-și emoțiile; era prima lui ieșire în afară.

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Întinse documentul zîmbind și așteptă. Vameșul, un respectabil funcționar britanic, purtător al unei cămăși de un foarte corect albastru, încheiată pînă la ultimul nasture, îl răsfoi cu gesturi măsurate, tastă cîteva secunde, căută pagina cu viza și tastă iar, cu ochii în monitorul ascuns privirilor indiscrete. În cele din urmă îl privi în ochi:

— V-aș ruga să faceți un pas lateral și să mă așteptați cîteva minute.

Rămăsese cu zîmbetul pe față. Nu reacționă imediat. Uimirea și emoția se traduseră printr-un

val de roșeață:

— E ceva în neregulă?

— Este vorba doar de o simplă verificare. Vă rog să pășiți lateral, în pătratul galben, și să mă așteptați pentru cîteva minute. Trebuie să facem loc celorlalți pasageri să treacă.

Nu mai zise nimic și se deplasă resemnat în direcția indicată. Avu tendința să intre în pătratul desenat cu galben, însă înainte de a păși înăuntru, se strîmbă și preferă să aștepte alături. Vameșul îi mulțumi pentru cooperare și, în timp ce dispărea după primul colț, un alt funcționar îi luă locul la punctul de control pentru „Restul Lumii”.

Adi încercă să evite privirile curioase ale celorlalți rămași la coadă, așa încît le întoarse spatele. Începu să inspecteze cu un zîmbet sictirit acea parte a aeroportului permisă vederii sale, adică așa-numita zonă internațională din spatele vămii, teritoriul nimănui sau – așa cum frumos spuneau englezii – „no man’s land”, locul cumpărăturilor fără TVA și al confruntării legilor diverselor state și organizații suprastatale.

După exact cinci minute, vameșul se întoarse purtînd un zîmbet larg și-l invită să ia loc pe un fotoliu din teritoriul nimănui, la vreo zece metri de ghișeul său, explicîndu-i că este probabil o simplă neînțelegere datorată calculatorului, dar că totul se va rezolva cît se poate de repede. Surîse indulgent la toate întrebările iritate ale lui Adi și după ce acesta se plictisi vorbind cu un perete politicos, se întoarse pentru a-și relua îndatoririle.

Se îndreptă spre fotolii. Își trînti geanta de mînă pe unul alăturat și se prăbuși cu picioarele tremurîndu-i de nervi și emoție pe cel din fața sa. Închise ochii și începu să-și frece tîmplele cu degetele. Ceva se întîmplase pe traseu. Cineva îi jucase o festă. Destul de urîtă, după cum se profila. Cine era acela, era mai greu de răspuns.

Nu împlinise de mult cincisprezece ani și avea deja doi de cînd scrisese primele povestiri. Relatau

destul de fidel anumite filme pe care la văzuse și-l impresionaseră profund, precum și cîteva cărți de aventuri, dar cu toată exactitatea relatării, calitativ, scrierea era ca și inexistentă. Erau doi ani și de cînd începuse să frecventeze unul din cele cîteva cluburi literare din oraș. Indivizii de acolo îi agreaseră prezența, însă îi spuseseră deschis părerea, că abia după douăzeci și cinci, poate chiar după treizeci de ani avea să fi adunat destulă experiență de viață pentru a avea ce scrie, pentru a produce povești interesante și veridice. Pînă atunci însă, îl adoptaseră pentru a-și face ucenicia. Tot în acea perioadă, tatăl său îl întrebase într-o duminică după-masă, în timpul prînzului obligatoriu în familie, în prezența mamei sale și a oaspeților atît de obișnuiți la mesele lor de duminică, dacă după cei doi ani de activitate literară, avea vreun rezultat. Mai precis, dacă i se publicase ceva, oricît de mic, într-un colț de revistă, ori de ziar. „Nimic?! Înseamnă că ți-ai pierdut vremea de pomană doi ani! Dacă nu te-au publicat ei pînă acum, nici n-o să ai vreo șansă. E clar – nu ești bun. Nu ești făcut pentru scris. Fă altceva mai profitabil, oricum, nimeni nu mai citește astăzi!”, concluzionase părintele autoritar. Evitînd privirile batjocoritoare ale verilor săi și nesperînd la vreun ajutor de la mamă, încercă să riposteze: „Dar n-am decît cincisprezece ani, tata!”, „Dacă aveai ceva de spus, o spuneai indiferent de vîrstă. Fă mai bine un sport. Eu la vîrsta ta jucam fotbal la juniori.”

Nu renunțase la scris, dar evitase subiectul ori de cîte ori se ivise ocazia. Încercase să apară în fața părinților preocupat de activitățile inerente vîrstei.

Acel „cît se poate de repede” promis de vameș trecuse din cinci în zece minute, apoi în douăzeci, se relaxase, își amintise, se întristase, privise ceasul, apoi emoția și agitația din spatele aerului nepăsător răzbătură în afară sub forma vechiului său tic, de a-și freca scalpul la rădăcina părului,

desprinzînd cojițe inexistente de piele uscată, frecîndu-le între arătător și index, aruncîndu-le apoi pe jos printr-o scuturare nervoasă a degetelor.

După aproape o jumătate de oră, un funcționar tînăr, purtînd un teanc de foi sub braț și pașaportul său în mîna dreaptă, se apropie încercînd să dea impresia că s-ar grăbi.

— Îmi cer scuze pentru întîrziere. Poftiți pe aici, vă rog.

— Unde mergem? Ce se întîmplă, de fapt? se ridică Adi luptîndu-se să-și controleze agitația.

— Sînt James Stalwich, reprezentant al Home Office la Heathrow, și am să vă pun cîteva întrebări. Vă rog, dacă vreți să mă urmați, pentru a discuta într-un birou...

Se supuse, simțind că iritarea i-a încins iar obrajii și, cu ultima sămînță de bună-dispoziție și entuziasm rămasă din această vacanță, se lăsă condus de James Stalwich spre o ușă pe care nici nu o remarcase înainte. Trecură de o pază înarmată care-i controlă bagajul de mînă și-i radiografie corpul, urmară trei coridoare intersectate, și în final fu poftit într-un birou micuț, mobilat doar cu o masă și trei scaune.

— Vorbiți bine engleza sau aveți nevoie de un interpret?

— N-am nevoie.

— Bun. Luați loc, vă rog.

Se așeză, iar reprezentantul Home Office-ului își aranjă hîrtiile albe în față, scoase un pix, apoi, lăsîndu-i pașaportul într-o parte, își ridică privirea și-l fixă cu o expresie de politețe amabilă. Întrebările începură clasic, repetîndu-le pe cele despre interpret, pentru a fi consemnate în scris, apoi continuîndu-se cu toate celelalte detalii casnice. Se strădui să-i întoarcă politețea și să-și înfrîneze nervii. La urma urmei, era un turist, plătise excursia, iar acum stăteau pe banii lui! Cu atît mai mult cu cît individul nota fiecare întrebare

cu răspunsul corespunzător pe hîrtiile albe, încercînd să scrie cît mai citeț.

— Care este scopul vizitei?

— Turism.

— Ați fost persecutat religios în țara dumneavoastră?

— Nu.

— Politic?

— Nu.

— Pe alte criterii, de etnie, rasă...

— Nu, nu, nu, i-o tăie brutal Adi.

Reprezentantul își ridică privirea după ce notă de trei ori nu, și-i plasă următoarea întrebare cu un zîmbet de chelner ce-și prezenta meniul:

— Ați declarat că sînteți profesor inginer. În paralel cu meseria dumneavoastră, susțineți cumva și o activitate artistică?

— Aș putea afla rolul acestei întrebări?

— În actualul context de împrejurări, este important de consemnat un răspuns la această problemă.

— Și care este contextul cu pricina?

James Stalwich păstră tăcerea pentru cîteva secunde, își notă ceva în foi, apoi ignorîndu-i ultima întrebare, reluă:

— Aveți de gînd să cereți azil pe teritoriul Marii Britanii?

— Pentru Dumnezeu, nu! exclamă Adi ajuns la capătul răbdării.

— Știți, desigur, despre Convenția de la Paris privind Regimul Artei, din octombrie.

— Nu.

— Repet întrebarea – aveți cunoștință despre Convenția privind Regimul Artei, Paris?

— Repet răspunsul – nu.

— În lumina acestei Convenții, sînt obligat să repet întrebarea – desfășurați vreo activitate artistică?

— Atîta timp cît nu mi se lămurește problema, refuz să răspund.

Individul își notă conștiincios răspunsul.

— Doriți un exemplar din transcrierea acestui interviu?

— Nu, mulțumesc.

— Vă rog să-l citiți atent și apoi să semnați aici, încheie James Stalwich pasîndu-i foile.

— Domnule Oprea – funcționarul se ridică și-și adună hîrtiile – am să vă conduc înapoi în sala de așteptare a aeroportului, unde o să vă parvină răspunsul în cel mai scurt timp posibil.

— Domnule Stalwich – Adi se ridică și ocoli masa încercînd să-și ia pașaportul, dar individul pusese deja mîna pe el – nu am pus nici o întrebare, nu am formulat nici o cerere, nu am altă doleanță decît de a intra în Anglia și a-mi vedea de vacanță, pe care am plătit-o deja. Puteți să mă lămuriți ce se întîmplă?

— Sînt sigur că deja știți, dar oricum veți fi pe deplin lămurit în timpul cel mai scurt, surîse insinuant reprezentantul Home Office-ului.

— Cred că am dreptul să știu măcar atît: pe ce motive nu-mi este permisă trecerea vămii?

— V-am spus, veți fi lămurit pe deplin. Nu e de competența mea să discut subiectul cu dumneavoastră.

— Dar tocmai l-ați discutat cu mine timp de cel puțin o oră!

— Pe aici, vă rog.

*

Trase doar o fugă pînă la cea mai apropiată cafenea (noroc că era pe Heathrow!), de unde continuă să supravegheze sala de așteptare pe tot parcursul tranzacției. Își luă cafeaua și se întoarse, ocupînd același loc. Își scoase din geantă romanul pe care și-l adusese pentru drum.

Curioase întrebări, își spuse. Nu mai auzise de așa ceva pînă atunci. Oare o făceau numai pentru că era român, ori într-adevăr cineva se jucase cu el din țară? Și totuși, James Stalwich arăta ca un

simplu funcționar. Probabil că erau întrebări standard, pe care le punea oricărei alte nații. Deși, la urma urmei, oricare altă nație trecuse de vamă, iar el nu reușise. Suna absurd, dar asta era: vacanța eșuase!

De-a lungul vieții – nu că ar fi fost prea lungă, dar asta era expresia – de-a lungul vieții deci, avusese parte de multe eșecuri. Încercase să-și convingă tatăl că el vrea, și asta ar fi deci cel mai bine pentru viața lui, să facă facultatea la Litere. În cele din urmă încercase de două ori la Politehnică, pentru a continua tradiția în familie, și picase. Nu-i plăceau cu nici un chip matematica și fizica dar se străduise pentru a le face pe plac părinților, și-și promisese că, odată intrat, își va lua zborul cît mai repede de lîngă ei și atunci, fiind liber, avea să-i arate tatălui său că putea să scrie și să publice, să-i demonstreze că s-a înșelat asupra sa, că încă de la început fusese menit să fie scriitor. Îl va face s-o admită. Nu să-și ceară scuze, pentru că asta nu s-ar fi întîmplat niciodată, dar măcar s-o admită, să rostească cu voce tare: „Da, ești bun, scrii bine.” Și poate că va mai face și Literele după Politehnică...

Cineva îi întinse un plic. Își ridică privirea și-l văzu în fața sa, din nou, pe reprezentantul Home Office-ului, însoțit de data asta de doi tipi de la securitatea aeroportului. Se ridică și luă plicul, nedezlipindu-și privirea de pe cei doi.

— Citiți-l, vă rog.

James Stalwich zîmbea cu aceeași politețe rece. Avea o voce subțire, era un puști propriu-zis, dar probabil că și un demn reprezentant al Guvernului Majestății Sale Britanice, purtător de cuvînt al albastrei cămăși fine, de funcționar.

Se controlă, își închise cartea și o așeză pe geantă. Se uită la plic – alb, sigilat, cu fereastră, prin ea putîndu-se vedea numele lui, fără adresă. Îl desfăcu cu gesturi măsurate, întorcîndu-se în profil pentru a-l citi. Nu părură să se sinchisească. Era o singură pagină, cu antet și ștampilă, și chiar cu

semnătură. Se intitula: „Refuz de acceptare în Mare Britanie”, iscălit în josul paginii de către însuși Home Office Secretary. Își verifică ceasul – trecuse o oră de la interviu, simți că i se urcă sîngele la cap, apoi îl pufni rîsul, dar se potoli. Abordă iar expresia sictrită:

—E semnată de domnul ministru, le comunică, încă nehotărît ce politică să adopte.

— În mod obișnuit, aceste decizii sînt semnate de dumnealui, îi răspunse nonșalant funcționarul. Cei doi tipi de la securitate erau în așteptare.

Adi remarcă acest lucru și reîncepu să citească. Cererea sa de a intra pe teritoriul Marii Britanii îi fusese refuzată în temeiul unor articole din niște decrete și convenții internaționale, inclusiv acea fatidică Convenție de la Paris, iar pe baza altor articole, din alte decrete și convenții internaționale, domnul Secretar îi comunica personal că avea dreptul la apel împotriva deciziei dumnealui. I se acordau șase ore să introducă apelul, după care refuzul rămînea definitiv.

— Nu-mi vine să cred! izbucni el. De ce nu m-au refuzat de la Ambasadă și m-au lăsat să dau toți banii ăștia și să pierd atîta timp? Cineva trebuie să plătească!

— Uneori se mai iau decizii bazate pe informații eronate, la nivel de Ambasadă, care ulterior se corectează aici. Dreptul nostru de a vă refuza intrarea este un drept suveran al Marii Britanii, pe care de altfel îl are orice stat. Este justificat legal și nimeni nu are nici o vină în legătură cu asta.

Urmă o secundă de tăcere uimită și exact înainte ca Adi să poată spune ceva, funcționarul îl întrebă:

— Aveți de gînd să faceți uz de dreptul la apel?

— Da, răspunse el hotărît.

— În acest caz aveți două alternative – fie rămîneți în spatele graniței pînă la epuizarea celor șase ore, fie ne urmați pe noi, în teritoriul britanic, pînă la un loc de arest, aici pe aeroport, unde veți putea petrece cele șase ore.

— Nu înțeleg. De ce aș prefera arestul?

— Arestul are loc în hotelul de trei stele din incinta aeroportului. Iar în urma concluzionării cazului dumneavoastră, vi se va plăti biletul de avion înapoi acasă, îi preciză cu o față indiferentă James Stalwich.

Nu putea spune mai mult, și așa erau informații mult prea detaliate pentru urechile celorlalți. Avu tendința să refuze, umflîndu-și pieptul cu mîndrie – nu era criminal, nu vroia să stea la arest pentru nimic în lume. Și totuși, drumul pînă aici îl costase mai mult de cinci sute de dolari. Era o sumă pentru bugetul lui, acum pierdută, aruncată pe fereastră, fără a mai pune la socoteală celelalte cheltuieli, cu viza, hotelul plătit în avans, își vînduse mașina, garsoniera, ca să poată face pasul ăsta, era singur, cine ar fi putut ști vreodată, probabil că era singurul român de pe aeroport la ora asta...

— Vin cu dumneavoastră.

— Luați-l și duceți-l la arest, se adresă funcționarul celor doi gealați și lui Adi nu putut să-i scape licărul de satisfacție din ochii individului.

Căzuse cumva ca prostu' în cine știe ce plasă?

— Domnule Stalwich, o întrebare, vă rog.

— Da, cu ce vă pot ajuta?

—Nu sînt familiar cu legile și procedurile țării dumneavoastră. Aș avea nevoie de sfatul unui specialist.

— Sigur, domnule Oprea.

Îi întinse o bucată de hîrtie pe care o avusese în teancul de foi. Conținea un nume și un număr de telefon.

— Aveți aici numărul de telefon de la Immigration Legal Centre. Puteți să-i contactați de la arest. Sînt salariați ai Națiunilor Unite, lucrează deci independent de Guvern, și acționează din oficiu.

„La arest" era într-adevăr un hotel, cu piscină, restaurant, bar, camere curate și frumos mobilate, aflat însă sub pază strictă. Pașaportul său trecu în

mîna directorului hotelului, un ofițer costumat impecabil, purtîndu-și datoria regală cu mîndrie și aroganță.

Luă legătura de la recepție cu Immigration Legal Centre, explică pe scurt situația în care se află și i se promise că un reprezentant al Centrului se va deplasa de urgență la aeroport, spre a-l asista. Își luă cheile de la cameră. Era obosit. Își potrivi ceasul, ora șaptesprezece și douăzeci, ora locală, Greenwich Meantime, după cum îi precizase din vîrful buzelor recepționistul. Se scursese deja mai mult de jumătate de oră de cînd primise refuzul. Mai avea vreo cinci ore. Își luă geanta, începu să urce scările, apoi se întoarse și-l întrebă pe recepționer unde se poate interesa de bagajul său, „de obicei stau la „bagaje în tranzit" pînă ieșiți de pe teritoriul britanic", îl informă zîmbind superior, de genul „bagajele mele sînt și vor rămîne pe teritoriu britanic, sîc!", apoi îi întoarse spatele cu toată politețea deprinsă pe fugă de la englezi. E doar un pîrlit de indian, își spuse printre dinți Adi și renunță la orice comentariu.

În camera ce-i fusese rezervată mai era un bărbat. Îl privi năuc, din ușă, nu se așteptase să nu i se ofere măcar două ore de intimitate și relaxare. Individul era mic de statură, solid, cu un aer de provincial. Nu părea mirat de prezența lui acolo.

— Dumneavoastră aveți tot camera aceasta? îl întrebă, ceea ce era evident, în engleză, nemaiostenindu-se să-și ascundă nedumerirea și iritarea.

— Yes, ok, îi răspunse tipul, arătîndu-i cheiele.

— Nu mi-au spus că voi mai sta cu cineva, se răsti Adi și trînti ușa.

— Yes, yes, înclină din cap interlocutorul.

Era clar – tipu' nu știa prea multă engleză. Nu-l mai băgă în seamă și se îndreptă spre patul liber, aruncîndu-și geanta pe el și punîndu-și mîinile în cap, continuă pe românește:

— Ia te uită, băi, nu-mi vine să cred ce nesimțiți poa' să fie!

— Te-au supărat rău, hăă? auzi vocea colegului de cameră.

Îngheță. Se presupunea că era singurul român de pe aeroport, că nimeni din cei de acasă nu va afla în vecii vecilor. Se întoarse spre celălalt și se așeză pe marginea patului. Îl privi lung, cu fața ca un semn de întrebare, roșu aprins.

Individul începu să rîdă și-i întinse mîna:

— Eu sînt Călin.

— Adrian, Adi, bîigui și-și strînseră scurt mîinile.

— Tot cu probleme, sau ești în tranzit?

— Ăăă, în tran... zit? Transformă afirmația în întrebare, dîndu-și seama că n-are nici un rost să mintă. În scurt timp urmau să-l caute cei de la Legal Centre, nu avea cum să se ascundă.

— Adică schimbi avionul sau...

— Nu, nu, e doar o mică problemă, îi arătă el lui Călin cu degetele cît de mică era – ca un degetar. O neînțelegere. Trebuie să se rezolve cît de curînd.

— Nu prea bagă pe nimeni la arest pentru „doar o mică neînțelegere". Ce-ai făcut, cu ce te-au prins?

— Cu nimic, se încruntă el. Ți-am spus, e doar o neînțelegere.

— Da, se poate. Uneori te opresc la vamă și numai dacă îți găsesc în agendă numerele de telefon ale unor englezi, ori prieteni de-ai tăi, de pe aici. Le e frică să nu rămîi.

— Eu nu cunosc pe nimeni în Anglia.

— Mă rog. La mine a fost mai naspa.

— Mai naspa, repetă Adi dînd din cap și încercînd să prindă sensul cuvîntului. Suna urît, asta putea fi o indicație.

— Da, m-au prins cu un pașaport fals. Dacă aș fi fost intrat, aș fi făcut vreo lună de arest, pînă aș fi fost judecat, apoi trimis înapoi în țară. Așa, o să mă rezolve mai repede.

— Oho, se miră Adi și gîndi imediat că, iată, mai era ceva care să-l surprindă, după tot rahatul de pînă atunci. Pașaport fals? continuă el. Dar la ce ți-a trebuit pașaport fals?

Călin îl privi ca pe un tîmpit, apoi începu să-i explice cu răbdare. Avea degete mici și boante, și gesticula mult, în special din încheieturile mîinilor, rotindu-și-le ca pe niște evantaie:

— Am mai fost pe aici. Mă au în computer...

De cîțiva ani, meseria sa era aceea de spărgător al frontierelor europene. Prima ieșire o avusese cu vreo patru ani în urmă, în Germania, chiar pe pașaportul său. Prima și ultima oară să facă o asemenea greșeală! Muncise într-un complex sexy, introdus de alți români cunoscuți pe acolo. El supraveghea ca în cabinele individuale, plătite cu cinci mărci, să nu se oprească niciodată proiecțiile porno. Schimba casetele, selecta filmele, încerca să respecte programele, deși uneori era curios să vadă și altceva și mai făcea variații. Nimeni nu se plînsese și, pentru prima oară în viață, văzuse toate pozițiile posibile, toate genurile de împerecheri, toate tipurile de atingeri, relații, petreceri, orgii, fetișuri, aberații, toate invențiile de care însuși marchizul de Sade s-ar fi rușinat.

După o lună se scîrbise complet și începuse să-și umple timpul cu altceva. Ceilalți români din grup se ocupau de întreținere, aprovizionare, amenajare, pază, tot ce se putea face fără a intra în față, fără a intra în contact cu clienții. Ulterior, se mutase și el la întreținere, apoi la pază în sectorul prostituatelor. Se împrietenise cu una dintre ele, blondă, tunsă scurt, care-i amintea de o polițistă din țară ce-l amendase de vreo două ori. Reușise, într-un final, s-o convingă să-l ia și pe el între doi clienți. Urcaseră în cămăruța de primire și se dezbrăcase rapid, ca la armată, pentru a nu-i prinde șefii. Ea se așezase pe pat, iar el se găsise pentru prima oară în fața unei femei goale, așteptîndu-l, și el încă încercînd să se excite. Îl ajutase ea, o

făcuseră rapid, și în șapte minute erau jos, la timp ca el să-și reia postul, iar ea, următorul client. „Cum a fost?”, îl întrebase colegul de la pază. „Uimitor. Cred că dacă se așează pe un scaun de bar, îl înghite cu totul”, îi explicase el. Fusese prima și ultima oară cînd încercase o asemenea experiență.

După șase luni, autoritățile germane se hotărîseră să-l trimită înapoi, acasă. Plecase primăvara și se reîntorsese toamna. Cu o grămadă de bani, față de cum se cîștiga în același interval de timp prin locurile lui – „Eu sînt din Titu, de lîngă Pitești”, completase el cu satisfacție. Îi dăduse toți banii neveste-sii și pentru prima oară petrecuseră iarna în huzur. Căldură, mîncare, țoale. Era timpul în sfîrșit și pentru un copil. În anii care urmaseră se plimbase, repetînd experiența, prin Franța, Italia, Belgia și, în fine, Anglia.

Telefonul țîrîi prelung. Adi se întoarse și ridică receptorul.

— Immigration Legal Centre vă așteaptă la recepție, îi comunică într-o engleză rîrîită indianul.

— Cobor imediat, mulțumesc.

Îi ceru scuze lui Călin și ieși din cameră. Ceasul arăta ora nouăsprezece. Încă mai era timp.

Era o femeie scundă și plinuță, îmbrăcată lejer, nimic din protocolul funcționarilor de pînă atunci. Se așezară în lobby. Ea scoase un dosar, îl deschise, alese o coală de hîrtie dinăuntru și i-o înmînă:

— Pe drum, m-am pus la curent cu situația dumneavoastră, așa încît am pregătit cererea de apel, trebuie doar s-o semnați și o depun. Dar întrucît mai sînt vreo două-trei ore, m-am gîndit că am avea timp de o mică discuție. Problema se pune în felul următor: am văzut interviul luat de Home Office și nu mai are nici un rost să vă mai iau și eu altul. Situația este foarte simplă. Acest apel nu va face decît să vă mai dea un „respiro” de vreo douăsprezece ore, pînă la audiere. Va fi respins

sută la sută, apoi veți fi îmbarcat și trimis acasă cu primul avion.

— Dar de ce? Ce-am făcut? întrebă exasperat Adi.

—Domnule Oprea, sînteți cumva artist?

— Oo, Doamne! Ce importanță are?

— Răspundeți-mi.

— Dumneavoastră lucrați pentru mine, sau pentru ei?

— Pentru dumneavoastră.

— Atunci, explicați-mi mai întîi care este rolul întrebării?

— Ați auzit de Legea privind Regimul Artei?

— În România, da.

— Ei bine, de curînd, Marea Britanie a adoptat o lege asemănătoare.

— Ooo, Doamne! Se albi instantaneu. Începea să înțeleagă.

— Și nu numai Marea Britanie, dar și multe alte state vest-europene, la puțin timp după cele din Est. Iar pentru a fi cu adevărat operabilă, s-a impus nevoia unei Convenții internaționale.

— Convenția privind Regimul Artei, de la Paris. Oo, Doamne! o completă el.

— Știați de ea!

— Nu. Mi-a zis ceva James Stalwich, dar nu a vrut să-mi explice.

— Înțelegeți deci că, dacă sînteți artist, atunci sînteți sub incidența acestei Convenții, iar Marea Britanie are datoria să vă extrădeze.

— Dar cine... cum s-a ajuns la idea că aș fi artist?

— S-a primit un mesaj din România, cînd erați încă în zbor. Sînteți pus sub urmărire penală, în temeiul Legii Regimului Artei.

Adi rămase mut. Se înroși puternic, dar tăcu cîteva minute pentru a se calma, apoi reluă, neputîndu-și înfrîna totuși agitația:

— Bine, dar cum rămîne cu drepturile omului, cu libertățile sale ca persoană fizică...

Dumneavoastră aparțineți de Națiunile Unite, trebuie să puteți face ceva, e domeniul dumneavoastră...

— Din păcate, această Convenție definește într-un mod special termenii săi și teoretic reușește să evite încălcarea drepturilor omului. Pe de altă parte, sînteți primul caz, deci nu există un precedent și nu avem pe ce să ne bazăm.

— Bine, dar acum vi se oferă ocazia! Creați precedentul! exclamă el salvator, simțind cum începe să recapete încredere. Da, trebuie creat precedentul, trebuie înfrîntă o lege ce încalcă principiile fundamentale ale dreptului internațional, ale oricărui drept. În România se pot face chestii d-astea, s-au făcut dintotdeauna, țară mică cu legi multe, majoritatea de ocazie, pentru a servi puterea, dar aici, în vest, în țările cu tradiție democratică, așa ceva trebuie îndreptat, înfrînat, dat un exemplu...

— Domnule Oprea, zîmbi trist funcționarea Centrului Legal de Imigrări, cu noi n-aveți nici o șansă. Sîntem cu toții salariații acestui organism neguvernamental, sponsorizat de Națiunile Unite. Pe șleau, banii sînt puțini. Noi avem niște proceduri standard de urmat, ne facem datoria în limitele lor, apoi gata, nimeni nu se zbate mai mult, pentru că nu cîștigă bani din asta, și nici măcar faimă. N-are rost. Nu există interesul pentru o apărare ca la carte. Tot ce o să fac eu este să vă las să semnați această hîrtie, cu ea am să introduc apelul, apoi mai aveți juma' de zi, poate puțin mai mult, pînă la audiere. La audiere vă veți susține cazul, dacă mai este nevoie, îl veți pierde oricum și veți pleca spre casă. Îmi pare rău. Am vrut să vă explic în ce situație sînteți.

Adi se prăbuși în fotoliul său, ca de pe un zgîrie-nori. Nu înțelegea de ce și unde s-a rupt firul. Fusese atît de aproape!

„Ți-am zis eu că tîmpenia asta de scris o să-ți aducă numai rahat!", țipase la el taică-său, cînd se

publicase Legea Regimului Artei. „Nu că ar fi însemnat ceva pentru tine, oricum ești și vei fi un amărît și n-ai fi ieșit niciodată din țară, dar acum, prin tîmpenia ta, te-au transformat într-un exponat!” Pentru a evita scurgerea oamenilor valoroși din țară, guvernul Românie adoptase aceeași lege care făcuse vîlvă în lumea întreagă după ce o adoptaseră rușii. Nu numai operele de artă, dar înșiși artiștii erau considerați acum „monumente ale culturii naționale” și li se aplica același set de reguli în grup, obiectelor și oamenilor. Printre altele, era ilegală „scoaterea” în afara granițelor țării a unei opere de artă, ori a unui artist. Aceștia aveau să părăsească țara numai în urma unor decizii politice și schimburi culturale, după același principiu prin care anumite obiecte de artă erau plimbate la diverse expoziții internaționale. Și, cum nu existau prea multe ocazii, imensa majoritate a artiștilor urmau să fie sechestrați între granițele țării...

Adi realiză brusc ceva deosebit de important – tatăl său nu folosise niciodată termenul de „ratat”. Îl făcuse în fel și chip, dar nu astfel. Deși, la drept vorbind, poate ar fi avut motive! Îi explicase la un moment dat o teorie ciudată, cum că în viață îți trec pe sub nas o serie de trenuri. Depinde de tine să fii pe fază și să le apuci. Era important să nu ratezi nici unul, pentru că nu știai dacă vei mai avea norocul la un al doilea. În plus, era important să-ți prinzi trenul la vîrsta potrivită. Iar după aprecierile părintelui, el pierduse deja destule astfel de ocazii – cu fiecare ratare a intrării la facultate, cîte una; cu obținerea mediei generale pe toți anii, după susținerea licenței, de doar 7,80, pierduse ocazia cea mare a masteratului și a doctoratului, și așa mai departe. Se obișnuise pînă atunci să-și spună că viața sa se ghida după alte principii decît cele ale tatălui și că, pentru interesele sale personale, nu i se ivise de fapt nici un astfel de tren. Era încă în așteptare.

— Spuneți că n-am absolut nici o șansă, așadar? Că asta a fost tot? Că mai pot cîștiga douăsprezece ore pe teritoriul britanic și doar atît?

— Domnule Oprea, aveți bani?

— Poftim?

— Dacă aveți bani, vă puteți permite un avocat plătit, care v-ar spori șansele.

— Cam cîți bani ar trebui să am? întrebă el, neîndrăznind să spere.

Îi spuse și el se moleși la loc în fotoliu. Amărîtul Adrian Oprea nu-și putea permite un avocat englez. Probabil nici unul român, dacă asta l-ar fi putut încălzi cu ceva. Și totuși, își vînduse mașina, garsoniera, lucrurile de prisos, încercase să-și vîndă chiar și bicicleta, dar nimeni nu se uitase măcar la ea. Se perpeli în fotoliu, își frînse pumnii și-și băgă unghiile în carne, încercă să ignore transpirația ce-l năpădise brusc, respiră adînc. O dată, de două ori. Totul i se părea un complot de dimensiuni universale. Erau mînă-n mînă – își dăduse banii pe avion și hotel, iar acum, cînd rămăsese cu o nimica toată din agoniseala sa de o viață (e adevărat, nu prea lungă, își repetă iar), indivizii îi propuneau un avocat care să-i ia și restul de bani și să-l trimită acasă lefter! Să-l lase pe drumuri! Unde să se ducă? Doar la părinți, că în altă parte... N-avea pe nimeni care să-l țină măcar o perioadă. Doar la părinți, la tatăl său, să-l disece ca pe o pisică moartă, care nu numai că a ratat zece trenuri, dar a mai avut și miopia să confunde un dric cu o astfel de oportunitate.

— Sînteți nebuni! Sînt doar un scrii...

— Nu-mi spuneți! exclamă brusc femeia, apucîndu-l violent de mînă. Vă rog, nu vreau să știu.

Surprins de reacția ei, Adi se simți mai treaz ca niciodată. Își întoarse privirea spre locul unde se uita ea și putu să-l vadă pe James Stalwich, cu niște hîrtii în mînă, de parcă le avea tot timpul lipite de braț, așteptînd la trei pași în spate. Cu

urechile ciulite, precum un cîine de vînătoare. Probabil și cu un reportofon la fel de ciulit. De cînd o sta împuțitul ăla acolo? se întrebă scîrbit și simți cum revolta îi urcă în gît, ca un val de vomă. Se ridică din fotoliu, dar funcționara neguvernamentală, simțindu-i încordarea, îl reținu și, zîmbind politicos, se adresă reprezentantului Home Office-ului:

— Domnule Stalwich, putem să vă ajutăm cu ceva?

— Da. De fapt, venisem să-l iau pe domnul Oprea pentru colectarea amprentelor și fotografie.

— În ce scop?

— I se face dosar. Așa este procedura, eu nu fac decît să mă supun, zîmbi larg individul.

— Vrea să spună cazier, îi explică ea lui Adi.

— Dar n-am făcut nimic..., se aprinse imediat acesta, însă vocea ei îl potoli.

— Încălcînd Legea Regimului Artei, în România sînteți un infractor, iar aici cădeți sub incidența aceleași legi, datorită Convenției, deci tot infractor. Îmi pare rău.

Se întoarse spre funcționar și i se adresă:

— Domnule Stalwich, mai aveți două ore pînă la încheierea termenului. Acum sînt în discuții cu clientul meu și mai am nevoie de timp. După aceea am să vă însoțesc, să asist la proceduri, pentru a mă asigura că totul se va derula ca la carte.

Bombănind, funcționarul se întoarse și se îndepărtă. Adi se așeză și respiră ușurat:

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. Domnule Oprea, îmi dau seama că nu stați bine nici cu banii. Vă pot recomanda unui avocat, fost coleg cu mine, care, fiind la început, ia mai puțin și în plus are nevoie de faimă, iar un caz ca al dumneavoastră i-ar putea face reclamă.

— Credeți că are vreun rost?

— Nu știu, e hotărîrea dumneavoastră. Cred însă că este un caz important, pentru că va stabili

precedentul și, dacă acesta va fi negativ, ne va fi foarte greu să-l mai răsturnăm vreodată. Dacă rezultatul va fi pozitiv, ne-ați ușura și nouă munca, la Legal Centre. Iar avocatul acesta este un tip care se implică și va încerca să găsească o soluție, indiferent de calea de urmat.

— Indiferent?...

— Mda... De-acum, decizia vă aparține.

Tîrziu, pe la zece seara, se reîntoarse în cameră. Introdusese apelul în timp util și urma să primească programarea pentru audiere, a doua zi, dimineața. De asemenea, luase legătura cu Paul Roberts, singurul om care-l mai putea ajuta și care se arătase foarte interesat de situație. Putea fi primul avocat chemat să se ocupe de un asemenea caz. În plus, indiferent dacă-l cîștiga sau nu, oricum ar fi atras o groază de publicitate. În consecință lăsase prețul jos de tot, pentru a se încadra în posibilitățile financiare ale lui Adi, și îi promisese să fie prezent la hotel a doua zi dimineața, înainte de sosirea deciziei de audiere. Apoi i se luaseră amprentele, fusese fotografiat din toate pozițiile, transportat de aceeași doi gealați dintr-un loc într-altul, precum un criminal feroce, iar în final adus înapoi în hotel și depozitat la recepție, sub privirile ironice ale indianului.

Călin era tot în cameră. Se uita la televizor. Zîmbi cînd îl văzu pe Adi, intrînd cu umerii gîrboviți și ochii injectați.

— Cred că abia acum încep să apreciez ideea de a fi avut un pașaport fals, îi aruncă obosit și se trînti pe patul său.

— Te-au rupt, hăă?

— Mmda, poți să-i spui și așa. Niște nenorociți.

— Cînd îți dau papucii?

— În principiu, mîine seară. Da' nu se știe încă.

Se ridică din pat. Începu să-i povestească pe scurt tot ce i se întîmplase de cînd sosise pe aeroport. Cu toate nuanțele tragice pe care încercă să le strecoare, Călin o ținu într-un rîs continuu.

Între timp, își dezbrăcă bluza, se descălță, își căută în geantă, apoi realiză că n-are nimic de schimb, ori de noapte, rîse împreună cu celălalt la vreo două scene, după care intră în baie. Își alese două prosoape curate, numai pentru el, își potrivi apa, chiar simțea nevoie să se împrospăteze, să iasă puțin din starea de agitație, de tensiune, care-l stăpînise de cînd pusese piciorul pe Heathrow.

La un moment dat auzi niște zgomote dubioase din încăpere. Opri apa și ascult atent – mobilă trîntită, icituri, bufnete! Sări ca ars din cadă, se îmbrăcă la repezeală doar cu pantalonii și intră. Călin era de-a curmezișul patului, cu doi indivizi încercînd să-l imobilizeze. Preț de o secundă, lupta se opri la zgomotul ușii trîntite, apoi unul din cei doi atacatori se repezi spre el, strigînd: „El e!”. Încercă să se apere, dar nu prea agrease sporturile violente la viața lui și nici practica de maidan nu și-o făcuse, așa încît nu știu decît să dea haotic din mîini și din picioare, împiedicîndu-l pe celălalt să-l apuce mai bine, ori să-l lovească mai zdravăn. În cele din urmă însă, cuprins parcă de remușcări, atacatorul se dădu cu capul de perete o dată, de două ori, apoi se frînse din mijloc și din spatele lui apăru Călin, trăgîndu-l de cureaua de la pantaloni afară din cameră. Tot etajul era de acum alertat și pe scări se auzeau voci în engleză. Atacatorii dispărură cît ai zice pește. Cînd, în fine, paznicii își făcură apariția, cei doi parcă intraseră-n pămînt. Adi le explică ce se întîmplase, vorbind și în numele lui Călin, care doar gîngurea pe engleză, apoi reveni în cameră și încuie ușa cu mare grijă.

— Cine au fost ăștia? îl privi el pe Călin, tremurînd de efort.

— În primul rînd, pot să jur c-au fost români, începu acesta în felul lui metodic, rotindu-și degetele și flexîndu-și încheieturile mîinilor în acel balet straniu, ce-i puncta fiecare idee. În al doilea rînd, te căutau pe tine, după cum a rezultat cînd ai ieșit din baie. În al treilea rînd, ca unul care a avut

de-a face cu genu' ăstora, pun mîna-n foc că erau dintre băieții cu ochi albaștri, conchise el cu un aer malefic.

— Te referi la..., făcu Adi misterios din cap spre umăr, apoi își bătu două degete pe celălalt umăr.

— Da, măi, la ei. Dar nu-ți fă griji, a doua oară nu mai intră ei în hotel. Însă mîine aș fi grijuliu în locul tău.

Își înclină capul, obosit. Îi era somn și îi era frică. Se privi și observă că încă mai era ud și nu avea pantalonii pe el. Arăta ca dracu'! Da, probabil că mai prost nici nu se putea. Își simțea buza îndurerată; își privi mîinile, îi tremurau, o aspirină și un somn bun îi trebuiau acum, dar la recepție îi spuseseră că nu au medicamente pentru oaspeți, că așa e regula în toată Marea Britanie – cei care au nevoie de medicamente să-și cumpere și să-și facă rău singuri, era adînc, adînc de tot intrat în rahat și situația se împuțea pe oră ce trecea.

— Paul Roberts.

— Adrian Oprea, încîntat de cunoștință.

— Domnule Oprea..., începu avocatul.

— Adrian, sau mai bine Adi.

— Adi, am luat dosarul de la Legal Centre, am luat legătura și am obținut tot ce s-a putut și de la Home Office, putem spune că în linii mari sînt la curent. Am auzit și de un atac terorist, azi-noapte.

— Da, undeva spre miezul nopții.

— Îi cunoșteai? Am înțeles că n-au reușit să-i prindă.

— Nu, nu-i cunoșteam. Colegul meu de cameră, care m-a ajutat să scap de ei, spune că ar putea fi de la Serviciul Român de Informații.

— Foarte bine. Acuma, spune-mi de ce ești aici și nu în spatele vămii?

— James Stalwich mi-a dat de înțeles că soarta mea e oricum aceeași, indiferent unde mă aflu, dar că în plus, de aici mi se plătește avionul înapoi.

— Veșnica păcăleală. Atîta timp cît ești aici, ești sub continuă pază, nu poți face nici o mișcare. Ei

concluzionează cazul de urgență și te extrădează imediat. N-ai libertate de nici un pas lateral. Dacă ești însă în spatele vămii, ești pe teritoriu internațional și n-au voie să te atingă, n-au nici un drept să te pună în avion. Acolo poți să faci ce vrei.

— Rahat! Am bănuit eu că trebuie să fie ceva...

— Uite cum facem – eu am sunat niște cunoștințe azi-noapte și le-am explicat cazul tău. Ai noroc că e unul interesant. Peste cîteva ore o să primim niște vizite, în urma cărora sper să realizăm ceva. Pînă atunci, eu am să mă duc la recepție, am să trimit niște faxuri și am să dau niște telefoane. O să încerc să cer eliberarea ta în spatele vămii, pe motiv de insecuritate – invocăm atacul de azi-noapte, au personal corupt etc., etc. Apoi am să încerc strămutarea apelului din aeroport la un tribunal civil, ceea ce probabil o să ne mai dea ceva timp pentru a ne organiza.

Avocatul tăcu brusc, apoi reluă:

— Trebuie să fii sincer cu mine – ești sau nu artist?

Adi privi agitat în jur, dar celălalt îi făcu semn să stea liniștit.

— Da, sînt.

— Atunci, cum ai reușit să ajungi pînă aici?

— Sînt scriitor.

— Da, asta aflasem și eu din dosarul tău.

— Dar am publicat numai sub pseudonim – Tiberius Rahidean. Pe asta am mizat cînd am plecat. Se pare însă că, în țară, cineva a vorbit.

Paul Robert clătină din cap în sens afirmativ. Era înalt și deșirat, un pic ciolănos, nicidecum tipu' la patru ace, așa cum își închipuise dintotdeauna că arătau avocații. Avea mai degrabă un aer dificil de definit, ceva între cowboy și hippy, deși nu ar fi putut spune că nu era îmbrăcat elegant, ori că arăta neglijent. Nu erau numai hainele, ci însuși aerul lui, dezinvolt, stăpîn pe sine, cu mici ridicări de voce ori gesturi violente,

atunci cînd voia să sublinieze o idee, un cuvînt, un detaliu, ori cînd voia să capteze atenția. Probabil trucuri avocățești, își spuse Adi.

— Bine, du-te și ia-ți lucrurile din cameră. Încerc să te scot de aici cît mai rapid.

Îndrăznea să spere iarăși. Tipu' era destul de încrezător în sine și dădea impresia că are în mînecă nu una, ci trei soluții. Părea bun, cel puțin pe partea speculativă. Oricum, era ultima frînghie aruncată.

— Adi, dînșii sînt Mr. Scott, Mr. Thornton și Mr. Prangle, editori americani, care se află aici prin bunăvoința Consulului Statelor Unite în Marea Britanie.

Dădu mîna cu fiecare în parte, apoi se așezară în jurul mesei. Avocatul reușise să închirieze un mic birouaș în spatele vămii, aparținînd conducerii unui magazin din zona internațională. Se așezară pe scaunele existente în mica încăpere, înghesuiți unii într-alții, încercînd totuși să zîmbească amabil și să ignore condițiile. Era cald. Fuseseră nevoiți să închidă ușa pentru a se putea înțelege, magazinul fiind realmente asaltat de cumpărători. Încăperea nu avea ferestre și nici aer condiționat. Era biroul unui singur om. Paul Roberts le explică pe scurt situația lui Adi, accentuînd talentul său de scriitor, marele succes repurtat acasă, cu ecouri în toată Europa de Est, umflă el situația, și apoi subliniind cu tristețe că, din păcate, toate acestea sînt pe cale să se piardă și că Adrian Oprea, scriitorul, dar și omul, se află la discreția bunăvoinței lor.

Cei trei zîmbiră jenați. Urmă un moment de tăcere. Paul Roberts îi făcu un semn discret să spună și el ceva. Respiră adînc. Privi împrejur după o soluție. Era cald. Își șterse transpirația ce începuse să-i îmbrobonească fruntea și tresări aproape speriat la auzul vocii lui Mr. Prangle:

— Din ce țară spuneați că sînteți?

Tocmai i se precizase, dar Adi ignoră detaliul și, răsuflînd ușurat în sinea lui, răspunse conștiincios:

— Din România.

Nici o reacție pe fețele celor trei.

— Mai exact, care a fost activitatea dumneavoastră în România?

— Am trei romane publicate, plus aproximativ patruzeci de povestiri și nuvele apărute în diverse reviste și antologii. De asemenea, se grăbi el să adauge înainte ca să țîșnească următoarea întrebare, am primit șaisprezece premii literare, printre care și două premii ale Uniunii Scriitorilor din România.

Mr. Prangle aprobă din cap înțelegător, apoi continuă tirul:

— Toate premiile sînt la nivel național, ori este și vreunul internațional?

Ceilalți doi editori îl priveau țintă, încercînd totuși să-i evite privirea.

— Sînt toate la nivel național, răspunse, încercînd să ignore bobițele de sudoare de la subțioară, ce se prelingeau pe sub cămașă.

— Ați dori o cafea, un suc? interveni imediat Paul Roberts, aproape ca o continuare a răspunsului lui Adi.

— Nu, mulțumim, răspunseră cei doi în cor, în timp ce Mr. Prangle își continuă tragerile, ignorîndu-i diversiunea:

— În ce constau, mai exact, ecourile din Europa de Est?

Adi respiră adînc, se încruntă, își țuguie buzele, respiră încă o dată să-și ridică privirea spre ei:

— La tîrgurile internaționale de carte din România, cărțile mi-au fost cumpărate de diverși indivizi din Ungaria și din Bulgaria, care bineînțeles erau vorbitori de limbă română; în plus, tărăgănă el cuvintele, există un grup de scriitori macedoneni care ne vizitează de cîteva ori pe an și ne citim unii pe alții, adică ne facem cunoscute reciproc scrierile, urmînd ca apoi să publicăm impresiile în presa locală; eu am avut vreo două reviste de-ale lor, dar fiind în macedoneană, n-am

putut să citesc ce au scris. Despre mine, adăugă repede, apoi continuă: am publicat o serie de povestiri pe Internet, într-o revistă internațională făcută de un grup de bucureșteni, dar care este citită nu numai în estul Europei, ci și în Franța, Canada și, ăă, înghiți în sec, în Belgia. Adică în mediul francofon.

Respira greu, încercînd să mai scoată ceva, dar figura lui Mr. Prangle îi opri orice altă completare.

— Ce gen de literatură scrieți?

— Ăăă, fantastic, realism magic, puțin suprarealism, adăugă nu prea convins, încercînd în același timp să sugereze genul literar și prin mișcarea de ansamblu a mîinilor. În fine, mai mult pe partea asta, deși am și niște texte realiste, vreau să spun mainstream...

— Aveți vreun text la dumneavoastră?

— Da, sări precipitat, apoi se domoli: din păcate sînt în limba română.

— Nu aveți nimic scris în engleză?

— Nu, nu le-am tradus încă, dar știu foarte bine engleză și n-o să fie o problemă.

Se lăsă tăcerea. Stînjenitoare. Era cald. Apa curgea șiroaie pe cei trei, dar nici unul nu făcea nici cel mai mic gest pentru a se aranja mai comod. Adi își șterse fruntea cu batista și-l privi disperat pe Paul Roberts, care-i întoarse un zîmbet încurajator.

Mr. Scott, cel mai vîrstnic dintre editori, mormăi înfundat, își drese glasul și, punîndu-și mîinile plinuțe și transpirate pe birou, începu cu o voce groasă și sfătoasă:

— Tinere, prin tăcerea lor, colegii mei vor de fapt să-ți comunice multe. Eu însă mă încumet să-ți explic problema pe îndelete, pentru că îmi pare rău de situația dumitale. Sincer, m-a impresionat profund. Aceste legi privind Regimul Artei sînt cea mai atroce reglementare care se putea abate asupra omenirii, sînt primul pas spre o epocă întunecată, în care arta, poate singurul mijloc de exprimare cu

adevărat liber și care n-a cunoscut niciodată frontiere, va fi izolată, posedată, politizată în mod sigur... Se opri cîteva clipe observînd privirile agitate ale celorlalți doi editori, apoi continuă, revenind la tonul bunicos: e realmente cald aici. Ideea este că noi, editorii, nu mai avem libertatea de care se bucurau odinioară predecesorii noștri. Achiziționarea unui produs literar este la ora actuală un act comercial, în care produsul este luat și studiat într-un mod riguros pentru a-și dovedi valoarea de piață. Scrierile tale se adresează unui segment redus de piață. După ultimele studii de marketing, genurile literare pe care le-ai înșirat mai sînt citite de numai douăzeci la sută din marea masă a cumpărătorilor, în mare parte tineri intelectuali, ori cu pretenții intelectuale, deci studenți, care-și cumpără o carte la șase luni, preferînd să citească la ori de la biblioteci. O carte trebuie să fie și o investiție de viitor, și nu numai sub aspectul unei a doua, ori a treia ediții, ci sub aspectul răspîndirii internaționale. Ia de pildă un indian, se holbă Mr. Scott la el, într-o postură semnificativă, iar Adi și-l reaminti pe recepționer și înghiți un nod, da, un indian. Îl publici în America – trebuie oricum să se adreseze unui segment de piață care să justifice investiția inițială. Apoi, te gîndești că dacă-l faci mare pe Mr. Patel, adică îi faci reclamă, îi dai vreun premiu, două, s-ar putea ca în America să fie considerat doar un alt scriitor, dar în India va ajunge în mod sigur celebru, și peste cinci ani îl poți duce acasă la el și-i poți lansa volumul pe o piață de sute de milioane de cititori. Analfabeți cu duiumul, mi-ai spune. Da, așa e, dar au școlile lor, și-l vor băga în materia pentru studiu, iar volumul va trebui să ajungă în biblioteca fiecărei școli, adică sute de mii de exemplare achiziționate numai acolo. Vînzări mai bune chiar decît în America. Făcu o pauză de efect, în care răsuflă adînc de vreo două ori, apoi reluă ceva mai liniștit: Să luăm acum România. Probabil

că are o populație de vreo douăzeci de milioane. Cîte exemplare poți scoate acolo? Iar astea sînt numai două din considerentele avute în vedere la aprecierea unei cărți...

Tăcu brusc și-și lăsă privirea în podea. Era roșu și transpirația-i curgea rîuri pe obraji, umezindu-i gulerul cămășii, alb și apretat, încheiat pînă la ultimul nasture. Cel de-al treilea editor, Mr. Thornton, care păstrase tăcerea pînă în acel moment, se ridică de pe scaun și zise rar, adresîndu-se încăperii în general:

— O analiză impecabilă, Mr. Scott, mi-a făcut o adevărată plăcere. Mr. Prangle, se înclină spre acesta din urmă, apoi se întoarse spre Paul Roberts: Îmi pare rău, dar avionul meu pleacă peste zece minute.

— Și al meu.

— Și al meu, se ridicară și ceilalți doi.

Își strînseră mîinile cu Adi și avocatul său și părăsiră biroul.

— Mă duc să-i conduc, așteaptă-mă aici, îi zise aceste din urmă, în grabă, și ieși după ei.

Adi se prăbuși în scaun. Deschise gura ca un pește pe uscat și respiră cu greutate.

Se întîmplase într-o dimineață. Trecuse pe lîngă chioșcul de presă și se oprise. Luase revista în mînă și o răsfoise rapid. În cele din urmă găsise pagina cu pricina, deschisese larg revista și citise titlul și numele autorului de cîteva ori, mai întîi ca într-o doară, ca un trecător grăbit care nu se hotărăște ce să facă și observă pagina într-o simplă răsfoire, apoi a doua și a treia oară, încercînd să se lase purtat de pura plăcere instinctivă la vederea numelui, și abia a patra oară se oprise, privise în jur pentru a se detașa cîteva secunde și citise încă o dată, murmurat, încercînd să-și analizeze senzațiile. Bucuria și satisfacția îl amețeau, și mai era o nerăbdare greu de definit, ar fi stat acolo o zi întreagă să-i spioneze pe ceilalți, oprindu-se și cumpărînd revista, răsfoind-o și văzîndu-i numele,

poate chiar citindu-l... Se întrebase dacă și a doua oară și a treia va fi la fel, sau numai prima oară senzația era atît de dulce.

Tatăl său se întorsese tîrziu de la muncă. Îl lăsase să se spele și să se schimbe și chiar înainte de cină îi adusese revista și i-o pusese față, încercînd să-și stăpînească emoția. Nu-l privise, o luase simplu și o răsfoise, găsise pagina cu pricina și o închisese imediat: „Bine, las-o aici s-o citesc și eu.” Apoi se așezase la masă. Adi se retrăsese doi pași, vrînd să pară că totul este normal, și se oprise. Privise în gol, nehotărît, toată euforia risipită în mai puțin de-un minut, își frecase mîinile și căutase o ieșire din situația penibilă în care singur se pusese. Totuși, demonstrase că reușise, că în fine avea un rezultat, că în tot timpul ăsta părintele său greșise, și că..., dar ce rost aveau toate astea, pînă unde se merge de obicei, ce se cerea pentru a reuși cu adevărat? Atunci, el fusese cel care plecase de la locul crimei, abandonîndu-și textul ucis pe masa părinților.

Își ridică privirea și nu tresări. La masa crimei apăruseră de data asta autoritățile române.

— Este timpul să plecăm, domnule Oprea, îi zise calm unul din cei doi „băieți cu ochi albaștri”. Celălalt aprobă împăciuitor din cap.

Unde să mai fugă? Ce să mai facă? Îl încolțiseră. Și, oricum, ce rost mai avea? Continua să se întrebe – pînă unde se merge ca să reușești? Se ridică ascultător și li se alătură. Îl prinseră fiecare de cîte un braț și ieșiră cu el. Lumea din magazin se feri din calea lor. În fața magazinului se opriră cîteva secunde, pentru a citi indicațiile despre terminale.

— Ce facem cu bagajul meu? îi întrebă el, adoptînd un aer naiv.

— O să-l recuperăm prin consulat. Domnul Consul al României ne așteaptă la terminalul Tarom-ului. Puteți vorbi cu dumnealui.

Domnul Consul? Rahat! Toate încercările lui de a fi discret eșuaseră. Era marele criminal. Sau poate asta era și soluția! Ar fi vrut să fugă după americanii ăia idioți și să-i învețe să-și facă meseria. Devenise un scandal internațional – „scriitor urmărit pe aeroporturile lumii de serviciile secrete ale țării sale!”, parcă și vedea scris pe prima pagină din toate marile cotidiene. Numai asta și i-ar putea transforma primul volum într-un best-seller. Îndoiala îl cuprinse însă imediat și se posomorî – ar reuși primul volum, după ce s-ar vinde, să fie la înălțimea așteptărilor? Sau s-ar transforma într-un mare fîs? Pentru că, la urma urmei, el era un scriitor și n-ar putea trăi toată viața doar cu un singur volum publicat, și ăla un eșec. Îndoiala îi fusese permanent un tutore credincios.

Cei trei se opriră brusc. Adi își ridică privirea și constată, plăcut impresionat, că acela care le tăiase înaintarea era chiar Paul Roberts. Venise însoțit de doi gealați de la securitatea aeroportului. Ce mai, tipu’ era tare! Avea relații și se mișca repede și bine. Știa pe ce butoane să apese.

— Dați-i drumul! rosti el scurt și rece.

— Domnul Oprea vine de bună voie cu noi, răspunse liniștit unul din cei doi, într-o engleză stricată.

— Nu tocmai, încercă Adi să intre în vorbă, dar strînsoarea celor două mîini antrenate în astfel de practici îi tăie avîntul și-l făcu să geamă de durere. Era pentru a doua oară cînd regreta lipsa activității sportive.

— Domnilor, dacă nu-i dați drumul, serviciul de securitate al aeroportului Heathrow va fi nevoit să intervină. Dumneavoastră țineți prizonier un individ liber.

— Domnule, reluă iar purtătorul de cuvînt al celor doi, aceasta este o misiune diplomatică. Sîntem pe teritoriu internațional, deci problema nu privește autoritățile britanice. Iar domnul Oprea nu

este un om liber. El a fost condamnat la închisoare de un tribunal din România. Dacă nu vă convine situația, urmați-ne pentru a discuta cu domnul Consul al României. Totul a devenit o problemă politică, iar de noi nu vă puteți atinge, întrucît avem imunitate diplomatică.

— Ascultă, dobitocule, interveni din spatele lui Paul Roberts unul din cei doi gealați, pe mine nu mă interesează problema ta politică. Eu văd doar un om care e ținut prizonier împotriva voinței sale, fără ca să-mi fi fost adus la cunoștință vreun mandat de arestare emis de către organele competente, care or fi alea. În al doilea rînd, dacă tu poți să faci ce vrei în zona internațională, atunci ar fi trebuit să te gîndești că imunitatea ta diplomatică te servește numai pe teritoriu britanic, iar nu și afară. Și aici, nimeni nu mă va împiedica să-mi fac meseria și să-ți dau o gaură în fund.

Pentru a dovedi că nu glumește, își scoase arma și o îndreptă asupra „băieților cu ochi albaștri”. Colegul său îi urmă exemplul, puțin mirat, dar încă jucînd pe aceleași unde. Cei doi își luară mîinile de pe Adi și acesta se îndepărtă de ei, tremurînd. Li se puseră cătușe și în ciuda vociferărilor juma’-n română, juma’-n engleză, luară drumul arestului.

Paul Roberts îl așeză pe Adi pe cea mai apropiată canapea și-i împinse în față o cafea. Se trînti alături de el, se cufundă în moliciunea pernelor și păstră tăcerea pentru cîteva minute.

Cînd Adi hotărîse să se ducă la clubul literar și se prezentase în fața scriitorilor, o bună parte cu chelie, alții cu burți respectabile, ochi miopi, genunchi înțepeniți de poziția din spatele biroului, nu se gîndise nici o clipă că meseria de scriitor putea fi atît de aventuroasă. Pentru unii putea fi chiar interesant. Nu și pentru el!

În cele din urmă își întoarse privirea spre avocat și-l întrebă ca într-o doară:

— Și acum?

— Îți termini cafeaua, îți iei gentuța la spinare și te prezinți la terminalul 46.

Îl privi mirat.

— Trecem la ultimul plan.

Cuvîntul „ultimul” îl făcu să se înfioare. Și așa, în ultimele zile avusese mai mult noroc decît în toată viața lui, și era de prisos să se mai gîndească la lungimea ei. Adevărul este că n-ar fi putut spera niciodată să treacă peste atîtea piedici. Și totuși, reușise!

— Consulul american mi-e prieten, continuă Paul Roberts cu voce scăzută. A admis să mă ajute cu un plan de rezervă. O să ți se ofere azil temporar pe perioada procesului cu autoritățile britanice. Însă, odată cîștigat procesul, vei fi obligat să te întorci în Anglia. Dosarul tău e deja în drum spre Washington. Am să le trimit încă un raport cu dovezi și în privința ultimei aventuri pe care ai avut-o, ca să rotunjim totul. Avionul îți pleacă în jumătate de oră, de la terminalul 46.

Individul era incredibil! Adi se simți, realmente, pentru prima oară, în mîini sigure. Tensiunea îl părăsi, era vlăguit, nu știa cum să reacționeze, cum să-i mulțumească... Avînd aceeași vîrstă, l-ar adopta ca frate...

Doamne, ce prostii! O să muncească și o să-i plătească înzecit, o să-i rămînă veșnic dator, nu i se oferise vreodată motivul să aibă un avocat, de aceea nu știuse ce bine este, ce senzație reconfortantă! A avea un avocat e o terapie de recăpătare a încrederii, a siguranței în viață.

Se despărțiră rîzînd. Paul Roberts îl așteptă să se îndepărteze, conducîndu-l cu privirea. Adi se orientă scurt spre terminalul cu pricina și, privindu-și grijuliu ceasul, intră pe coridoarele aeroportului. Mai rămăsese o singură problemă, acum cînd lucrurile intraseră pe un nou făgaș. Cine dăduse alarma? Cine îl vînduse? Pentru că altfel nu ar fi fost posibil să se întîmple. Sau, oricum, nu așa de repede. De inginerul Adrian Oprea nu-i păsa

nimănui. Ar fi putut să plece și să vină de cîte ori voia. Lor le era de scriitorul Tiberius Rahidean, de celălalt „eu” al său. De fapt, nu le păsa nici de scriitor, doar nu era el unul dintre marii Poeți ai Neamului! Lor le era de Legea aia idioată. De puterea exemplului. De știrbirea autorității de stat.

Doi oameni știuseră de plecare. Cei pe care nu putuse să-i mintă, nu putuse să le ascundă adevărul. Considerase, în prostia lui cea mare, că încă mai avea o datorie față de ei, mai mult, că în ciuda tuturor divergențelor, ei nu încetaseră să-l iubească și nu ar fi putut vreodată să ridice mîna împotriva lui. De fapt, de maică-sa nu-și făcea griji. Nu intervenise niciodată în favoarea lui, dar nici nu depusese vreun efort împotrivă-i. Nu era genul.

— Călin! exclamă surprins cînd se ciocni de el pe unul din lungile și labirinticele coridoare ale Heathrow-ului. Doamne, ce m-ai speriat! făcu el în continuare și răsuflă adînc.

Călin se oprise și el și-l privea zîmbind.

— Ce faci aici? Ți-au dat drumu’? îl întrebă Adi entuziasmat, apoi se uită în jur și continuă rîzînd: Să nu-mi spui că ai încă un pașaport și acum ai rătăcit drumul, spre americani.

Călin se sprijini de zidul de lîngă el și contrar obiceiului, își băgă mîinile în buzunare și vorbi fără nici o gesticulație:

— Nu, Adi, tu ai rătăcit drumul. Eu n-am fost trimis pentru negocieri, ci pentru rezolvarea unui caz extrem. Vii cu mine înapoi, sau nu?

Lovitura veni ca o măciucă în moalele capului. Se îngălbeni și făcu un pas în spate:

— Dumnezeule, Călin! exclamă neîncrezător. Dumnezeule! repetă, șocat.

Făcu o pauză de cîteva secunde să-și recapete respirația.

— Ascultă, Călin, situația s-a schimbat. Sînt sigur că m-ai înțelege... dar nu pot să cred că și tu... Tu, pentru cine?

— Vii cu mine, sau nu?

Mai făcu un pas înapoi și privi iute împrejur. Călin își scoase mîna dreaptă din buzunar și Adi recunoscu prezența unei arme, chiar dacă nu arăta convențional.

— Ți-au dat ordin s-o faci, și pentru asta...? Dar de ce? De ce?

— Pentru că ești primul. Aș prefera să ne întoarcem cumințiacasă, continuă el indiferent, dar asta este alegerea ta.

— Spune-mi, te rog, cine a făcut-o? îl întrebă Adi, calmîndu-se. Cine v-a alertat?

Paul Roberts mai așteptă cîteva minute, ca să se asigure că Adi nu se mai întoarce, apoi le mulțumi celor doi, își luă servieta din fotoliu și se îndreptă spre vamă. Un foc de armă răsună, ca o explozie înăbușită. Un junghi dureros îi săgetă coșul pieptului. Se privi cu oamenii de la securitate și o luară la fugă pe coridoarele aeroportului.

„În umbra legii”
a apărut în numărul 7 / 2003 al revistei *Ficțiuni.*

Mirel Palada
PÎNDARUL

„Să mergem să găsim ceea ce nu vom găsi niciodată.”
Sir Launcelot, pornind în căutarea Graalului;
ap. Thomas Mallory, *Morte d’Artur*

Stă pe vine, în iarba înaltă și deasă, acoperit pînă spre gît de tulpinile foșnitoare, aproape uscate. O adiere ușoară de vînt îi spală fața, aducînd a ploaie, iar umbrele mestecenilor din marginea poienii se întind asupra lui, învăluindu-l pe rînd în amurg și în licări roșietici—ultimele raze de soare care mai reușesc să-și găsească drum prin plasa măruntă a frunzelor.

Poiana în care bărbatul stă neclintit de-abia dacă își merită numele. E mai mult un pui de dumbravă, ivit de pe urma morții cine știe cărui stejar sau jugastru bogat în ani ce, prăvălindu-se cu vuiet năpraznic de lemn plesnit, a tras după el toți copacii mai firavi dimprejur, luminînd o vreme o bucată de loc în mijlocul codrului. Deja, mai mulți lăstari lacomi de soare se bat pe petecul de cer rămas liber deasupra, lăsînd în urmă urzicile și tot restul dudaiului cel mărunt, rămase să năpădească pămîntul cu buruienișul lor de un verde întunecat. Doar într-un colț, lîngă pîlcul de mesteceni albi la coajă, a reușit să se prăsească o mînă de ierburi mai puțin bălărioase, din cele ce cresc la loc deschis. Aici, ascuns în mijlocul lor, stă un om și așteaptă, cu privirea ațintită în marginea cealaltă a dumbrăvii. Umbrele înserării îi joacă pe față, dar ochii nu i se abat nici într-o parte, nici într-alta.

Priviți-l: în pragul bătrîneții, cu părul înspicat de șuvițe cărunte, se află aici spre a împlini un lucru început pe cînd era copil.

Priviți-l: e înțelept, semnele trecerii cu folos a anilor i se citesc în felul cum își stăpînește înfățișarea chipului, cu toate astea nu știe ce caută cu adevărat: năluci, vise deșarte, izbăvirea sau moartea?

Priviți-l: are cincizeci și trei de ani, dar poartă în spate douăzeci și cinci de veacuri și jumătate.

Poiana e aceeași, și soarele care coboară printre copaci—la fel. Chiar și cel care așteaptă nemișcat, ascuns în aceleași ierburi înalte și uscate, se poate spune că nu este altul. Însă din păiuga clătinată de vînt se ițește acum un cap de copil, o hălăciugă de păr încîlcit, bătînd în albăstriu de negru ce e, o față murdară și arsă de soare, doi ochi vii, la fel de negri precum părul, cătînd în aceeași direcție ca și ai bărbatului de mai înainte—spre copacii de dincolo de întinderea poienii. Trunchiurile le sînt deja scufundate în seară.

E o pădure amestecată, stejar și fag și carpen și frasin și jugastru, printre care s-au mai pripășit din loc în loc și alte soiuri venetice, castani, ulmi sau mesteceni, precum cei din spatele băiatului. Doar furia furtunilor și flacăra țîșnită din mînia lui Tarann au îndrăznit pînă acum să muște din trupul acestui codru, iar norii vor trebui să mai verse multe ploi peste el pînă cînd securea omului să ajungă să răzbată în străfundurile sale.

Căci băiatul stă la pîndă într-una din dumbrăvile sălbaticului, necuprinsului Rhos Safernoc, a cărui necuprindere verde e stăvilită doar de apele mîloase ale Hafrenului, spre miazăzi, și de valurile lui Riann-Y-Dylan, Marea cea Mare, spre apus. Spre soare-răsare, Safernoc înghite sălașurile la fel de sălbaticului, dar mult mai puțin numerosului neam al cornoviilor, unul din multele cymrii de celți din mlaștinile și negurile insulei briților, dar capătul dinspre miazănoapte nici unul din

războinicii cornovi nu s-a încumetat să i-l cunoască.

De cealaltă parte a lumii, în ținuturile pîrjolite de soare și de puterea credinței în Iahve cel Unul și Fără de Nume, Fiul Domnului nu s-a născut încă, pentru a șterge pe cruce toate păcatele lumii. Nici mai încoace, la malul celei ce peste ani va fi denumită Mare Nostrum, acvila latină nu și-a deschis aripile pe de-a întregul încă, să-i zdrobească pe insubri, boii sau legoni și, trecînd Alpii, să frîngă nesupunerea arvenilor și altor seminții gale. Pînă cînd trufașul roman se va încumeta să treacă apa dinspre soare-răsare și să supună puterii Imperiului și acel colț de la marginea lumii, dincolo de care doar Afallen Llen, Insulele Merilor, mai adastă, va mai trece o viață de om, poate chiar două. Deocamdată, cymrii ostrovului cu falezele albe îl stăpînesc pe deplin, mai puțin ținuturile deluroase și reci dinspre miazănoapte, de unde din vreme în vreme hoardele cruithnigilor năvălesc pictate pe fețe, fluturînd deasupra capetelor topoarele de aramă ori de cremene ascuțită, de nu însăși capetele dușmanilor lipsiți de noroc.

Sub pocladul acestui codru de capăt de lume, sub acoperămîntul acestor veacuri de început de vreme așteaptă băiatul. Numele lui de puiandru este Kiddrich, și e plecat de acasă de mai mult de-o săptămînă. Dar Kiddrich nu e laolaltă cu ceilalți bărbați ai tribului, la alesele isprăvi ale vînătorii sau ale războiului. Căci el nu a împlinit încă vîrsta cînd, legat la ochi cu o fîșie de piele, să fie dus de mînă în inima pădurii, pentru a-și primi bărbăția și numele cel adevărat și viața cea nouă de la druizii cu cosoarele de aur. Pentru Kiddrich nu a venit încă vremea încercării cărnii și a duhului, cînd, de va fi găsit vrednic la mădulare și de va scăpa nestricat la minte din fața prăpădelnicei întrupări lui Cernunnos, va fi învățat tot ce are nevoie un războinic cornov ca să știe, pentru ca, mai apoi, să

fie închis cu vrăji în scoarța stejarului-tată Duir, unde suflarea să i se facă una cu cea a strămoșilor seminției sale și cu a duhurilor fiarelor nelumești dinlăuntru, spre a-și întări firea și a-și căpăta numele cel adevărat, doar de el știut și de frunzele aspre ale tatălui de lemn, rostit prin gura druidului apucat de boală zeiească. Și nici învățatul cu cosorul de aur nu și-l va mai aduce aminte apoi, ci doar Kiddrich și înfrunzitul Duir. De-abia atunci, de va ieși nevătămat dintre crengi, va putea Kiddrich să se numească cymru, războinic din cei în stare să zămislească viață din viața vintrelor lor, și să ridice alte vieți cu tăișul armelor lor, și să bea berea cea groasă sortită beției bărbaților. Dar în fața celorlalți, chiar și a celor de-un sînge cu el, va trebui să poarte același nume ponosit, știut și răsștiut, pe cel adevărat, numele lui de taină, șoptit de zeu, nefiindu-i dat să-l încredințeze nimănui, ci doar în frăție de cruce, de-o fi să-și împletească venele și soarta și norocul cu vreun altul. Și doar atunci frații își vor ști adevăratele lor nume.

Dar vremea cînd Kiddrich va porni să-și afle bărbăția urma să vină de-abia după zăpezile iernii. Pînă cînd cotoroanța Briggid, stăpîna peste stîrvuri și a treia întrupare a tainei Zeiței, nu se va preface în Olwen cea dalbă, Kiddrich nu avea cum să meargă în rînd cu ceilalți cymri. Și acum de-abia se uscau frunzele toamnei.

Însă Kiddrich nu plecase cu gînd de luptă de acasă, și nici la vînătoare spre folosul celor din neamul lui, care de altfel nici măcar nu aveau știință de locurile prin care îl purtau pașii atunci. Iar vînatul a cărui urmă Kiddrich tot o lua de mai multe zile nu era din cel pe care să-l dobori cu săgeata, ori cu o aruncătură de suliță și să-l aburci în spinare, spre a-l duce acasă.

Căci, fără a ști prea bine la ce se încumetă, Kiddrich plecase la înfricoșată vînare, la pîndă de iele—îndeletnicire cu mult mai plină de primejdii decît hăituirea ursului ori a mistrețului cel cu colții

îmbălați. Puțini se-nhămau la astfel de goană, dar și mai puțini se întorceau de la ea. Căci ele, ielele, hotărau asupra sorții vînătorului, iară nu vînătorul asupra a ceea ce lor le ținea loc de soartă.

La o astfel de pîndă nu se pleca cu suliți ori cu arcuri, cu tolbe și săgeți, fie ele întărite în foc sau descîntec. Le mîniai, și nici numele nu ți se mai întorcea acasă. Mulți se sumețiseră a crede că fierul e de ajuns să înfrîngă uitătura piezișă a ochilor de naibă. Războinici în fața cărora se topea vitejia a zeci de dușmani precum sloiurile Hafrenului cînd suflă Olwen peste ele își închipuiseră că a se întoarce acasă cu un cap bălai atîrnînd la oblînc nu e cine știe ce mult mai mare ispravă decît a lua dovleacul vreunui căpcăun de cruithnig. Și mulți dintre vitejii cornovi au devenit astfel poveste în gura cîte unei babe, în fapt de seară, la gura focului.

Nu. La o astfel de înfricoșată pîndă se pleca doar cu arma răbdării și cu curajul de patimă. Se spunea că doar cei născuți pe lună plină le puteau zări și înfrunta năpraznica privire fără să-și iasă din minți, dar Kiddrich nu prea punea preț pe asemenea vorbe. Baba care îl învățase pe unde să le caute locurile de hălăduială fusese zămislită în miez de zi, și le văzuse doar de atîtea ori și nu pățise nimic, ba chiar i se dusese vestea de mare solomonară, că de nu s-ar fi născut muiere, ar fi fost fără îndoială primită în cinul druizilor cei cu cosoare de aur.

În schimb, Kiddrich credea cu tărie în vorbele care spuneau că toată a șaptea spiță bărbătească dintr-a șaptea spiță bărbătească, de-o fi să fie neîntreruptă la număr, o să poată să le ia urma fără a se teme de toanele lor schimbătoare, și o să ajungă să le iubească firea lor cea lunatică, o să tînjească cu mare foc să le vadă la față, și de va voi cu tot dinadinsul, o să poată să se lepede de blestemul sorții cea omenească, să umble în rînd cu ele, și moartea o să-i ocolească în veci.

Iar Kiddrich era întocmai unul dintre-aceștia, al șaptelea băiat dintr-al șaptelea fiu, și de cînd auzise prima dată povești despre ele le iubea cu mare iubire și plecase de acasă să li se alăture. Din naștere le fusese sortit, și acum plecase să se nască din nou, ori, dacă așa îi era stat scris, să piară.

O umbră zvîcni în negura dintre copaci, făcîndu-l să tresalte. Se ivise chiar într-unul din locurile de unde îi spusese baba că au ielele obiceiul să vină, dinspre acea margine de pădure pe care o pîndise mai multe seri în șir. „În nopțile cu stele, mai ales de-i spre toamnă ori spre primăvară, copile, acolo tăvălesc ele iarba în joc toată noaptea. Și tare zănatec mai saltă...” Chiar ele să fie oare, frumoasele, zănatecele, lunatecele?

Umbra se bănuia înaltă și semeață, închipuind în întuneric un cal cu călăreț. Lui Kiddrich i se tăie răsuflarea. După atîtea zile de așteptare în zadar, iată, venise clipa ca ele, în sfîrșit, să se arate! Inima porni să i se zbată năvalnic în coșul pieptului, vuindu-i pînă sus, înspre timpane, și dintr-o dată nu mai era în stare să-și aducă aminte nici o iotă din cele ce îl povățuise baba să facă atunci cînd se va întîlni cu ele. Rămase nemișcat, trecîndu-și vîrful limbii peste buzele crăpate de vînt.

Dar umbra cea semeață păși încet printre lăstari, iar calul cu călăreț neom se preschimbă într-un cerb fremătînd temător din nări, Hydd cel cu cîte opt țepușe de fiecare corn, ieșit să pască în margine de poiană și seară.

De ciudă, băiatul lăsă să-i scape printre dinți o sudalmă din cele pe care le auzea la taică-său ori la frații mai mari și se săltă furios pe călcîie. Într-o clipită, sălbăticiunea se întoarse în loc și dispăru în întunericul din care se ivise, sfărîmînd sub copite uscăturile împrăștiate pe jos și răvășind crengile copacilor cu rămurișul de os al coarnelor sale. Kiddrich culese din iarbă un mic burduf din piei de iepure, cusut cam anapoda, dar care reușea totuși

să păstreze ceva apă pe fund, și bău îndelung din el, nu atît ca să-și aline setea, cît supărarea. Se căută apoi la brîu, după cele cîteva lipii de secară învelite în foi de brusturi pe care le luase pe ascuns cînd plecase de acasă, dar uitase că le terminase de mult. Alese atunci din ochi un pai, îl smulse cu năduf și începu să-l mestece între dinți, cu ochii tot înspre copacii de unde apăruse Hydd.

Îi era foame.

De două zile nu mîncase nimic mai acătării, doar niște ouă de coțofană, dar și acelea plătite cu multe zgîrieturi și lovituri de cioc primite peste mîini, căci pasărea nu se arătase deloc sperioasă, și pînă să-i frîngă gîtul îl tot ciocănise furioasă. Ar fi mîncat el și coțofana, dar o răpăială de ploaie tocmai îi udase iasca, și soiul acela de carne nu mergea să fie mîncat crud, ci doar dacă îi erau înfrînte ațoșenia și gustul cel rău la pălălaia flăcărilor. O zvîrlise printre frunze. Dacă ar fi avut acum coțofana în mîini însă, după două zile de bălării amare și de rădăcini și mai amare încă, ba pe deasupra și pline de pămînt, nu ar mai fi fost atît de mofturos. Dar coțofenele cele gălăgioase și celelalte surate aripate se mulțumeau în ziua aceea să săgeteze văzduhurile, fără să-l bage în seamă, și stomacul lui se săturase de atîtea amărăciuni și de apa băută cu ghiotura, de ajunsese să-i cloncăne în burtă ori de cîte ori se mișca.

Hotărîrea cu care cu cîteva zile în urmă plecase la drum îl părăsea încetul cu încetul, biruită de foame, și parcă nici amintirea poveștilor pe care i le tot spusese și răsspusese baba cea meșteră în farmece nu îl mai încînta într-atîta.

Erau povești cu inele de iarbă călcată în picioare pe care ele, Ielele, le lăsau în urma lor în nopțile cu stele, cînd petreceau dezlănțuite prin poieni și dănțuiau cu mișcări șerpești în lumina argintie, de le vezi nu te mai lecuiești. Ori despre alesele vînători la care se dedau pe sub pologul verde al ramurilor împletite ce acoperă fără de știrbire

afundurile codrului cel adînc, însoțindu-se în mari alaiuri de călăreți cu pletele în vînt, înzăuați în zale de argint și petrecuți peste ele cu brîie împletite din fire de iarba-zînelor, călare pe armăsari aleși, de culoarea vîntului turbat, cu șei din piele de balaur și cu valtrapuri cusute cu raze de stele, bătute în boabe de rouă și întărite în luciri de lună nouă. Iar în urma lor aleargă ceata cea asmuțită a ogarilor albi la păr și cu vîrful urechilor roșii, Drudwyn ori Aethlem ori Matanadd chemați, ori alte asemenea nume de vrajă vrăjite, ceată ce le însoțește pretutindenea, bieți muritori amăgiți de farmecele zăludelor cu trup de om și soartă de zînă și prefăcuți în dulăi iuți de picior, dar care nu latră niciodată, decît cînd dau veste de moarte.

Poveștile babei mai pomeneau și despre frumusețea nepămînteană a cîntărilor lor, despre lumina ce le sclipea noaptea în ochi, ori despre cum le flutură grelele plete în goană, și acestea sînt cînd bălaie precum soarele de pe cer, cînd de culoarea oțelită a nopții. „Așa, ca ale tale, copile, dar nu într-atîta de încîlcite și de murdare”, obișnuia baba să-l alinte, trecîndu-i mîna noduroasă prin claia lucind a fier fermecat și a noapte.

Și îi mai spunea baba care le sînt locurile obișnuite de hălăduială, și cum sînt ele, ielele, împodobite cu flori frumos mirositoare și cu coronițe din frunze ruginii de paltin, ori cum poartă diademe strălucitoare de argint pe frunte și brățări din fir străveziu de păianjen la încheieturi.

Tot astfel treceau nopțile lungi de iarnă, și parcă gerul nu mai mușca atît de tare, iar focul juca limbi mai înalte în mijlocul vetrei. De multe ori ai lui l-au certat cu vorbe grele că înnopta prin alte părți, dar ochii lui Kiddrich se aprindeau ca de un gînd tainic și seara îl prindea din nou în ograda babei.

Așa a învățat băiatul să le iubească și să-i fie dor de ele, dar să se și teamă de toanele lor năpraznice, chiar dacă nu le văzuse niciodată. Și cu cît îi

povestea baba mai mult despre ele, cu atît îi clocotea mai aprig în vine sîngele celui de-al șaptelea fecior al celui de-al șaptelea fecior, și tînjea să le zărească goana printre copaci și să-și bucure ochii cu frumusețea lor dătătoare de fiori.

Pînă cînd, ars pe dinăuntru de o dorință căreia nu i se putea împotrivi, s-a hotărît să plece în căutarea lor, și nu l-au putut împiedica nici rugămințile înlăcrimatei sale mame, Teithi Hen cea cu părul înspicat, nici bătaia zdravănă pe care i-a tras-o taică-său Bleiddaneu, cînd i-a ajuns la urechi ce are de gînd să facă. Cînd acesta a plecat, în cele din urmă, la vînătoare, însoțit de ceilalți șase frați mai mari ai lui Kiddrich, toți trecuți de pe acum în vîrsta bărbăției, băiatul a adunat ceva de-ale gurii, și-a lepădat talismanul de la mîna dreaptă ce-l întruchipa pe Regele cu Coarne răpunînd mistrețul, căci era din fier și le-ar fi putut mînia pe Iele cu el, și-a așezat mai bine la brîu cuțitul de os de care nu se despărțea niciodată, a luat dintr-un colț burduful de apă, și l-a trecut pe după gît și a plecat, fără-și ia rămas bun de la nimeni, nici măcar de la Teithi Hen cea cu părul înspicat ori de la baba meșteră în farmece.

Și iată că acum se împlineau șapte zile de cînd era dus de acasă, și nu zărise decît cerbi și căprioare și iepuri – fără să reușească să prindă vreunul însă – și un rîs pe care îl ocolise de departe, cu mare fereală, rugîndu-se la toți zeii să nu care cumva să fie dihania flămîndă, că nu avea cum să scape din ghearele ei. Dar fiara cea mare și tărcată nu se clinti de pe craca unde se odihnea și, dacă nu punem la socoteală că într-o după-amiază a fost alergat de o ciurdă de mistreți, în frunte cu vierul cel bătrîn, cu colții cît cuțitul lui de la brîu și cu ochii afundați într-un rămuriș de vinișoare roșii, se poate spune că nu pățise nimic pînă atunci.

Doar ielele se încăpățînau să nu apară, și foamea îi înghioldea măruntaiele. Nu putea să se sature numai rozînd paie în colțul gurii. Trebuia să

pornească să caute din nou de mîncare, poate cu blană sau pene de data asta, că i se luase de glojgăit rădăcini.

Și asta repede, pînă nu se lăsa noaptea de tot.

— De ce nu deschizi imaginea? Cedric?... Cedric?... Știu că ești acolo, Cedric! De ce nu răspunzi?

Nimic.

— Cedric, nu se poate să mă ignori în halul ăsta! La dracu', sînt nevastă-ta!! Mama copiilor tăi! Deschide tîmpenia aia de holofon odată!

Mai avea puțin și începea să plîngă.

— Cedric, te rog, spune ceva...

Se auzi un oftat, ca de resemnare, și holograma din colțul camerei prinse subit viață, închipuind cu volumele sale trăsăturile unui bărbat în puterea vîrstei, cu părul grizonant și ochi negri, pătrunzători.

— Da, Cynthia, rosti el, cu o voce neutră.

— Slavă Domnului! E-a nu știu cîta oară cînd încerc azi!...

— Da, știu. Eram aici, continuă el pe același ton.

— Cedric, ce-i cu tine?!... Nu s-a mai întîmplat niciodată așa ceva! Dacă nu răspundeai nici acum, chemam paza. Ai înnebunit, omule, sau ce naiba ai?...

Bărbatul scutură din umeri, ca și cum orice comentariu ar fi fost inutil.

— Nu se poate să faci atîta caz doar pentru un cîine. Știu, știu, nu era orice fel de cîine, se grăbi ea să adauge, văzîndu-i încruntarea feței, dar totuși... Sîntem oameni mari, nu-i așa?!...

Ar fi vrut să-i prindă privirea, să-l oblige să se uite adînc în ochii ei, dar Cedric se întorsese deja într-o parte, sprijinindu-de cu unul din șolduri de biroul ceramic, de modă veche, aflat într-un colț al încăperii. Mîna stîngă i se juca absent cu una din înregistrările holografice răspîndite în dezordine

pe acesta, apucînd-o de două colțuri opuse și lăsînd-o să se rotească.

— Mi-ai promis că nu te mai uiți la ai tăi. Of, nu trebuia să ți se dea voie să te duci tot timpul numai acolo! La urma urmei, sînt atîtea alte locuri importante de vizitat...

Imaginea lui o privi pentru o clipă drept în ochi, aproape tăios, apoi Cedric își întoarse capul la loc, strîngînd ușor din buze.

— N-ai cum să înțelegi, rosti el într-un tîrziu, ca și cum nu ar fi vrut să spună numai atît.

— Ba da, te înțeleg. Te înțeleg prea bine, Cedric. Doar sînt cu tine de atîta timp... Tocmai de aceea te rog să vii acasă. Acolo mai mult rău îți faci... Toți te așteptăm aici. Maic întreabă în fiecare zi de tine.

Tăcere.

— Uite, cînd te văd așa abătut, parcă înțeleg personajele acelea din istoriile tale care spun că și-ar aprinde o țigară, încercă Cynthia să glumească, fără prea multă convingere însă. Pînă și ei îi suna forțat.

Și ce era mai rău era că aveau doi copii împreună, gîndi ea, privindu-l cum stă acolo, sprijinit de birou, la mii de ani depărtare parcă. Și că încă îl mai iubea, în ciuda tuturor evidențelor care o avertizau că nu ar mai trebui să o facă.

Un cîine mare, negru, veni să se gudure la picioarele Cynthiei, apoi, văzîndu-l pe Cedric, se repezi spre el cu lătrături vesele, dînd viguros din coadă, dar labele sale nu întîlniră decît aerul. Cîinele se ridică speriat de pe jos, din mijlocul cubului holografic, și se grăbi să se adăpostească la picioarele Cynthiei, cu coada între picioare.

Vederea cîinelui păru să-l scoată pe Cedric din starea de prostrație.

— Vezi, cam așa sînt și eu, ca el, căpătă el glas, arătînd cu mîna spre dulău. Ca Drudwyn. Certitudinile voastre se prefac în aburi cînd încerc să le ating.

Își prinse părul de deasupra frunții între degete, trăgîndu-se ușor de el, gest pe care Cynthia ajunsese să-l cunoască de-a lungul anilor, îl făcea cînd era îngrijorat, sau nervos, sau abătut. Îl privi tăcută, mîngîind cîinele între urechi, așteptînd să continue. Știa că o va face.

— Ce naiba, Cynthia, știi prea bine cum stau lucrurile, nu o să stăm acum să ne compătimim prin holofon...

— Da, cum să nu, cum să stăm tocmai acum de vorbă! nu se mai putu ea stăpîni. Mai ales că n-ai mai dat pe-acasă fix de-o săptămînă, și nici nu ești plecat în cercetare, și nici nu ești la alta—măcar de-ai fi!—și nici nu răspunzi la holofon! Stai acolo și te holbezi la pereți... Și toți știu că te-ai încuiat în nenorocitul ăla de birou, și toți se fac că habar n-au! Am sunat la toți colegii, toți... „Nu știm, Cynthia, nu l-am văzut, vai! unde-o fi?...” Asta da solidaritate colegială, n-am ce zice! Cel puțin PeeCee, mai aveam puțin și chiar o credeam...

De fiecare dată înainte să formeze numărul, își promisese că nu o să se înfurie. Uite că nu reușise. Trase adînc aer în piept.

— Ești un caraghios, bărbate, asta ești, continuă ea, pe un ton mai potolit. Tu cu gura ta spuneai cîndva că te simți mai în formă decît jumătate din populația Universului. Îți mai aduci aminte?

— Jumătatea moartă sau cea care mai trăiește încă? ricană el, fără să întoarcă privirea.

Cynthia ignoră remarca ironică.

— Bun, am așteptat o zi, două, trei, patru, știu că e greu pentru tine, știu că moartea lui Drudwyn a pus capac la toate, dar azi e-a șaptea zi! Dă-o încolo de treabă!... Hai, te rog, vino acasă, te-ai călugărit destul... Sînt patruzeci de ani de ani de-atunci, Cedric! izbucni ea, exasperată. Ce vrei să faci, să...

— Nu e vorba de atunci, o întrerupse el pe același ton, e vorba de acum! și, spunînd asta, se dezlipi de birou cu un gest atît de brusc, încît

obiectivul camerei, nereușind să-i urmărească traiectoria, ieși aproape complet din cadru, iar vocea i se înălță cu o notă. Diseară vin acasă. OK? Mi-a trecut. Vin acasă...

— O spui de parcă nici tu nu crezi ce spui.

— Ba da, o să vin acasă.

Imaginea sa apăru din nou în cadrul cubului holografic. Încercă să întindă mîna, ca pentru a o mîngîia pe obraz, dar nu reuși decît să miște obiectivul din locul său.

— Uite, nici cu blestematele astea de aparate nu am reușit să învăț să umblu cum trebuie, rîse el amar, încercînd să-l potrivească la loc. Servomotoarele camerei zumzăiră eficient, evitînd de data aceasta apropierea mîinii și, în același timp, refocalizînd.

Își băgă mîinile în buzunar, adunînd din umeri. Imaginea se roti încet, revenind din poziția oblică, înclinată la aproape patruzeci și cinci de grade, spre cea verticală.

— Nebunul cu cîinele negru, nu?!... Vorbesc cu un accent ciudat, chiar și după atîția ani, urăsc mașinăriile astea cu care vouă vă place să vă înconjurați, miros a cîine, visez într-o limbă pe care doar eu o știu cu adevărat pe lumea asta... Tot meniul de lamentații pe care l-ai mai auzit de atîtea ori, nu-i așa?!...

Ridică din nou din umeri.

— Bine, băbuța mea, promit că nu mai fac, zise el pe un ton voit degajat. Așteaptă-mă diseară cu focul holografic aprins în șemineu, cu lumînările holografice, știi tu, tot tacîmul... Aranjez un pic pe-aici și vin, arătă el din cap în direcția biroului.

— Zici tu așa, dar parcă văd că mîine-poimîine iar te apucă... Mi-e frică, dragule, zău că mi-e frică...

Ochii îi luceau apoși.

— Trebuie să se întoarcă și Clara de la prietena ei, adăugă ea repede, să nu-i dea timp să se răzgîndească. Pînă cînd sosești, numai bine se face

jăratecul. Ăla holografic, care-ți place ție atît de mult, zîmbi ea trist.

Mai vru parcă să spună ceva, dar nu o făcu. Mai zîmbi o dată, la fel de neconvingător, schiță un gest nehotărît din mînă, ca de rămas bun, apoi imaginea se stinse.

Cedric rămase cu privirea ațintită în locul în care pînă în urmă cu cîteva secunde plutise trupul imaterial al soției sale. De parcă de-abia atunci și-ar fi adus aminte să-i răspundă la fluturarea de mînă, își adună buzele într-un sărut inutil. Apoi, după ceva timp în care s-ar fi părut că va rămîne așa poate pentru toată seara, ca sub impulsul unei hotărîri subite, se întoarse pe călcîie și începu să scotocească prin lucrurile împrăștiate pe birou, pînă cînd găsi ceea ce căuta.

Era un obiect subțire, prelung, cu incizii stîngace scrijelite de-a lungul său: un cuțit șlefuit dintr-o bucată de os, cu lama știrbă și cu mînerul lustruit de patina timpului.

Îl strecură într-un buzunar interior al hainei și dădu să iasă din cameră, dar păru să-și amintească ceva.

— PeeCee, caută, te rog, în „Cynthia”, codul este 0–0–7–8–g mic–a mare–d mare, se adresă el camerei goale. O să găsești acolo un document text, e singurul de altfel de acest tip acolo. Ești bună tu să-l trimiți soției mele? O s-o găsești cu siguranță acasă. Dar nu-l trimite acum, ci peste o jumătate de oră. Da, PeeCee?...

— Desigur, Cedric, îi răspunse o voce de femeie semănînd la perfecție cu cea a Cynthiei. Pot să pun în ordine și materialul accesat?

— Cum dorești. Deschide-mi, te rog, ușa.

Ușa culisă fără zgomot, dispărînd în perete.

— Mulțumesc. La revedere, PeeCee.

— La revedere, profesore, și pe curînd, răspunse vocea în urma lui, în timp ce pașii acestuia se auzeau deja pe coridor.

Ușa se închise la fel de neauzit.

— ...Cu toate că, dacă ceea ce scrie în mesajul pentru Cynthia este adevărat, va fi probabil un „pe curînd” foarte relativ, profesore, rosti vocea după un timp, ca pentru ea însăși.

Biroul a rămas gol, dacă nu o punem la socoteală pe PeeCee, sau Pseudo-Cynthia, entitatea informațională care îi slujea lui Cedric pe post de secretară, dădacă și surogat de nevastă. Pe măsură ce aceasta, învățată cu felul dezordonat de a fi al „profesorului” ei, închide rînd pe rînd fișierele de date lăsate deschise de Cedric, frînturi de imagini apar și dispar în cubul holografic, topindu-se aproape instantaneu dintr-una într-alta.

Prim-planuri de oameni cu fețele aspre, întunecate, înveșmîntați în piei neargăsite de animale, surprinși de holo-obiectiv în fața hutelor de nuiele lipite cu chirpici, sprijinindu-se în lănci grosolane, cu cozile ca niște pari.

Peisaje de sfîrșit de toamnă, cu un pospai de zăpadă care acoperă deja stratul gros de frunze veștede.

Doi bătrîni cu pielea zbîrcită, un el și o ea, a căror imagine fusese prelucrată în tonuri șterse, monocrome, aidoma primelor fotografii din secolul XIX.

Un stejar gros, rămuros, într-o poiană întinsă din mijlocul unei păduri.

O siluetă neclară, înfășurată într-o pelerină din aceleași piei netăbăcite, cu gluga trasă adînc peste cap și cu o pereche de coarne de cerb prinse deasupra umerilor.

O ceată de călăreți pierzîndu-se în negură, printre copaci.

Apoi, liniște și întuneric; depline.

Nu se depărtase mai mult de patru-cinci aruncături de săgeată de pîlcul de mesteceni din marginea dumbrăvii, cînd un al șaselea simț, moștenit de la moșii și strămoșii săi, toți vînători din tată în fiu, îi spuse că cineva îl urmărește. Se opri în loc, ascultă

atent și încercă să străpungă cu privirea penumbra care îl înconjura. Nu se simțea nimic. Și totuși...

Se ghemui la rădăcina celui mai apropiat copac, un fag cu scoarța netedă, cenușie, și se lipi de el. Trase cît mai ușor cu putință cuțitul de la brîu și rămase nemișcat. Undeva, o cucuvea anunța noaptea. Scoarța fagului îi îmboldea obrazul cu zeci de ridicături mărunte, ca niște fire de nisip.

O părere de zgomot, un fîșîit de frunze uscate se auzi undeva în stînga lui. Întoarse iute capul într-acolo, strecurîndu-se în același timp pe după copac, să-l pună stavilă între el și locul de unde parcă se auzise zgomotul.

La o oarecare depărtare, un curpen bătrîn își întinsese lujerii între alți doi fagi sufocîndu-i în strînsoarea nenumăratelor sale lațuri. Tulpinile cățărătoare se înălțau de la pămînt într-o perdea deasă. Din spatele lor i se păruse lui Kiddrich că auzise foșnetul, dar privirea nu îi răzbătea prin încîlceala de lăstari și de frunze pe cale să se usuce.

Să-i fi luat cumva urma rîsul acela? Ba nu, dacă ar fi fost rîs, nu ar fi stat acolo, în mijlocul curpenilor, ci l-ar fi pîndit de undeva de sus, de pe vreo cracă, să-i sară în cîrcă, încercă Kiddrich să-și facă singur curaj. Și nici nu ar fi scos vreun zgomot. Dacă ar fi fost urs sau mistreț, atunci aceia nu erau în stare să stea locului, ascunși—ar fi dat mai degrabă iureș zgomotos.

Cît despre ele, Ielele, acestora nu le era frică de un biet copilandru muritor, ca să se ascundă prin tufișuri, nici nu le era în fire să aștepte hoțește. S-ar fi arătat în toată înfricoșata lor splendoare, și l-ar fi cruțat ori ba.

Cu toate gîndurile acestea de îmbărbătare, lui Kiddrich nu-i venea să se clintească din loc. La fel de bine ar fi putut să fie un amărît de pițigoi, cît deștul de mare, din cei care scurmă prin frunze după gîngănii, dar toată lumea știa că pădurea era plină de stafii și de vîrcolaci și de gnomi și de alte

asemenea spurcăciuni, gata să se repeadă asupra călătorului singuratec, ori asupra copiilor nesăbuiți care se încumetau prea departe în codru, și să le sugă sîngele, ori să le smulgă inima din piept și să le-o mănînce crudă. Ca să nu mai vorbim că unele din acele odrasle ale Tărîmului Celălalt îți puteau murseca nu numai trupul, dar și sufletul. Asta era cu adevărat năpasta cea mai cumplită, nu sfîrtecarea mădularelor de carne. Poveștile spuse de bătrîni erau pline de astfel de nenorociri, și nici ielele nu erau ocolite de cobitori. Dar nu de iele îi era frică lui Kiddrich, altfel nu ar fi pornit să le caute.

Încercînd să se convingă că nu a fost decît o amăgire, mai rămase ceva timp ascuns pe după copac, apoi își luă inima în dinți și se ridică încet în picioare. Pe toți zeii, doar bătea de atîta timp potecile singur, și acum ajunsese să se sperie pînă și de o părere, de parcă ar fi fost a mai sperioasă copilă!...

Certîndu-se astfel în sinea sa, se îndreptă de spate, își băgă cuțitul la brîu și porni mai departe.

Dar în urma lui, perdeaua de curpen se despărți dintr-o dată pe din două, și de după ea răsări o ființă aducînd a om. Atît avu Kiddrich timp să prindă cu coada ochiului, că o și rupse la fugă cît îl țineau picioarele, fără să mai stea pe gînduri. Dar făptura i se ivi deodată în față, sau cel puțin așa i se păru băiatului speriat de moarte, căci o văzu plutind cu repeziciune pe lîngă el și lăsîndu-se ușor în picioare, la o aruncătură de băț în fața lui.

Apoi Kiddrich simți pe mînă ceva ca o împunsătură de viespe, și o vrajă se lăsă asupra lui, și nu mai putu să-și miște picioarele, și totul se vedea ca printr-un abur nesănătos de mlaștină.

Căzu în genunchi. Degeaba încercă să umble după mînerul de os de la brîu, mîinile nu-l mai ascultau. Asta era, fusese prins de duhurile pădurii și acestea îi vor mînca inima și sufletul, mai apucă lui să-i treacă prin minte înainte să se prăvălească

la pămînt, cu capul înainte, cuprins de-un somn adînc, fulgerător.

Făptura pluti ușor pînă deasupra lui, se aplecă, îi ridică încheietura mîinii între degete și rămase astfel cîteva clipe. Apoi rosti într-o limbă ce nu se va face auzită pe acele meleaguri decît de-abia peste multe veacuri:

— E-n regulă, nu a pățit nimic. Totul a mers OK. Vin imediat cu el. Pregătiți Carantina.

Primele două luni au fost ca de coșmar.

S-a trezit în pielea goală, întins într-un culcuș alb și nespus de moale, mult mai plăcut la atingere decît orice îi fusese dat vreodată să fi cunoscut. În jurul lui era plin de ființe ciudate, asemenea celei care se repezise la el, înveșmîntate toate în același soi de pînză albă. Păreau oameni la chip și la trup, dar știa prea bine cît de pricepute în farmece și amăgiri erau duhurile pădurii. Nu se îndoia ce soartă îl așteaptă.

Dădu să se ridice, într-o încercare de fugă pe care o știa de la bun început a fi zadarnică. Într-adevăr, două hamuri puternice îi cuprindeau pieptul și picioarele, țintuindu-l de culcuș. Începu să se zbată sălbatic și să strige la ele, blestemîndu-le și rugîndu-le să-i facă ce i-or face, dar cît mai repede și fără de chinuri. Dar ființele stăteau în jurul lui și își șopteau una alteia cuvinte de neînțeles. Apoi aceeași vrajă aducătoare de somn îl învălui, și se făcu noapte din nou.

Cînd s-a trezit a doua oară, a înțeles că trebuie să stea potolit. Atunci, un bărbat cu părul lins, căci bărbat părea a fi, la trup cel puțin, începu să-i vorbească și, minune!, îi grăia pe limba sa, chiar dacă schimonosind-o cît se poate de caraghios.

Făptura cu înfățișare de bărbat îi spuse că nu trebuie să-i fie frică, pentru că nimeni nu-i va face nici un rău, și toți s-ar bucura dacă el ar vorbi cu ei. Dar Kiddrich rămase tăcut precum peștele din apă, și a trebuit să treacă mult timp pînă să scoată vreo vorbă din nou.

În cele din urmă îl lăsară în pace. Kiddrich rămase singur în peștera cea albă și strălucitoare în care se trezise prima dată, și din ai cărei pereți izvorau lumini orbitoare, precum razele a zeci de sori laolaltă. Apoi lumina scăzu, și se făcu amurg, și amurgul se prefăcu cît ai clipi în noapte, și Kiddrich adormi din nou.

În scurtele clipe de trezie, după ce ființele nu-l mai chinuiau cu apropierea lor, cînd își putea permite pentru scurtă vreme luxul de a simți și altceva decît frică, frică și iar frică, Kiddrich avea timp să se gîndească la moarte. Pe de o parte, știa cu siguranță că, odată ajuns pe Tărîmul Celălalt, în lumea căpcăunilor și a ielelor și a oamenilor verzi de sub gorgane, era ca și mort, dacă nu chiar mai mort decît răposații din Lumea Morților. Și dorința de moarte înflorea atunci, veninoasă și disperată, în el. Pe de altă parte însă, își simțea trupul prea plin de viață, nerăbdător să scape din strîmtoarea chingilor care îl înlănțuiau. Și la asemenea gînduri îl apuca ciuda pe hoitul care nu vroia să-i asculte vrerea de moarte. Dar chiar dacă nu se atinsese de mîncare ori de apă de cînd fusese întemnițat în peștera aceea, nu îi era nici foame, nici sete, nici nu îl încercau alte nevoi trupești. Și asta, fără îndoială, ținea tot de chinurile vrăjitorești ale răpitorilor săi: îl țineau în putere, spre a lungi cît mai mult desfătarea de a-l chinui. Cu blîndețe, pînă una alta, dar cu siguranță cu din ce în ce mai multă cruzime mai apoi.

Apoi veni o vreme cînd, trezindu-se, descoperi că hamurile nu-i mai înlănțuiau trupul, și Kiddrich se repezi atunci ca o sălbăticiune scăpată din lat, căutînd o cale de scăpare, ori de izbăvire. Dar peștera nu arăta să-și caște nici un fel de gură și pereții îi erau neîntrerupți și albi și moi, cum este carnea ciupercilor din pădure. La o asemenea nouă dovadă de neîndoielnică vrăjitorie, pe Kiddrich îl apucă din nou dorința năvalnică de a-și pune capăt zilelor. Degeaba însă se tăvăli el pe jos și încercă

să-și sfarme țeasta de pereți, căci nu se găsea nici un locșor cît coaja de alună măcar de tare, care să-i fie de folos disperării băiatului. Iar cînd încercă să-și muște încheieturile mîinilor, în peșteră apărură ca din senin două din făpturile acelea, care îl luară în brațe și îl purtară înapoi în culcuș, mîngîindu-l pe păr și alinîndu-l cu vorbe blînde rostite într-o limbă neînțeleasă. Și Kiddrich plînse ca un prunc neajutorat.

Astfel trecură zilele, fără să le poată ține socoteala, căci sorii din pereții cei moi răsăreau de îndată ce se trezea și apuneau ori de cîte ori le porunceau străinii, fără a urma vreo rînduială anume. Și Kiddrich fu nevoit să se învețe și cu această ciudățenie, dar cu naibele cu chip de om nu se putea învăța defel, căci inima îi spunea că nu sînt nici oameni, nici iele, și nu le suferea prin preajmă.

De fiecare dată cînd se trezea, aceștia se și iveau în peștera lui, îmbrăcați în aceleași straie albe și vorbindu-i cu aceleași glasuri ciudate, care scrînteau în fel și chip limba neamului său, și străinii se rugau de el să nu mai fie supărat și să vorbească cu ei.

Erau înalți la trup; unii aveau părul scurt și țepos, ca al cîinilor pe ceafă cînd se bat între ei, iar alții părul lung, dar nu-și putea da seama dacă sînt bărbați sau femei, în afara celor mai bătrîni, care păreau a fi bărbați. Căci unii erau tineri, alții în vîrstă, dar nici unuia nu îi sclipeau ochii cum îi povestea odinioară baba că le sclipesc ielelor, a lucire de lună și a rază de stele.

Și acesta a fost primul motiv de întristare pentru Kiddrich, din lungul șir al celor care urmau să vină.

Încetul cu încetul, blîndețea și răbdarea străinilor i-au înfrînt disperarea. A intrat în vorbă cu ei și i-a întrebat unde se află, dar străinii i-au spus că deocamdată nu are cum să înțeleagă.

— Sînt pe Tărîmul Celălalt?

— Nhu, Kaidrih, nhu ai murit, i-a răspuns unul din bătrîni, care se arăta a fi căpetenia lor.

— Nu mort, ci pe Tărîmul Celălalt, insistă Kiddrich.

Unul din cei de lîngă căpetenie se aplecă la urechea acestuia și îi șopti ceva. Bătrînul dădu din cap, apoi îl privi zîmbitor pe băiat:

— Kaidrih, tu nhu eșt nhici mort, nhici la Împărăția lui Elfhi. Thu eșt pe pămînth, pe Tărămul de Mijloh.

— Atunci unde sînt?

— Ți-am spus: nhu ai cum ănțelege, îi repetă bătrînul.

— De unde îmi știi numele? Întrebă Kiddrich bănuitor.

— Chiar tu spus primu dată, cănhd tu strigat la noi.

Dar Kiddrich nu-l crezu.

— Deci nu sînteți din neamul lor?

Bătrînul îl privi întrebător.

— Din neamul lor, al ielelor. Al elfilor, adăugă el, văzînd că acesta nu înțelege nici acum.

— A, nhu, snhtem oameni ca și tu, îl asigură bătrînul.

— Atunci lăsați-mă să plec acasă, se înnegură băiatul.

— Ast, Kaidrih, se nhu poate, dinh păcate, clătină bătrînul încet din cap.

— Înseamnă că sînt sclavul vostru și puteți să faceți ce vreți cu mine. Mai bine omorîți-mă și nu mă mai chinuiți cu farmecele voastre blestemate! izbucni Kiddrich, dar străinii se mulțumiră să zîmbească trist și să-l privească în tăcere.

Pe urmă, ajutat de bătrîn și de o fată, Kiddrich a început să le învețe limba. I-a venit tare greu la început, dar apoi, pe măsură ce prindea o brumă de cuvinte de-ale străinilor, parcă din mijlocul întorsăturilor nefirești în care acestea se împleteau întrezărea ecouri îndepărtate din propria sa limbă.

Apoi a fost nevoit să se învețe cu tot soiul de minuni și de lucruri vrăjite: oamenii care pluteau prin cer, sau care apăreau și vorbeau, dar dacă încercai să-i atingi îți trecea mîna prin ei, ceea ce îi întări convingerea că bătrînul îl mințea și că se afla în stăpînirea duhurilor, mîncăruri cu gust aiurea, întinderi nesfîrșite de palate din fier și dintr-o apă tare, prin care puteai vedea, și care a învățat că se numește „sticlă”. Prima dată cînd s-a aflat în fața unui geam, a trecut prin el, nebănuindu-l acolo, și geamul s-a prefăcut în puzderie de bobițe lucitoare căzînd ca grindina pe jos.

Nenumărate și înfricoșătoare erau ciudățeniile care se iveau la tot pasul, asaltîndu-i simțurile și mintea pînă la încețoșarea gîndurilor, dar cel mai tare îl zăpăcea mulțimea de oameni care roia toată ziua în jurul lui, măsurîndu-l și ținîndu-l cu lumini magice și încercînd mereu să-l întrebe cîte ceva. Dar Kiddrich a învățat repede să se ascundă la adăpostul tăcerii, din care nu-l scotea nimeni multe zile la rînd.

Apoi cineva l-a dus în fața unui perete, și acesta a căpătat viață și, iată!, nu mai era perete, ci pădurea în care el pîndea ielele, și deodată ceva a mișcat, un copil mai răsărit, aproape flăcău, s-a ivit de după un copac și copilul acela era chiar el, își cunoștea chipul după oglindirea din bălți, cînd se apleca să bea apă, și băiatul, adică el, s-a apropiat cu pași hotărîți de el, adică tot de el, cel de acum, și atunci nu a mai avut nici o umbră de îndoială: fusese răpit de duhuri, sau de gnomi, sau de cine știe ce alte făpturi neomenești care îl duseseră în împărăția lor și îi furaseră sufletul, și de-acum încolo va fi pe veșnicie sclavul lor, și la gîndul acesta Kiddrich a dat mare strigăt de spaimă și a început să tremure ca o sălbăticiune în laț, și firicele albe de spumă i-au înflorit în colțurile gurii.

Și avea dreptate: devenise, într-un fel, pe veșnicie sclavul lor.

Trei săptămîni a zăcut într-un spital, zbătîndu-se între viață și moarte. Dar vigoarea tinereții sale a înfrînt în cele din urmă aburii nesănătoși ai nebuniei și ai morții. Într-o bună zi s-a trezit, și la picioarele lui dormea un pui negru de cîine.

I-a spus Drudwyn, după numele celui care alerga în fruntea haitei de ogari a ielelor, chiar dacă acela era alb precum lumina orbitoare a soarelui la amiază, iar ghemotocul de lîngă el avea blana neagră ca păru-i din cap. Atunci a simțit, pentru prima oară de cînd fusese răpit, că nu mai este singur. Și cățelul i-a lins mîna slăbită, și un val cald de fericire l-a cotropit.

Cînd a ieșit din spital, cu Drudwyn în brațe, nu mai era nimeni prin preajmă să-l scoată din minți cu întrebări neroade; doar bătrînul îl aștepta tăcut și l-a cuprins cu mîna pe după umeri, fără să-i zică nimic, iar Kiddrich nu s-a mai tras din strînsoarea brațului său, cum făcea altădată. Cu timpul, a învățat să se încreadă în el ca într-un tată. Dar pe nimeni nu iubea Kiddrich pe lumea aceea, decît pe Drudwyn, și acela nu era om.

Bătrînul se numea Michael, dar Kiddrich îi spunea Maic. Și cum numele băiatului era greu de rostit în limba străinilor, bătrînul i l-a schimbat în Cedric. Dar Kiddrich știa în sinea lui că nu acesta era numele lui cel adevărat, și Duir, tatăl din dumbravă, nu era acolo să i-l șoptească cu glas aspru de frunze.

Iar anii au început să zboare, forțîndu-l pe Kiddrich, Cedric de pe-acum, să trăiască după felul anapoda de-a fi al străinilor. Și în cîte privințe nu a trebuit el să se schimbe! Limbă, obiceiuri, cum să doarmă, cum să mănînce, cum să zboare prin cer și să vorbească cu duhurile, sau cum să se poarte și cum să gîndească. Pe deasupra, nu avea voie nici să se bată cu nimeni...

A fost nevoie de mult timp și de multe chinuri lăuntrice pînă să învețe să se prefacă a fi unul de-al lor, și nici măcar atunci nu era întru totul sigur

dacă cei din jurul lui sînt oameni sau strigoi. Căci iele ori zei nu puteau fi, fiind ființe sortite pieirii.

Aceasta Cedric a aflat-o degrabă, cînd Maic a murit de bătrînețe, lăsîndu-l la fel de singur precum fusese odinioară, împins de un ac hipodermic în somnul nefiresc al trecerii dintr-o lume într-alta, dar nu și în moarte. Doar Drudwyn era mereu alături de el, dar acela nu era om.

Însă înainte să moară, Maic l-a învățat că nu se află în altă lume, ci tot pe Tărîmul de Mijloc, ba chiar pe-aceeași insulă pe care cîndva se născuse —„Ce este aceea „insulă”?”, a întrebat Cedric—și care acum se numea England, doar că la mult, foarte mult timp în viitor.

— Ce este acela „viitor”? continuase Cedric, netulburat, să întrebe.

Și Maic îi explicase că timpul e ca un rîu care poartă viețile oamenilor la vale, tot la vale, dinspre pîraiele trecutului spre marea necunoscută a viitorului, trecînd fulgerător prin unda de-o clipită a prezentului, mereu aceeași și, totuși, mereu alta. Pînă cînd, într-o bună zi, oamenii au învățat, cu prețul a nenumărate vieți pierdute în bulboanele rîului, să facă un soi de barcă ce să-i ducă și în contra curgerii sale. Astfel au început să călătorească prin timp, de unde l-au cules și pe el, pe Cedric.

— Și cîți ani au trecut de-atunci, de cînd am trăit prima oară? întrebă băiatul, căci îi mergea mintea și prindea repede.

— Două mii cinci sute unsprezece ani, îi răspunse bătrînul.

— Ce e aceea „douămiicincisute”?

Maic surîse ca unei amintiri dureroase:

— Înseamnă foarte mult, copile. Cam cît i-ar lua unui stejar din cei la care se închină poporul tău să se nască și apoi să moară, ba poate chiar de două ori pe-atît.

Dar Cedric știa că stejarul trăiește veșnic, asemeni ielelor nemuritoare, doar dacă nu e

doborît cumva de furtuni; auzind acestea se întristă nespus și Maic nu mai reuși să scoată nici o vorbă de la el în ziua aceea.

Tot cam pe-atunci, Cedric a început să învețe să scrie, să citească și să supună voinței lui duhurile care apăreau în colțurile camerelor, ori pe pereți sau în aer. Așa a ajuns să știe „de mii de ori” – cum îi plăcea lui să spună – mai multe lucruri decît îi fusese dat vreunui druid să cunoască vreodată.

Iar Drudwyn a îmbătrînit și a murit la rîndul lui, urmîndu-l pe Maic pe apele nemiloase ale rîului numit timp. Dar de pe-acum Cedric adunase în jurul lui o haită întreagă de odrasle de-ale lui Drudwyn, și în fruntea lor gonea Drudwyn, puiul lui Drudwyn, astfel Cedric închipuindu-și că dacă nu învinge timpul, măcar îl poate amăgi întrucîtva. Și toți cîinii îi lingeau supuși mîinile și îl cunoșteau de stăpîn, dar Drudwyn, puiul lui Drudwyn, era cel mai aproape de inima lui Cedric și avea blana neagră precum părul băiatului, ajuns acum flăcău în toată legea.

Și, pentru că Cedric avea o minte sclipitoare și învățase repede să prefacă cei două mii cinci sute și mai bine de ani din povară în folos, hotărî în cele din urmă să-și închine viața cercetării apelor repezi ale timpului. Căci pînă atunci trăise numai printre istorici, Maic însuși fiind unul dintre cei mai vestiți dintre ei, iar viețile alor săi și ale celorlalți cornovi pluteau pe undeva, pe sus de tot, prin apele dintîi ale civilizației umane.

Și Cedric se făcu istoric.

Dar adevărul nu putea fi ascuns la nesfîrșit, și Cedric ajunse într-o zi să-și pună întrebarea care de-atîta vreme tot încerca să-i răzbată la suprafața gîndurilor. Unde erau ceilalți ca el, răsadurile smulse din alte vremi și înfipte aici, în locuri și timpuri străine? Voia să-i cunoască, să simtă că nu este singurul surghiunit în lumea aceea de fier și de sticlă.

Pentru că Maic murise, își întrebă ceilalți dascăli. Iar cînd aceștia se eschivară în a-i răspunde, făcîndu-se că nu știu, îi întrebă pe alții, și pe alții, și pe alții mereu, pînă cînd un reporter îi spuse în cele din urmă, în schimbul unui interviu în exclusivitate. Ce vîlvă a stîrnit la vremea aceea acel interviu! Reporterul cîștigă astfel o grămadă de bani, iar Cedric—prima șuviță de păr alb în cap.

Pentru că Cedric a aflat astfel că este singurul „exemplar" – acesta a fost termenul folosit de reporter, cu voie sau fără de voie – care să fi supraviețuit acomodării, mutării într-un alt timp. Toți ceilalți scoși din vremurile lor firești și purtați în viitor ori își puseseră capăt zilelor, ori înnebuniseră.

— Ca un pește scos din apa rîului și zvîrlit în valurile sărate ale oceanului, șopti Cedric, cu privirea ațintită în gol, și reporterul nu avu cum să priceapă adevăratul înțeles al acestor vorbe.

Așa i-a apărut lui Cedric prima șuviță de păr alb în cap.

Și anii treceau peste el ca apa lui Hafren la vale, și lui Drudwyn, puiul lui Drudwyn, i-a urmat Drudwyn, puiul lui Drudwyn și nepot al lui Drudwyn, dar timpul nu putea fi păcălit întru totul. Căci Cedric nu mai era același din urmă cu douăzeci de ani, ci bărbat în toată firea, aruncat în vîltoarea rece a vieții. Încetul cu încetul, ajunse să i se ducă vestea ca fiind unul din cei mai învățați cercetători ai vremurilor de pe cuprinsul Angliei, și cine, într-adevăr, putea afirma că ar cunoaște mai îndeaproape viața acestora decît el, cornoviul Kiddrich de odinioară?! Dar asta nu-i schimbă deloc felul de-a fi: însingurat și trist, și aproape pretutindeni însoțit de un dulău cu blana neagră.

Faima îi crescu într-atît pînă cînd, în cele din urmă, a fost acceptat în cercul restrîns și exclusivist al celor care aveau acces la călătoriile în timp, pentru a cerceta cît mai în amănunt istoria pămîntului și alor lui vremelnici chiriași. Acești

istorici privilegiați brăzdau timpul pînă departe, ceva mai înainte de începutul domniei dinozaurilor. Dincolo de apele Permianului, oamenii nu puteau străpunge țesătura temporală, decît doar dacă și-ar fi înhămat propriul Soare la reflectoarele complicatelor lor crono-hardughii de sărit veacurile. Iar mai încoace de cea de-a doua revoluție industrială oricum nu aveau voie să treacă, spre a nu fi detectați cumva de aparatele din ce în ce mai perfecționate ale unei omeniri paranoice, cu ochii lipiți pe instrumentele de detecție și cu degetul înțepenit pe trăgaci, și spre a nu tulbura astfel poate iremediabil curgerea timpului.

Dar pe Cedric nu-l interesau celelalte vremuri, ci doar acelea în care trăiau cornovii. Pe acestea le vizită, cît se putu de des, dar și de neobservat, după cum îi cereau regulile stricte de neintervenție ale călătoriei prin timp, adoptate la un an-obiectiv după ce fusese răpit.

Iar într-una din călătorii își zări părinții jelindu-și mezinul furat de iele și prefăcut în ogar alb cu urechi roșcate și într-alta asistă neputincios la trecerea prin foc și sabie a întreg neamului său, cînd au năvălit pe neașteptate ordovicii în 98 î.d.Ch., iar tatăl și mama lui, bătrîni de pe-acum, au pierit în fața ochilor săi, străpunși de săgețile vrăjmașe, și nici unul dintre frații lui nu a scăpat din măcel, ci toți au murit cu sabia în mînă, copleșiți de numărul dușmanilor. Iar mîna de oameni care reuși să-și găsească scăpare în codru pieri măcinată de foame, de răni și de boli, fără ca Cedric să-i poată ajuta cu nimic.

Și din fiecare călătorie prin timp Cedric se întorcea cu o șuviță în plus de păr cărunt, și grămada de cristale holografice se mări pe biroul lui, dar pe sine i-a fost frică să se caute, mulțumindu-se cu amintirea chipului oglindit în unda apelor și cu cele cîteva înregistrări holo pe care i le făcuse Maic, și ele tot imagini răsfrînte, în

alte unde însă, mai limpezi și mai repezi, dar la fel de fără de trup. Iar pe Maic nu avea cum să-l mai vadă în carne și oase, cronomobilele neputînd fi programate să sară decît cel puțin 600 de ani înapoi în trecut.

Apoi, la un congres al istoricilor, Cedric a cunoscut-o pe Cynthia și timpul îi păru că se oprește în loc, și că tinerețea lui îl prinde din urmă, înflorind cînd alții o uitaseră de mult. Preț de cîțiva prea scurți ani, Cedric se simți cu adevărat de acolo, din timpul acela de fier și de sticlă, și renunță la vizitele prin timp ce îl înnegurau într-atîta. Iar Cynthia îi dărui doi prunci frumoși, o fată, apoi mai tîrziu un băiat, căci așa era obiceiul acelor vremuri înțesate de oameni, ca nici o familie să nu aibă mai mulți copii decît doi. Unde erau cei șapte frați de pe vremea sa?...

Cedric o numi pe fată Cadhlarahe, ceea ce în limba cornovilor însemna „floarea speranței”. Dar în gura Cynthiei și a celorlalți numele fetei a devenit Clara. Iar în amintirea celui care pe vremuri îl ajutase să se nască a doua oară, Cedric a îngăduit ca băiatului să i se pună numele Michael, dar el îi mai spunea și Bleiddaneu, ca pe tatăl său bun, ceea ce însemna „lup fără de frică”, și numai el îl chema așa, și nimeni altul.

Și seminția Drudwyn-ilor spori cu o nouă generație, care învăță să-i lingă și mîna lui, dar și fața rozalie, de sugaci, a lui Maic Bleiddaneu, și mama cîinilor fătă nu unul, ci doi puiandri negri, și pe-amîndoi îi chema Drudwyn, și nimeni nu-i zărea decît umblînd împreună.

Apoi timpul necruțător a început din nou să-și sape ascunsele tuneluri prin mintea lui Cedric și visele i-au fost încă o dată bîntuite de alaiuri impunătoare de elfi și de trupuri de cornovi măcelăriți în fața colibelor lor împletite din crengi, iar Bleiddaneu cel bătrîn îl dojenea pe Kiddrich noapte de noapte pentru fuga de-acasă și din nările lui curgeau șuvoaie de sînge nesănătos la culoare.

Alteori, o siluetă înaltă, cu un toiag în mînă și cu fața ascunsă sub gluga pelerinei, îl certa că nu rămăsese să-și afle numele adevărat, de bărbat. Iar vocea îi suna ca două pietre frecate una de alta, nicidecum ca foșnetul frunzelor de-abia înfrunzite.

Și nici Cynthia, nici copii care creșteau din ce în ce mai mari, nici îndeletnicirea în care se scufunda ca în apele aducătoare de uitare ale unui iezer, nu îl făceau să scape de vise și de gîndurile negre care îl împresurau.

Mulți ani a îndurat Cedric apăsarea morților și a trecutului și a unui viitor de neînchipuit altădată ce, ca într-un coșmar, îi devenise prezent. Pînă cînd, ajuns la vîrsta de 53 de ani, a visat într-o noapte că plecase în trecut însoțit de cei doi Drudwyn negri, ceea ce în fapt nu făcuse niciodată, neavînd voie să fie însoțit în oul de sărit peste timp decît de aparatele de înregistrare și de comprimate de hrană. Dar în vis se făcea totuși că alergau toți trei prin codrul întunecat, și acesta vuia de lătrăturile vesele ale cîinilor. Cînd, deodată, iată!—printre copaci se arătă mare alai de călăreți înzăuați în argint, iar în urma lor alergau tăcuți ca noaptea ogarii cei albi cu vîrfurile urechilor roșii. Iar dintre aceștia se desprinse Drudwyn, capul haiticului, și se apropie de cei doi Drudwyn ai lui, iar unul din ei îi ieși în întîmpinare semenului său cel alb ca neaua și îl amușină prietenos, și se gudură pe lîngă el cum se gudură cîinii, de oriunde ar fi ei. Atunci, ca prin farmec, blana cea neagră ca pana de mierlă a cîinelui său se prefăcu în păr sîrmos și alb, iar urechile începură să-i lucească precum soarele printre norii la asfințit, și nu puteai spune care-i Drudwyn al ielelor și care-i Drudwyn al lui, al lui Cedric. Dar celălalt Drudwyn, cel rămas negru, scoase un urlet de frică, pe cînd ceilalți doi lunecară tăcuți, grumaz la grumaz, spre alaiul de călăreți.

În tot acest timp, ele, ielele, îl priviseră tăcute, și vîntul le tot jucase prin plete. Iar el, Kiddrich, nu a

putut să facă nici măcar un singur pas, nici înainte, nici înapoi, și limba și-a simțit-o greu atîrnîndu-i în gură, și nici un cuvînt nu a reușit să-i scape printre gratiile neputincioase ale dinților. Cei doi Aethlem cu urechile cîrmîze se alăturară haitei fantomatice și alaiul cel însemnat pieri printre copaci, iar Kiddrich, ca eliberat de sub puterea unei vrăji, de-abia atunci putu să strige după cîinele lui cel pierdut. Dar strigătul i-a fost întors de vînt, și Drudwyn nu se arătă, doar celălalt, cel negru, stînd abătut lîngă el, cu coada între picioare, și părul zburlit de tot înspre ceafă.

Și Cedric s-a smuls din apele somnului, lac de sudoare în puterea nopții unui secol din viitor, trezind-o și pe Cynthia de cît de brusc se săltase în capul oaselor, și nu a mai reușit să închidă ochii în noaptea aceea.

La două zile, unul din cîini muri dintr-o dată, fără a se fi arătat bolnav. Acesta a fost semnul că trebuie să plece.

Mai întîi a încercat să găsească alinare și amînare în muncă. Dar, în loc să lucreze, se trezea că pune în holoproiector cristalele pe care altădată, cînd o cunoscuse pe Cynthia, se jurase să nu le mai vadă nicicînd. Astfel trecură trei zile și, de cîte ori ațipea cu capul pe birou, în spatele ochilor îi apărea goana a doi cîini dalbi, lunecînd tăcuți, grumaz la grumaz, spre un alai de iele care îl priveau nemișcate, și în ochii lor citea parcă dojana.

În cele din urmă, îi porunci lui PeeCee să blocheze ușa și nu mai răspunse la nici un apel holofonic. Se mulțumi să stea pe întuneric, cu ochii ațintiți în gol, așteptînd parcă ceva.

Aștepta de fapt să-și găsească curaj. Doar vocea fără trup mai reușea din cînd în cînd să-l scoată din amorțeală și, de cîte ori o auzea, se gîndea la ea nu ca la o falsă Cynthie, ci ca la un alt soi de zănatecă zînă. Asta și era, de fapt: o nălucă ale cărei vorbe te amăgeau, făcîndu-te să crezi că ar avea viață.

Apoi Cynthia sună din nou—a cîta oară oare?—și îl rugă să vină acasă și Cedric o minți, cum nu mai făcuse niciodată pînă atunci. Pe urmă își strecură cuțitul de os în buzunar, ieși din biroul său, intră în sala mașinii temporale, unde vîrsta și funcția îi permiteau oricînd accesul, se schimbă de haine, fără să uite să-și pună la brîu cuțitul de os, și programă mașina să-l poarte înapoi în timp, la cinci minute după ce puștiul Kiddrich plecase din poienița aceea, împins de foame spre destin.

La fel ca altădată, nu îndrăzni să-și ia rămas bun de la ai săi. Doar Cynthia primi mesajul transmis de PeeCee și plînse cu hohote amare. Iar Drudwyn începu să urle prelung, jelindu-și stăpînul pierdut pe vecie în apele timpului.

Stă pe vine în iarba înaltă și deasă, acoperit pînă la gît de tulpinile foșnitoare, aproape uscate. Vîntul îi spală încet fața cu o boare răcoroasă, aducînd o ploaie, și umbrele mestecenilor din marginea poienii se întind din ce în ce mai mult asupra lui.

Undeva, poate la nici un kilometru în adîncul pădurii, tînărul Kiddrich este adormit chiar în acel moment de către unul din membrii Secției Contacte Speciale cu Băștinașii, desființată în 2404 A.D., la doar un an-obiectiv după ce Cedric fusese adus de către aceștia în minunata lume nouă. Dar bătrînul Kiddrich nu are cum să împiedice cu nimic aceasta. Destinul trebuie să-și urmeze cursul. De aceea, este sigur că nu îl va căuta nimeni să-l aducă înapoi. Înapoi în viitor.

Încetul cu încetul, seara se lăsă peste pădure. Chiar dacă nu a fost niciodată cu cronomobilul în acel loc și moment de timp, Cedric, redevenit de-acum Kiddrich, știe de la baba care îi spunea pe vremuri povești că aici se adună ele, ielele, să joace noaptea la lumina stelelor, spre desfătarea și nenorocul celor care se nimeresc să fie prin preajmă. Și dacă zănatecele nu se vor arăta în noaptea aceea, nu-i nimic: nopți senine, luminate de stele, vor mai fi destule, iar Kiddrich are tot

restul vieții la îndemînă să le aștepte. Și un cuțit de os, pe deasupra.

Iarba îi mîngîie blînd încheieturile mîinilor. Deasupra, peticul de cer se și spuzește de licărirea stelelor de vară. În depărtare se face auzit un vaiet răgușit de lup, chemînd haiticul la goana de ciute. Vaietul se unește, într-o imposibilă împletire peste timp, cu cel al negrului Drudwyn care, în peșterile luminoase și ciudate ale unui apartament din secolul XXV, deplînge pierderea stăpînului său, poate și cea a fratelui necuvîntător căruia îi duce dorul.

Kiddrich însă stă nemișcat în iarba înaltă și deasă a zorilor civilizației britanice, în așteptarea sorții, fără să ia în seamă vaietul dinspre pădure ori dinspre viitor. Ca și acum patruzeci de ani – sau cinci minute, depinde cum privești curgerea discontinuă, inerent subiectivă, a timpului – nu știe ce îl așteaptă. Soarta lui poate veni purtată pe aripi mohorîte, de moarte. Dar poveștile babei îi răsună limpezi în minte și, oricum, nu mai are cum da înapoi. Ca pe un cal fără de călăreț, tocmai a trimis cronomobilul înapoi spre peșterile viitorului și spre jalea din sufletul Cynthiei, iar modulul de comandă l-a distrus lovindu-l zdravăn de cîteva ori cu un bolovan. Zace acum, nefolositor, aruncat pe undeva prin tufișuri. Poate chiar acela să fi fost zgomotul care să-l fi pus în gardă pe tînărul Kiddrich, făcîndu-l să se dea după trunchiul fagului, căci aruncase telecomanda cu putere, departe în adîncul codrului.

Dar toate acestea au trecut deja, purtate de unda neîntrupată a timpului, căruia Kiddrich nu-i mai este de pe-acum cîrmaci. Stelele sclipesc cu putere sus, în tării, și parcă adierea de vînt aduce cu ea zvon de zurgălăi de argint. Un zîmbet stins, aproape împăcat, luminează preț de o clipă fața bătrînului. E gata să întîmpine alaiul de iele și să li se alăture lor. Chiar și prefăcut în ogar alb, cu

vîrful urechilor roșii, care să le alerge tăcut pe urme.

Căci știe că în rîndul lor își va afla adevăratul său nume. De fiară, de om, sau de naibă nebună.

„Pîndarul”
a apărut în numărul 7 / 2003 al revistei *Ficțiuni.*

Florin Pîtea
VENIȚI AFARĂ!

Îmi amintesc cînd s-a întors bunicu' prima dată de unde-l dusesem. Eram copil, habar n-aveam că ceea ce vedeam era un eveniment, chiar dacă nu unic, dar suficient de rar ca să fie perceput astfel pe atunci. S-a întîmplat într-o seară, eram adunați cu toții în cămăruța din spate, se nimeriseră pe-acolo și niște copii de-ai vecinilor cu care săream garduri toată ziua, acum stăteam toți în vîrful patului la povești, și cam cînd începuse să se-ntunece bine ușa s-a deschis și-a intrat bunicu'. M-am repezit în brațele lui, fericit că venise, și-am început să strig ca apucatul:

— Bunicule, bunicule, bine c-ai venit, bunicule! Nici nu știi ce rău ne-a părut la toți, da' bine că te-ai întors!

Bunică-mea încremenise, săraca. A dus o mînă la gură și-a rămas așa multă vreme, neștiind ce să spună. Plîngea. Copii vecinilor n-aveau nici ei nimic de zis, nu că ar mai fi avut loc de gura mea, că de, venise bunicu', așa că s-au strecurat ușurel pe ușă afară și duși au fost, atît de tiptil că nici nu mi-am dat seama. Acasă îi aștepta mîncarea, care se răcise ca de obicei, dar cînd au început să povestească ce li se întîmplase și ce văzuseră, bunicuțele au lăsat baltă și mîncare, și tot, și s-au apucat să-i descînte de deochi, de vedenii și de Necuratul.

— Ieri ți-am făcut de patruzeci de zile, măi omule, zise într-un tîrziu bunica. Și le spuneam fetelor și popii cuuum te-ai dus tu și n-ai apucat să mănînci din nucu' ăla de l-ai pus în curte.

— Las' c-o să mănînc de-acu' încolo, cînd s-o face, răspunse bunicu'. A mai rămas niște colivă de la pomană?

Așa era el, se bucura de dulciuri ca și noi, nepoții. Și bunica i-a pus pe măsuță un pahar de vin roșu și o strachină cu colivă. Pe urmă bunicu' și-a văzut mai departe de bătrînețe și de pensie, tîrînd de colo colo prin sat piciorul de lemn. Despre modul în care pierduse piciorul cel bun, de-l primise pe-ăsta de lemn, nu prea vorbea, dar avea bunica grijă să ne povestească pe îndelete, cu tot felul de amănunte, cînd era el plecat de-acasă. Uneori mai visez și acum pierderea, de parcă mi s-ar fi întîmplat mie mai degrabă decît bunicului.

După cîțiva ani, unui vecin care ne era și un fel de rudă mai îndepărtată i s-a făcut rău și-a căzut în bătătură. La cît vin roșu și cîtă țuică turna în el de dimineața pînă seara în fiecare zi, noi ăștia mai mici ne miram cum de nu i se făcuse rău mai de demult. Nevastă-sa, o femeie mărunțică, sfrijită și cu ochi albaștri palizi, i-a aprins o lumînare la cap. Moare Mitică. Bunică-mea a comentat mai pe urmă că de ce n-a chemat un doctor să-l ajute pe bietul om. Atîta a știut biata femeie, atîta a făcut. I-a aprins lumînarea și, ai, n-ai chef, mori Mitică!

După o vreme s-a întors și el, și a băut mai departe țuică și vin, cînd roșu, cînd alb, de dimineață pînă seara ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Apoi i-a venit ei rîndul să moară, și deja nu s-a mai mirat nimeni cînd s-a întors la rîndul ei de la cimitir, măruntă și ridată, privind din poartă la trecători cu ochii albaștri de o nesfîrșită inocență.

În orașul unde locuiam au revenit rînd pe rînd vecinii pe care-i dusesem pe ceea ce credeam a fi ultimul drum. Au fost și unele discuții în legătură cu cine avea sau nu drept de proprietate asupra cutărui loc de casă sau cutărui apartament, dar oamenii s-au lămurit repede că din asta n-aveau de cîștigat decît avocații.

Am mai plecat prin țară, pe la neamuri, uneori la cîte o înmormîntare. După un timp ne scriau ca de obicei ca să ne felicite de Crăciun, de Paște. Ne obișnuiam încet-încet cu ideea că moartea nu mai e definitivă.

Mai rău a fost cînd au început ăștia să arate pe la televizor cine mai revenea și ce făcea. S-a lăsat cu mare tămbălău în momentul cînd s-au întors frații Kennedy și-au deschis anchetă asupra asasinatelor politice. Tămbălăul a fost de două ori mai mare cînd a înviat și Lee Harvey Oswald și-a spus ce avea de spus.

Prin părți mai răsăritene au înviat în ordine Cernenko, Andropov, Brejnev, Hrusciov, Stalin și Lenin. Ăștia mai tineri, care știau ce-i pîndește, au încercat tot felul de tertipuri ca să scape. Pe Lenin l-au scos de la mausoleu, l-au ars și l-au împrăștiat pe o întreagă emisferă, doar-doar n-o să învie și el. De ce le-a fost frică n-au scăpat însă. Stalin, mai practic, a mai făcut niște epurări, ba chiar la un moment dat l-a tîrît pe Lenin într-un proces alături de Troțki și alți cîțiva care dintr-un motiv sau altul nu trecuseră prin ritualul proceselor din anii ‘30. Chipurile pentru activități contrarevoluționare. Mai greu a fost cînd s-a constatat că oricît s-ar fi străduit să-i împuște pe dușmanii revoluției socialiste, ăia oricum se întorceau bine-mersi după cîtva timp.

Nici Lenin n-a stat cu mîinile-n sîn. La următorul proces, Stalin a fost pe banca acuzaților, după care a făcut o intoxicație cu plumb calibrul 7.62, deși nici asta n-a folosit la prea mare lucru, decît cel mult le-a dat un fel de satisfacție tîrzie lui Buharin și compania. Ceva mai tîrziu, a venit și Ivan cel Groaznic, care n-avea nimic împotriva folosirii plumbului contra adversarilor politici, dar prefera să-l folosească în stare lichidă.

În Italia și Sicilia diverși mafioți și-au pus mai departe unii altora explozibili în mașini și pantofi de ciment, nu pentru că ar mai fi avut vreun rost, ci

mai mult de dragul păstrării tradiției. La Hollywood au înviat o groază de staruri și starlete. Marilyn Monroe s-a înfundat din nou cu barbiturice, așa încît au trebuit s-o înmormînteze a doua, a treia și respectiv a patra oară. Humphrey Bogart a părut contrariat de interzicerea fumatului în locurile publice și a fost sincer dezamăgit de înfățișarea pe care o avea în filme color. Cei de la Warner Brothers s-au îndurat în cele din urmă și i-au făcut un buget anual minuscul, numai al lui, pentru filme alb-negru în care să joace cu Lauren Bacall. James Dean n-a renunțat să șofeze fără ochelari, așa încît a mai avut cîteva accidente mortale.

În lumea rockului vedetele au continuat să facă ce făcuseră dintotdeauna. Ocazional au mai tras cîte un schimb de experiență, și așa se face că după un timp Kurt Cobain se putea lăuda că a murit de băutură cu Janis Joplin, de somnifere cu Jimi Hendrix, de amfetamine cu Elvis Presley și de plictiseală cu Frank Sinatra. John Lennon și-a crescut mai departe copilul din a doua căsătorie, încercînd să fie un om obișnuit, mai ales cînd a aflat că războiul din Vietnam se terminase cam de multișor. Oricum, Julian Lennon începuse o carieră promițătoare, iar John era de părere că un muzician în familie este mai mult decît suficient.

Henric al VIII-lea a avut în schimb tare mult de furcă atunci cînd a trebuit să împace șase neveste prost-dispuse în același timp, iar Turnul Londrei și securea nu prea i-au fost de folos, deși a avut bunăvoință și a încercat. Prințesa Diana a făcut un tărăboi teribil în legătură cu mina magnetică pe care i-o plasaseră discret sub limuzină, dar a lăsat gura mai moale cînd regina Victoria, proaspăt înviată, i-a văzut fotografiile din Penthouse și a murit a doua oară de inimă rea. Pe urmă regina s-a întors și a pus la cale cu Churchill, Gladstone și Disraeli o restructurare a Imperiului Britanic.

Crăpa de ciudă că nu mai este Împărătească a Indiilor.

Planurile reginei Victoria au fost spulberate, însă, cînd prin Asia Centrală și Europa Răsăriteană au început să bîntuie din nou hoardele mongole ale lui Ginghis Han, care ocazional se ciocneau cu hoardele de huni ale lui Attila, biciul lui Dumnezeu. Napoleon și-a reluat bătăliile cu vecinii, inclusiv cu Hitler și Franco, iar Alexandru Macedoneanul a pornit un război crîncen cu Baiazid Fulgerul. Ioana D'Arc a condus efortul de eliberare a Franței de sub ocupație nazistă, la început fără prea mare succes, dar a învățat repede să folosească rachete antitanc. Lucrurile au luat o întorsătură mai urîtă cînd oameni precum Cezar sau împăratul Quin au ajuns să controleze rachete intercontinentale. Hiroshima a suferit noi bombardamente atomice. Cîte un cetățean din Nagasaki își plimba nepoții prin grădină și le explica: „Umbra de pe peretele ăsta am lăsat-o eu cînd m-a prins unda de șoc a bombei atomice." Pe urmă venea altă undă de șoc, și-i făcea pe toți alt set de umbre.

Indienii din Lumea Nouă au înviat masiv, iar unii mai răsăriți, care au studiat și au înțeles cum venea treaba cu epidemiile aduse de europeni, s-au pus pe creat noi varietăți ale vărsatului de vînt împotriva cărora vaccinurile omului alb erau complet ineficiente. Au rezultat noi epidemii de o amploare nemaiîntîlnită, dar victimele înviau cu o regularitate de ceasornic. Și, ba cu natalitatea, ba cu învierea, populația creștea exponențial.

Situația devenise deja disperată, pentru că nu prea mai era hrană pentru atîția oameni, și nici spațiu pentru locuit, iar complicațiile legale în privința deținerii de funcții și proprietăți erau de domeniul celor mai sinstre coșmaruri.

În măsura în care mai funcționau, diferite guverne și-au pus la lucru serviciile secrete, sateliții de spionaj și rețelele de informații, în

speranța că aveau să afle cauza învierii morților. În cele din urmă au aflat-o.

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, un fel de hippie în sandale, care mergea pe jos din loc în loc, se oprea la cimitire, mausolee, gropi comune și vechi cîmpuri de bătălie, întindea mîinile și poruncea: „Veniți afară!”

Și morții făceau ce li se poruncea, fie că și-ar fi dorit revenirea la viață sau nu.

Cam fără tragere de inimă, unii conducători politici au ordonat lunetiști, lasere, bombardamente la punct fix, ba chiar, într-un moment de disperare, o lovitură nucleară tactică.

Dar morții au continuat să învie, netulburați.

Bărbatul încălțat în sandale ne promisese învierea și viața veșnică. Și era hotărît să se țină de cuvînt.

„Veniți afară!”
a apărut în numărul 7 / 2003 al revistei *Ficțiuni.*

REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE

AUTORII

MICHAEL HAULICĂ s-a născut la 1 februarie 1955, în Armășești, jud. Vîlcea. În 1978 a absolvit Facultatea de Matematică, Secția Informatică, a Universității Transilvania din Brașov. A fost programator timp de 25 de ani, apoi s-a dedicat în întregime scrisului. A fost redactor al suplimentelor SF Supernova, Alternativ SF și al revistelor Lumi Virtuale și Fiction.ro. În perioada 2005-2007 a fost redactor-șef la Editura Tritonic și coordonator al colecției „fiction.ro". În prezent este redactor la Millennium Press și editor-coordonator al revistei Nautilus (www.nautilus.nemira.ro). În 2009 a înființat revista electronică Microtexte. Deține rubrici permanente de F&SF în Observator cultural, Ziarul de duminică (suplimentul literar al Ziarului Financiar) și Dilemateca.

A debutat cu poezie în 1977 în revista Flacăra. A publicat poezie, proză, articole. A fost tradus în engleză, maghiară, croată, daneză, bulgară, franceză, cehă. Este prezent în antologiile: Motocentauri pe acoprișul lumii (Karmat Press, 1995), Nemira '95, Nemira '96, România SF 2001 (ProLogos), Quasar 001 (Media-Tech, 2001), Megaera (SUA, 2005), AtelierKult. Povestiri fantastice (Millennium Press, 2005), Millennium Est. Cinq histoires fantastiques (Millennium Press, 2007, în limba franceză), New Weird (SUA, 2008; Cehia, 2008; apărută în românește la Millennium Press, 2008).

Volume publicate: Madia Mangalena (Institutul European), proză scurtă; Despre singurătate și îngeri (Karmat Press, 2001),

proză scurtă; Așteptînd-o pe Sara (Millennium Press, 2005; Tritonic, 2006), roman; Nu sînt guru (Tritonic, 2007), publicistică.

Antologii editate: AtelierKult. Povestiri fantastice (Millennium Press, 2005), Millennium Fantasy & Science Fiction 1 (Millennium Press, 2009, împreună cu Horia Nicola Ursu), Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice (Millennium Press, 2009).

Premii: Dan Merișca 1992, Vladimir Colin 2000 (Madia Mangalena), RomCon 2001 (Madia Mangalena), RomCon 2001 pentru cea mai bună prezență pe internet (Lumi Virtuale), SIGMA 2002 (Despre singurătate și îngeri), RomCon 2003 pentru cel mai bun site și pentru cea mai bună revistă (Lumi Virtuale), RomCon 2004 pentru publicistică și pentru cea mai bună revistă (Lumi Virtuale), „Marian Mihai" 2005; Kult 2005 pentru cea mai bună povestire („Vremea zăpușelii"); „Omul anului" la Galele AtelierKult 2006.

DON SIMON (pseudonim al lui Petrică Sârbu) s-a născut la 13 octombrie 1960 în Ploiești. A debutat în 1993 în Jurnalul SF. A publicat povestiri în Anticipația, Almanahul Anticipația, Supernova, Alternativ SF. Este prezent cu texte în antologiile Motocentauri pe acoperișul lumii (1995) și România SF 2001. A publicat volumul de povestiri Împotriva Satanei (Karmat Press, 2001).

LIVIU RADU s-a născut la 20 noiembrie 1948, în București. A absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii din București, secția calculatoare. Locuiește în București și lucrează în domeniul IT. A debutat cu povestirea „Fața reală a planetei Marte" în revista Quasar nr. 5 / 1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste patruzeci de cărți.

Este prezent în antologiile: Nemira '96, Plaja nudiștilor (All, 1999), Don Quijote, prostituata și alte personaje (All, 2000), Timpul eroilor (Media-Tech, 2001), România

SF 2001 (ProLogos, 2001), Alte lumi, alte legende (Media-Tech, 2002), AtelierKult. Povestiri fantastice (Millennium Press, 2005), Millennium Fantasy & Science Fiction 1 (Millennium Press, 2009).

Volume publicate: Trip-Tic (Dacia, 1999), roman; Spre Ierusalim (Allfa, 2000), proză scurtă; Constanța 1919 (ProLogos, 2000), proză scurtă; Opțiunea (Pygmalion, 2004), roman; Spaime (Pygmalion, 2004), roman; Babl (Diasfera, 2004), proză scurtă; Cifrele sînt reci, numerele-s calde (Diasfera, 2006), proză scurtă; Waldemar (Tritonic, 2007), roman; Blocul cîș (Tritonic, 2008), roman; Povestiri fantastice (Millennium Press, 2008), proză scurtă; Manipularea maselor. Cazuri celebre din ultimul mileniu (Cartea de buzunar), non-fiction. Premii: Vladimir Colin 2001 (Constanța 1919), Premiul de încurajare la Convenției Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia).

LADISLAU DARADICI s-a născut la 29 aprilie 1957 la Deva și a urmat Facultatea de Litere la Universitatea de Vest din Timișoara. În prezent este profesor la o școală din Deva. A debutat în F&SF în 1995 cu povestirea „Șarpele”, apărută în Jurnalul SF. A mai publicat proza în Anticipația, Almanahul Anticipația, Alternativ SF, ArtPanorama, Ficțiuni, NewsLetter SF, Curierul Național, Provincia Corvina, Semne, Opinii culturale, Ardealul literar și artistic etc. A publicat, singur sau în colaborare, o serie de manuale școlare și volume didactice.

Volume de proză publicate: Întîlnire cu cei care-am fost (OmniBooks, 2000), Înaripatele din vis (Editura Emia, 2005).

Este laureat a numeroase premii, între care Premiul I la concursul de proză Liviu Rebreanu, 1992; Premiul I la concursul național de proză scurta Marin Preda, premiul revistei Literatorul și premiul revistei ARC a Fundatiei Culturale Române, 1993; Premiul Vladimir Colin, 1995; Premiul pentru cea mai

buna povestire, Sigma, 1996; Marele premiu al festivalului Henri Coanda, 1996; Premiul revistei timisorene Diana pentru intreaga colaborare; Premiul Ion Vinea, Segra 1995 etc.

ANA-VERONICA MIRCEA s-a născut la 14 iulie 1957, în București. A absolvit Politehnica – Mecanică Fină, în 1981. După absolvire s-a stabilit la Focșani, unde trăiește și în prezent. A debutat în 1993 în Jurnalul SF cu povestirea „Felix, the king". A publicat peste cincizeci de texte în reviste, fanzine, în Almanahul Anticipația și în diverse locuri pe internet. A tradus peste treizeci de volume pentru editurile Nemira, RAO, Millennium Press. Este prezentă în antologia Nemira '96 (Nemira, 1996). Volume publicate: supra-Viețuitorii (cartea.info, 2005), proză scurtă, în format electronic. Blog: http: / / anaveronica.wordpress.com.

ANDREI VALACHI s-a născut la 16 aprilie 1970 în Iași. A absolvit Facultatea de Automatică și Calculatoare a Politehnicii ieșene. A fost membru al cenaclului Mini-Quasar între 1983 și 1984 și al cenaclului Quasar între 1990 și 1995. În 2000 a emigrat în Canada, după ce publicase un eseu vitriolant intitulat „De ce parasesc România". În prezent locuiește la Ottawa. A debutat în SF în 1993, în ziarul Bursa de Est, cu povestirea „Practicile subliminale". Povestirile sale au apărut în Convorbiri Literare, Jurnalul SF, Supernova, Anticipația, Forum SF, ArtPanorama. A tradus din Poul Anderson și Ursula K. LeGuin, iar în 1999 a publicat, în regie proprie, culegerea de povestiri Sheila. A obținut numeroase premii, între care Premiul Festivalului Vladimir Colin în 1994, Premiul pentru nuvelă al cenaclului Pentagrama (1994) și Premiul Nemira pentru povestire în 1995.

COTIZO DRAIA s-a născut la 8 decembrie 1968. Este absolvent al Universității de Medicină și Farmacie din Timișoara. A debutat în Helion în 1989, cu povestirea „Vînătorul de strawni". A publicat proză în Helion, Jurnalul SF,

Nautilus, Ficțiuni, Almanahul Anticipația. A fost președinte al cenaclului H.G. Wells din Timișoara.

ANA-MARIA NEGRILĂ s-a născut la 25 septembrie 1972, a urmat Literele la Universitatea din Buucureşti şi un masterat în Literatură Engleză Medievală. A debutat în Jurnalul SF în 1993. Volume de povestiri publicate: Lumina din adîncuri (Amaltea, 2004), Orașul ascuns (Diasfera, 2005). A mai publicat romanul Împăratul ghețurilor (Diasfera, 2006), care i-a adus în 2008 premiul Vladimir Colin.

VAL ANTIM (pseudonim al lui Laurențiu Turcu) s-a născut la 10 martie 1949 la Hisiaș, județul Timiș. Absolvent al Facultății de Arhitectură din Timișoara și al Universitatii de Biochimie, Catedra genetică, la Université Libre Belgique (Belgia). Rezident în Belgia (ianuarie 1990 - decembrie 1994). Scriitor de limba română și franceză, traducator, gazetar, antologator, redactor, agent literar SF. Debut SF în limba română în 1987 în fanzinul Paradox cu schița „O oază în deșert"; debut în limba franceză în 1993, în Xuensè cu schița „La Reine de Trèfle". A publicat proză în limba română în Orient Latin, Orizont, Anticipația, Almanahul Anticipația, Jurnalul SF, Astra, ArtPanorama, Ficțiuni, Helion, Nautilus, Supernova, NLSF. În limba franceză a publicat în Xuensè și Phénix (Belgia), Revue de l'imaginaire, Miniature, SF-Sud și Micronos (Franta), Obscure (Canada). Premii: 12 premii la concursuri și RomCon-uri (1995-1998); premiul editurii Athena, 1996. Realizator al unei „Antologii francofone" în Almanahul Anticipația 1998. Membru al clubului Helion și al ARSFan (asociație al cărei secretar a fost între 1995-1996). Din 1993, aderent la INFINI (Asociația francofonă de literatură a Imaginarului). Prin Agenția Literară Vallart Publio a intermediat schimburi culturale și colaborări între fandomul românesc și cel francofon. A încetat din viață la 26 septembrie 2002.

RADU PAVEL GHEO, născut la 3 octombrie 1969 la Oravița, a urmat Facultatea de Litere la Universitatea de Vest din Timișoara și a lucrat o vreme ca profesor la Iași și Timișoara. Timp de un an a locuit în Statele Unite, o experiență care i-a marcat atît biografia cît și opțiunile literare. În prezent locuiește în Timișoara și este redactor la editura Polirom. Este membru în Uniunea Scriitorilor din 2003 și membru al PEN Club România

din 2004. Colaborează în mod regulat la revistele 22, Suplimentul de Cultură, Timpul, Orizont, Noua Literatură și Dilema Veche. A primit premiul Asociației Scriitorilor din Timișoara pentru volumele Adio, adio patria mea, cu î din i, cu â din a (2003) și DEX-ul și sexul (2005). Cîteva texte (în special eseistice) i-au fost publicate în franceză, engleză, germană, maghiară, sîrbă, slovenă, polonă, în reviste din România și din străinătate (Franța, Austria, Slovenia, Bosnia, Serbia, Polonia). A scris o piesă de teatru, Hold-Up Akbar sau Toți în America, pusă în scenă de Teatrul Național din Timișoara, în regia lui Ion Ardeal-Ieremia. A tradus din limba engleză optsprezece volume (sociologie, filosofie, literatură). În anul 2000 a primit premiul revistei Sfera politicii pentru cea mai bună traducere din domeniul științelor politice cu volumul lui Leo Strauss Cetatea și omul (Editura Polirom, 1999), iar în 2008 premiul Andrei Bantaș pentru cea mai bună traducere a anului din limba engleză cu volumul lui Ernest Hemingway Bătrînul și marea (Editura Polirom, 2007).

Volume publicate: Valea Cerului Senin (Editura Athena, 1997); Despre science fiction (OmniBooks, 1999; ediția a II-a, Tritonic, 2007); Adio, adio patria mea, cu î din i, cu â din a (Polirom, 2003; ediția a II-a, 2004); Românii e deștepți (Polirom, 2004; ediția a II-a, 2006); Fairia – o lume îndepărtată (Polirom, 2004); DEX-ul și sexul (Polirom, 2005); Numele mierlei – cincizeci de clipuri vesele si triste (Polirom, 2008). A coordonat antologia Tovarășe de drum. Experiența feminină în comunism (împreună cu Dan Lungu, Polirom, 2008).

Este prezent în sumarul antologiilor: Antologia science-fiction Nemira '94 (Nemira, 1994, ediție bilingvă – română-engleză); Dicționar SF (Nemira, 1999, articolele despre Fantastic și Feminism); Cazul Eminescu. Polemici, atitudini, reacții din presa anului 1998 (Paralela 45, 1999); oZone friendly. Iași. Configurări literare. O antologie (Editura T, Iași, 2002); Cartea roz a

comunismului (Versus, Iași, 2004); Odă la Vodă (Polirom, 2007); Cartea cu bunici (Humanitas, 2007); Povești erotice românești (Trei, 2007).

📖 **VOICU BUGARIU** s-a născut la 6 iulie 1939, în comuna Vâlcele, județul Covasna. Prozator și critic literar. Doctor în filologie la Universitatea din Iași cu o teză despre opera lui Marin Preda. Redactor la Astra (1966–1974). Redactor la Luceafărul (1974–1992). Corespondent la București al postului de radio Deutsche Welle (1990-1994). Susține o rubrică bisăptămânală de opinii la ziarul Monitorul Expres din Brașov (2000-2007). Romane: Literații se amuzau (1983), Curajul (1985), Coborîre în ape (1986), Platforma (1988), August-Decembrie (1990). Romane publicate sub pseudonimul Paul Antim: Dispariția unui contabil (1977), Balaban și statuia (1981), Un Casanova călătorește spre iad (1992). Romane SF: Sfera (1973), Visul lui Stephen King (2002). Romane SF publicate sub pseudonimul Roberto R. Grant: Zeul apatiei (1998), Animalul de beton (1999). Volume de povestiri: Mozart și moartea (2003, online). Volume de povestiri SF: Vocile vikingilor (1970), Lumea lui Als Ob (1981). Critică și istorie literară: Incursiuni în literatura de azi (1971), Zaharia Stancu (1974), Patria și cuvîntul poetic (1981), Analogon (1981), Existențe ironice. Personajele lui Marin Preda (2006, online), Literați și sefiști. O confruntare de mentalități (2007). Reportaje: Cuvintele unei călătorii (1981). Premii literare: Premiul CC al UTC pentru Vocile vikingilor, Premiul Asociației Scriitorilor din Brașov pentru Incursiuni în literatura de azi, Premiul Statueta de Argint la Conferința Internațională a autorilor de literatură SF, Poznan (Polonia), 1973. Colaborări la revistele literare importante, jurnalistică politică în cotidiane. Membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1971.

📖 **OVIDIU BUFNILĂ** s-a născut la 15 august 1957 la Tîrgu Ocna, județul Bacău. A debutat în 1980 în Luceafărul, cu povestirea „Mașini în mișcare”. A fost membru fondator în cenaclurile Orientări din Galați, Univers din Bistrița, Fahrenheit 451 din Bacău. A colaborat cu texte la aproape toate publicațiile literare și de gen din țară. A editat publicațiile Univers (1981), Fahrenheit 451 (1982), Ultima Oră (1995), Sinteze (1994),

Imparțial (1999) etc. În 1994, Televiziunea Română a produs filmul Bariera în regia lui Liviu Pojoni, după povestirea omonimă a lui Ovidiu Bufnilă. A publicat romanele Jazzonia (Plumb, 1992), Cadavre de lux (Jurnalul SF, 1994) și Cruciada lui Moreaugarin (Pygmalion, 1998) și volumul de povestiri Moartea purpurie (Brâncuși, 1995).

MIHAIL GĂLĂȚANU s-a născut la 11 septembrie 1963 la Galați. A terminat Universitatea de Fizică-Matematică, în 1988. A absolvit școala postuniversitară de Relații Internaționale (Paris, 1994-1995), iar între 2004 și 2005 a fost bursier al Guvernului francez și al Comunității Europene. A fost membru al cenaclului Universitas. A debutat în toamna anului 1982 în revista Cronica. A publicat volumele de poezie Știri despre mine (Litera, 1987), Șcrîșnind din pumni cu grație (Porto-Franco, 1993), Bunicul Kennedy (Noduri și semne, 1996), Evanghelia lui Barabas (Cartea Românească, 1996), Mireasa tuturor (Panteon, 1997); volumele de proză Meșterii de clopote (Matinal, 1999), Strada Plantelor (Allfa, 2001) și eseul Literatura de cartier: Orbirea lui Tiresias, Un posibil manifestbal generației 90, (MLR, 2007). Este prezent în antologiile Manualul de literatură (Vinea, 2004), Universitas: a fost odată un cenaclu (Editura Muzeului Literaturii Române, 2008), Stradivarius (EuroPress Group, 2008). Este laureat al Premiului Național Confluențe pentru debut, 1984 / 1985 și al Premiului Național de Proză Liviu Rebreanu, 1999.

COSTI GURGU s-a născut la 1 aprilie 1969 la Constanța; a absolvit Facultatea de Drept la București și un curs post-universitar de design la Londra. A fost art director la mai multe reviste glossy (între care Tabu și Playboy). În 2002 a emigrat în Canada, unde, de doi ani încoace, predă graphic design la Universitatea din Toronto. De-a lungul timpului a fost membru al cenaclurilor Solaris (1983-1985 / 1995-1996), ProspectArt (1985-1991), String (1995-2002), Willesden Writers Group (Londra, 1997-1998), și Parliament Writers Group (Toronto, 2008 – prezent).

A debutat în 1993 în Jurnalul SF, cu povestirea „Minunata Caoara”. Ulterior a publicat texte în Anticipația, Almanahul Anticipația, Hologram Tales (Londra),

Magazin, Supernova, Curierul Național, String, NewsLetter SF, ArtPanorama, Ficțiuni, Playboy, Almanahul Nautilus și în antologiile: Arca Îmblînzitorilor de fantasme (Euro-Vida M, 2000), Cele mai bune povestiri 1999 (Allfa, 1999), Romania SF 2001 (ProLogos, 2001), Timpul Eroilor (Media-Tech, 2001), Creatures of Glass and Light (Danemarca, Science Fiction Circklen, 2007) și Ages of Wonder (Statele Unite, DAW Books, 2008). În calitate de editor, a inițiat și compilat antologiile Grupului Kult: KULT: Vremea Demonilor (OmniBooks, 2001), KULT: Cronicile Sîngelui (ProLogos, 2001), KULT: Radharc (Millennium Press, 2006). Debutul editorial s-a produs cu volumul Ciuma de sticlă (ProLogos, 2000). Romanul Rețetarium a fost distins cu premiul Nautilus al editurii Nemira și a apărut în 2006 la Tritonic. De-a lungul carierei sale literare a fost recompensat cu numeroase premii, între care: Marele Premiu la Colocviul Național de Science Fiction de la Călărași pentru povestirea „Ciuma de sticla", premiul Alexandru Odobescu al Uniunii Scriitorilor pentru debut în volum (Ciuma de sticlă), Premiul Kult 2007 pentru Rețetarium, premiul RomCon pentru nuvela „Copiii Domnului". Cu Rețetarium a cîștigat și premiul Vladimir Colin în 2008.

MIREL PALADA s-a născut la 8 aprilie 1973 și este sociolog de profesie, în prezent fiind director executiv al institutului de sondaje CCSB. A debutat cu o schiță publicată în Jurnalul SF. În afară de aceasta, nuveleta „Pîndarul" e, deocamdată cel puțin, singura sa incursiune în literaturile imaginarului.

FLORIN PÎTEA s-a născut la 18 august 1971, în Cîmpina. Are o licență și un masterat în filologie, este lector la Universitatea Spiru Haret și își pregătește doctoratul cu o teză despre cyberpunk. A debutat în revista Anticipația nr. 489 / 1992

cu povestirea „Noaptea cea mai lungă”. A publicat recenzii, eseuri, povestiri. A tradus din Walter Jon Williams, William Gibson, Bruce Sterling, Greg Egan, Eric Brown, James Patrick Kelly, Michael Swanwick, Neal Stephenson și alții. Este prezent în almanahurile Anticipația (din 1993 pînă în 2000) și Nautilus 2001, în antologiile Nemira ’95, Nemira ’96, România SF 2001 (ProLogos), Alte lumi, alte legende (Media-Tech, 2002), AtelierKult. Povestiri fantastice (Millennium Press, 2005). Volume publicate: Necropolis (QED, 2001; Amaltea, 2004), proză scurtă; An / Organic (Amaltea, 2004), proză scurtă; Gangland (Diasfera, 2006), roman; An Introduction to Twentieth-Century British and American Fiction (Editura Fundației România de Mîine, 2008). Premii: ARSFan 1995 pentru cea mai bună povestire („Shai Tan”), ARSFan 1996 pentru cea mai bună povestire („Necropolis”), Vladimir Colin 2005 (An / Organic și Necropolis), Vladimir Colin 2008 (Gangland).

EDITORUL

HORIA NICOLA URSU s-a născut la Satu Mare la 23 noiembrie 1969. A fost redactor și colaborator la ziare din Cluj-Napoca, Satu Mare și București, redactor de radio. A tradus pentru Nemira, RAO, Dacia, OmniBooks și Millennium Press, printre autorii traduși numărîndu-se Robert A. Heinlein, Ian Fleming, Poul Anderson, Fred Hoyle, Anne Rice, Tom Clancy, John Grisham, Joëlle Wintrebert, Greg Egan, Norman Spinrad. A fost colaborator și apoi redactor la Jurnalul SF. Între 1998 și 2003 a editat revista Ficțiuni pentru care a primit premiul Romcon la categoria cea mai bună revistă în 2003. A fost coordonator de colecție pentru editurile Fahrenheit (1998-2001) și Dacia (1999 – aici a îngrijit volumele de debut ale lui Liviu Radu și Ona Frantz). În 1996 a înființat Editura OmniBooks, specializată în publicarea autorilor români, mulți dintre ei debutanți în volum: Ladislau Daradici, Bogdan-Tudor Bucheru, Robert David, Lucian Dragoș Bogdan. În 2005, împreună cu Bogdan-Tudor Bucheru, a demarat proiectul editorial Millennium Press. A publicat proză în antologiile Vremea demonilor și România SF 2001 și în ArtPanorama. Nuvela „Orașul cîinilor” a fost distinsă cu Premiul Dan Merișca, Iași, 1999. A editat antologiile: Transformarea lui Martin Lake și alte

povestiri (Tritonic, 2006), Millennium Est: cinq contes fantastiques (în colaborare cu Jeff VanderMeer, Millennium Press, 2007), Millennium Fantasy & Science Fiction 1 (în colaborare cu Michael Haulică, Millennium Press, 2009).

Cuprins

Șase ani de ficţiuni
Michael Haulică • Anotimpul de praf
Don Simon • Privește înainte cu mînie
Liviu Radu • Complexul lui Oedip
Ladislau Daradici • Șobolanul
Ana-Veronica Mircea • Rayadatis
Andrei Valachi • Călătorie prin natură moartă alternată cu peisaj românesc
Cotizo Draia • Așteptînd la Sargos
Ana-Maria Negrilă • Împăratul de înghețată
Val Antim • Fenomen inexplicabil de violare
Radu Pavel Gheo • Cîinii nu pot iubi
Voicu Bugariu • Ucigașul melcilor
Ovidiu Bufnilă • Apocalipsa după Buf
Mihai Gălăţanu • Răzbunarea
Costi Gurgu • În umbra legii
Mirel Palada • Pîndarul
Florin Pîtea • Veniţi afară!
Repere bio-bibliografice

Table of Contents

Șase ani de ficţiuni 4
Michael Haulică • Anotimpul de praf 8
Don Simon • Privește înainte cu mînie 23
Liviu Radu • Complexul lui Oedip 34
Ladislau Daradici • Șobolanul 44
Ana-Veronica Mircea • Rayadatis 54
Andrei Valachi • Călătorie prin natură moartă alternată cu peisaj românesc 66
Cotizo Draia • Așteptînd la Sargos 81
Ana-Maria Negrilă • Împăratul de îngheţată 110
Val Antim • Fenomen inexplicabil de violare 154
Radu Pavel Gheo • Cîinii nu pot iubi 183
Voicu Bugariu • Ucigașul melcilor 209
Ovidiu Bufnilă • Apocalipsa după Buf 231
Mihai Gălăţanu • Răzbunarea 238
Costi Gurgu • În umbra legii 270
Mirel Palada • Pîndarul 303
Florin Pîtea • Veniţi afară! 336
Repere bio-bibliografice 342